

goodreads YILIN EN İYİ AŞK ROMANI KAZANANI

EMILY HENRY

GÜLÜNÇ BİR HİKÂYE

@psilon®

GÜLÜNÇ BİR HİKÂYE

Düzenleme
Ny.ozlem

Gölünç Bir Hikâye

Orijinal Adı: *Funny Story*

Emily Henry

Çeviri: Gözde Soykan

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Burak Torun

Sayfa ve Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-414-840-8

© Emily Henry Books, LLC, 2024

Bu eserin Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: ^

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah., İcabet Sok., No:3/1,*34400

Kağıthane/İstanbul

Sertifika No: 80940

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

EMILY HENRY

**GÜLÜNÇ BİR
HİKÂYE**

Çeviri
Gözde Soykan

©psilon'

Ninova

YAYIMLADIĞIMIZ DİĞER
EMILY HENRY KİTAPLARI

Burada Mutluyum
Kitap Kurtları
Tatilde Tanıştığımız İnsanlar
Kış Yaza Kavuşunca

*İlk tanıştığımız gece beni havaalanından alan ve
arkasına bile bakmadan arabayla beni bir kar
fırtınasının içinde götüren Bri için.
Seninle turnayı gözünden vurdum.*

ÇARŞAMBA, 1 MAYIS GİTMEME 108 GÜN KALA

BAZI İNSANLAR, doğuştan iyi hikâye anlatıcılarıdır. Onlar, zemini nasıl hazırlayacaklarını, doğru açığı nasıl bulacaklarını, dramatik bir etki bırakmak için duraksamaları gerektiğini ya da geçmişe dair uygunsuz detayların üzerinden nasıl kolayca geçileceğini bilirler.*

Eğer hikâyeleri sevmeseydim kütüphaneci olamazdım ama hiçbir zaman kendi hikâyemi anlatmak konusunda da çok iyi olmamışımdır.

Eğer kendi hikâyemi, olayın aslında salı günü mü yoksa *perşembe* günü mü *olup olmadığım* tartışmak için böldüğüm her sefer başına bir kuruş alsaydım, o zaman elimde en az kırk kuruş olurdu ve bu da hayatımın ziyan olmuş çok büyük bir parçası için oldukça küçük bir ödemeydi.

Buna karşın, Peter'ın elinde tek bir kuruş bile olmazdı ama mest olmuş bir dinleyici kitlesi olurdu.

Ben, özellikle ilk tanışmamızın *hikâyesini* anlatış şeklini seviyordum.

Üç yıl önce, ilkbaharın sonlarına doğruydum. O zamanlar Richmond'da yaşıyorduk; onun yenilenmiş İtalyan tarzı şık dairesi ile benim aynı türde ama o-kadar-şık-olmayan-salaş versiyon dairemin arasında beş blok vardı.

Evden işe dönerken, parkın içinden geçerek yolumu uzattım ki bunu hiçbir zaman yapmazdım ama hava mükemmeldi. Ve başımda yumuşak siperlikli bir şapka vardı ki böyle bir şeyi de daha önce hiç takmamıştım ama annem şapkayı bir hafta önce bana postayla göndermişti ve en azından bu şapkayı *denemeyi* ona borçluymuşum gibi hissediyordum. Yürürken bir yandan da okuyordum –haftalar önce bunu yaptığımdan dolayı neredeyse bir bisiklet kazasına sebep olmak üzere olduğum için, bunu bir daha yapmamaya yemin etmiştim– ve o sırada aniden ılık bir esinti şapkamın siperliğini yakaladı. Şapka uçarak başımdan çıktı ve bir açelya çalılığının üzerinden uçtu. Tam olarak, uzun boylu, yakışıklı, sarışın bir adamın ayaklarının dibine düştü.

Peter, bunun bir davet gibi hissettirdiğini söylemişti. “Bundan önce kadere gerçekten hiç inanmamıştım,” diye eklerken, neredeyse kendisini aşağılar gibi bir kahkaha atmıştı.

Eğer bu kader *ise*, o zaman kaderin benden *biraz da olsa* nefret ettiğini varsaymak mantıklı olurdu çünkü o, şapkamı almak üzere yere eğildiğinde, bir başka kuvvetli esinti şapkamı havaya uçurdu ve ben de onu yakalamak için doğruca bir çöp tenekesinin yanına gittim.

Yere cıvata ile tutturulmuş, metalden bir çöp kutusu.

Şapkam, çöpe atılmış bir yığın *lo mein* yemeğinin üzerine düştü ve çöp kutusunun kenarı göğüs kafesime çarparken, ben de hırıldayarak çimin üzerine kıçüstü düştüm. Peter bunu, “çok sevimli bir şekilde sakar” olarak tanımlıyordu.

Bir ağız dolusu küfrettiğim kısımdan ise bahsetmiyordu.

“Bakışlarımı onun şapkasından kaldırdığım anda Daphne’ye âşık oldum,” diyordu, saçıma çöpten yapışan eriştelerden bahsetmeden.

Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda ona, “Bir bisikletçi mi öldürdüm?” diye sormuştum.

Kafamı bir yere çarptığımı düşünmüştü. (Hayır, sadece ilk izlenim bırakmak konusunda kötüydüm.)

Son üç yıl içinde, Peter eline geçen her fırsatta Hikâye-miz’i yenilemişti. Bu hikâyeyi hem yeminlerimize hem de düğün sonrası konuşmasına dahil edeceğinden emindim.

Ama sonra bekârlığa veda partisi gerçekleşmiş ve her şey değişmişti.

Hikâye, bir anda tersine döndü. Taze bir bakış açısı bulmuştu. Ve hikâyeyi yeni anlatış şeklinde ben artık *başroldeki kadın* değildim ama bunun yerine artık sonsuza kadar *onların* hikâyelerini renklendirecek minicik bir sorun hâline gelmiştim.

Daphne Vincent, Peter’ın çöpten çıkardığı, neredeyse evlenmek üzere olduğu ama sonra, bekârlığa veda partisinin ertesi sabahı, onun ‘platonik’ ‘en’ ‘yakın’ ‘arkadaşı’ Petra Comer için terk ettiği kütüphaneci.

Yine de neden hikâyelerini anlatmaya ihtiyaç duymuştu ki?

Peter Collins ve Petra Comer’ın etrafındaki herkes onların hikâyelerini biliyordu: Onların nasıl üçüncü sınıftayken alfabetik sırayla oturma zorunluluğundan yan yana oturduklarını ve ortak Pokemon sevgileri nedeniyle birbirleriyle bağlantı kurduklarını. Bundan kısa bir süre sonra, annelerinin nasıl birbirleriyle arkadaş olduklarını ve akvaryum müzesinde, kocaları da onlara ayak uydururken, çocuklara eşlik ettiklerini.

Son çeyrek asırdır Collins ve Comer aileleri birlikte tatil yapıyordu. Doğum günlerini birlikte kutlamışlar, beraber Noel kahvaltıları etmişler ve evlerini Peter ve Petra’nın parlayan yüzlerinin olduğu, el yapımı *HAYAT BOYU EN İYİ*

ARKADAŞ ifadesinin tekrarlandığı çerçevelerle süslemişlerdi.

Peter bana bunun, tanıştığı en muhteşem kadınla onu, *arkadaştan çok kuzen* hâline getirdiğini söylemişti.

Bir kütüphaneci olarak, gerçekten bir dakika durup, *Mansfield Parkı* ya da *Uğultulu Tepeler* romanlarını, yan yana büyümüş iki ana karakterin, yetişkinliğe erişip, birbirleri için hissettikleri ölümsüz aşklarını ilan ettikleri onca aşk hikâyesini düşünmem gerekirdi.

Ama bunu yapmadım.

Dolayısıyla işte buradaydım, minik apartman dairemin içinde oturmuş, Petra'nın sosyal medya sayfasında gezinip, onun eski nişanlımla olan flörtünün her bir detayını görüyorum.

Yandaki odadan, Jamie O'Neal'ın "*All By Myself*" yorumu, kahve sehpanın titreşmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle geliyordu. Yan komşum Bay Dorner, duvara vurdu.

Bunu zar zor duydum çünkü, o sırada Peter ve Petra'nın, her ikisinin de ebeveynlerinin arasına sıkışmış, Michigan Gölü sahilindeki fotoğraflarına gelmiştim; anormal derecede çekici altı insan, anormal derecede beyaz dişleriyle, *Dünyada olacak en iyi şeyleri beklemeye değer* cümlesinin üzerinde gülümsüyorlardı.

Âdeta sözleşilmiş gibi, müzik yükseldi.

Bilgisayarımı sertçe kapattım ve kanepenin üzerinden zorla kalktım. Bu apartman, Kuzey Michiganlar klimaya ihtiyaç duymadan önce inşa edilmişti ama Mayıs ayının biri olmasına rağmen, daireler daha şimdiden gün ortasında taş fırın ısisına ulaşmaya başlamıştı.

Yatak odasının koridoruna gittim ve Miles'ın kapısını çaldım. Jamie'nin sesinden beni duymamıştı. Kapıyı daha hızlı çalmaya başladım.

Müzik durdu.

Ayak sesleri kapıya yaklaştı. Kapı savrularak açıldı ve içeriden bir esrar dumanı dalgalanarak dışarı çıktı.

Oda arkadaşımın kahverengi gözleri kıpkırmızı olmuştu ve üzerinde şort, iç çamaşırı ve omuzlarına çok hüzünlü bir pelerin gibi sarılmış tuhaf bir örgü battaniyeden başka bir şey yoktu. Sıcak dairemizin genel havasını göz önüne alınca, bunu sadece iffetli görünmek için yaptığını varsayıyordum. Sadece bir gece önce, kapı ardına kadar açırken çıtırçıtlak duş alacak kadar uzun bir süredir beraber yaşadığımı unutacak bir adam için bu, aşırıya kaçma gibi görünüyordu.

Çikolata kahverengi saçları her yöne dikelmmişti. Benzer renkteki sakalları tamamen bir kaos hâlindeydi. Boğazını temizledi. “N’aber?”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum çünkü *darmadağın* hâldeki bir Miles’a alışkın olsam da onun yüksek sesle dünyadaki en hüzünlü şarkıyı çalmasına o kadar alışkın değildim.

“Evet,” dedi. “Her şey yolunda.”

“Müziğin sesini kısabilir misin?” dedim.

“Ben müzik dinlemiyorum,” dedi fazlasıyla ciddi bir şekilde.

“Tamam, müziği durdurdun,” dedim, onun kafasının gerçekten üç saniyeden öncesini hatırlayamayacak kadar iyi olması ihtimaline karşı. “Ama ses gerçekten çok yüksekti.”

Parmağının eklemiyle çattığı kaşlarından birini kaşdı. “Film izliyorum,” dedi. “Ama sesini kısabilirim. Üzgünüm.”

Bunun farkına bile varmadan, daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden arkaya doğru baktım.

Ben geldiğimde mükemmel derecede düzenli olan ve hâlâ da düzenli olmaya devam eden dairemizin geri kalanının aksine, onun odası korkunç bir durumdaydı. Görünüşte kaplarının içinde olması gereken plaklarının yarısı, süt kasalarının üzerinde bir yığın hâlinde duruyordu. Yatağı dağınıktı, yorganı buruşmuş bir şekilde duruyordu ve çarşafı her yerinden şiltenin üzerine çıkmıştı. İki pazen gömlek, şifonyerinin neredeyse kapatılmış olan çekmecelerinden âdeta oraya mihladiğı küçük hayaletlermiş gibi dışarı sarkıyordu.

Benim odamdaki krem ve kahverengiye çalan gri renklerin tam aksine onun odası, pas rengi, hardal rengi ve yetmişlerdeki yeşil tonlardan oluşan, dağınık, rahat bir karışım hâlindeydi. Benim kitaplarım, kitaplığım ve penceremin üzerine yerleştirdiğim rafın üzerinde düzenli bir şekilde dizilmişken, onun (sayısı pek az olan kitabı) yerde yüzüstü, sırtları çatlamış bir şekilde duruyordu. Elektronik cihazların el kitapçıkları, başıboş aletler ve açık bir *Sour Patch Kids* paketi masasının üzerinde dağılmış bir hâlde duruyordu ve penceresinin pervazında duran bir tütüsü çubuğu, şaşırtıcı bir şekilde canlı görünen birkaç saksı çiçeğinin arasından tütüyordu.

Ama gözüme takılan onun televizyonu oldu. Televizyonun ekranında, üzerinde kırmızı pijamalarıyla kıvırdığı bir dergiyi mikrofon gibi kullanarak şarkı söyleyen otuz yaşındaki Renée Zellweger'in görüntüsü vardı.

"Aman Tanrım Miles," dedim.

"Ne?" dedi.

"*Bridget Jones'un Günlüğü* filmini mi izliyorsun?"

"İyi bir film!" diye bağırdı biraz kendini savunur gibi.

"Harika bir film," dedim, "ama bu sahne, yaklaşık bir dakika kadar sürüyor."

Burnunu çekti. “Yani?”

“Yani neden en az” – telefonumdan saate baktım – “son sekiz dakikadır oynuyor?”

Koyu renk kaşlarını çattı. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı Daphne?”

“Sadece sesini kısabilir misin?” dedim. “Dolaptaki tüm tabaklar zangırdıyor ve Bay Dorner da oturma odasının duvarını kırmaya çalışıyor.”

Miles bir daha burnunu çekti. “Sen de izlemek ister misin?” diye önerdi.

Burada mı?

Burada tetanos olma riski çok fazlaydı. Bu, kesinlikle kaba bir düşünceydi ama kısa süre önce nezaket stoğum tükenmişti. Hayatınız boyunca eşiniz olması gereken kişi sizi, Michigan eyaletindeki en iyi, en parlak, en güzel kadın için terk ettiğinde böyle oluyordu.

“Ben iyiyim,” dedim Miles’a.

İkimiz de orada öylece durduk. Ancak bu kadar etkileşimde bulunuyorduk. Neredeyse en uzun süre etkileşimde bulunma rekorumuzu kırmak üzereydim. Boğazımda bir gıcık vardı. Gözlerim yanıyordu. “Ve lütfen içeride sigara içme, olur mu?” diye ekledim.

Bunu ondan daha önce isterdim ama maalesef teknik olarak, bu daire ona aitti. Benim yanına taşınmama izin vererek, bana büyük bir iyilik yapmıştı.

Yine de onun da çok fazla seçeneği yoktu. Kız arkadaşı kısa bir süre önce onun yanından taşınmıştı.

Benim daireme.

Benim nişanlımla birlikte.

Miles’ın kirasının Petra’nın ödediği kısmını ödeyecek birine ihtiyacı vardı. Benim uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı. Uyuyacak mı dedim? Ağlayacak demek istemiştim.

Ama artık üç haftadır burada kalıyordum ve *Grateful Dead* grubunun en az tanınmış yan grubunun konserinden geliyormuş gibi kokarak işe gitmekten bıkmıştım.

“Başımı pencereden çıkarırım,” dedi Miles.

“Ne?” dedim.

Aniden zihnimde, bir arabanın içinde başını pencereden çıkarmış, ağzı açık, rüzgâra karşı gözlerini kısmış bir şekilde seyahat eden çikolata rengi, Labrador cinsi bir köpek belirdi. Bundan önce, artık birlikte olan sevgililerimizle, çiftli randevuya çıktığımız o garip birkaç seferde Miles’ı her gördüğümde, bana bunu hatırlatmıştı. Onun biraz afacan görünmesine neden olan kalkık burnuyla ve bir şekilde pis yüzüyle tezat içinde olan *fazlasıyla* mükemmel dişleriyle, arkadaş canlısı ve dayanıklı görünüyordu.

Son üç haftanın ona verdiği zarar, hafifçe vahşi de bir yön vermişti; bir kurt adam tarafından ısırılmış ve barınağa terk edilmiş bir Labrador gibi. Dürüst olmak gerekirse, kendimle ilişkilendirdiğim bir yön.

“Sigara içtiğim zaman başımı pencereden çıkaracağım,” diye açıkladı.

“Tamam,” dedim. Elimdeki tek şey buydu. Oradan ayrılmak için arkamı döndüm.

“Filmi izlemek istemediğine emin misin?” dedi.

Ah, Tanrım.

Gerçek şuydu ki Miles iyi bir adam gibi görünüyordu. Gerçekten iyi bir adam! Ve şu anda onun da, benim yaşadığım duygusal yıkıma benzer bir şey hissediyor olduğunu hayal edebiliyordum. Onun teklifini kabul *edebilir*, onun dağınık yatağının üzerine oturabilir ve gözeneklerimden içeri bin beş yüz gram esrar dumanı alırken bir romantik

komedi izleyebilirdim. Hatta belki de bir süre için, bu ayrılık kabusunun içinde kapana kısılmış yabancılar değil de, arkadaşmışız gibi davranmak güzel bile olabilirdi.

Ama Çarşamba akşamımı daha iyi bir şekilde geçirebilirdim.

“Belki başka bir sefer,” dedim ve yeniden bilgisayarımın başına dönüp, Peter ve Petra’dan ve Michigan, Waning Koyu’ndan çok uzakta olabileceğim bir yerlerde yeni işler aramaya devam ettim.

Antarktika’da yeni bir çocuk kütüphanecisine ihtiyaçları olup olmadığını merak ediyordum.

Yüz sekiz gün sonra, buradan gidecektim.

NİSAN AYI, HENÜZ BURADAN GİTMEM GEREKTİĞİNİ BİLMEYEN ÖNCE

HİKÂYEYİ BEN anlatırken, hikâyenin geri kalanı bu şekilde ilerlemişti: Peter Collins ile bir gün parkta, rüzgâr şapkamı başımdan uçurduğunda birbirimize âşık olmuştuk.

Ben muhtemelen havadan sudan muhabbet etmek konusunda dünya üzerindeki en yeteneksiz insandım ama zaten o da havadan sudan muhabbet etmek istemiyordu.

Ona şapkanın bana annemin verdiği bir hediye olduğunu söylediğimde, annemle yakın olup olmadığımızı, annemin şu anda nerede yaşadığını, bana şapkayı ne için hediye ettiğini bilmek istemiş ve bu arada *Doğum gününün kutlu olsun, sen doğum günlerini kutlayan biri misin?* demişti. Ve ben de ona, *Teşekkür ederim ve evet, evet, öyleyim,* dediğimde, o da heyecanla kendisinin de öyle olduğunu ve ailesinin her zaman doğum günlerini, zamanı belirleyen işaretlerden çok, kişisel bir başarı olarak gördüklerini söylemişti. Ve ben ona bunun, yani doğum günlerinin ve ailesinin kulağa güzel geldiğini söylediğimde bana, *Her zaman günün birinde kendimi için de büyük bir aile istememin sebebi de onlar,* demişti ve o noktada bana tam o anda, sanki kestane rengi saçlarıma çöpler yapışmamış gibi, *Peki*

ya sen? Sen büyük bir aile ister misin? diye sormasa bile ona vurulurdum.

Yirmili yaşlarımın sonlarında birileriyle randevuya çıkmak cehennem gibiydi. Bu, genellikle telefonun diğer ucundaki erkeğe bana musallat olmadan beni *ghost'lamadan* hemen önce sorduğum soru buydu. Sanki resmi bir teklif gibi: *İçki içmeyi es geçip ne olur ne olmaz diye belki de birkaç embriyo dondurmalyız?*

Peter farklıydı. İstikrarlıydı, kararlıydı, becerikliydı. Benim kolayca inanmayacağım bir şekilde güvenilir olduğunu düşüneceğim bir insan gibiydi.

Beş hafta içinde birlikte yaşamaya başlamış, hayatlarımızı, arkadaş gruplarımızı ve takvimlerimizi birbirimize uyumlu hâle getirmiştik. Onun için düzenlediğim ilk abartılı doğum günü partisinde, Peter'ın ve benim Richmond, Cooper ve Sadie'deki en yakın arkadaşlarımız ortaya çıkmış ve birbirleriyle birlikte olmaya başlamışlardı.

Bir yıl içinde Peter bana evlilik teklif etmişti. Ve ben de ona evet demiştim.

Bir yıl sonra düğünümüzün planlamalarını yaparken, satın alacak yeni bir ev aramaya başlamıştık. Hayatımda tanıdığım en tatlı iki insan olan ebeveynleri, bize Peter'ın büyüdüğü Michigan kasabasındaki gölün yakınındaki, kendilerinden de çok uzakta olmayan muhteşem, eski bir evin bilgilerini bize göndermişlerdi.

Peter her zaman için oraya geri dönmek istiyordu ve artık yazılım geliştirme hakkındaki işini uzaktan da yapabildiği için onu durduracak bir şey de yoktu.

O zamanlar annem, Maryland'de yaşıyordu. Baba tanımını gerçekten hiç hak etmeyen babam ise Güney Kaliforniya'daydı. Sadie ve Cooper ise Denver'a taşınma olasılığı üzerine düşünüyorlardı.

Her ne kadar Richmond'daki işimi seviyor olsam da gerçekten istediğim –*her zaman için* istemiş olduğum– şey, bir *çocuk* kütüphanecisi olmaktı ve bakın şu işe ki Waning Koyu Halk Kütüphanesi tam da bu pozisyonda çalışacak birini arıyordu.

Bu nedenle de Michigan'daki o evi satın aldık.

Pekâlâ, evi *Peter* satın aldı. Kredi değerlendirme notum berbattı ve çok az birikimim vardı. *Peter* ön ödemeyi yaptı ve ev kredisini ödemek konusunda ısrar etti.

Peter her zaman çok cömert olmuştu ama bu kadarının fazla olduğunu hissediyordum. *Sadie* buna neden kafamı taktığımı anlamıyordu –*Ben, Cooper'ın gerçek anlamda her şeyi ödemesine izin veriyordum, diyordu, o benden çok daha fazla para kazanıyor*– ama *Sadie*'yi büyüten *Holly Vincent* değildi.

Çok güçlü ve aşırı derecede bağımsız ruhlu olan annemin *Peter*'a bu kadar fazla bel bağlamamı onaylamasının imkânı yoktu, dolayısıyla bunu ben de onaylamıyordum.

Bunun üzerine *Peter* bir anlaşma önermişti: Faturaları o öderken, ben de evin mobilyalarını döşeyecek, Richmond'dan getirdiğimiz çeşitli mobilyalara başka parçalar ekleyecektim.

Çeşitli yerlerde bulunan arkadaşlarının çoğu, rahat, beyaz yaka işlerde çalışıyorlardı, dolayısıyla da onun bekârlığa veda partisine ayrı ayrı seyahat etmenin ücretini karşılayabiliyorlardı. Bunun aksine *Sadie* ve arkadaşlarımın geri kalanının çoğu, iki ayrı seyahatin ücretini karşılayamayacak olan başka kütüphaneciler ya da kitapçılar ya da gelecek vadeden yazarlardı. Bu nedenle de *Sadie* ve *Cooper*, yaz töreninden birkaç gün önce uçakla gelecekler ve benim bekârlığa veda partimi o zaman yapacaktık.

Dolayısıyla, üç hafta önce, Nisan ayının başlarında, Pe-

ter zorla Şehirdeki Gece partisine gitmek üzere evden çıktı ve ben de yeni sarı tereyağı rengindeki Viktorya stilindeki koltuğumuzda bir şeyler okumak için evde kaldım. Gece boyunca gittikleri ilk birkaç yerden, bana tatlı grup fotoğraflarını gönderdi. *Grand Rapids*'ten gelen erkek kardeşi Ben ve *en sonunda* Dune kitap serisinin ilk dört romanını okuyarak ve Richmond'dan birkaç arkadaşımız sayesinde bağ kurmayı başardığım, lisedeki en yakın arkadaşı Scott ile. Hepsi birbirlerine kollarını dolamışlardı ve –her bir fotoğrafta– Peter, yanında zarif, platin sarısı saçları ve kedi gözleriyle bir tanrıça gibi görünen en yakın arkadaşı Petra Collins ile tam ortadaydı.

Petra'nın erkek arkadaşı Miles, bekârlığa veda partisine davet *edilmemişti*. Peter, Miles'tan nefret *etmiyordu*. Sadece Miles üniversite mezunu olmayan bir esrarkeş olduğu için, onun Petra için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

Petra *da* üniversite mezunu olmayan bir esrarkeşti ama sanırım tablo gibi bir ailen ve kabarık bir banka hesabın olduğunda durum farklı oluyordu. O zaman bir esrarkeş olmuyordun; *özgür ruhlu biri* oluyordun.

En büyük isteğime rağmen bahsetmem gereken bir şey daha var: Petra, olağanüstü bir şekilde hoş bir insandı.

O, hemen herkesle *samimi* olabilen, kendinizi seçilmiş gibi hissetmenizi sağlayan o kadındı. Her zaman kolunuza tutar, esprilerinize kahkahalarla güler, beraber lavaboya gittiğinizde rujunu denemenizi önerir ve sonra, “bu renk size daha çok yakıştığı” için rujun sizde kalması konusunda ısrar ederdi.

Gerçekten onu kıskanmak istemiyordum. Petra'nın Peter'ın bekârlığa veda partisine gitmesi mantıklıydı. O, Peter'ın en yakın arkadaşıydı. Partiye benim *gitmemem* de mantıklıydı. Eski geleneklere göre böyle olması gerekiyordu.

Eve geldiğinde Peter'ın sarhoş eline bir bardak su ve bir *ibuprofen* tutuşturabilecek kadar uzun süre uyumamayı umuyordum ama kanepenin üzerinde uyuyakalmıştım.

Ön kapının açılma sesiyle birlikte aniden uyandım, oturma odası tamamen parlak bir ışıkla dolmuştu, bu nedenle de Peter'ın yüzünde beni orada gördüğünde beliren şaşkınlığı görebilmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, sevgili nişanlısını kanepenin üzerinde kıvrılmış yatarken bulmuş biri gibi değil de evine zorla girmiş ve evcil tavşanını kaynatarak öldürmüş bir kadına rastlamış gibi görünüyordu. Ama yine de tehlike çanları çalmaya başlamamıştı.

Baş melek Mikail'in yaratıcılıktan en uzak tasvirlerinden biri gibi görünen Peter yakınlardayken, insanın kendisini fazla paniğe kaptırması zordu. 193 cm boyundaydı, altın sarısı saçları, yeşil gözleri ve güçlü bir Roma burnu vardı.

Aslında Roma burnunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ne zaman tarihi bir aşk romanı yazarı bu burunlardan bahsetse, aklıma Peter'ın burnu geliyordu.

“Dönmüştün,” dedim hırıltılı bir sesle ve onu karşılamak için ayağa kalktım. Ona sarılmam üzerine bedeni kasıldı ve ellerim hâlâ boynuna dolanmış bir hâldeyken geri çekildim. Bileklerimi kavradı ve ensesinden çözüp yanaklarımızın arasında tuttu.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Tabii ki?” dedim âdeta bu bir soruymuş gibi. Çünkü bu bir soruydu.

Benimle kanepenin yanına geldi ve beni oturttu. Sonra, hatırlayabildiğim kadarıyla yer tabakasındaki birkaç tektonik tabaka birbirine girmiş olmalıydı çünkü tüm dünya sallanıyordu ve kulaklarım o kadar yüksek sesle çınılıyordu

ki onun söylediklerinin sadece küçük bir kısmını anlayabiliyordum. Bunların hiçbirisi doğru olamazdı. Bir anlam ifade etmiyordu.

Çok fazla içtik...

Herkes eve döndü ama biz ayılmak için geride kaldık...

Bir şey diğerine yol açtı ve...

Tanrım, üzgünüm. Seni incitmek istemiyorum ama...

“Beni aldattın mı?” diye ciyakladım en sonunda, o anlaşılmaz bir cümle daha kurarken.

“Hayır!” dedi. “Demek istediğim, öyle olmadı. Biz... O, bana âşık olduğunu söyledi Daphne. Ve ben de öyle olduğumu fark ettim. Âşık olduğumu. Ona. Kahretsin, çok üzgünüm.”

Biraz daha üzgünüm cümleleri.

Kulaklarımın biraz daha çınlaması.

Biraz daha basmakalıp sözcükler.

Hayır. Hayır, beni aldatmamıştı, değil mi? Hayır, o basitçe ben *olmayan* başka birine âşık olduğunu itiraf etmişti, değil mi? Bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum ama hiçbir parça birbirine uymuyordu. Söylediği her bir cümle bir önce söylediği cümleyle bağdaşmıyordu.

En sonunda, en azından herhangi bir içeriğe uydurabildiğim ve bana önemli gelen bir şey duyabildim: *bir hafta.*

“Bir hafta mı?” dedim.

Başıyla onayladı. “Petra şu anda beni bekliyor, böylece hemen buradan ayrılabiliriz. Sen bir şeyleri hallederken senin canını sıkmayacağız.”

“*Bir hafta,*” diye tekrarladım, hâlâ anlayamamıştım.

“İnternette baktım.” Arka cebinden katlanmış bir kâğıdı çıkarmak için kanepenin üzerinde hareket etti ve kâğıdı bana verdi.

İçimden gerçekten aldatılmış bir parça bunun, tüm bun-

ları... *yoluna sokmayacak* ama belki de *kurtarılabilir* bir hâle getirecek bir özür notu, bir aşk mektubu olduğunu düşünüyordu.

Ama bunun yerine bu kâğıt, bölgedeki dairelerin bulunduğu bir listeydi.

“Evden taşıyor musun?” dedim boğulur gibi.

Boğazı kızardı, bakışları ön kapıya doğru gitti. “Pekâlâ, hayır,” dedi. “Bu ev *benim* adıma, dolayısıyla...”

Cümlesini tamamlamadan, benim boşlukları doldurmanımı bekledi.

En sonunda bunu yaptım.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun Peter?” dedim ayağa sıçrarken. O sırada incinmiş hissetmiyordum. O his daha sonra gelecekti. İlk olarak hissettiğim tam bir öfkeydi.

O da ayağa kalkmıştı, kaşları mükemmel saç çizgisine doğru kalkmıştı. “Biz, bunun böyle olmasını istemedik.”

“O, tabii ki bunun böyle olmasını istedi Peter! Sana âşık olduğunu söylemek için yirmi beş senesi vardı ve bunun için *son geceyi* seçti!”

“Fark etmemiş,” dedi onu savunmak için. Ben burada tek başımayken, *onu* bu duygusal patlamanın etkisinden koruyordu. “Beni *kaybetmekle* yüz yüze kalana kadar fark etmemiş.”

“Beni buraya sen getirdin!” dedim neredeyse çığlık atar gibi. Sonunda sesim dengesiz bir kahkaha atar gibi çıkmaya başlamıştı. “Arkadaşlarımı bıraktım. Dairemi. İşimi. *Tüm* hayatımı.”

“Kendimi çok kötü hissediyorum,” dedi. “Tahmin bile edemezsin.”

“*Tahmin bile* edemem mi?” diye sordum. “Ben nereye gideceğim?”

Eliyle artık yerde duran dairelerin listesinin olduğu kâ-

ğıdı işaret etti. “Bak,” dedi. “Bir şeyleri halletmene zaman tanımak için şehir dışına çıkacağız. Bir sonraki pazar gününe kadar geri dönmeyeceğiz.”

Geri.

Dönmeyeceğiz.

Ah.Ah Tanrım.

Sadece benden evden taşınmamı beklemekle kalmıyorlardı.

Petra onun yanına, buraya taşınacaktı. Benim iyiliğim için bir nezaketmiş gibi sunulan, seksi bir yeni çift tatilinden döndükten sonra. Neredeyse ona nereye gideceklerini soracaktım ama ihtiyacım olan en son şey, zihnimde onların Eiffel Kulesi’nin önünde öpüştüklerini canlandırmaktı.

(Yanlış. Daha sonra onların İtalya’da, Amalfi Sahili’nin kıyısında öpüştüklerini öğrenmiştim.)

“Gerçekten üzgünüm Daph,” dedi ve âdeta görevini yerine getirmek için savaşa giden bir babaymış gibi pişmanlık içinde öne eğilerek beni alnımdan öptü.

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım ve bir an için gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra hüzünlü bir şekilde başıyla onayladı ve tamamen eli boş bir hâlde kapıya doğru ilerledi. İhtiyacı olan her şeyi almış ve bu evdeki herhangi küçük bir şeye bile ihtiyacı yokmuş gibi.

Kapı kapanırken içimde bir şey koptu. Üzerimde hâlâ geçen yılbaşında Peter’in bana aldığı ipek pijamalar varken, elime Bayan Collins’in en son Costco seyahatinde aldığı büyük boy badem şekeri kaplarından birini aldım ve koşarak dışarı çıktım.

Peter, kendisini Petra’nın üstü açık Jeep marka aracının yolcu koltuğuna atarken, çıldırmış gibi omzunun üzerinden bana baktı. Petra ise anlamlı bir şekilde benden başka bir yere bakıyordu.

“Sen tam bir pisliksin!” diye bağırdım ona bir avuç badem şekeri atarken.

Peter ise ciyaklar gibi bir ses çıkardı. Bir avuç badem şekerini daha bagaj kapağına doğru fırlattım. Petra arabayı çalıştırdı.

Araba yolunda onların ardından gittim ve şekerlerle dolu tüm sepeti Jeep’e doğru fırlattım. Sepet aracın tekerleğine çarptı ve onlar gün batımına doğru uzaklaşırken şekerler yolun kenarına kaydı.

Ya da gün doğumuna karşı. Her neyse.

“Nereye gideceğim?” diye sordum kendime hafifçe, ön bahçemizin –onların ön bahçesinin– çiyden ıslanmış çimenlerinin üzerine otururken.

Muhtemelen on dakika boyunca yolu izleyerek orada kaldım. Sonra yeniden içeri girdim ve eğer önceki gece bir şeyler yemeyi unutmamış olsaydım, kusmama neden olabilecek kadar çok ağladım. Ben çok iyi bir aşçı değildim ve bunun yanında Peter beslenmesi konusunda fazlasıyla dikkatli davranan biriydi. Düşük karbonhidrat, yüksek protein. Mutfaktaki oldukça az malzeme olan çekmecelerimizi aradım ve kendime basit bir peynirli makarna yapmaya başladım.

Sonra biri kapıyı çalmaya başladı.

Tam bir ahmak olduğum için, tahmin edebildiğim tek şey Peter’in geri dönmüş olduğuydu. Onun havaalanına gidip, orada zihninin aniden açılarak hızla bana, yuvasına dönmesi gerektiğini fark etmesi olduğu.

Ama kapıyı açtığımda, karşımda ya ağlamaktan ya da esrar içmekten gözleri kıpkırmızı olmuş ve elinde Petra’nın âdeta bir yaba ya da teslimiyet bayrağı gibi sehpanın üzerine bıraktığı üç cümlelik notu sallayan Miles’ı gördüm.

“Petra burada mı?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Hayır.” Üzerime bir hissizlik çökmüştü. “Onlara biraz badem şekeri fırlattım ve arabayla uzaklaşıp gittiler.”

Başıyla onayladı, sanki bunun tam olarak ne anlama geldiğini ve bunun iyi bir şey olmadığını anlıyormuş gibi yüzündeki hüznün ifadesi derinleşti.

“Lanet olsun,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle, bedeniyle kapı eşiğine yaslanırken.

Boğazımdaki, dikenli telmiş gibi hissettiren yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. Ya da bu belki de annemden bana geçen o Vincent ailesi pratikliği, o negatif duyguları *Bir. Şeyleri. Halletmek* için kullanan o eski tanıdık yetenektir.

“Miles,” dedim.

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, yüzünde harap olmuş bir ifade vardı ama kaşlarının arasında bir yerlerde saklanmış gizli bir umut da vardı. Sanki ben, tüm bu olanların son derece eğlenceli olduğunu ve sosyopatça olmayan bir eşek şakası olduğunu söyleyecekmişim gibi.

“Senin dairende kaç oda var?” diye sordum.

CUMARTESİ, 18 MAYIS
GİTME 91 GÜN KALA

DÜRÜST OLMAK gerekirse, Miles Nowak iyi bir ev arkadaşısıydı.

Arada sırada beni film izlemeye davet etmesinin ya da bana marketten bir şeye ihtiyacımın olup olmadığını sormak için mesaj atmasının dışında, beni kendi hâlime bırakıyordu. Ondan sadece dışarıda esrar içmesini istediğimden beri, *başını pencereden çıkarıp içmeyi gerçekten bırakmış* olmalıydı çünkü koridorda esrar kokusu almamamın üzerinden haftalar geçmişti. Artık Jamie O’Neal’dan kederli haykırıışlar da duymuyorduk. Aslında, tamamen iyi görünüyordu. Altı hafta önce olayın gerçekleştiği gün onun yüzünü görmemiş olsaydım, asla onun korkunç bir aşk acısını yeni atlatmış biri olduğunu tahmin edemezdim.

Bu konuyu konuşmadan, oldukça kolay bir şekilde işimize yarayan bir banyo kullanma planı geliştirmiştik. O, bir gece kuşuydu ve ben ise kütüphanenin sabah vardiyasında çalışıyor olayım ya da olmayayım, sabahları genellikle altı buçuk ya da yedide kalkıyordum. Ve nadiren evde olduğu için, hiçbir zaman mutfak lavabosunun içine “batmış” kirli bulaşıklar bırakmıyordu.

Ama dairenin kendisi küçüktü. Yatak odam ise kaliteli bir elbise dolabıydı.

Aslında, burada yaşadığı zamanlarda Petra bu mekânı elbise dolabı olarak kullanmıştı.

Bir sene önce, yetersiz boyutlar bir sorun olmazdı.

Kendimi hatırlayabildiğim kadar eskiden beri, her zaman sağlam bir minimalist olmuştum. Ebeveynlerim birbirinden ayrıldığından beri, çalıştığı bankadaki terfilerin peşinden koştuğumuz ve en sonunda yeni şubeler açmak için annemle çok fazla taşınmıştık. Hiçbir zaman profesyonel nakliyatçılarımız olmadı; sadece annemle randevuya çıkmaya çalışıp bunu başaramayan adamların yardımıyla taşınmıştık, o nedenle de az eşyayla seyahat etmeyi öğrenmiştim.

İhtiyacım olan en az şeyi bulmayı bir spor hâline getirmiştim. Tam bir kütüphane çocuğu olmamın ve tonlarca açıklamalı, karton kapaklı kitabımın olmamasının da faydası dokunmuştu. Düşkün olduğum tek şey kitaplardı ama onlara sahip olmakla, onların içeriklerini içime çekmek kadar ilgilenmiyordum.

Bir keresinde, ben liseye giderken olan bir taşınmamız sırasında, annemi dolabımızda stokladığı tüm A+ notlu sınav kâğıtlarını ve tezleri bir törenle yakmaya ikna etmiştim. Oturma odamızdaki küçük, gazlı şömineyi açmış –bu, ikimizin de küfle dolu dairede özleyeceğimiz konusunda hemfikir olduğumuz *tek* şeydi– ve ben de şöminenin içine bir şeyler atmaya başlamıştım.

Bu, annemi ağlarken gördüğüm tek seferdi. O benim en yakın arkadaşım ve dünyadaki en sevdiğim insandı ama *zayıf* bir kadın değildi. Her zaman için onun yaralanamaz biri olduğunu düşünürdüm.

Ama o gece, eski fizik sınav kâğıtlarımın yanarken ka-

rarmasını ve kıvrılmasını izlerken, gözleri doldu ve boğuk bir sesle, “Ah, Daph,” dedi. “Üniversiteye gitmek için ayrıldığında, ben kim olacağım?”

Ona biraz daha sokulduğumda, kollarını omuzlarıma doladı. “Sen hâlâ sen olacaksın,” dedim ona. “Gezegendeki en iyi anne.”

Başımın üzerini öptü ve, “Bazen keşke biraz onları biraz daha saklayabilseydim diye düşünüyorum,” dedi.

“Bunlar sadece eşya,” diye hatırlattım ona, devamlı olarak kendisinin söylediği kelimelerle.

Hayat öğrendiğim kadarıyla döner kapı gibiydi. İçine giren şeylerin pek çoğu, sadece kısa bir süre kalıyordu.

Anneme karşı hislerini ispatlamak konusunda son derece kararlı olan erkekler, en sonunda pes ediyor ve hayatlarına devam ediyorlardı. En son okuduğum okuldan, bana yazacaklarına söz veren arkadaşlar, bir ya da iki ay içinde yavaşça gözden kayboldular. *Whippy Dipper* dondurmacısının dışında geçirilen büyümlü bir yaz gecesinin ardından sizi her gün arayan çocuk, sonbaharda bir başkasının elini tutarak okula dönerdi.

Gerçekten sizin olmayan bir şeye tutunmanın bir anlamı yoktu. Hayatımda kalıcı olan, önemli olan tek şey annemdi.

Lisans eğitimim için beni uçağa bindirip, yolcu ederken, ikimiz de ağlamadık. Bunun yerine birbirimize o kadar uzun süre ve o kadar sıkıca sarılarak durduk ki sonrasında omzumda bir çürük oluşmuş olduğunu fark ettim. Düz renkli, belli başlı kıyafetlerimin hepsi bir bavula sığıyordu ve kelepirden aldığımız bir jüt halı, bir kupa, bir kâse, bir takım çatal bıçak ve bir güveci, ki annem bunların tüm temel yemeklerim olan çay, hazır peynirli makarna ve hazır Uzakdoğu eriştesi yapmam için yeterli olduğu konusunda benimle dalga geçmişti, kargo ile gönderecektik.

Bu, iki eyalet ve beş daire öncesindeydi. Tüm bu süre içinde, oldukça küçük bir takım eşya biriktirmeyi başarmıştım.

Daha sonra Peter ile, Waning Koyu'ndaki etrafını bir balkonun çevrelediği o eve taşınmıştık. O gün beni kollarının arasına almış, kollarının arasında eşikten taşımış ve minimalist kalbimi sonsuza kadar değiştiren o dört büyülü kelimeyi söylemişti.

Yuvana hoş geldin, Daphne.

İşte böylece, içimde bir şeyler rahatladı, o zamana kadar dikkatle korunan sınırlar içinde olan en duygusal parçalarım bu sınırların dışına sızdılar.

O âna kadar hayatımı, bir süpürge sapının ucuna asılmış, mendilden yapılmış bir bohça gibi, işaret verildiğinde derhal toparlanıp gidebileceğim kadar küçük ve kontrol edilebilir bir şey gibi taşımıştım. Ve Peter bunu söyleyene kadar, kimden ya da kime doğru kaçtığımı hiçbir zaman anlamamıştım.

Yuva. Bu kelime göğsümde bir korun canlanmasına neden oldu. İşte beklediğim kalıcılık buradaydı. Bize ait olacak bir yer. Ve evet, birbirine eşit olmayan finansal konumlarımız bu mülkiyetin sahipliği konusunu karmaşık hâle getiriyordu ama faturaları o öderken, ben de daireyi daha konforlu bir hâle getirmek üzerine odaklanabilirdim.

Minimalist tarafım uçup gitmişti.

Şimdi ise tüm *eşyalarım* –üç yatak odalı bir ev için alınmış olan mobilyalarım– Miles'in misafir odasına tıkılmıştı. Duvardan duvara dizilmiş olan mobilyaların hepsi birbirinin üzerine yığılmıştı ve kırlentler âdeta ben, Stephen King romanlarındaki, sizi yatak başlığına kelepçeyle bağlayıp, size ölene kadar bakacak aklını kaçırmış bir kötü karaktermişim gibi yatağımın üzerini tamamen kaplıyordu.

Tüm bu zimbirtılarımı ardımda bırakmalıydım ama kendimin bile olmayan bir evi donatmak için harcadığım paradan dolayı büyük bir suçluluk duyuyordum.

Ve sonra bir de dairedaki her bir dolabın içine sıkıştırılmış düğüne özel eşyalar, ince, lamine, sürgülü kapının üzerine asılı duran, fazla pahalı gelinlik vardı; gammaz bir yürek, bir Dorian Gray portresi ve kimsenin bilmediği karanlık bir sır.

Teoride, gelinliği ve düğünle ilgili diğer her şeyi internet üzerinden satacaktım ama bunu yapmak için düğün hakkında *düşünmem* gerekecekti ve henüz bunu yapacak noktaya gelmemiştim.

Aslında, cumartesi sabahı vardiyamın ilk yedi saatini, Hiçbir Zaman Olmayan Düğün hakkındaki herhangi bir düşünceyi zihnimden uzaklaştırarak geçirmiştim.

Sonra masasının üzerinde duran telefonum, Miles'tan gelen bir mesajla titreşti: **çalışıyorsun**

Miles bu şekilde mesaj atıyordu. Kısaltmalarla, çok az içerikle ve noktalama işaretleri kullanmadan.

Bana çalışıp çalışmadığımı mı soruyordu yoksa bana çalıştığımı mı söylüyordu? İkisi de mantıklı değildi. Mutfakta, tam olarak ne zaman, nerede olacağımı net bir şekilde görebileceği, beyaz tahta üzerinde bulunan detaylı bir takvimim vardı. Her gece bu planlamayı telefonumdakiyle karşılaştırıyordum ve onu da kendi ajandasını eklemeye davet etmişim ama hiçbir zaman bu önerimi kabul etmemişti.

Evet, dedim.

Bir başka mesaj: **Tayland yemeği mi istersin**

Bunun da sonunda bir soru işareti olması gerektiğini tahmin ediyordum ama yemek sipariş edip etmemeyi mi soruyordu yoksa bu varoluşsal bir soru muydu belli değildi.

Ben yemem, teşekkürler, yazdım. Her gün öğle yemeği molamda, caddenin karşısındaki kamuya açık sahildeki, üç yemek tezgâhından birine gidiyordum. Cumartesi günleri burrito günüydü, bu nedenle de saatlerce tok olacaktım.

Tamam, yazdı Miles.

Bir şeyler daha yazıyordu ama sonra durdu. Bana eve gelirken daha önce bahsettiğimiz Tayland yemeğini paket yaptırıp götürmemi teklif edip etmeyeceğini merak ettim.

Başka bir şey? diye cevap yazdım.

Sadece eve geldiğinde görüşürüz, diye cevap verdi.

Bu, garipti. Cumartesi günleri genellikle ya odasında olurdu ya da ben eve dönünceye kadar geceyi dışarıda geçirmek üzere çıkmış olurdu. Telefonum yeniden titreşti ama bu seferki sadece Hikâye Saati'ne on dakika kaldığını gösteren bildirimdi. Eşyalarımı topladım ve kütüphanenin arka kısmındaki çukur-oturma-odası-tarzındaki Hikâye Köşesi'ne doğru ilerledim. Çocuklar ve bakıcıları çoktan küçük, çukur odada toplanmaya, kare şeklindeki halıların ya da fazlasıyla lizolle kaplı jimnastik minderlerinin üzerine yerleşmeye başlamışlardı. Çocuklarla ilgilenen yaşı daha ilerlemiş büyük anne, büyük babalar ya da büyük büyük anneler ve büyük büyük babalar, köşenin uzak ucunda yerleştirilmiş olan kepçe şeklindeki sandalyelere oturmuşlar, müdavimler ise birbirleriyle selamlaşıyorlardı.

Kütüphanenin pencere kaplı arka duvarı, köşe odayı gün ışığına boğuyordu ve daha şimdiden ikinci kitaba gelece kadar uyuklamaya başlayacağını görebiliyordum.

Yine de ben onlara yaklaşıırken, “Bayan Daffy!” ve bunun gibi ismimin yanlış telaffuz edildiği seslerden oluşan, küçük, komik bir koronun sesi yükseldi. Kalbimin içinde, küçük tanelerin çiçek açarak patlamış mısıra dönüştüğünü hissettim.

Ben yanından geçerken küçük bir kız, “Ben üç yaşındayım!” diye bildirdi ve ben de ona bunun harika olduğunu söyledim ve benim kaç yaşında olduğumu düşündüğünü sordum.

Kısa bir süre düşündükten sonra, benim bir ergen olduğumu düşündüğünü söyledi.

Bir önceki hafta bana yüz yaşında olduğumu söylemişti, bu nedenle de bunu bir zafer olarak kabul ettim. Ben ona cevap veremeden, daha önce gerçek anlamda üzerinde Örümcek Adam kostümü *olmadan* hiç görmediğim dört yaşındaki Arham, hızla bana doğru koştu ve dizlerime sarıldı.

Ruh hâlim ne kadar kötü olursa olsun, Hikâye Saati her zaman bana yardımcı oluyordu.

“Tatlım,” dedi Arham’ın annesi Huma, biz yere devrilmeden önce onu benden uzaklaştırmak için bize doğru uzanırken.

“Burada kimler ejderhaları seviyor?” diye sorduğumda, neredeyse herkesin onayladığı bir tezahüratla karşılaştım.

Bir sene önce burada çalışmaya başlamamdan bu yana, buraya devamlı olarak gelen pek çok tatlı aile vardı ama Huma ve Arham en sevdiklerim arasındaydı. Arham devamlı olarak enerjik ve hayal gücü kuvvetli bir çocuktı ve Huma da onun minik tuhaf ruhunu bastırmadan sıkı kurallar uygulamak arasındaki o büyülü çizgiyi korumakta çok iyiydi. Onları bir arada görmek her zaman kalbimin biraz acımasına neden oluyordu.

Kendi annemi özlememe neden oluyordu.

Peter ve geri kalan Collins ailesi üyeleriyle birlikte geçireceğimi düşündüğüm hayatı özlememe.

Bu melankoli bulutunu zihnimden uzaklaştırdım ve sandalyeme yerleşip, bugünün ilk resimli kitabını kucağıma al-

dım. “Peki ya takoyu?” diye sordum çocuklara. “Aranızda tako seven var mı?”

Çocuklar bir şekilde takolar için ejderhalar için olduğundan daha da fazla coşku göstermeyi başardılar. Onlara, ejderhaların da tako sevdiğini bilip bilmediklerini sorduğumda, kulakları sağır edici keyif çılgınlıkları atmaya başladılar. Arham hızla ayağa kalktı ve, “Ejderhalar insan yer!” diye bağırırken, spor ayakkabılarının topukları kıpkırmızı parlıyordu.

Ona belki bazı ejderhaların insan yiyor olabileceğini ama diğerlerinin sadece tako yediğini söyledim ve bu da Adam Rubin tarafından yazılmış ve Daniel Salmieri tarafından resimlendirilmiş *Obur Ejderhalar* isimli kitaba yapabileceğim en doğal giriş oldu.

Haftamın hiçbir kısmı Hikâye Saati’nde geçtiği kadar hızlı geçmiyordu. Bu saat beni o kadar içine çekiyordu ki genellikle ancak günün son kitabının kapağını kapatırken iş yerinde olduğumu hatırlıyordum.

Aynı beklediğim gibi, anneleri onu ve kardeşlerini kapıdan dışarı çıkarmaya çalışırken küçük bir öfke krizi geçirecek kadar yorulmuş olan Fontana üçüzlerinden biri haricinde çocukların çoğu hâllerinden memnun bir mahmurlukla eşyalarını toplayıp, evlerine doğru giderken, Uyku Saati’ne başlarken içimi dolduran enerji sönmeye başladı.

En sona kalanlara el sallayıp veda ettim ve sonra köşeyi toplamaya başladım, minderleri yere serdim, çöpleri topladım, arkada kalan kitapları yeniden raflarına yerleştirilmek üzere danışmaya götürdüm.

Yetişkin müşterilerimiz ve programlamadan sorumlu kütüphane çalışan Ashleigh arka ofisten çıkıp geldi, kocaman kapitone çantasını bir omzuna asmıştı ve kuzgun karası saçlarıyla başının tepesinde yaptığı topuzu hafifçe sağa kaymıştı.

Bir elli boylarında, kum saatine benzer hatlı vücudu ve Disney prenseslerinin gözlerine sahip bir kadın olmasına rağmen Ashleigh, korkutucu-kütüphaneci klişesinin vücut bulmuş hâliydi. Sesinde kör bir nesnenin gücünü taşıyordu ve bir keresinde bana, aslında belki de bir *çatışma* içinde olup olmadığımızı merak etmeme neden olacak bir ses tonuyla, “çatışmaya girmekten çekinmediğini” söylemişti. Ashleigh, yetmişli yaşlardaki şube müdürümüz Harvey’nin, her zaman zorlu bir müşterinin hizaya getirilmesi gerektiğinde başvurduğu kişiydi.

Onunla çalıştığım ilk vardiyada, yanağında bir tutam sos olan, orta yaşlı bir adam yanımıza gelip onun göğüslerine bakarak, “Her zaman için *egzotik* kızlardan hoşlanmışımdır,” demişti.

Ashleigh bakışlarını bilgisayarından bile kaldırmadan cevap vermişti. “Bunu söylemeniz uygunsuz bir şey ve eğer benimle bir daha bu şekilde konuşursanız, buraya gelmenizi yasaklamak zorunda kalacağız. Cinsel taciz hakkındaki kaynaklardan bazılarını yazıcıda bastırıp size vermemin bir faydası olur mu?”

Söyleyebileceğim tek şey, eşit ölçüde ona hem hayran olmuş hem de ondan korkmuştum.

“Kütüphaneyi sen kapatsan olur mu?” diye sordu bir yandan telefonunda mesaj yazarken. Ashleigh hakkında bir şey daha vardı: işe her zaman geç kalır ve genellikle biraz erken çıkardı. “Mulder’ı tekvando dersinden almam gerek.”

Evet, oğluna David Duchovny’nin *The X-Files* dizisinde oynadığı karakterinin adını vermişti.

Evet, bunu hatırladığım her sefer ölüme biraz daha yaklaşıyordum.

Artık, hiç kimseyi utandırmadan çocuk sahibi olacak kadar yaşlanmıştım.

Lanet olsun, çocukların sırayla topa yanlış bir şekilde vuran ve sonra da ayakkabılarını çıkarmak için sahanın ortasına oturan 5 Yaş Altı çocuk futbol takımlarından birinde olan Renesmee isminde bir kızım olacak kadar yaşlanmışım.

Bunun yerine bekârdım ve iş arkadaşlarımla eski nişanlının yakın çevresinden başka kimseyi tanımadığım bir yerde yalnızdım.

“Daphne?” diye sordu Ashleigh. “Sen iyi misin?”

“Evet,” dedim ona. “Sen git.”

Veda etmek için başını salladı. Kütüphanenin içinde son bir tur atıp, yürürken açık kalmış olan floresan ışıklarını kapattım.

Arabayla eve giderken, hoparlöre alarak anneme telefon ettim. Bu aralar CrossFit, kitap kulübü ve yeni almaya başladığı vitray dersiyle fazlasıyla meşgul olduğu için, ayda iki kere yaptığımız, saatler süren konuşmalar yerine, daha sık ve daha kısa telefon konuşmalarını tercih etmeye başlamıştık.

Anneme, kütüphanenin yaz sonu bağış kampanyasının (önümüzde doksan bir gün vardı) planlamasının nasıl şekillendiğinden bahsettim. O da bana artık yetmiş kilo ağırlıkla *deadlift* yapabildiğini söyledi. Ben ona benden kendisiyle birlikte salsa dans kursuna gitmemi isteyen yetmiş yaşındaki müşterimizden bahsettim ve o da bana devamlı olarak telefon numaralarını değiş tokuş yapmak için sebepler bulmaya çalışan yirmi sekiz yaşındaki spor hocasını anlattı.

“Ne kadar da benzer hayatlarımız var,” diye düşündüğümü söyledim, arabayı kaldırım kenarına park ederken.

“Keşke öyle olsaydı. Kelvin’in aklında salsa dansı olduğunu sanmıyorum, yoksa ona evet diyebilirdim,” dedi.

“Sana memnuniyetle bu adamın telefon numarasını verebilirim ama iş arkadaşım Ashleigh’nin ona *Elleyici Stanley* dediğini bilmelisin.”

“Bak ne diyeceğim, ben iyiyim,” dedi, “ve ayrıca sana biber gazı göndereceğim.”

“Üniversitedeyken bana aldığın biber gazı hâlâ duruyor,” dedim. “Tabii eğer son kullanma tarihi geçmediyse.”

“Muhtemelen eskidikçe daha etkili oluyordur,” dedi. “Kitap kulübüne geldim sayılır. Sen ne yapıyorsun?”

Arabamın kapısını açtım. “Şimdi eve geldim. Pazartesi günü aynı saatte?”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi.

“Seni seviyorum,” dedim ona.

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedi hızla ve sonra ona karşı çıkmama fırsat vermeden telefonu kapattı, hatırlayabildiğim kadarıyla bu her zaman yaptığı bir şeydi.

Miles, Waning Koyu’nun Butcher Kasabası isimli bir mahallesinde, yenilenmiş tuğla bir deponun üçüncü katında yaşıyordu. Burasının şehrin hayvan kesim ve satışa hazırlama bölgesi olduğunu varsaymışım ama hiç Google’da araştırmamıştım. Bu nedenle de bilmiyordum, belki de bölge ismini eski bir seri katilden almıştı. Merdivenleri çıkıp ön kapıya geldiğimde, terden sıırılsıklam olmuştum ve çantamı yere bırakıp, ayakkabılarımı ayaklarımdan atmadan önce hırkamı çıkardım. Daha sonra, telefonumdaki takvimimi beyaz tahtadakiyle karşılaştırdım. Dün gecedan beri değişen tek şey, perşembe gecesi genellikle programı yöneten ve şu anda kök kanal tedavisi görüp iyileşme aşamasında olan, müşteri hizmetleri asistanı Landon’ın yerine Korkular ve Cinayetler kitap kulübünün sunuculuğunu yapmayı kabul etmiş olmamdı.

Panonun üzerine kitap kulübü etkinliğini yazdım ve sonra bir bardak alıp soğuk suyla doldurdum. Suyu ka-

fama dikerken, yavaşça oturma odasına doğru yürüdüm. Gözümün ucuyla gördüğüm ani bir hareket beni o kadar çok şaşırttı ki ciyakladım ve bardağımdaki suyun yarısını halının üzerine döktüm.

Ama gördüğüm sadece Miles'tı. Kanepenin üzerinde, yüzüstü yatıyordu. Yüzünü süngerimsi kırlentin üzerinden kaldırmadan inliyordu. Mobilyaları tamamen rahatlığa yönelikti, cinsel herhangi bir çekiciliği yoktu.

“Ölü gibi görünüyorsun,” dedim ona doğru yaklaşırken.

Homurdanarak bir şeyler söyledi.

“Ne?” diye sordum.

“Keşke dedim,” diye mırıldandı.

Sehpanın üzerinde duran Hindistan cevizli roma ve yanındaki boş kupaya baktım. “Zor bir gün müydü?”

Üç hafta önce gerçekleşen *Bridget Jones* olayında hazırlıksız yakalanmışım ama artık onu da, son bir buçuk ay hissettiğim gibi hissediyormuş gibi *görünüürken* görmek beni neredeyse rahatlatmıştı.

Başını gömdüğü yerden kaldırmadan eliyle sehpanın üzerini yokladı, bir kâğıt parçasını aldı ve yukarı kaldırdı.

Yürüyerek onun yanına gittim ve onun elinden zarif, kare, beyaz parşömenden kâğıdı aldım. Ben kâğıdı alır almaz kolunu yeniden yanına indirdi. Kâğıdın üzerindeki zarif, eğimli yazıyı okumaya başladım.

Jerome & Melly Collins ile birlikte

Nicholas & Antonia Comer

*Sevinçle sizi çocuklarının evliliğini kutlamaya
davet eder,*

Peter & P –

“HAYIR.” Davetiyeyi âdeta canlı bir yılanmış gibi kendimden uzağa fırlattım.

Bu canlı yılan aynı zamanda yanıyor olmalıydı çünkü aniden kendimi çok, çok ama *çok* sıcaklamış gibi hissetmiştim. Ellerimle kendimi yelpazelerken, geriye doğru birkaç adım attım. “Hayır,” dedim. “Bu gerçek olamaz.”

Miles doğrulup oturdu. “Ah, gerçek. Sana da bir tane göndermişler.”

“Bizi neden davet ettiler ki?” diye sordum. Bunu ona, onlara, evrene sormuştum.

Miles öne doğru eğildi, kupasına biraz daha hindistan cevizli rom döküp, ağzına kadar doldurdu. Bana teklif etmek için kupayı bana doğru uzattı. Başımı iki yana salladığımda, içkisinden biraz içti ve sonra kupasına biraz daha doldurdu.

Davetiyeyi yeniden elime aldım, biraz da olsa sadece beynimin bir paket servis menüsünü okurken tutukluk yapmış olduğunu fark etmeyi bekliyordum.

Ama yapmamıştı.

“İşçi Bayramı hafta sonundayız!” diye bağırdım, davetiyeyi yeniden kendimden uzağa doğru atarken.

“Biliyorum,” dedi Miles. “Sadece hayatlarımızı mahvetmekle yetinmemişler. Aynı zamanda mükemmel derecede iyi bir tatil gününü de mahvetmeleri gerekmiş. Muhtemelen bu yıl evi bile süslemem.”

“Demek istediğim, *bu* İşçiler Bayramı,” dedim. “*Bizim* düğünümüzden tam bir ay sonraki gün.”

Miles bakışlarını kaldırıp bana baktı, samimi bir endişe yüz hatlarını çarpıtmıştı. “Daphne,” dedi. “Sanırım o fırsat, Peter kız arkadaşımı becerip, sonra da senin eşyalarını toplamana yardım etmek zorunda kalmamak için onu bir haftalığına İtalya’ya götürdüğünde kaçtı.”

Artık anormal derecede hızlı nefes alıp veriyordum. “Neden bu kadar hızlı evleniyorlar ki? Biz neredeyse iki sene kadar nişanlı kaldık.”

Miles biraz daha rom içerken ürperdi. “Belki de hamiledir.”

Apartman dairesi sallanmaya başladı. Kanepenin, tam olarak Miles’in baldırlarının üzerine çöküp kaldım. Kupa-sını yeniden kaldırdı ve bu sefer bana doğru uzattığında, içkiyi tek bir yudumda içtim. “Aman Tanrım,” dedim. “Bu iğrenç.”

“Biliyorum,” dedi, “ama elimde olan tek likör bu. Şaraba geçelim mi?”

Ona doğru baktım. “Senin şarap içecek türde biri olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Gözlerini dikip bana baktı.

“Ne?”

Çakırkeyifle kısılmış gözlerini biraz daha kıstı. “Şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum.”

“Hayır?” dedim.

“Ben bir şaraphanede çalışıyorum Daphne,” dedi.

“Ne zamandan beri?” diye sordum inanmaz bir şekilde.

“Son yedi senedir,” dedi. “Sen ne iş yaptığımı düşünüyordun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Senin bir kurye olduğunu düşünüyordum.”

“Neden?” Başını iki yana salladı. “Neye dayanarak?”

“Bilmiyorum!” dedim. “Sadece biraz şarap alabilir miyim?”

Bacaklarını benim altımdan çekip ayağa kalktı ve mutfaka doğru yürüdü. Mutfak masası ve üstteki dolapların arasındaki boşluktan, daha önce kesinlikle açmadığımı fark ettiğim bir dolabın içine uzanmasını izledim. Bura-

dan görebildiğim kadarıyla dolap zarif şişelerle doluydu: beyaz, roze, turuncu, kırmızı şarap şişeleri. Dolaptan iki şişe aldı, sonra gelip kanepede yanıma oturdu ve kemer köprüsünden, ucunda tirbuşon olan bir anahtarlık çıkardı. Pencereler açıldı, yağmur çiselemeye başlamıştı, şişelerden birinin mantarını çıkarıp açar ve şişeyi bana uzatırken, günün nemi uzaklaşıyordu.

“Bardak yok mu?” diye sordum.

“Sence bardağa ihtiyacın olacak mı?” diye sordu, diğer şişenin mantarını açarken.

Bakışlarım hâlâ Miles’in kiliminin üzerinde duran kalın kâğıttan yapılmış pahalı davetiyeye kaydı. “Sanırım olmayacak.”

Şişesini benimkine çarptı ve şarabından büyük bir yudum aldı. Ben de aynı şeyi yaptım ve sonra çenemden akan şarabı elimin tersiyle sildim.

“Gerçekten şaraphanede çalıştığımı bilmiyor muydun?” dedi.

“Hiçbir fikrim yoktu,” dedim. “Peter sen sanki tonlarca garip işte çalışıyormuşsun gibi konuşuyordu.”

“Birkaç farklı şey yaptım,” dedi tarafsız bir şekilde. “Bir şaraphanede çalışmanın yanı sıra. *Cherry Hill*. Hiç oraya gittin mi?” Bakışlarını kaldırıp bana baktı.

Başımı iki yana salladım ve şaraptan bir yudum daha aldım.

Miles’in dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. “Peter benden hiç hoşlanmadı, öyle değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Peki ya Petra? O, benden tiksiniyor muydu?”

Miles şarap şişesine bakarken kaşlarını çatı. “Hayır. Petra hemen herkesi sever ve herkes de Petra’yı sever.”

“Ben sevmiyorum,” dedim. “Ben Petra’yı birazcık bile sevmiyorum.”

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı. “Makul.”

“O hiç...” Ayaklarımı altımdaki ve arkamdaki minderlerin arasına soktum. “Bilmiyorum, beni kıskanıyor gibi davrandı mı? Onun... Peter’ı sevdiğine dair *herhangi* bir fikrin oldu mu?”

Bana doğru dönerken yüzünde bir başka alaycı, çok da mutlu olmayan bir gülümseme belirdi. “Demek istediğim, evet, bazen merak ediyordum. Tabii ki. Ama onlar *çocukluklarından* beri en yakın arkadaşlardı. Bununla rekabet edemezdim, bu nedenle bu konuyu olurluna bıraktım ve bunun bir sorun olmayacağını umdum.”

Bir şekilde, olan her şeyin ardından *bu söylediği* buna neden oldu: Ağlamaya başladım.

“Hey.” Miles bana biraz daha yaklaştı. “Sorun değil. Bu... lanet olsun.” Sert bir şekilde beni göğsüne doğru çekti, şarap hâlâ elindeydi. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi başımın üzerini öptü.

Aslında, bu bana ilk dokunuşuydu, nokta. En yakın arkadaşlarımla bile fazlasıyla yakın olan biri değildim ama hiçbir fiziksel temas yaşamadan geçirdiğim haftaların ardından, neredeyse tamamen yabancı birinin bana sarılması iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Bu saçma,” dedi. “Bu, inanılmaz derecede berbat.” Ben onun sadece hafifçe esrar ama çok daha fazla baharatlı ve odunsu kokan tişörtüne başımı yaslamış ağlarken, boştaki eliyle saçlarımı okşayarak geriye doğru çekti.

“Üzgünüm,” dedi. “O davetiyeyi atmalıydım. Neden bunu yapmadığımı bilmiyorum.”

“Hayır.” Gözlerimi silerken geriye doğru çekildim. “Anlıyorum. Bu konuda yalnız kalmak istemedin.”

Suçlu bir şekilde bakışlarını aşağı indirdi. “Bunu kendime saklamalıydım.”

“Ben de aynı şeyi yapardım,” dedim. “Yemin ediyorum.”

“Yine de,” diye mırıldandı. “Üzgünüm.”

“Olma,” diye ısrar ettim. “Benim yerime Petra’yla evlenen sen değilsin.”

Hafifçe irkildi.

“Lanet olsun! Şimdi *ben* üzgünüm,” dedim.

Benden uzaklaşıp arkasına yaslanırken başını iki yana doğru salladı. “Sadece bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi, gözlerime bakmamaya çalışarak. Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

Ah Tanrım. Artık o da ağlıyordu. Ya da ağlamamak için fazlasıyla çabalıyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Miles!” Panik olmuşum. En son birini teselli etmemin üzerinden uzun bir zaman geçmişti.

“Sadece bir saniyeye ihtiyacım var,” diye tekrarladı. “Ben iyiyim.”

“Hey!” Kanepenin üzerinde emekleyerek onun yanına gittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım ki bu şarabın kan dolaşıma karışmaya başladığının bir kanıtıydı.

Miles bakışlarını kaldırıp bana baktı.

“Onlar,” dedim, “*berbatlar*.”

“O, benim hayatımın aşkıydı,” dedi.

“Hayatının aşkı berbat biri,” dedim ona.

Gülümsememeye çalıştı. Bu hareketinde o kadar sevilesi, o kadar köpek yavrusunu andıran bir şey vardı ki kendimi onun dağınık saçlarını karıştırmak isterken buldum. Bunu yaptığımda ise yüzünde hafiften bir gülümseme belirdi. Bu hareket, koyu renk gözlerinin parlamasına neden olmuştu.

En son seks yapmamın üzerinden altı hafta geçmişti –ki bu kesinlikle kişisel rekorum değildi– ama onun yüzünde beliren bu ifadenin üzerine şaşkınlıkla bacaklarımın arasında bir *titreşim* hissettim.

Miles yakışıklıydı, ağzınızın açık kalmasına ve gördüğünüz anda avuçlarınızın terlemesine neden olacak şekilde olmasa bile. Böyle olan Peter'dı; annem buna TV yakışıklısı diyordu. Daha en başından sizin dengenizi kaybetmenize neden olacak türden bir yakışıklılık.

Miles ise diğer türde bir yakışıklıydı. Onunla konuşmak konusunda kendinizi gergin hissetmenize neden olmayacak kadar zararsız olan ya da ona en iyi yönünüzü gösterme ihtiyacı duymayacağınız türde biri ta ki – küt! Aniden size dağınık saçları ve haylaz ifadesiyle gülümsüyordu ve onun çekiciliğinin etrafınızda fark etmeyeceğiniz kadar yavaş bir şekilde tutuşmakta olduğunu fark ediyordunuz.

Aynı zamanda, bekleyeceğinizden daha iyi kokuyordu.

Antitez: o benim ev arkadaşımdı ve az önce hayatının aşkı yüzünden ağlıyordu.

Kesinlikle zihinlerimizi bu karmaşadan uzaklaştırmanın daha pragmatik yolları vardı. “*Bridget Jones’un Günlüğü*”nü izlemek ister misin?” diye önerdim.

“Hayır.” Başını iki yana salladığında ellerimi onun yüzünden çektim, beni reddetmesinden dolayı kalbimin söndüğünü hissettiğim için şaşırmıştım ya da bunun nedeni sadece bu hislerle yalnız bir şekilde odama gitme düşüncesi idi.

“Karamsar davranmamalıyız,” diye devam etti bir daha başını iki yana sallayarak.

“Ama ben bu konuda çok iyi olmaya başlamıştım,” diye sızlandım.

“Dışarı çıkalım,” dedi.

“Dışarı mı?” Kulağıma bu kelime sanki daha önce hiç duymamışım gibi geliyordu. “Dışarı nereye?”

Miles ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı. “Bildğim bir yer var.”

4

İKİ SAAT ÖNCE, geceyi mahalledeki MEATLOCKER isimli bir barda sonlandıracağımı asla tahmin edemezdim ama işte buradaydım ve ev arkadaşım ve Gill isimli yaşlı bir motosikletçiyle birlikte alkollü şatlar içiyordum.

Gill, Miles'in köşedeki müzik kutusunda "Witchy Woman" şarkısını çalmasını içten bir şekilde onayladı ve sarhoş bir şekilde bize yanaşıp, konuşmaya başladıktan sonra, muhtemelen bizim bir çift olduğumuzu varsaydığı için, nasıl tanıştığımızı öğrenmek istedi. Miles, herhangi bir tereddüt yaşamadan ona, "Hayatımın aşkı onun nişanlısıyla kaçtı," dedi ve bu da Gill'in içinde, alkol bazlı fazla bir yardımseverlik uyanmasına neden oldu.

Bir tur dart, iki tur Amerikan bilardosu ve bir de kuralları benim için tamamen anlaşılmaz olan bir alkol içme oyunu oynarken, hayranlık içinde Miles'in ustaca ondan hayat hikâyesini öğrenmesini izledim.

Detroit'te bir hemşirenin ve bir otomobil üreticisinde çalışırken yaralanmış olan bir bakım teknisyeninin oğlu olarak doğan Gill, on altı yaşında motosikletiyle Orta Batı'ya kaçmıştı. On yıl boyunca yollarda bir müzik grubunu takip etmiş, sonra kısa bir süre için Kaliforniya'da bir ta-

rikata katılmış, yıldız sanatçılar için güvenlik görevlisi olarak çalışmış veya polisle ya da bir çeteyle yaşadığı gizemli bir *sorunun* ardından buraya geri gelmişti: bu, Miles'in onun ağzından alamadığı tek konuydu.

Ancak duvara asılı bir balık maketi kadar doğuştan gelen sosyal çekiciliği olan biri olarak (ki o bendim), Miles'in bu yabancıyla arkadaş olmasını izlemek, Michelangelo'nun Sistine Şapeli'ni boyamasını izlemeye benziyordu: etkileyici ama aynı zamanda baş döndürücüydü. Âdeta her an merdivenden düşüp, mermer zemine çakılacakmış gibi.

Kızıl saçlı, burnunda halka ve üzerinde gerçekten AN-NEM yazan bir dövmesi olan tatlı bir barmenin hepimize üç içki ısmarlamasının haricinde, Gill bize içki ısmarlama-ya devam etti.

Artık son içkilerimizi söylediğimizde, Gill bize doğru bir yirmi dolarlık banknot uzattı. "Eve dönmek için taksi paranız."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Miles parayı yeniden ona doğru iterek. "Paran sende kalsın Gill. Yoksa Vegas'a nasıl gideceksin?"

Bundan sonra gideceği yerin Vegas olduğunu öğrenmiştik.

Ama Gill, parayı Miles'in gömlek cebinin içine soktu, sonra kösele gibi ellerinin her birini yanaklarımızın üzerine koydu. "Güçlü olun çocuklar," dedi bilge bir şekilde, sonra döndü, yıpranmış deri ceketini bir omzuna attı ve vedalaşmak için barmene *gerçek anlamda* ıslık çaldı.

Son içkilerimizi bitirdiğimizde yağmur durmuştu ve gece çok hoş bir şekilde serindi. Bu nedenle biz de sarhoşça zikzaklar çizerken eve yürüyerek dönmeye karar verdik, sanki çok sarhoş, yeni müttefikler değil de iki eski arkadaşımız gibi Miles kolunu omzuma atmış ben ise kolumu

onun beline dolamıştım. “Bu tür şeyler başına sıklıkla gelir mi?” diye sordum.

“Ne tür şeyler?” diye sordu.

“Gill,” dedim.

“Dünya üzerinde çok fazla Gill yok,” diye cevap verdi.

“Bedava içkiler,” diye açıkladım. “Şahit olmuş olabileceği ya da olmayabileceği suçlar hakkında saatlerce süren aydınlatıcı sohbetler.”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Bazen.”

“Sana ne sıklıkla içki ismarlıyorlar Miles?”

Bana şaşkın bir bakış attı. “Burası cana yakın bir yer.”

“MEATLOCKER mı?” diye sordum.

“Butcher Kasabası,” dedi.

Elimle alnıma vurduğumda, o da şaşkınlıkla durdu. “Buranın adının MEATLOCKER olmasının nedeni *bu*,” dedim. “Tüm geceyi buranın bir fetiş barı gibi bir şey olup olmadığını anlamaya çalışarak geçirdim.”

Miles başını arkaya atarak kahkaha attı. “Seni bir fetiş barına götüreceğimi mi düşündün?” Eğlenmiş gibi görünüyordu. “Peter sana BDSM ile ilgilendiğimi mi söyledi?”

“Bekle, *ilgilenebilir* musun?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi. “Neden? Sen ilgileniyor musun?”

“Muhtemelen hayır,” dedim. “Oldukça sıkıcı olduğumu düşünüyorum. O alanda.”

“Hangi alanda?”

“Seks alanında,” dedim.

“Orada öylece yatıp, sessizce gözlerini dikip tavana mı bakıyorsun?” diye sordu.

“Kusura bakma,” dedim. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Konuyu sen açtın Daphne,” diye hatırlattı bana.

“Gözlerimi dikip tavana bakmıyorum,” dedim. Otur-

duğumuz binaya gelmiştik. Benim için kapıyı açtı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. “Ben sadece herhangi saygıdeğer bir kadın gibi kesintisiz bir şekilde göz teması kuruyorum.”

“Gördün mü?” dedi, eliyle bana merdivenlerde ondan önce ilerlememi işaret ederek. “Sıkıcı değilsin. Belki rahatsız edici olabilir. Ama sıkıcı değilsin.”

“Ama bu *nasıl* oluyor?” diye sorduğumda, Miles’ın gözleri açıldı ve yüzünde gülümseme ile yüzünü ekşitme arası bir ifade belirdi.

“Tamam, iki insan birbirini çekici bulduğunda...”

“Bedava içkiler,” diye sözünü kestim.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bunu planlıyormuşum gibi bir şey yok.”

Yüzümde ona inanmadığımı gösteren bir ifade belirmiş olmalıydı çünkü kaşlarını çatı. “Benim bir tür dolandırıcı olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Senin oldukça çekici bir adam olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“İşittiğim hakaretler içinde,” dedi merdivenlerden çıkarken durarak, “bu yeni bir tanesi.”

“Sana hakaret etmiyorum,” dedim ama aslında fazla çekici olan insanlara hiçbir zaman güvenmezdim. Babam çekici bir adamdı. Bu, söylediği herhangi bir şeyi kastettiği anlamına gelmiyordu. “Bu sadece... Bak, ben yeni insanlarla ilişki kurmak konusunda *berbatım*.”

“Gill seni sevdi,” diye karşı çıktı.

“Ozmoz yüzünden,” dedim. “Çünkü sen oradaydın. Zaten tanıdığım insanlarla konuşmayı seviyorum ama yeni biriyle tanıştığım zaman, bazen zihnimin yarısı bomboş oluyor. Bazen de hiç kimsenin şaka olduğunu fark etmediği bir şaka yapıyorum ya da *çok* kişisel bir şey soruyorum.”

Merdivenleri yeniden çıkmaya başlarken, bana yan bir bakış attı. “Bana böyle bir şey yapmadın.”

“Fark etmiş olabilirsin,” dedim, “bu geceden önce seninle neredeyse hiç konuşmadım.”

“Nedeni bu muydu?” dedi, bakışlarını bir kere daha hızla bana çevirerek. “Ve ben de senin sadece benden nefret ettiğini düşünüyordum.”

Sıcaklığın, tepeden tırnağa bedenimde yayıldığını hissettim. “Tabii ki senden nefret etmiyorum. Sen nefret edilebilecek biri değilsin.” Ve sonra da, sarhoş olduğum için itiraf ettim: “Belki de bu, sana biraz güvenmeme neden olmuş olabilir.”

Bunu söylememin üzerine, şaşkınlıktan dehşete düşmüş gibiydi.

“Demek istediğim şu ki,” diye devam ettim hızla, kelimeler ağzımdan geveliyormuşum gibi çıkıyordu, “ben her zaman *çok az yakın arkadaşı olan* biri oldum. Ve herkesi seven, herkesin sevdiği insanlarla tanıştığım zaman, zihnimde bir alarm çalmaya başlıyor. *Tamam, bu insan etrafında kalmayacak dolayısıyla ona bağlanma*, gibi.”

Artık, incinmiş görünüyordu. “Bu,” dedi, “sıkıntı verici bir şekilde şüpheli bir şey.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedim, kendimi daha iyi açıklamamın bir yolunu ararken. “Sorun değil! Tabii eğer nişan-
lın seni terk etmezse ve son yılını *onun* arkadaşlarıyla arkadaş olmaya çalışarak geçirmediysen, artık otuz üç yaşında değilsen ve nasıl arkadaş edinebileceğini *bile* hatırlamaya çalışmıyorsan. Ama kim kendini böyle bir durumun içinde bulur ki?”

“Arkadaş edinmek o kadar karmaşık bir şey değil,” dedi Miles benim dudak bükmeme neden olacak bir şekilde ki bu da onun sırtmasına neden olmuştu. “Ciddiyim

Daphne. Ben sadece insanlarla konuşmayı seviyorum. Ve iş bedava içkilere geldiğindeyse, ben iyi bahşış veririm. Dolayısıyla bir yere birkaç kereden daha fazla gidersem, bana indirim yapmaya başlıyorlar çünkü çalışanlar bunu bahşışlerimle telafi edeceğimi biliyorlar. Bununla birlikte, hizmet sektöründe çalışıyorum ve sanırım barmenler bunun kokusunu alabiliyorlar. Benim de onlardan biri olduğumu anlayabiliyorlar.”

“Bu koku zencefilli çöreğe mi benziyor?” Merdivenlerden çıktıkça, sesimin kayması daha da kötü bir hâle geliyordu.

Miles ön kapının önünde durdu, ağzından kıkırtılar çıkıyordu. “Zencefilli çörek mi?”

Miles böyle kokuyordu. Tatlı ve biraz da baharatlı. Şekerli fırınlanmış bir şey içine sarılmış doğal, topraksı bir koku. Cevap vermek yerine elimi sallayarak onu geçiştirdim ve anahtarımı kilide sokmaya çalıştım. Maalesef kapının üzerinde üç kilit oluşmuş gibiydi ve ben de anahtarımı doğru kilide sokamıyordum.

Kahkahalar atarak Miles beni kenara itti, kapıyı kendisi açmak için beceriksizce anahtarı elimden almaya çalıştı. “Kahretsin!” dedi anahtar kilidi sıyırıp geçerken.

İkimiz de kapı tokmağının kontrolünü elimize geçirmeye çalışıyorduk, giderek artan dramatik hareketlerle birbirimizi itiyorduk, ta ki o neredeyse beni devirecekken kalçasıyla duvara sabitleyene kadar.

Yaşlı komşumuz başını koridora doğru uzatıp tıslayarak, “Burada *bazılarımız* uyumaya çalışıyoruz!” diyene kadar o kadar çok gülüyorduk ki gözlerimizden yaşlar geliyordu.

“Üzgünüz Bay Dorner,” dedi Miles azarlanmış bir okul çocuğu gibi.

Bay Dorner geri çekildi.

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kısıp onun ardından baktım. “Onun genellikle saçı yok mu?”

Miles, hiç de sessiz olmayan kahkahalara boğuldu. Onu susturmak için ellerimi ağzının üzerine bastırdım. “Saçlarının *gerçek* olduğunu mu düşünüyordun?” diye sordu. “Sen gezegendeki en saf insan olmalısın.”

“Demek istediğim,” dedim, “doğuştan gelen şüphecilliğime rağmen, son altı haftanın ikimizin de çok ama çok güven dolu olduğunu çoktan kanıtladığını düşünüyorum.”

Birkaç saat önce bu söylediğim, beynimde *hemen ağlamaya başla* bağlantısını devreye sokmuş olabilirdi. Ama bunun yerine yeniden kıkırdamaya başlamıştık.

Bay Dorner’in kilidi yeniden takırdadı. Miles, *kapımızın* kilidini açmak için hızla arkasına döndü, bir daha azar işitmek zorunda kalmadan önce beni içeri çekti.

Kapanması için bedenlerimizi hızla kapıya yaslarken, soluklanmaya çalıştık. “Kendimi *Jurassic Park*’taymışım gibi hissediyorum,” dedi Miles ve bu, benim daha da çok gülmeme neden oldu.

“Ne?” dedim nefes nefese.

“Âdeta kapıyı diğer tarafta bekleyen bir grup yırtıcı yaratığın yüzüne kapatmışız gibi,” diye açıkladı.

“Dorner’in dişlerinin bu tür bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyorum Miles,” dedim. “Dişlerinin ağzında olmadığından bile oldukça eminim.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi.

“Ne?” diye sordum.

“Bunu kesinlikle yapmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Kalbim hızla atmaya başladı. Tenimin aniden çok fazla ısındığını, sonra da çok fazla soğuduğunu hissettim. “Ne?”

“LCV’lerine cevap verelim,” dedi. “Onların düğünlerine gidelim. Ve sarhoş olalım. Daha onlar kesmeden düğün pastalarını yiyelim ve dans pistinin üzerine kusalım.”

Kahkaha attım. “Tamam.”

“Ben ciddiylim,” dedi. “Gidelim.”

“Mümkün değil,” dedim.

“Pekâlâ, tamam,” diye cevap verdi. “O zaman sadece gideceğimizi söyleyelim.”

“Miles,” diye cevap verdim, “*neden?*”

“Onların soğuk terler dökmesine neden olmak için,” dedi. “Ve hiç kimsenin yemeyeceği kurutulmuş tavuğun tabağına doksan dolar vermelerine neden olmak için.”

“Ebeveynleri o tavuğun parasını ödeyeceklerdir,” dedim. “Ve Comer ailesini bilmiyorum ama Collins ailesi *hoş* insanlardır.”

İrkildi. Hangi kısmı olduğunu bilmiyordum ama söylediğim bir şey kesinlikle ruh hâlini biraz değiştirmişti. “Aynı zamanda zenginler de,” dedi. “Doksan dolar onlar için hiç önemli bir tutar değil ve bu şekilde en azından önümüzdeki birkaç ayı bizim ortaya çıkıp, o önemli günlerini mahvedeceğimiz endişesiyle geçirmek zorunda kalırlar.”

“Belki de umurlarında değildir,” dedim.

Yüzündeki sırıtma yavaşça kayboldu. “Lanet olsun,” dedi. “Haklısın. Sanırım bizi davet etmelerinin nedeni de bu.”

Homurdandım. “Bizi neden davet ettiklerini *biliyorsun* Miles. Çünkü ikisi de her durumda sevmeye bağımlılar. Ve bu konuda iyiler de. Bu konuda, kalplerini tamamen mahvettikleri insanlar tarafından sevmeyeceklerini fark etmeyecek kadar iyiler. Şu anda daha yüce gönüllü insanlar olduklarını düşünüyorlar. Ama daha yüce gönüllü insanlar *olamayacaklar*. Bundan sonraki birkaç yıl içinde, birer pislik olarak yaşamak zorunda kalacaklar.”

Miles ikna olmamış gibi görünüyordu ama ben artık emindim.

“LCV’ye cevap *vermeliyiz*,” dedim. “Onlar yüce gönüllü insanlar değiller. Siktirsinler!”

“Siktirsinler!” diye bana katıldı.

“Siktirsinler!” dedim neredeyse bağırarak.

Bay Dorner duvara vurdu. Miles, işaret parmağını dudaklarımın üzerine bastırdı. “Siktirsinler,” diye fısıldadı.

“Siktirsinler,” diye fısıldadım ben de ona.

Dudaklarımın parmağının altında kıpırdamasını izledi. İçimde bir başka hoş titreşim hissettim. “Yatmaya gitmemiz gerek,” dedim.

Ve sonra sesim fazla kısık çıktığı için, “Demek istediğim, *benim* yatmaya gitmem gerek.”

Miles, elini dudaklarımın üzerinden çekti. “LCV’ye cevap verdikten *sonra*.”

UYANDIĞIMDA parlak bir öğle güneşi parlıyor ve başım fazlasıyla ağrıyordu. Dün gece yaşadıklarımı parçalar hâlinde ve belirli bir sıra olmadan hatırlıyordum.

Sarhoş bir şekilde eve yürümemiz.

Eski püskü bir bilardo masası.

Dudaklarımın üzerinde hissettiğim sert bir parmak.

Koridorda attığımız kahkahalar.

Ve sonra Bay Dorner? Orada mıydı? Bir nedenden ötürü? Bir noktada?

Bundan önce ya da sonra, Miles ile doğruca şişeden kırmızı şarap içmiştik.

Bir noktada, sokaktaydık ve kollarımızı birbirimize dolamış bir hâlde yürüyorduk, Miles kolunu gömleğimin yukarı kalktığı yerde belime dolamıştı. Boynum ve yüzüm yamyordu.

Geri alınamaz bir şekilde aşağılayıcı bir şey değil de sadece biraz utanç verici bir şey yaptığımdan emin olmak için, hatırladıklarımın üzerinden hızla geçmeye çalışıyordum.

Bu hızla geri sarma olayının bir yardımı olmadı. Bitkin bir şekilde yatağa yattığımı ama *aynı zamanda* biraz da tahrik olduğum için uyuyamadığımı hatırlıyordum.

Aman Tanrım, bir noktada *ağlamış* mıydım?

Bekleyin. *Miles* ağlamış mıydı? Kesinlikle ağlamamış olmalıydı.

Elimle telefonumu aradım ve çarşafın arasında bir yerde olduğunu fark ettim. Sanırım en azından telefonumun alarmını kapatmayı başarmıştım. Neredeyse öğlen olmuştu.

Hiçbir zaman bu kadar geç kalkmazdım.

Mesajlarıma göz gezdirip, sarhoşluğum ile ilgili herhangi bir suçlayıcı delil aradım. Ama işten çıktıktan sonra tek bir yazılı mesaj bile atmamıştım.

Ama telefonumun ana ekranında endişe verici başka bir şey daha vardı.

Yeni bir simge.

Bir flört uygulaması.

Bu uygulamayı indirdiğimi hiç hatırlamıyordum. Aslında, bardan sonra yaşananlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Yavaşça yataktan çıktım ve sendeleyerek oturma odasına gitmeden önce, kafatasımın içindeki zonklamanın geçmesini bekledim. Kendimi *nükleer atıktan* yapılmış gibi hissediyordum.

Daire sessizdi ama temiz değildi. Sehpanın, tezgâhın ve iki kişilik kahvaltı masasının üzerinde dağılmış yarısı içilmiş yarım düzine su bardağı vardı. Hindistan cevizli rom şişesi boştu ve iki şarap şişesinin içinde de sadece tortular kalmıştı.

Kendimi sadece içimdeki burada *bir şey* olduğuna dair kuşkudan dolayı herhangi bir ceset ya da herhangi bir kan izi bile olmamasına rağmen, gizemli bir cinayeti çözmeye çalışan Hercule Poirot gibi hissediyordum. Önemli bir şey.

Ve sonra, elimdeki telefon çalmaya başladı.

Onun ismini ekranımda gördüm.

Bir anda, hatırladım.

Ve gerçekten ama gerçekten, hatırlamamış olmayı diledim.

PAZAR, 19 MAYIS
GİTMEME 90 GÜN KALA

SESİMİN kurumuş bir hırıltı gibi çıkmaması için kendimi toparlamaya, soluklanmaya ve boğazımı temizlemeye çalıştım.

Tabii ki cevap vermek zorunda *değildim*.

Ama haftalar sonra ilk kez Peter'dan haber alıyordum ve onun ne söyleyeceğini *duymama* –bunu sonsuza kadar merak etme– fikri, midemi bulandırıyordu.

Sadece dalga geçiyorum, Gill'in ısmarladığı alkollü şatlar gayet işe yarıyordu.

Gill ismi aniden aklıma gelip, örgülü, gri sakallı görünüşü zihnimde belirdi.

Telefonumu kulağıma bastırdım ve taze hava almak için dosdoğru pencereye doğru ilerledim. Dışarıda hava serindi, bugün yazdan çok ilkbahar gibi bir hava vardı.

“Alo!” dedim fazla yüksek, güçlü ve fazla neşeli bir sesle. Nadir görülen üçlü bir birleşim.

“Daphne?” Peter'ın yumuşak sesi, helyum gazı gibi zihnimi doldurmuştu.

“Evet?” dedim.

Bir duraksama oldu. “Sesin farklı geliyor.”

“Farklı hissediyorum,” diye cevap verdim. Ağzımdan neden bunun çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ah.” Hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

“Peki,” dedim.

Bir duraksama daha. “Peki, LCV’ni aldım?”

Avucumun alt kısmını alnıma götürdüm ve orada zonklayan yerin üzerine sertçe bastırdım. “Evet.”

“Ve sanırım ben sadece...” Bir nefes aldı. “Her şeyin yolundan olduğundan emin olmak istedim.”

“Yolunda mı?”

Kendimi lisede yüksek matematik dersindeymişim gibi hissediyordum, zihnimin içinde rastlantısal denklemler ve sayılar anlamsız bir şekilde uçuşuyordu: bir tür anlamı vardı ama bunu yorumlayacak doğru beyne sahip *değilmişim* gibiydi.

“Evet, demek istediğim...” Hafifçe nefes verdi. “Biliyorsun, gelmek *zorunda* değilsin.”

Attığım kahkaha ağzımdan daha ziyade bir öksürük gibi çıkmıştı.

“Demek istediğim, tabii ki biz gelmeni çok isteriz,” diye devam etti hızla.

Biz kelimesini kullanması bile, midemin sanki bir kâse istiridye çorbasını kafama dikmiş ve sonra da lunaparktaki bir hız trenine binmişim gibi alt üst olması için yeterli olmuştu. *Biz*, eskiden ikimiz hakkında konuşurken kullandığı *biz* kelimesiydi.

“Ben sadece bizim açımızdan gelmen için herhangi bir baskı olmadığını bildiğinden emin olmak istedim,” dedi.

Bizim. Biz.

Olabilecek en acı verici kelimeleri masaya yatıralım ve her birinin sonuna kadar lütfetmeyle dolu olduğundan emin olalım.

Tüm bunların ardından bile olabilecek en kötü kısım ise onu sevmediğimden *emin olmamamdı*. Demek istediğim,

onun *bu* versiyonunu sevmiyordum ama onun özel her günü hatırlayan tarafını, sadece çiçek satan bir tezgâhın yanından geçtiği için çiçek alan insanı, her hasta olduğumda bana en sevdiğim çorbayı gönderen Peter'ı.

Ama artık o tarafları, Petra'ya mahsustu.

“Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz,” dedi ve o anda yeniden diğer Peter'a döndü. Nefret ettiğim Peter'a. “Ve ben sadece... senin oraya, tek başına geleceğini düşünmekten nefret ediyorum...”

Tüm bu olanlar yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, benim için ne kadar *üzüldüğünü* bildiğimden emin olmak için beni aramıştı. Öfkeden gözüm kararmıştı.

“Yalnız olmayacağım,” dedim.

“Demek istediğim, bir kavalyen olmadan,” diye açıkladı, kesinlikle gereksiz bir şekilde.

“Biliyorum,” dedim. “Erkek arkadaşım ile geleceğim.”

Bunu söylerken bile, zihnimde tiz bir ses SEN NE YAPIYORSUN? diye çığlık atıyordu.

Pencereye döndüm ve bir elimi yüzümün yanından aşağı doğru çekerken, sessizce çığlık atar gibi yaptım. Edvard Munch'ün *Çığlık* tablosuna tam da böyle bir senaryonun ilham kaynağı olup olmadığını merak ettim.

“*Erkek arkadaşın mı?*” Peter'ın sesinden tam bir inanamamışlık yayılıyordu.

Hayır, dedi beynim.

“Evet,” dedi ağzım.

“Ama... LCV'de artı bir kişi olacağını belirtmemişsin.”

Ben, genellikle yalan söyleyen biri değilim. Aslında, bazen hâlâ geceleri şu olayı düşünerek uykusuz yatıyorum; altıncı sınıfta henüz yeni okul değiştirmişken bir kız benimle at şeklindeki kolyem hakkında bir sohbete girmişti ve arkadaş edinmeyi çaresizce istediğim için, pis bir iblis beni

ele geçirmiş gibi kıza atları sevdiğimi ve her yaz binicilik kampına gittiğimi söylemiştim.

Hayatımda iki kere ata binmiştim. İkincisinde de attan düşmüştüm, tabii bunun bir önemi varsa.

Aramızda geçen bu konuşmadan sonra, hissettiğim suçluluk duygusundan dolayı o kızdaki uzak durmuşum. Şanslıyım ki bundan altı ay sonra yeniden taşınmıştık.

Ama belli ki, o iblis en sonunda yeniden izimi bulmuştu çünkü hiç düşünmeden, planlamadan ağzımdan tamamen gelişmiş bir yalan çıktı: “Artı bir diye belirtmeme gerek yoktu. Onun da davetiyesi var.”

Aramızdaki ağır sessizlik bana, artık görünmez yüksek matematik işlemlerini Peter’ın yaptığını söylüyordu. Onun beyni, bu matematik işlemlerini yapacak kadar iyiydi. “Bunu kastediyor olamazsın...” Ses tonundaki inanmaz ifade, doğruca kuşkuya dönmüştü. “Sen *Miles*’la mi birliktesin?”

Hayır, hayır, hayır, diye çığlık atıyordu kafamdaki ses. “Evet!” dedi ağzım neşeyle.

O anda yeniden pencereye doğru Munch’un tablosu gibi sessiz bir çığlık attım.

Bir sonraki sessizlik fazlasıyla uzadı. Ben bu sessizliği bozamıyordum çünkü *söyleyebileceğimi* düşündüğüm tek şey, *Bunu neden söylediğimi bilmiyorum; bu, tam bir yalan*, olacaktı ama bunu da yapamıyordum. Ona bunu söyleyemezdim.

Peter boğazını temizledi. “Tamam, düğün birkaç ay sonra olacak.”

“Biliyorum,” dedim. “İşçi Bayramı’nda.”

“O zamana kadar çok fazla şey değişebilir,” dedi.

Ağzım açık kaldı. Gerçekten sahte ilişkimin düğününe kadar olan üç ay boyunca sürmeyeceğini mi ima ediyordu... hem de *kendi* ilişkisi sadece bir ay önce başlamışken?

“Orada olacağız,” dedim.

HAYIR, diye çığlık attım beynim.

“Tamam,” dedi Peter.

İstem dışı bir şekilde ona kurgusal bir hamilelikten bahsetmeden önce telefonu kapatmam gerekiyordu. “Kapatmam gerek Peter. Kendine iyi bak.”

“Evet,” dedi. “Sen de...” Telefonu kapattım.

Yaklaşık beş saniye boyunca pencerenin önünde ileri geri yürüdüm ve sonra günah çıkarmaya giden bir günahkâr gibi doğruca Miles’ın odasının kapısına gittim.

Kapıyı çaldım. Cevap yoktu.

Biraz daha hızlı çaldım. “Miles? Uyandın mı?”

Kapı tokmağını tıkırdattım. Ya da bunu yapmayı bekliyordum ama kapı kilitli değildi. Dolayısıyla bunun yerine öylece odasına düşüp, kendimi şifonyerinin üzerinde buldum. Şifonyerin üzerindeki televizyon sallandı ve ben televizyonu düzeltmeye çalışırken arkamdan, “Televizyonumu mu çalışıyorsun?” diye bir ses geldi.

Miles’ı yatağının üzerine yayılmış bir şekilde görmeyi bekleyerek arkama döndüm. Ama bunun yerine o, tamamen giyinmiş ve elinde üzerinde yağ lekeleri olan bir kâğıt torbayla kapı eşiğinde duruyordu.

Televizyonu bıraktım. “Neredeyse deviriyordum,” diye açıkladım.

“Neden?” diye sordu.

“Peter’a seninle çıktığımızı söyledim,” dedim.

Üç saniye boyunca gözlerini dikip bana baktı, sonra da bir kahkaha attı. “Bunun televizyonla ne alakası var?”

“Hiçbir alakası yok,” dedim.

Yeniden kahkaha attı ve koridora doğru döndü.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Acı sos almaya,” dedi.

“Neden?” dedim onun ardından giderken.

“Kahvaltıda yiyeceğim sandviç için.” Buzdolabına doğru giderken, kâğıt torbayı tezgâhın üzerine bıraktı.

“Ne söylediğimi duydun mu?” diye sordum.

“Peter’a çıktığımızı söylemişsin,” diye doğruladı, buzdolabının içinde acı sosu ararken.

“Kızmadın mı?” dedim.

Elinde acı sos şişesi ve içinde koyu renk ve vıcık vıcık bir şey olan, üzerinde bir şey yazmayan bir kavanozla arkasına döndü. “Neden kızayım?”

“Çünkü seninle çıkmıyoruz,” dedim.

“Bunun farkındayım.” Kâğıt torbayı tezgâha doğru ters çevirdi ve içinden iki sarı kâğıtla kaplanmış sandviç düştü. Sandviçlerden birini bana doğru ittirdi, sonra da çoktan dolu olan kahve demliğine doğru döndü.

“Ne zaman kalktın?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Bir ya da iki saat önce.” Elinde iki tane üzerinde dumanı tüten kupayı yeniden tezgâha getirdi. Bana üzerinde kovboy şapkası takmış kedi Garfield’in olduğu kupayı verdi. “Krema? Şeker?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Ben çok fazla kahve içen biri değildim. Sadece bu akşamdan kalma hâlimin etkisini hafifletmek için birkaç yudum alacaktım.

Miles kavanozu açtı ve muhtemelen akçaağaç şurubu olan bir şeyi kahvesinin içine bir kaşıkla koydu. “Bunda senin için sorun yok mu?” diye sordum, onu izlemek için öne doğru eğilerek.

“Bilmiyorum,” dedi. “Ama güzel olacak gibi görünüyor. Sarhoşken mi aradın?”

“Ne?” dedim.

“Sarhoşken Peter’ı mı aradın?” dedi, sandviçin paketini açıp içindeki yumurta ile avokadonun üzerine bol miktarda acı sos dökerken.

“Hayır, o beni aradı.”

Sandviçi ağzına götürürken yarıda duraksadı. Bir kahkaha daha attı ve sandviçini aşağı indirdi. “Bekle. Dün gece, düğünleri için LCV yanıtı mı verdik?”

Bunu bir kere daha yüksek sesle duymak, tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. İnleyerek başımı tezgâhın üzerine dayadığım kollarımın üzerine bıraktım.

“Bekle, bekle.” Miles avucunu alnıma yasladı ve gözlerime bakabilmek için başımı yukarı doğru kaldırdı. “Aramasının nedeni bu muydu? LCV cevabını alması mı?”

Başımınla onayladım. “Beni, gelmek zorunda olmadığımı söylemek için aradı. Oraya, *tamamen tek başıma, fazlasıyla paramparça olmuş, yalnız, tek başına ve seilmeyen* bir şekilde gelmemin ne kadar zor olduğunu bildiğini söylemek için.”

Miles homurdandı. “Kendini beğenmiş küçük pislik.”

“Boy 1,93,” dedim.

“Kendini beğenmiş devasa dangalak,” diye düzeltti. “Ya da bilmiyorum, belki de samimi bir şekilde iyi davranıldığını düşünüyordur?”

“Hayır, ilk seferinde haklıydın.”

Miles, kahvaltıda yiyeceğim sandviçin paketini yarıya kadar açtı ve yüzüme doğru uzattı. Sandviçten bir lokma aldım ve sonra o da sandviçi masada çenemin önüne bıraktı.

“Bekle!” Yüzü aydınlanırken, ellerini tezgâhın üzerine yasladı. “Yani seni, onun özel gününü mahvedecek şekilde oraya gelmeyecek kadar zavallı hissetmen için aradı ve sen de ona bizim çıktığımızı mı söyledin?”

“Üzgünüm,” dedim bir daha.

“O kahrolası kurallar,” dedi. “Bu söylediğini nasıl karşıladı?”

“Biraz sessizlik, biraz da inanmaz bir şekilde alay sesleri,” dedim. “Düğünün üç aydan önce olmayacağına ve o zamana kadar seninle benim hâlâ çıkıyor olmamızın imkânı olmayacağına dair nazik bir hatırlatma. Şu anda çıkmadığımız göz önüne alındığında, sezgileri oldukça kuvvetliymiş.” Yüzümü aşağı doğru eğdim ve beynimin yeniden zonklamasının karşısında bir daha inledim.

“Bir şeyler ye,” dedi Miles. “Yardımcı olur.”

Tezgâhın yanında duran birbirine uymayan ahşap taburelerden birinin üzerine tünedim ve sandviçi kendime doğru çekip zorla bir lokma aldım.

“Belki de *çıkmalıyız*,” dedi Miles.

Neredeyse boğuluyordum. Benim öksürmemi izlerken, haylaz dudaklarında haylaz bir sırıtış belirmişti. “Evet,” demeyi başardım en sonunda. “Boynuzlanmak, bir aşkın doğabileceği en verimli topraktır.”

“Evet o,” dedi, “ve bir de bu onları gıcık edecektir.”

“Senin de belirttiğin gibi,” dedim. “Umurlarında bile değil. Onlar evleniyorlar Miles.”

“Ve altı hafta önce, *siz* evleniyordunuz,” dedi.

“Hey, eğer günlük olarak bana bunu hatırlatmak istiyorsan, yoluma devam edip, sabah alarmımı UYAN, SENİ REDDEDİLMİŞ KALTAK sesinden başka bir şeye ayarlayabilirim.”

“Hayır, demek istediğim, birkaç hafta önce sen ve Peter nişanlıydınız. Ve yine de o *beni* kıskanıyordu ve *sen* de Petera’yı kıskanıyordun.”

“Affedersin,” dedim.

“Senin söylediklerini tekrarlıyorum,” dedi.

“*Ne zaman* söylediklerimi?” dedim.

“Dün gece ‘Witchy Woman’ şarkısını üçüncü kere çaldığın sıra.”

Gözlerimi kısıp ona baktım.

“Olan hiçbir şeyi hatırlamıyorsun, öyle değil mi?” Bu düşünceden hoşnut olmuş gibi görünüyordu.

“Glenn’i hatırlıyorum,” dedim.

“Gill,” dedi.

“Doğru.”

“Demek istediğim şu ki, sadece nişanlı olmaları onların kıskançlıklarını aştıkları anlamına gelmiyor.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. Ellerim titreyerek akçaagaç şurubu kavanozuna uzandığımda, kavanozu bana doğru itekledi.

Kupamın içine bir kaşık şurup koydum ve kahvemden bir yudum aldım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu öne doğru eğilerek.

“Oldukça güzel,” dedim. “Nereden geldi?”

“Ah, sayısız garip işlerimden birinden,” dedi.

Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Kahkaha atarken sandviçinden çok büyük bir ısırık daha aldı ki bu hareketi bana kendi sandviçimi yememi hatırlattı. “Sahte bir çift olarak onların düğünlerine gitmeyeceğiz,” dedim.

Miles omuz silkti. “Tamam.”

“Beni ikna etmeye çalışmayacaksın.”

“Tamam,” dedi.

“Ben ciddiylim,” dedim.

“Hâlâ seni sosyal medyada takip ediyor mu yoksa onu engelledin mi?” diye sordu.

Oturduğum taburenin üzerinde kıpırdandım ve kahvemden bir başka yudum alarak kendimi meşgul ettim. “Onu takip etmeyi bıraktım ama onu engellemedim.” İçimdeki fazlasıyla acınası bir taraf, kapıyı tamamen kapatmak iste-

miyordu. Benim onu özlediğimin minicik bir kısmı kadar olsa bile, onun da beni özlemesini istiyordum. Onun, beni kaybettiğinden dolayı pişman olmasını istiyordum.

Ayrıldığımızdan beri tek bir şey bile paylaşmamıştım.

Konuşmaya devam ettim: “Beni hâlâ takip edip etmediğini bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun,” dedi Miles.

“Tamam, peki, düne kadar takip ediyordu.”

“Telefonunu görebilir miyim?” diye sordu Miles.

“Onu engellemek *istemiyorum*,” dedim.

“Bunu yapmayacağım,” diye söz verdi.

Telefonumu onun eline verdim ve o da telefonunun ekranına dokunurken, ağzındakileri çiğneyip, sandviçini tezgâhın üzerine koydu. Sonra tezgâhın ardından dolaşp arkamıza geldi ve kamera açıkken telefonu önümüzde tuttu. Öne doğru eğildi, boştaki kolunu köprücük kemiklerimin üzerine attı ve gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, ona doğru dönerken, burnum elmacık kemiğini sıyrıp geçti.

“Çektim,” dedi doğrulup, telefonumu yeniden elime tutuştururken.

Çektiği fotoğraf hâlâ ekranda görünüyordu. Söylediğim şey yarıda kalmıştı, dudaklarım neredeyse yüzünün üzerindeydi ve o da gülümsüyordu, ön kolundaki fazla sayıdaki, denizci tarzı, birbirinden kopuk dövmeleri, rahatça ama belli belirsiz davetkâr bir şekilde göğsümün üzerindeydi.

Eğer aynı zaman da kesinlikle hiçbir ortak noktası olmayan iki insan gibi göründüğümüz gerçeğini görmezden gelerseniz, fazlasıyla bir çift gibi görünüyorduk. Ama yine de, sanırım bağınaz Peter ve özgür ruhlu Petra da yan yana bu şekilde görünüyorlardı.

Sadece Petra modaaya uygun giyinen genç bir yıldız kadar güzeldi ve Miles da biraz lise son sınıfta, etrafta biraz daha takılmak için bilinçli olarak sınıfta kalan, sonra da bir alışveriş merkezinin otoparkında, arabasının bagajında kaçak parfüm satmaya başlayan biri gibi görünüyordu.

Benim de ondan iyi göründüğüm yoktu. Çeneme bulaşmış avokado lekesi vardı.

“Bununla ne yapmam gerekiyor?” diye sordum.

“Her ne istersen onu.” Miles kâğıt sandviç kılıfını buruşturup çöpe attı.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Daphne.” Dirseklerine yaslanıp öne eğildi ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Yerçekimine karşı koyan saçları, olduğu gibi kaldı. Sakalları da benzer bir şekilde sanki o, bakımsız ve akşamdan kalma, genç bir Wolverine karakteriymiş gibi, koyu renk tutamlar hâlinde dışa doğru uzanıyordu. “Ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Peter’ın çıktığımızı düşünmesi için bunu sosyal medyada paylaşmamı istiyorsun,” dedim.

“Hayır,” dedi şaşkın bir hâlde. “Kişisel olarak bunu, Petra’nın çıktığımızı düşünmesi için paylaşmanı istiyorum.”

“Neden *sen* paylaşmıyorsun?” dedim.

“Çünkü ben sosyal medya kullanmıyorum,” dedi.

“Doğru.” Peter’ın bana bunu söylediğini hatırlıyordum. Bir süredir –dürüst olmak gerekirse profesyonel düzeyde bir internet fenomeni olan– Petra’nın sayfasında paylaştıklarına bakıyordum ve Miles’ı hiçbir fotoğrafta *etiketlememiş* olmakla kalmıyordu, aynı zamanda hiçbir fotoğrafta yüzü de görünmüyordu. Peter’a bunu sorduğumda gözlerini devirmiş ve Miles’ın *sosyal medya kullanmayacak kadar mükemmel olduğu* hakkında ters bir şeyler söylemişti.

Şu anda sadece bu düşünce bile kontrolden çıkmam için yeterli olmuştu.

Fotoğrafın üstüne yazı yazmadım. Sadece fotoğrafı paylaştım.

Miles sıırttı ve çakmam için elini havaya kaldırdı.

“Biz kötü müyüz yoksa sadece çocukça mı davranıyoruz?” dedi.

“Belki sadece acılıyızdır,” diye cevap verdim. “Hey, bu arada kahvaltıdaki sandviç için teşekkürler.”

“Dün gece yaptığın moral konuşması için teşekkürler,” dedi.

“Bunu ne zaman yaptım?” diye sordum.

“Witchy Woman şarkısını *dördüncü* kere çalışımızın ortasında bir yerde,” dedi.

Bulanık bir anı, yeniden şarap ve likörle dolu bir sisin içine batmadan önce, sadece bir an için yüzeye çıktı: yapış yapış bir zeminin üzerinde, neon ışıklı bir tabelanın ışığında duruyorduk ve şunları elimden geldiğince net bir şekilde söylemeye çalışırken, Miles’ın yüzünü ellerimin arasına almıştım: *Giderek kolaylaşacak. Önümüzdeki sene bu zamanlar, onun adını bile hatırlamayacaksın.*

Eğer bu şekilde içmeye devam edersek, diye cevap vermişti, *kendi adımı bile hatırlayacağım*dan emin değilim.

Miles acı sos şişesini aldı ve şurup kavanozunun kapağını kapattı. “Benim yapacak işlerim var ama eğer eski sevgilinden haber alırsan, ona şunu dediğimi söyle...” Orta parmağını kaldırıp hareket çekti.

“Eğer sen eski sevgilinden haber alırsan, ona *yeni erkek arkadaş için teşekkürler* dediğimi söyle.”

“Memnuniyetle,” dedi ve dönerek uzaklaştı.

CUMA, 24 MAYIS
GİTME 85 GÜN KALA

BİR SONRAKİ CUMA günü, referans masasında en sevmediğim tür *Tetris* oyununu oynuyordum: düşen hangi parçanın şubemiz için satın alabileceklerimizi belirleyeceğini seçiyordum. Kitapları yeniden düzenliyor ve önem sırasına göre yeniden sıralandırıyor, bütçemize sığana kadar başlık eliyordum.

Bir kitabı listeden çıkarmak zorunda olduğum her sefer, zihnimde farklı bir yüz belirliyordu, kitabı özel olarak seçtiğim çocuğun ya da çocukların yüzleri.

Arham için bir süper kahraman resimli kitabı. Sekiz yaşındaki Gabby Esteves için, deniz kızları hakkında yazılmış bir çocuk kitabı. Diş telleri olan, sırt çantasının üzerinde Smiths grubu amblemi bulunan ve okuma seviyesi yaşının *bana* önerilerde bulunmaya başlayacak kadar ilerisinde olan Maya için, bana ilk defa Philip Pullman okuduğum zamanı hatırlatan, ağır bir genç yetişkin fantastik kitap. Kitaplar hakkında ufak sohbetler (ki sadece bu konuda konuşabiliyordum) etme girişimlerime gerçek anlamda karşılık vermesi için aylar geçmesi gerekecek kadar utangaç biriydi. Ama artık ikimizin de okuduğu ve sevdiği kitaplar hakkında tek seferde kırk dakika boyunca memnuniyetle sohbet ediyor-

du, bu bizim iki kişilik resmi olmayan kitap kulübümüzdü. Hatta onu ergen okuma gruplarından birine katılması için ikna etmeye çalışıyordum ama o, oldukça nazik bir şekilde bana “grup aktivitelerinden” hoşlanmadığını ve “daha ziyade bağımsız türde bir kişi olduğunu” söylemişti.

Aslında, ben ondan dokuz yüz kat daha soğuk biri olmuş olsam da o benim on iki yaşındaki hâlim gibiydi. Hem de fazlasıyla çalışan ama seksenler İngiliz gotik Rock müziğine tutkuyla bağlı, sevgi dolu, bekâr bir annenin tek çocuğu olduğumuz gerçeğine kadar aynıydık. Okul yılı boyunca Maya orta okuldan kütüphaneye kadar olan kısa mesafeyi yürürdü ve annesi avukat yardımcılığı vardiyası bittiğinde onu almaya gelirdi.

Onun için seçtiğim yeni, sert kapaklı fantastik kitap listedeki en pahalı olandı ama bu kitabı çıkarmaya dayanamıyordum. Normalde bu tür konuları şube müdürümüz Harvey ile konuşurdum ama bugün en küçük kızının tıp fakültesi mezuniyeti için kütüphaneden erken çıkmıştı (diğer iki çocuğu zaten doktor olmuştu; belli ki üstün başarılı kişilerden oluşan bir ordu yaratmıştı).

Hepimizin paylaştığı arka ofiste, yetişkinlerle ilgilenen kütüphaneci Ashleigh Rahimi telefondaydı, kapalı olan kapı söylediği kelimelerin anlamsız bir gurlama gibi çıkmasına neden oluyordu.

Masadaki telefonum Sadie'den gelen bir bildirimle titreşti. Midemin beklentiyle yukarı çıktığını hissettim ama bu his, onun bir mesaj atmak veya hatta bir yorumda bulunmak yerine sadece son paylaştığım fotoğrafı beğendiğini gördüğümde hemen geçti.

Miles, kolunu göğsümün üzerine dolamış, üzerime eğilmiş bir şekilde dururken, benim onun yüzünü yalamaktan milisaniyeler uzaktaymış gibi görüldüğüm fotoğrafı.

Sadie'nin hesabına girdim ve o anda buna pişman oldum. O da sosyal medyayı benim kadar seyrek bir şekilde kullanıyordu ki bu da son fotoğraf sırasının tam ortasında, üç fotoğraf önce, en son ziyaretlerinde Chill Coast Brewing isimli mekânda, Sadie, Cooper, Peter ve benim birlikte çektiğimiz fotoğrafı olduğu anlamına geliyordu; bira, Peter'ın düşük karbonhidratlı beslenme biçimini bozduğu tek şeydi.

Kendi adıma ben biradan nefret ediyordum. Belli ki Petra birayı seviyordu. O, yürüyen bir fanteziydi ve ben ise fazlasıyla çok gömlek ve tüvit takım giyen bir kütüphaneci dim.

Ofis kapısının ardından, öfkeli feryat ve inleme arası bir ses geldi. Bu, tam olarak bir çığlık değildi ama bilgisayar bölümünde oyun oynayan çocukların hep beraber arkalarını dönmelerine neden olacak kadar yüksek bir sest i.

“Sorun yok, her şey yolunda!” dedim onlara elimi sallayarak.

Arkamdaki kapı sertçe açıldı ve başının üzerinde kavun kadar büyük bir topuz olan, bir elli boyundaki Ashleigh hızla dışarı çıktı. “Asla bir anneye arkadaş olma,” dedi bana kendisini tekerlekli sandalyesine bırakmadan önce.

“Sen de bir annesin,” diye belirttim.

Sandalyesinde hızla bana doğru döndü. “Biliyorum!” diye bağırdı. “Ve bu da esasında, her iki haftada bir sadece bir gece, diğer yetişkinlerle birlikte eğlenceli bir şey yapabileceğim anlamına geliyor ancak *eskiden* aradığım o yetişkinler de artık *ebeveynler* ve bir çok durumda eşler. Dolayısıyla bazen planlarımız iptal oluyor çünkü çocuklardan biri ya kusuyor ya tramlenden düşüyor ya da yarına kadar bilim projesi için lanet olası bir yanardağ maketi inşa etmek zorunda olduklarını unutuyor!”

“Ashleigh!” dedim tıslar gibi başımla bilgisayar oyunu oynayan ergenleri işaret ederek.

Bakışlarımı takip etti ve onların bakışlarına patavatsız bir şekilde, “Ne?” diyerek karşılık verdi.

Çocuklar yeniden bilgisayar ekranlarına döndüler.

“Dışarı çıkmak istiyorum,” dedi. “İnsanların arasında çekici görünmek, içki içmek ve *Zindanlar ve Ejderhalar* dışında bir şey hakkında konuşmak istiyorum.”

Ve o bunu söylerken, zihnimde kendimi evde yalnız bir şekilde oturmuş, mutlu çiftlerin HGTV’de hayallerindeki evler için alışveriş yapmalarını ya da evlerini yenilemelerini izlediğimi hayal ettim, aynı *geçen* cuma gecesi ya da ondan önceki cuma gecesi MEATLOCKER’da Miles ile sarhoş bir şekilde yaptığımız kaçamak hariç, aslında Miles ile ayrıldığımızdan beri her gece yaptığım gibi.

Bu arada, Petra ve Peter’ın sosyal medya paylaşımları, ikisinin Arbor Parkı’ndaki eski arkadaşlarımız ile, bizim eski buluşma yerlerimizde ikisinin öpüşmelerinin, sarılmalarının ve kendilerinin fotoğraflarını çekmelerinin gerçek zamanlı bir belgesel gibi fotoğraflarıyla doluydu.

Peter’ın buluşma yerleri, diye düzelttim kendimi. *Onun* arkadaşları. Aynı Arbor Parkı’nın *onun* mahallesi olduğu gibi.

Birlikte daimi olacak bir şey inşa edeceğimizi düşünüyordum. Artık sadece, kendimi kendi hayatımdan mahrum bırakarak, *onun* hayatına uyum sağlamaya çalıştığımı fark ediyordum.

Kelimelerin boğazımda yükseldiğini hissettim ve sonra ağzımdan döküldüler: “Bu akşam *ben* boşum.”

Ashleigh gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu. Âdeta az önce ayakkabılarının üzerine kusmuşum gibi. Ya da bir ayakkabı dolusu kusmuşum gibi.

Sözümü geri almanın nazik bir şeklini aradım.

Ah, lanet olsun, unuttum! E-kitap okuyucumu düzenle-

mek hakkında planlarım vardı, gibi bir şey söylemeye karar verdiğim anda, Ashleigh omuz silkti ve, “Neden olmasın?” dedi. “Bana adresini mesaj at. Chill Coast’a giderken seni evden alırım.”

“Chill Coast mu?” Yüzümün domates kırmızısından, süt beyazına döndüğünden emindim.

Neyse ki Ashleigh telefonuna bakıyordu. “Orası bir bira evi,” dedi bir yandan mesaj yazarken. “Arbor Parkı’nda mı? Az önce beni eken arkadaşım orasının süper tatlı olduğunu ve büyük bir verandası olduğunu söyledi.”

Chill Coast’a gitmemin imkânı yoktu. Waning Koyu, Peter’in alanının doğrudan kalbine gitmeden bile onunla karşılaşabileceğim kadar küçük bir yerdi.

“Tabii eğer...” Ashleigh, tereddüt ettiğimi anlamıştı. “Aklında başka bir yer yoksa?”

Tabii ki aklımda başka bir yer yoktu. Ashleigh’nin, ME-ATLOCKER’dan hoşlanacağını düşünmüyordum.

Ama bir şey söylemek zorundaydım, bu nedenle de aklıma gelen ilk –ve tek yeri– söyledim: “Cherry Hill.”

Koyu renk kaşları, değerlendirmiş gibi kalktı.

“Orası, bir şarap evi.”

“Orası çekici uyuşturucu satıcısı barmeni olan yer mi yoksa sokağın alt kısmında sadece Tom Petty çalan yer mi?”

“Şey,” dedim. “Ben sadece... şaraplarını biliyorum.”

Bunu söylemem, sadece şarap *sattıklarını* bildiğim anlamına geliyordu.

Uzun süren bir duraksamanın ardından, “Tamam,” dedi. “Cherry Hill.”

“Harika!” dedim.

Ashleigh yeniden kitaplara göz gezdirmeye geri döndü. “Bu şekilde mi giyineceksin?”

Üzerimdeki, boynuma kadar düğmelenmiş, kahverengi gömleğime baktım. “Giyinmeyeyim mi?”

MILES MİNİK, PEMBE FAYANSLI banyomuzda dişlerini fırçalarken, kapının aralığından ona, “Bu akşam bir iş arkadaşım ile Cherry Hill’e uğrayacağız,” dedim.

Diş macunun köpüğü ağzından akarken aynadan gözlerime baktı. “Bunu neden bu şekilde söyledin?” diye sordu.

“Nasıl?”

“Tehditkâr bir şekilde.” Lavabonun içine tükürdü ve musluğu açtı. “*Arkadaşım ile birlikte sana kısa bir ziyarette bulunacağız ve yanımızda beyzbol sopası da olabilir, der gibi.*”

“Çünkü arkadaşım ile birlikte sana kısa bir ziyarette bulunacağız,” dedim, “ve yanımızda beyzbol sopası da olabilir.”

Başını lavabonun içine soktu ve akan suyun altında ağzını çalkaladı. Doğrulduğunda raftan havlusunu aldı ve yüzünün tamamını havluya gömdü.

“Sadece önce bundan bahsetmeden öylece oraya gelmemin garip olacağını düşündüm,” dedim.

Bana doğru döndü, bir eli ve kalçasıyla lavaboya yaslanmıştı. “Nerede çalıştığımı hatırlaman gururumu okşadı.”

“Ashleigh’i etkilemek için gidilecek havalı bir yere ihtiyacım vardı ve bu aniden bilinçaltımdan çıkıp aklıma geldi,” diye itiraf ettim.

“Etkilenmiş mi?” diye sordu. “Şaraplarımızı seviyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Ama barmenlerinizden birinin uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünüyor. Ya da çok fazla Tom Petty şarkısı çaldığını.”

Kaşlarını çattı. “Pinot şarabımızı denememiş olmalı.”

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. “*Gücendin mi?*”

“Biraz,” diye itiraf etti omuz silkerek. “İki kere altın ödöl aldı. Bu akşam denediğinden emin ol.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedim.

Bir an için, orada öylece durduk.

Elini çıkışına engel olduğum kapı aralığına doğru salladı.

“Doğru!” Yana doğru çekildim ve o hızla yanımdan geçerken, sıcak, hafifçe baharatlı kokusunu aldım. “Daha sonra görüşürüz,” dedim omzumun üzerinden ve –şimdiye kadar verimsiz olan– kıyafet seçimime devam etmek için kendimi odama kilitledim.

Yün, tüvit, ipek gibi görünen saten kumaşlar, her bir parça kolaylıkla bir diğeriyle kombinlenebilirdi ve hepsi, günlük yaz kıyafetlerim bile, hafifçe sıkıcı bir profesörün kıyafetlerine benziyordu. Sadie eskiden görünüşümün, Kişiliğimin Beyanı ve Bedenime Bakmayın alanlarının kesişimindeki Kişisel Bir Tarz olduğunu söylerdi ki temelinde bu doğrudu.

Google’da “bir şarap evine giderken ne giyilir?” hakkında yaptığım kısa bir araştırma, ortaya bir Elin Hilderbrand romanından çıkmış çeşitli parlak ve canlı renkli kıyafetleri çıkardı. Benim kıyafet dolabım ise çoğunlukla krem, taba, açık kahverengi ve kahverengi parçalardan oluşuyordu. Üzerimde sadece bir kot pantolon ve tişört ile gidebilirdim ama aşırı süslü giyinmiş bir şekilde gitmekle yeterince özenli bir şekilde gitmek arasında, Ashleigh ikinci seçeneği daha büyük bir günah olarak kabul ederdi ve ben de onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Bu nedenle de gururumu bir yana bıraktım ve Peter ile nişan partimiz için satın aldığımız siyah, dar, sırtı açık elbiseyi giydim. O günden beri o elbiseyi hiç giymemiştim, ki bu aptalca bir şeydi, çünkü elbisenin ücreti benim normal

olarak harcayacağımdan çok daha pahalıydı (elbiseyi Peter satın almıştı) ve fazlasıyla hoştu.

Saat yediyi çeyrek geçe biri kapıyı çaldı. Ashleigh'nin geç kalmasına şaşırمامıştım. Onun, kapıya kadar gelmesine şaşırمامıştım. Onunla yüz yüze gelmeden önce, *yeni biriyle takılmak konusundaki* gerginliğimi atlatmak için üç kat merdiveni incek kadar vaktim olacağını düşünüyordum.

En son yeni bir arkadaş edinmemin üzerinden yıllar geçmişti. Demek istediğim, sadece Peter'dan ya da her zaman benden çok daha sosyal biri olan Sadie'den bana öylece miras kalan biri değil de gerçekten kendim bir arkadaş edinmemin üzerinden.

Gerçekten mezuniyet balosuna beraber gidecek bir kavalie mi buldu yoksa diğer çocuklar başından aşağı bir kova domuz kanı mı dökecek öğrenmek üzere olan on altı yaşında gergin bir kız gibi elbisemin önünü düzelttim.*

Kapıyı açtığımda, hafifçe sıçradı çünkü telefonuna bakıyordu.

“Yukarı kadar gelmek zorunda değildin,” dedim. “Arabadan bana mesaj atabilirdin.”

“Buraya gelirken Pedialit içtim ve mesanem patlamak üzere,” dedi. “Ayrıca senin hakkında esasen hiçbir şey bilmiyorum dolayısıyla bu da dairenin gözetleme ekipmanlarıyla dolu olup olmadığını görmek için iyi bir fırsattı.”

Gözlerimi kırptıstırdım. “Gözetleme ekipmanları mı?”

“Landon ile senin FBI için çalışmadığın hakkında iddiaya giriyoruz,” dedi yardımcı olmak ister gibi bir şekilde.

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Ve FBI için çalıştığımı düşünüyorsunuz çünkü...?”

* Yazar Stephen King'in özel güçleri olan, mezuniyet balosunda arkadaşlarının eşek şakasına maruz kaldıktan sonra bir katliam gerçekleştiren bir genç kızın hikâyesini anlattığı kitabın, “Carrie: Günah Tohumu” ismiyle sinemaya uyarlandığı filmine atıfta bulunmaktadır. (ç.n.)

“Ben düşünmüyorum,” dedi. “Landon düşünüyor. Benim tahminim tanık koruma.”

Küçük sohbetler yapmak konusunda kötü olmak bir şeydi ama bir de iş arkadaşlarınızın kısa süre önce bir çete lideri aleyhinde ifade verdiğinizi düşüneceği kadar az konuşan biri olmak bambaşka bir şeydi ve ben hiçbir zaman bu ikisi arasında ne kadar ince bir çizgi olduğunu bilmiyordum.

Kendimi müdafaa etmem gerekirse, Landon kulaklıklarında neredeyse her zaman fırlatılan bir roket kadar yüksek bir sesle 1980’ler *rock* müziği dinleyen on dokuz yaşında bir gençti. Dolayısıyla da onunla bağlantı kurmak için çok fazla fırsatım yoktu.

“Banyo bu tarafta,” dedim onu içeri alırken.

Şaşkınlıkla etrafına bakarak ardımdan geldi, belli ki gözetleme ekipmanlarının olmaması onu rahatsız etmemişti.

Miles’in odasının, banyonun ve benim odamın oturma odasından ayrıldığı koridorun girişinde durduk. “Sevimli bir yer,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim ama dürüst olmak gerekirse, daire çoğunlukla Laurel Canyon filmindeki ellilerden yetmişlere kadar süren dönemdeki ikinci el mağazalardaki ürünlerden oluşan zevksiz bir karışıma benzeyen Miles’a aitti.

Ashleigh kendisini banyoya kapattı –bana göre muhtemelen bunu ilaç dolabımı karıştırmak için yapmıştı– ve ben de bir bardak su daha içmek için mutfaka geçtim. Üniversitede, öğrenci yurt odalarımızı dağıtan posterleri gerçekten ciddiye almıştım: bunların üzerinde *OLCAKSA BİRE BİR OLSUN* yazıyordu ve yanında resmedilmiş bir bira şişesinin yanında bir bardak su vardı. Bu alışkanlığa takılıp kalmıştım.

Mutfaktan, banyonun kapısının gıcırdayarak açıldığını

duydum ve yürüyerek oturma odasına gittim ama Ashleigh orada değildi.

“*Kar kayağı* mı yapıyorsun?” diye seslendi koridorun diğer ucundaki duvar köşesinin ardından.

“Ne?” Kapı eşiğinden geçtim ve onun sağdaki benim odamda değil de solda olan Miles’in odasında olduğunu gördüm. Odayı âdeta bir müzeyi gezermiş gibi dolanıyor, köşedeki kar kayağı ve yıpranmış hokey sopalarından, pencerenin kenarında duran tütsülüklere doğru gidiyordu.

“Burası benim ev arkadaşımın odası,” dedim ona.

Ashleigh, bir gösteri posterinin kenarının etrafındaki minik yazıyı okuyordu ama *ben* onun şifonyerinin üzerinde duran Petra ile Miles’in çerçeveli fotoğrafına odaklanmıştım. Bir gölün önünde duruyorlardı, Petra kollarını onun beline dolamıştı ve Miles’in daha az hırpani olan bir hali, sevgiyle dolu bir şekilde Petra’nın yüzüne bakıyordu. Petra pejmürde ve tatlı görünüyordu, Miles ise rahat ve sevimli görünüyordu ve Petra’nın, onun bu kadar mutlu olmasını sağlayan hâlimden nefret etmek imkânsızdı. Ta ki, onun artık Peter’ı bu kadar mutlu ettiğini hatırlayana kadar.

Her zaman için Peter ile birlikte çok iyi olduğumuzu düşünürdüm. O, istikrarlı, güvenilir ve azimliydi. Sıkıcı olmayan bir şekilde, beş yıllık planları vardı. Birlikte Japonya’da kiraz ağaçlarının çiçek açmasını görecekti, Dubai’ye seyahate gidecek, Eyfel Kulesi’ni görecektik. Ama aynı zamanda emekliliğimiz için para biriktirecek ve ailesiyle ayda bir kere akşam yemekleri yiyecektik.

Kısacası Peter, ara sıra *aşırı ilgili* olan ama *nadiren* yanımda olan babamın tam tersi bir insandı.

Bir hafta sizinle aynı dövme yaptıran, bir sonraki hafta ise üst komşunuzla birlikte olmaya başlayan türde, duygusal olarak ulaşılmaz erkekleri çekici bulmayı bırakmam

için pek çok terapi seansına gitmem gerekmişti. En sonunda gerçekten sevgime karşılık verecek birine âşık olduğumda, çok rahatlamıştım.

Ebeveynlerinin sahip olduğu bağa sahip olmayı çok isteyen bir İlişki Erkeği. Rutini seven, makul bir sürede mesajlara cevap veren ve takvimini benimle paylaşan biri.

Belki de eğer hiçbir zaman buraya geri taşınmasaydık, hâlâ beraber olabilirdik.

Ayrıca, belki de beş yıl içinde, yine Petra için beni terk edecekti. Belki de kaderlerinde, Peter'ın *emin olduğu* kadar çok birlikte olmaları vardı. Belki de ben hiçbir yere ait değilken, Petra'nın benim olduğunu düşündüğüm eve ait olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ashleigh, parmağıyla dolabın içindeki iki buçuk çift (evet, beş tek terlik vardı) Crocs terliği işaret etti. "Affeder-sin," dedi. "Bu adamın kaç Crocs terliği var?"

"Şey," dedim. "Bunlar ve şu anda ayaklarında olduğunu varsaydıklarım."

Gözlerini dikip terliklere baktı. "Hizmet sektöründen, hemşire ya da sıradan garip biri mi?"

"Hizmet sektörü," diye onayladım sonra içimdeki bir şefkat karıncalanmasıyla ekledim, "ama o aynı zamanda garip biri. Ki bu da bana bu akşam pinot şarabı denememiz gerektiğini hatırlatıyor."

Miles'in karyola başlığının arkasındaki duvarı gördüğümde midemin burulduğunu hissettim.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim çünkü daha önce buraya sadece bir kere gelmişim.

Düzinelerce Polaroid fotoğraf düzgün sütunlar hâlinde dizilmişti. Miles'in bile yapacağından bile daha düzenli bir şekilde olduğunu düşünüyordum. Sanki bunlar, Petra döneminden kalan bir şeymiş gibi.

Onların ilişkilerini oldukça net bir şekilde anlattığı düşünülürse bu, mantıklıydı. Üç yıl boyunca süren ilişkideki doğum günü pastaları. Üç yıl boyunca kutladıkları Noel-lerdeki süslemeler. Üç yıl boyunca gittikleri ayakta yaptıkları kürek sörfleri, kayalık uçurum atlayışları, gün batımında şarap yudumlamaları, Akdeniz olduğunu varsaydığım bir yerin önünde şarap yudumlamaları. Elleri birbirlerinin saçlarının içinde, birbirlerinin dudaklarına doğru gülümstedikleri üç yıl.

Çok mutlu görünüyorlardı.

İş arkadaşımın onun başarısızlıkla sonuçlanan ilişkisine şaşkınlıkla bakmasını bir yana bırakın, onları bu şekilde görmek bile onlara izinsiz bir şekilde müdahale ediyor-muşuz gibi hissetmeme neden oluyordu. “Buradan gitmeliyiz,” dedim hızla Ashleigh’yi yeniden koridora çıkarıp kapıyı ardımızdan kapatırken.

Onu geri kabul eder miydi? diye merak ederken buldum kendimi, sorunsuz bir şekilde bunu *Ben Peter’ı geri kabul eder miydim?* diye kendimce çevirmeden önce.

“Kesinlikle hayır,” dedim yüksek sesle.

“Ne?” dedi Ashleigh.

“Hiçbir şey yok!” dedim. “Gidip biraz şarap içelim.”

Ashleigh başını döndürerek beni ön kapıya doğru izledi. “Hayalet falan mı görüyorsun?”

“Öyle bir şey,” dedim.

“Tamam, Vince,” dedi. “FBI için çalışmıyor olabilirsin ama kesinlikle tüvit kıyafetlerinin gösterdiğinden çok daha ilginç birisin.”

“Soy ismim Vincent,” dedim ona.

“Gördün mü?” dedi. “Hiç bilmediğim bir kelime. Sürprizlerle dolusun.”

“Sürprizlerden nefret ederim,” dedim ona.

BÖLGEDEKİ TÜM yerel şaraphaneler, geniş Michigan Gölü'nün en kuzey kıvrımının içine doğru uzanan bir yarımada üzerinde bulunuyordu. Bizi tamamen şık camlar, balsa ağacından ahşap ve kıvrımlı metalden oluşan şaraphanenin kendisine giden uzun, çakıllı yolun her iki yanında hafifçe uzanan tepelerin üzerinde yayılan üzüm bağları vardı. Otopark tıklım tıklım doluydu, otoparkı çevreleyen bahçelerde, hepsi batan güneşle birlikte pembemsi bir tona bürünen rengarenk çiçeklerle dolup taşıyordu.

Çiçeklerin ve çitlerin ardında uzanan çimen alanın üzerinde, kireç badanalı masaların olduğu belirli bir alan vardı, ellerinde zarif saplı kadehler olan müşteriler bir uçtaki *bocce* sahasından, diğer uçtaki ördek havuzuna doğru dolanıyorlardı.

“Burası muhteşem,” dedim Ashleigh'nin yıpranmış *hatchback* arabasından çıkarken. Hava serinlemişti, bu nedenle de yanıma ceket almış olmaktan pişmanlık duymuyordum.

Ashleigh bana yandan baktı. “Daha önce buraya gelmedin mi?”

Aşikâr şaşkınlığım beni ele vermiş olmalıydı. “Peter şarap sevmezdi.”

“Peter?” dedi. “Eski nişanlın değil mi?”

“Hı-hı,” diye cevap vermeyi başarabildim.

Ashleigh, kendisine fazla büyük çantasını omzuna astı ve ön kapıya doğru yürümeye başlarken, mini eteğinin ucunu dize kadar uzanan süet çizmelerine doğru çekiştirdi. “Peki ya arkadaşların? Onlar da mı şarap sevmiyor?”

Ona, ikimizin de aynı arkadaşlara sahip olduğumuzu söylemedim.

Ona, teknik olarak bunun hiçbir arkadaşım olmadığını anlamına geldiğini söylemedim. Hatta Scott ile bağlantı

kurmak için okuduğum onca Frank Herbert romanının ardından bile.

“Sanırım hayır,” dedim. “Peki ya sen? Daha önce buraya geldin, değil mi?”

“Sadece iki kere,” dedi. “Duke da şarap sevmezdi.”

“Ve Duke da...” Çekerek kapıyı açtım.

“İri bir at,” dedi. “Ne düşünüyorsun Daphne? O, benim eski eşim.”

“Sanırım bunu tahmin edebilirdim,” diye itiraf ettim ve onun ardından içeri girdim.

Loş bir şekilde aydınlatılmış odaya girerken, bize doğru yanan sedir ağacına benzer bir koku yayıldı. Soldaki duvarın önünde şık, modern bir bar vardı, barın ardındaki duvar tamamen buğulu camdan oluşuyordu, barın arkasına muazzam şarap fıçıları dizilmişti ve altın rengi ışığın altında parlıyorlardı. Diğer üç duvar da bunun gibi camdan oluşuyordu ama üzerlerine dar, ahşap tezgâhlar monte edilmiş bu cam duvarlar, insanların şaraplarını yudumlar-ken izleyebilmeleri için üzüm bağlarına bakıyordu. Oda-
nın tam ortasına şarap şişeleri dizilmişti ve içinde alevler
çıtırdayan ve sıçrayan devasa kiremit bir şömine kubbeli
tavana kadar uzanıyordu.

Ashleigh kolumu tuttu. “Haydi gel, şuradakiler gidiyor gibi görünüyor.” Beni barın uzaktaki köşesine doğru yönlendirdi ve bunun için biraz dönerek hareket etmemiz gerekti çünkü ılıman havaya rağmen, mekânın içi çimenlik alandan bile daha kalabalıktı. Ashleigh, yeni boşalmış bar sandalyelerine oturmak için üzerlerinde golf tişörtleri olan iki orta yaşlı erkeğin arasından geçti, çantasını yanındaki boş sandalyenin üzerine koydu ve elini sallayarak bana yanına gelmemi işaret etti. Ve ben gerçek anlamda çantasının üzerine oturmadan, çantasını sandalyenin üzerinden kaldırmadı.

Konuşmaların uğultusunun ardında çalan seksi bir müzik duyuluyordu, kısık, gıcırtilı bir ses çatal bıçakların ve birbirine çarpılan kadehlerin zarif seslerine mükemmel bir şekilde karışıyordu.

Barda çalışan iki kişi vardı ama daha sonra fiçilerin ardına gizlenmiş olan bir odanın ahşap kapısı sallanarak açıldı ve elinde üzerinde kadehlerin dizili olduğu ahşap bir tepsi olan Miles kapıdan dışarı çıktı.

Onunla diğer barmenler ya da şarap garsonları ya da her neyseler onların arasındaki karmaşık dans hipnotize ediciydi. Hızlı kelimeler ve göze çarpmayan dokunuşlarla iletişim kuruyor, Miles'in malzemelerini tazeleyebilmesi için birbirlerinin yanından hareket ediyorlardı. Barmenlerden biri onunla yer değiştirdi ve birbirlerine hızla bir şeyler söyledikten sonra, kız başıyla onayladı ve Miles'in az önce ardından çıktığı kapının ardında gözden kayboldu.

Bir şekilde yıpranmış, delikli tişörtüne ve iş pantolonlarına rağmen, burada tamamen ait olduğu yerdeymiş gibi görünüyordu, barın ardındaki sıcak ışık onun *tükenmiş* değil de daha çok *zanaatkâr* gibi görünmesini sağlıyordu.

Hoş, kızıl saçlı bir kızın ne söylediğini duymak için tezgâhın üzerine eğildi, sonra kahkaha attı ve buzla dolu bir kovadan, açılmış bir beyaz şarap şişesi alıp, şişeyi hafifçe çevirip kıza yeni bir kadeh doldurdu.

“Görün mü?” dedi Ashleigh, onu duymam için bana doğru eğilerek. “Yakışıklı uyuşturucu satıcısı.”

Bakışlarımı önce ona doğru çevirip, sonra doğruca onun baktığı yere, barın diğer ucuna çevirdim. “Miles *uyuşturucu* mu satıyor?” diye bağırdım.

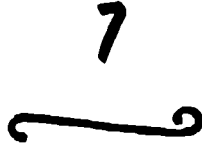
Miles, ismini duyunca yana doğru baktı. Bana selam vermek için çenesini kaldırdı, dudaklarının bir kenarı çarpık bir gülümsemeyle kalktı.

“Bekle, onu *tanıyor* musun?” diye sordu Ashleigh.

Miles şişeyi buz kovanının içine koydu ve bize doğru ilerledi.

“Pinot sipariş ver,” dedim hızla Ashleigh’ye.

“Şu anda kafam gerçekten karıştı Daphne. Daha önce buraya *geldin* mi...” Miles kollarını parlak ahşap barın üzerine yasladı. “Bak, bak, bak,” dedi sadece ortamdaki sesi bastırarak kadar yüksek bir sesle. “Sevgili kız arkadaşım mı gelmiş?”

“KIZ ARKADAŞ?” ASHLEIGH barın altından beni tekmeledi.

Acıyla bağırdım ve kayarak ondan uzaklaştım. “Bu, bir şaka. O, benim ev arkadaşım. Miles. Miles, Ashleigh.”

Miles, onun elini sıkmak için elini uzattı. “Tanıştığımıza sevindim.”

“Ben büyülendim,” dedi, aniden Yıldızlı Çağ’daki bir kadın mirasçıya dönüşmüştü.

“Size ne getirebilirim?” diye sordu.

Ashleigh çenesini eline dayadı ve sesinin duyulması için öne doğru eğildi: “Sen ne önerirsin?”

Miles yakınlardaki bir kâsenin içerisinden bir menü aldı ve bize doğru itti. “Mutfakta pek çok şey bitti ama hâlâ elimizde bunlar var.” Önce menünün üzerindeki küçük tabaklardan altısını işaretledi, sonra menüyü ters çevirip şarap menüsünü açtı ve önerdiği şarabın yanına kalemle derme çatma, küçük yıldızlar çizdi.

Miles, onayımı almak için bana baktı. Bense Ashleigh’ye baktım. Ashleigh başıyla onayladı ve neredeyse bağırrı gibi, “Miles ne derse o!” dedi.

“Hemen geri döneceğim,” diye söz verdi Miles, elinde-

ki işaretlenmiş menü ile uzaklaştı ve kapıdan içeri gitmeden önce kâküllü bir barmene bir şeyler fısıldamak için duraksadı.

Ashleigh bana doğru döndü. “Tamam, senin onun kız arkadaşın olman hakkındaki bu gülünç ‘şaka’ da ne?”

“Ev arkadaşımın uyuşturucu satıcısı olması ne peki?”

Elini havada salladı. “Sadece görünüşünden dolayı zihnimde onu bu şekilde adlandırmıştım.”

“Onun açık-tribünde-reçeteli-ilaç-satma görünüşünü mü?”

“Daha çok sekiz-bitkiyi-dairesinde-büyütüyor tarzında. Ama bu, farkında olmadan otuz dakika önce *yatak odasında* gezinmeden önceydi. Artık beyin kalemin içinde onun tüm suretini gözden geçirmek zorundayım.”

“‘Hafıza sarayını’ mı demek istiyorsun?”

“Soru sorma sırası bende.” Gözlerinde şeytanca bir bakış vardı. Ashleigh’nin bu haylaz tarafını daha önce görmemişim. Korkutucuydu, sanki onun merakından kaçamayacakmışım gibi hissettiriyordu ama aynı zamanda bana biraz Sadie’yi hatırlatıyordu ki bu da mideme bir sancı girmesine neden oluyordu. “Bana, senin şu Seksi Miles’in kız arkadaşı olduğun şakadan bahset.”

Kakülleri olan barmen, “Merhaba hanımlar!” dediğinde ikimiz de yerimizden sıçradık.

“Selam!” diye cıvıldadık Ashleigh ile aynı anda.

“Miles içkinizle birlikte hemen geri gelecek ama bu arada size başka herhangi bir şey getirebilir miyim?” Barın üzerinde ters duran iki su bardağını çevirdi ve bir sürahiden bardaklara su doldurdu.

Olumsuz anlamda başlarımızı salladık.

“Tamam, eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, ben Katya. Seslenmeniz yeterli.” Eliyle barın üzerine hafifçe vurdu ve yavaşça yürüyerek uzaklaştı.

“Pekâlâ?” diye üsteledi Ashleigh. “Şaka?”

Tek kaşını kaldırmış bekliyordu. Pes ettim, telefonumu çıkardım ve Miles ile yüzümün kenarına avokado bulaşmış, dudaklarımızın şüphe çekici bir şekilde birbirine yakın olduğu fotoğrafı açtım. Fotoğraf hatırladığımdan daha şehvetliydi. Midemin rahatsız edici bir şekilde çırpındığını hissettim.

Ashleigh fotoğrafa baktığında, çenesinde küçük bir çukur oluştu. “Ne, bu fotoğrafta fazlasıyla bir çift gibi görüdüğünüz için mi? Şakanın hepsi bu mu?”

İçimden daha ne kadar fazla şey açıklayıp açıklamam gerektiğini düşünürken yüzümü ekşittim. Bir şeylerin yüzeyinde olan konular hakkında insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum ama aynı zamanda sadece *hayatımdan geçip gitmekte olan* insanlara karşı hayatımdaki çirkin şeyleri ortaya çıkarmak istemiyordum. Aynı hayatımda sabit olarak kalmayacak birine geçmişimin özüyle ilgili küçük bir şeyler anlattığımda, içimden bir parçanın, asla geri alamayacağım bir yere doğru gittiğini hissetmem gibi.

Birine söylediğiniz bir sırrı geri alamazdınız. Kendiniz hakkındaki hassas gerçekleri, onları paylaştığınız kişiye güvenemeyeceğinizi anladıktan sonra geri alamazdınız.

Ashleigh telefonumu bir kenara bıraktı. “Bak. Eğer arkadaş olmak istemiyorsan, seni buna *zorlamayacağım*. Bir yıldan fazla bir süredir beraber çalışıyoruz ve bu süre içinde senin hakkında şaşırtıcı derecede az şey öğrenebildim ama sana baskı yapmadım çünkü eğer biri kapalı bir kitapsa bunu anlayabilirim...”

“Ben kapalı bir kitap değilim,” diye karşı çıktım.

“... ama anlayamadığım şey şu ki,” dedi, “neden şimdi benimle takılmak istiyorsun? Eğer bu bir tür *Merhametli Hayırsever* numarasıysa, bana acıdığın için dışarı çıkmak-tansa evde kalmayı tercih ederim.”

“Sana acıdığım için dışarı çıkmadım!” dedim. “En azından kendi açımdan. Ve daha önceden seni tanımak konusunda daha fazla çaba göstermediğim için üzgünüm. Sorun sen değildin.”

Bana anlamlı bir bakış attı.

“Tamam, belki de sorun *biraz* da olsa sendin,” diye itiraf ettim.

İçten bir şekilde kahkahalarla gülmesi benim de hafifçe gülümsememe neden oldu. “Ne, benim korkutucu olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Şey, evet,” dedim. “Ama iyi bir şekilde! Ama konu daha çok senin her zaman geç kalmanla ilgili.”

Bir kahkaha daha attı. “Tanrım, sen Michiganlı değilsin, değil mi?”

“Hayır, neden?” dedim.

“Şu dürüstlük konusu,” dedi. “Ferahlatıcı oldu. Yani işe her zaman geç kaldığım için benimle arkadaş olmak istemiyordun.”

“Ve sen de kışımındaki devasa sopadan dolayı mı benimle arkadaş olmak istemedin?” diye tahminde bulundum.

Ashleigh kıkırdadı. “Hayır, aslında nedeni bu değildi. Daha çok *bir ilişkin* olmasıyla ilgiliydi. Boşanmam, gözlerinde çizgi filmlerdeki gibi kalpler olan ve uzun duvağını bebek kuşların taşıdığı türde birilerinin yanında olamayacak kadar yeni.”

İşyerinde hiç kimseye ayrı ayrı ayrılmamızdan *bahsetmemiştim*. Ama iş programınızda üç haftalık balayı izni aldığınızda ve sonra gayri resmi bir şekilde bu izin isteğini iptal ettiğinizde, insanlar konuşuyordu.

“Tamam, ayrılmamızdan önce bile,” dedim ona, “bu söylediklerinin ikisine de sahip değildim.”

“Sopadan dolayı mı?” diye şaka yaptı.

Yüzümdeki gülümseme genişledi. “Çünkü bebek kuşlar hiçbir zaman vaktinde gelmezler ve bu sana klişe gelebilir ama insanlar her zaman geç kaldıklarında onların güvenilir olmasını beklemem ve kesinlikle bana yakın olmak istediklerini varsaymam.”

Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “Makul. Bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama bir çocuğum olduğu için her zaman geç kalıyorum. Yani arkadaşlarımdan bana güvenebilmesini isterim ama iş oraya gelince, evet, her seferinde Mulder’ı tercih ediyorum.”

Eğer ben zincirlenmiş bir hâlde, bir asma kilit altında tutulan bir kitapsam, Ashleigh Rahimi bir anahtar gibi işlev gösterebilecek tek şeyi söylemiş olabilirdi.

“Bu da makul,” dedim.

“Tamam,” dedi. “Bu ‘şakanın’ altındaki hikâyenin kaynağını öğrenmeyi hak ettim mi?”

“Kütüphanede herkese söylemediğim bir şey var,” dedim zaman kazanmaya çalışarak. “Ayrılmamız hakkında. Küçük düşürücü... bir şey.”

Ashleigh’nin ağzı açık kaldı. “Onu Miles’la aldattın.”

“Ne? Tanrım! Hayır!” Bizi dinleyen var mı görmek için etrafıma bakındım. Eğer bunu bir kere daha yüksek sesle söyleyeceksem, bu odada kalmasını isterdim. “Bu hikâyenin iş yerinde kontrol edilemez bir yangın hızıyla yayılmayacağını nasıl bileceğim?”

Alınmış gibi görünmeme nezaketini gösterdi. Bunun yerine söylediğimi düşünerek dudaklarını büzdü. “Sana şunu sorayım: Sana hiç Landon hakkında *herhangi bir şey* söyledim mi?”

“Benim nasıl bir ucube olduğum hakkında bahse girdiğiniz dışında mı?”

“Şöyle diyelim,” diye cevap verdi, “onun dinlediği My

Bloody Valentine albümünü durdurmasını sağladığında, onun ailesi hakkında tam bir *The Crown* türünde televizyon dizisi çekilebileceğini öğrenmenin zor olmadığını görürsün. Ama yine de sen *hiçbir şey* bilmiyorsun. Sır tutmak konusunda iyiyimdir.”

“Bunu tamamen uyduruyor olabilirsin,” diye belirttim.

“Kesinlikle,” dedi. “Ama uydurmuyorum. Ben, zamanının çoğunu on bir yaşında bir çocukla geçiren, kısa süre önce boşanmış biriyim. Burada insanların sırlarını paylaşmıyorum. Ben sadece dram hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanıyorum! Beni dava edin!”

“Eğer birazdan sana söyleyecek olduğumu ifşa edersen,” dedim, “edebilirim.”

“Anladım!” diye bağırdı iki elini de barın üzerine vurarak. Kocaman çantasını barın üzerine koydu ve telefonunu almak için elini çantasının içine soktu. “Şu anda sırtımda korkunç döküntüler var. Sana bir fotoğrafını atacağım.”

“Lütfen yapma,” dedim.

“Bu senin teminatın olabilir,” dedi.

“Ya da bana –burada benimle kal– sadece bana kendin hakkında bir şey söylesen?” dedim.

“Hım.” Gözlerini kıstı. “Bir tür eski moda ‘gerçekten birbirini tanıma’ yaklaşımı.”

“Kesinlikle,” dedim.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Bana her ne söylemek istersen,” dedim.

“Tamam.” İç geçirdi, düşünürken tavandaki görünür olan kirlilere bakıyordu. “Çocuğumu bir YMCA arkasına park edilmiş bir arabanın içinde doğurdum.”

Ağzımdan küçümser gibi bir kahkaha kaçtı.

“Ah!” Öne doğru eğildi, artık onu hiç görmediğim kadar neşeliydi. “Altıncı sınıftayken, sutyenimin içine tıktırdığım kâğıt mendil, ben tahtadayken yere düşmüştü.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Demek sen Dante’sin. Cehennem’in dokuzuncu katına kadar inmişsin.”

“Başka ne var?” Bakışlarını yeniden tavana çevirdi. “Ah! Mulder’ı ilk doğurduğum zamanlar, Duke isteyken geçirdiğim zamanın yüzde doksanında onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden de onu kütüphanedeki anneler grubuna götürüyor, orada bulabildiğim en sakın ebeveyni buluyor ve ben lavaboya gittiğimde onunla ilgilenmesini rica ediyordum. Sonra kendimi lavaboya kilitliyor, alarm kuruyor ve beş dakika boyunca hıçkırıklarla ağlıyordum.”

“Ashleigh! Bu, çok üzücü!” diye bağırdım ama artık o da kahkahalarla gülüyordu.

“Korkunçtu!” diye bana katıldı. “Her gün uyanıyor ve bir saniye kadar huzurlu hissediyordum. Sonra da hatırlıyordum, *Ah, lanet olsun, ben birinin annesiyim*. Neredeyse altı ay kadar bir enkaz hâlindeydim. Ama bu, beni bir kütüphaneci olmak için okula geri dönmeye ikna etti *ve* Mulder benim en yakın arkadaşım sayılabilir, dolayısıyla hepsine değdi.”

Kendi annemi düşününce kalbim acıdı. İşte çok uzun saatler çalışmasına rağmen nasıl bana eliyle Cadılar Bayramı kostümleri diktiğini, eğitim gezilerinde refakatçilik yaptığını ve zorlukla cebir öğrenmeme yardımcı olmaya çalışmasını. Bana verebileceği en iyi hayatı vermek için çok çalışmıştı ve ben de bunların hiçbirinin değerini hafife almıyordum.

Her zaman iki kişiden oluşan ailemizin büyüyeceğini ve bir gün minik seslerle, derin kahkahalarla ve sonsuz sevgiyle dolu bir evim olacağını düşünüyordum. Gelmiş Geçmiş En İyi Annenin bu görevi bitirip, Dünyanın En İyi Büyükannesi rütbesine yükseleceğini ve onun bana verdiği sevgiyi, farklı bir hayatta yeni birine vereceğimi düşünüyordum.

İçindekilerin, gecelerin çoğunu fazlasıyla çalışan annelerinin ya da eve uğramaya tenezzül bile etmeyen, çoğunlukla etrafta olmayan bir babayı bekleyerek geçirmedeği, dopdolu bir ev.

“Ne düşünüyorsun?” Ashleigh kirpiklerini kırıştırdı. “Biraz istihbarat almayı hak ettim mi?”

Büyük bir yudum su içerken, bir parmağımı kaldırdım.

“Aaah, su içmeye ihtiyacı var,” dedi. “Söyleyeceğin cazip bir şey olmalı.”

Bardağı bara bıraktım. “Bunu hızlıca söyleyeceğim ve uzunca bir süre bu konunun üzerinde durmamayı tercih ederim.”

“Anladım,” dedi.

“Peter beni, Miles’in kız arkadaşı olan en yakın çocukluk arkadaşı için terk etti ve bu şekilde birlikte yaşamaya başladık,” dedim tek bir nefeste.

Ashleigh’nin ağzı açık kaldı.

Bir yudum su daha içtim. “Ve sonra ben Peter’a yanlışlıkla artık Miles ile birlikte olduğumuzu söyledim bu nedenle de bu yalanı daha inandırıcı bir hâle getirmek için bu fotoğrafı çektik.”

Ashleigh’nin dudakları mükemmel bir daire hâlini aldı. “Şaka yapıyorsun.”

Yüzümü ellerimin ardına gizledim. “Yapmıyorum.”

“Buna *bayıldım*,” diye bağırdı. Ses seviyesinin, Ashleigh’nin duygularını göstermesinin başlıca göstergesi olduğunu fark etmeye başlamıştım. Bunun ve ara sıra dudaklarında bir gülümseme bile belirmeden attığı havlamaya benzer kahkahasının.

“Neye bayılıyoruz?”

Gözlerimi açtığımda Miles’in önümüze şarap kadehlerini yerleştirdiğini gördüm.

“Sahte ilişkinize,” dedi Ashleigh.

“Tamam, *ben* bayılmıyorum,” dedim. “Şimdi de bundan kurtulmamızın iyi bir yolu yok. Demek istediğim, biz ‘ayrıldığımızda’ Peter kendisini *bu konuda* kendini beğenmiş ve üstün hissedecek.”

“Bu sorun değil,” dedi Miles, ikimizin kadehine de tatmamız için şaraptan biraz dökerken. “Tek yapmamız gereken evlenmek ve onlar ayrılana kadar evli kalmak. Ve eğer çocukları olursa, biz onlardan *bir tane daha fazla* yaparız. Eğer bir köpek alırlarsa, biz daha tatlı bir köpek alırız. Eğer bir ev satın alırlarsa, biz de bir malikâne alırız.”

“Mükemmel bir plan,” dedim. “Ben neden bunu düşünmedim?”

Şarap kadehlerini bize doğru itti. “*Pinot blanc*. Gevrek-tir, biraz şeftali aromasıyla birlikte narenciye tadı içerir ve kümes hayvanları ve deniz ürünleriyle iyi gider. Bu arada evlilik hakkında şaka yapıyordum.”

“Deme ya,” dedim şaraptan bir yudum alırken.

“Ne düşünüyorsun?” İlgili, odaklanmış bir şekilde öne eğildi.

Yutmadan önce şarabın tadının dilimin üzerinde gezinmesine izin verdim. “İlkbahar gibi bir tadı var.”

Miles gülümsedi. “Kesinlikle.”

“Sanırım benimkinde bir sorun var,” dedi Ashleigh. “Benimkinin şarap gibi bir tadı var.”

“Al.” Miles onun kadehine biraz daha şarap doldurdu. “Bir daha dene.”

Ashleigh bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. “Ah, evet. Büyük bir ilkbahar hissiyatı.”

Sonra kakülleri olan Katya, Miles’ı çağırdı. Miles omzunun üstünden arkasına doğru baktı. Arkaya doğru yapıştırılmış saçları, yüzünde kaybolmuş gibi görünen gözleri

olan orta yaşlı bir adam, sarhoş bir hâlde barın üzerine eğilmiş, barmenlerden *bir şey* talep ediyordu.

Miles bardan uzaklaştı. “Hemen döneceğim.”

Doğruca sarhoş adamın yanma gitti, yüzünde nazik bir gülümseme vardı ama bakışlarındaki bir şey düz bir hâlde gelmiş, değişmişti. Sanki fazlasıyla boyalı pencerelerin arkasından bakıyormuş gibi görünüyordu.

Ashleigh bana doğru döndü. “Sence bilgisiz gibi davranmaya devam edersem daha fazla şarap doldurur mu yoksa bu bir kerelik bir şey miydi?”

Miles’in adamla kısa bir konuşma yapmasını izledim. Miles başıyla onayladı, sonra başını Katya’ya doğru eğdi, ikisi hızlı bir şekilde bir konuşma yaptılar, Katya onun kulağına erişmek için ayak uçlarına kalkarken, ellerini nazik bir şekilde Miles’in omuzlarına koymuştu.

İkisi de aynı anda bize doğru baktıklarında, ben de Ashleigh’ye dönüp, kadehimdeki şarabımı bitirdim. “Bence daha fazlasını isteyebilirsin,” dedim, “ve o da muhtemelen sana verecektir.”

“Kendimi bir ünlü gibi hissediyorum,” dedi. “Daha önce hiç bu kadar *nüfuz sahibi* hissetmemiştim.”

“Tamam, eğer kalbimin hayal edilebilecek en küçük düşürücü bir şekilde paramparça olması birine hizmet edecekse, bunu kabul edeceğim.”

“Üzgünüm tatlım,” dedi Ashleigh kadehini elinde döndürürken, “ama eğer Peter şu anda senin kalbini kırıyorsa, bunu eninde sonunda yapacaktı.”

“Ne yani?” dedim. “Peter ve Petra ruh ikiziydiler ve bu er ya da geç olacaktı, öyle mi?”

“Ruh ikizleri mi?” dedi gülerek. “Hayır. Eski sevgilinin başka birinin omzunun üzerinden bakıp, yanındaki çocuğun kendinden daha iyi bir yemek yiyip yemediğini

anlamaya çalışan küçük bir oğlan çocuğu olduğunu söylüyorum. Sadece o beslenme çantası kilitli, dolayısıyla *kendi* ebeveynlerinin ona oldukça iyi bir yemek hazırlamış olduğunu *bilmesine* rağmen, yine de yanındakinin o paslı, küçük Batman kutusunu açmak için kendisininkini onunkiyile değiştiriyor.”

“Buradaki mecaz ne Ashleigh?” dedim.

“Son derece mantıklı,” dedi. “O beslenmelerini değiştiren biri ve beslenmesini ister paslı, metal Batman kutusuyla değiştirsin, ister *Arabalar 2* filmi fermuarlı çantasıyla değiştirsin, paketlenmiş yemeğini mutlaka değiştirecekti.”

“Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, buradaki paketlenmiş yemek ben miyim?” dedim.

“Önemli olan paket değil bebeğim,” dedi. “Önemli olan içinde ne olduğu.”

“Yani ben içinde altından kalp olan kâğıt bir paketim.”

“Sen yanında en tatlı minik krema dolgulu sünger kek olan üç tabaklık bir yemek de olabilirdin ama bunun bir önemi olmazdı. O seni *biliyor* ve *bilmediği* o yemek onun dikkatini çekecek. Üzgünüm, çok aç olduğumu fark ettim ve muhtemelen bu da benzetmelerin nedeni... Ah, *Tanrı’ya şükürler olsun.*”

Miles geri dönmüş, siparişlerimizi önümüze diziyordu: üç yerel peynir, çeşitli sebze turşuları ve Waning Koyu reçelleriyle birlikte şehirdeki pastaneden alınmış ekmeklerin olduğu bir sepet.

“Tamam,” dedi, “küçük bir sıkıntı var.”

“Ne, üzümлерiniz mi bitti?” dedim.

Barın altındaki bir sonraki şişeyi çıkarırken, bakışlarını aşağı indirdi. “Katya, iş arkadaşım...” Bir sonraki tadımımız için kadehlerimizi doldururken boğazını temizledi. “Petra’dan haber almış. Yeni kız arkadaşım hakkında.”

“Ah hayır,” dedim.

Yüzünü buruşturdu. “Ben... gerçekten üzgünüm Daphne.”

“O öylece o kızın ben olup olmadığını sordu, öyle değil mi?” dedim. “Senin yeni kız arkadaşın olup olmadığını.”

Başıyla onayladı, barın üzerindeki titreşen küçük dekoratif mumlar, boynunun kızardığını gösteriyordu.

“Ve sen de evet dedin,” dedim.

Yüzü daha da fazla kızardı. “Bana ne oldu bilmiyorum.”

Ashleigh başını arkaya atıp bir kahkaha attı. Onun solunda oturan adam bu kahkaha sesine doğru döndü ve çapkın bir şekilde onun bedenini baştan aşağı süzdü ama Ashleigh duyduğu keyiften dolayı bunu hiç görmedi. “Bunu çok sevdim.” Her bir kelimeyi vurgulamak için ellerini çırpıyordu.

“Bir daha asla yalan söylemeyeceğim,” dedim.

“Tabii eğer Katya yanına gelip sana, *Hey, Miles ile yattıyorsunuz, değil mi?*” diye sormazsa,” diye dalga geçti Miles. “Çünkü eğer gerçeği söylersen, her şey son derece utanç verici olur.”

“Ona birlikte *yattığımızı* mı söyledin?”

“Evet, o, *O senin kız arkadaşın mı?* dedi ve ben de, *Seks yapıyoruz ve birbirimize aşığız. Bir gün bebeğimiz olduğunda, ona annemin adı olan Sue Ellen ismini vereceğiz,* dedim. Hayır Daphne. Ona birlikte *yattığımızı* söylemedim. Petra ona, yeni kız arkadaşıyla birlikte yaşadığını söylemiş. Ben sadece Katya’nın burada yüksek seviyede bir çıkarım yapmış olabileceğini tahmin ediyorum. Ama eğer benden gidip ona seks yapıp yapmadığımızı düşünüyor mu diye *sormamı* istiyorsan, bunu yapabilirim.”

“Waning Koyu’ndaki herkes ne kadar süre içinde öğrenecek?” dedim inleyerek.

“Biz konuşurken paparazzinin etrafımızda toplandığından eminim,” diye cevap verdi Miles. “Bu arada bu, 2020 yapımı bir Chardonnay. İnsanlar, çoğunlukla berbat Chardonnay şarapları içtikleri için, Chardonnay şaraplarından nefret ettiklerini düşünüyorlar. Bu, yanlış anlaşılmış bir şarap.”

“Ay,” diye mırıldandı Ashleigh, elini kalbinin üzerine götürerek. “Yanlış anlaşılmış minik şarap.”

“Bu konuda kendini çok kötü hissetme,” diye mırıldandım. “Kulağa *fazlasıyla* beceriliyormuş gibi geliyor.”

Miles bana kışkırtıcı ve sitemkâr bir bakış attı ve konuşmaya devam etti: “Bizimkisi oldukça ölçülüydü.”

“Tamam, son yorumumu geri alıyorum,” dedim.

“Görüyorsun Daphne,” dedi fazla bir ciddiyetle sözümü keserek, “Chardonnay üzümleri oldukça nötrdür. Tatlarının şarap içen pek çok kişiye fazlasıyla yeterli gelmesinin nedeni de budur. Ama bizim şarabımızın içinde bu hoş şeftali aroması, bir tutam limon kabuğu kokusu ve şarabın fazlasıyla güçlü olmasına izin vermeyecek zayıf, sıcak bir odunsuluğu var.”

“Gerçekten hoş ve ayırt edici bir aroma,” dedi Ashleigh.

“Teşekkürler, ben de öyle düşünüyorum.” Miles yeniden bana doğru döndü, belli ki şarabın tadına bakmamı bekliyordu.

Oldukça gösterişli bir şekilde bardağın içindeki şarabı çevirip, bardağa farklı açılardan baktım ve sonra, çok ama çok yavaş bir şekilde dudaklarıma götürüp, çok minik tek bir yudum aldım.

Yine de bu tek bir yudumla bile, ağzımın içinin güneşle aydınlandığını hissettim. Sanki Michigan sahilinde bir günün *tadını* almışım gibi.

“Vay canına,” dedim.

Miles sırtarak doğruldu. “Güzel mi?”

“Güzel,” diye cevap verdim.

Sol tarafımızda bir flaş patladı ve gözümün önünde hâlâ renkli halkalar dans ederken dönüp Ashleigh’ye baktım. “Ay,” dedi telefonuna doğru bakarken. “Bir çift olarak ilk pozunuz.”

Arkasındaki adam hafifçe omzuna vurdu. “Üçünüzün birden çıktığı bir fotoğraf isterseniz,” dedi gece çöktükçe daha da yükselen müziğin üzerinden kendini duyurmak için bağırarak, “ben memnuniyetle çekerim.”

Ona, “Sorun değil,” diye bağırmaya çalıştım ama Ashleigh hevesli bir şekilde başıyla onaylıyordu.

“Arkadaşımın yeni erkek arkadaşını inceliyorum,” dedi adama. “Çok tatlı değiller mi?”

“Aksine,” dedim Miles’a, “*biz hâlâ onu inceliyoruz.*”

Miles bana baktı, gülümsemesi genişlemişti. “Bence o bizde kalsın.”

“Onu kim besleyip, gezdirecek?” dedim.

“Ben yaparım,” diye ısrar etti. “Her gün. Söz veriyorum.”

Ashleigh sandalyesini benimkinin yanına taşıdı, yeniden üzerine çıkıp oturdu ve talibi fotoğrafı çekmek için onun telefonunu alırken, yanıma doğru eğildi. Miles dirseğini barın üzerinde biraz daha ileri getirdi, diğer yanıma doğru eğilirken çenesini omzuma yasladı.

“Herkes *şarap* desin,” dedi adam göz kırparak. Ashleigh ağzının içinde, “Bunu görmezden gelebilirim,” diye mırıldandı.

Düzenleme

Ny.ozlem

ASHLEIGH VE GREG-CRAIG (kendisini hangi isimle tanıttığından emin değildim) köşede öpüşüyorlardı. Yaklaşık altı dakika kadar önce, birbirlerinin telefon numaralarını almak için oraya gitmişlerdi.

Tadım odasının o köşesindeki diğer herkes oradan uzaklaşmıştı. Ashleigh ve Greg-Craig'i savunmak gerekirse, bunun nedeni daha çok saatin akşam dokuz elli yedi olması ve Cherry Hill'in onda kapanması gerçeğiydi.

Tabii ki Cuma gecesi idi ama burası Ibiza'da bir gece kulübü değil, Kuzey Michigan'daki bir şarap eviydi ve muhtemelen bütün müşterilerin ertesi gün yoga yapmak, tekne gezintisi yapmak ya da bir *tekne*de yoga yapmak için erken kalkması gerekiyordu.

“Araba kullanacak durumda mı?”

Döndüğümde, Miles'in bir elinde cüzdanı, telefonu ve önlüğüyle barın yukarı kalkabilen bir bölümünden dışarı çıktığını gördüm. “Ah, o sarhoş değil,” diye rahatlattım onu. “Son iki sefer doldurulan şaraplardan bir yudum bile içmedi. O sadece azmış durumda.”

Miles karamsar bir şekilde başıyla onayladı. “Ormanda bekâr olmak zor.”

O noktada Ashleigh dilini Greg-Craig'in ağzının içinden çıkardı ve bir hışımla bize doğru yürüdü. "Pekâlâ." Omzunun üzerinden arkasına doğru kaçamak bir bakış atarken, ses tonunu alçalttı. "Senin Miles'la birlikte eve dönme olasılığın nedir?"

Miles'a baktım.

Anahtarlarını elinde çevirdi. "Bana uyar."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Ashleigh beni kısaca, sıkıca ama yine de vanilya kokulu bir şekilde kucakladı. "İşyerinde bunun garip bir hâl almasına izin verme, tamam mı?"

"Neyi, artık birinin senin bademciklerini emdiğini gördüğüm gerçeğini mi?" dedim.

"Eninde sonunda olacaktı! Güvenli bir şekilde eve gidin çifte kumrular." Daha şimdiden Greg-Craig'in yanına gitmek için dönüp yürümeye başlamıştı bile. Greg-Craig onun elini tuttu ve Ashleigh onu dışarı doğru yönlendirirken bize el salladı.

"Tamam," dedi Miles, "Craig'in arkadaşları senin standartlarını karşılamıyor muydu?"

Miles'ın, üzerinde bir an için göbek deliğini görebileceğim kadar derin bir V yakalı gömlek olan arkadaşıyla acı verici bir şekilde sohbet etme girişimime şahit olduğunu fark ettiğim için utanmıştım.

"Ben, *onun* standartlarını karşılamıyordum," dedim. "İşi ile ilgili oldukça acil bir mesaj aldı ve müsaade istedi. Sonra lavaboya gittiğimde, onu barın uzaktaki köşesinde durmuş telefonunda *solitaire* oynarken gördüm."

"Yok artık," dedi Miles.

"Onu savunmam gerekirse," dedim, "yeni insanlarla havadan sudan sohbet etmek konusunda kesinlikle berbatım."

"Sana hiç inanmıyorum," dedi.

“Üç dakika içinde,” dedim, “kendimi gıda duyarlılığım olan yiyecekleri sıralarken buluyorum. Bunun, yeni insanları sıkarak uzaklaştırmak için yaptığım, kendime kasten zarar verdiğim ve kendimi koruduğum bir şey olduğunu düşünüyorum.”

Miles dehşete düşmüş gibi görünüyordu. “Senin için sipariş vermeden önce bana gıda duyarlılığın olduğunu söylemeliydin.”

“EpiPen kullanmam gerekecek kadar ciddi değil,” dedim, onun ardından kapıya doğru giderken.

“Olsun, yine de,” dedi. “Ve eğer Kuzey Michigan Solitaire Kralı konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu bilseydim, mola odasından sana bir deste kart getirebilirdim. O zaman durdurulamaz olurdun.”

“Durdurulamaz olma modunda olup olmadığımı da emin değilim zaten.”

Benim için kapıyı açtı. “Dondurmalı içeceğe ne dersin?”

“Dondurmalı içeceğe ne olmuş?” dedim.

“Bir tane içecek modda mısın?” dedi. “Çünkü bütün akşam boyunca aklımda Büyük Louie’nin Yeri vardı.”

“Büyük Louie kim?” dedim, hareketsiz gecenin içine doğru adım atarken, “ve senin onu ne kadar çok düşündüğünü biliyor mu?”

“Büyük Louie Arabaya Servis?” Çakıl taşlı otoparktaki dizi hâlindeki ışıklar, onun yüzündeki şaşkınlık ifadesini aydınlatıyordu. “Daha önce hiç *Büyük Louie*’ye gitmedin mi?”

“Hayır?” dedim.

Yüzünde tam bir şok ifadesiyle aniden durdu.

“Burger satan bir yer mi?” diye sordum.

Dudak büktü. “*Burger satan bir yer mi?*” Kenarları paslanmış kamyonetinin olduğu sol tarafa doğru döndü.

“Bunun bir evet mi yoksa hayır mı anlamına geldiğini bile bilmiyorum Miles,” dedim.

Manuel olarak yolcu kapısının kilidini açtı. “Bu, *Ara-baya bin Daphne; bu soruna cevap vererek değer vermeyeceğim*, anlamına geliyor.”

Kendimi yukarı çekerek koltuğa oturdum ve Miles kaportanın etrafından diğer tarafa yürürken, sürücü tarafının kapısının kilidini açmak için öne eğildim.

Araba çalışır çalışmaz, *Smokey Robinson and the Miracles*’ın çaldığı “*The Track of My Tears*” şarkısını son sesle çalmaya başladı.

İnanılmaz derecede bunalımda olmak hakkındaki kulağa aldatıcı derecede mutlu gelen bir şarkıydı.

Kahkahama engel olmaya çalışıp bunu başaramadım.

Miles, utangaç bir şekilde gülümsedi. “Bu şarkının nasıl çalmaya başladığı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Muhtemelen bu perili bir kamyonet,” diye ona katıldım.

“Kesinlikle.” Çakıllı yoldan dışarı çıktı. Ve eğer *Bir Yıldız Doğuyor* filminin müziği çalmaya başlarsa, paniğe kapılma. Çünkü hayalet onu da seviyor.”

“Bu hayalet her saniye daha da trajik bir hâle geliyor,” dedim.

“O mükemmel derecede iyi, teşekkürler,” dedi Miles.

“Başarılı mı?” diye sordum.

“Başarılı,” diye kabul etti.

“Tamam, eğer geri kalanımıza vereceği herhangi bir ipucu varsa,” dedim, “ona benimle de temasa geçmesini söyle.”

“Daphne,” dedi. “İçinde bulunduğun durumu iyileştirmek için *herhangi birinin* sana vereceği ilk tavsiye, Büyük Louie’nin Yeri’ne gitmen olacaktır. Bu nasıl mümkün olabilir ki, burada bu kadar zamandır yaşıyıp...”

“On üç aydır,” diye cevap verdim.

“*Tam on üç aydır* burada yaşıyıp,” dedi, “nasıl onların Petoskey patates kızartmalarını yememiş olabilirsiniz?”

“Petoskey patates kızartması nedir?” diye sordum.

Söylenmeye başladı. “Bu kadar bunalımda olmana şaşmamalı.”

“Bu yer *Petoskey*’de mi? Patates kızartması için arabayla bir buçuk saat yol mu gideceğiz?”

“Hayır, isimlerini Petoskey kayalarından almışlar.”

“Ki bunlar da...?”

Köy yolu dört yönlü bir kavşağa ulaştı ve Miles gerçekten bana bakmak için kamyoneti kenara çekti. “Daphne.”

“Tam bir hayal kırıklığı havası. Adımı her söylediğinde.”

“Peter seni bir sığınağın içinde kilitli mi tutuyordu?” dedi.

“Sadece bana bu kayalardan bahset Miles.”

“Onlar, fosilleşmiş mercanlar,” dedi sanki bunun aşikâr olması gerekiyormuş gibi. Ayağını frenden çekti ve boş kavşakta dönmeye başladık.

“Ve bunun patates kızartmasıyla bir bağlantısı mı var...?” dedim.

“Belli belirsiz bir şekilde,” diye cevap verdi Miles. “Ama harikalar. Patates kızartmaları demek istiyorum. Bolca çedar peynirine ve jalapeno biberine bulanmış hâlde geliyorlar.”

“Tamam, bu neden daha önce hiç yemediğimi açıklıyor,” dedim. “Peter bolca bir şeyler yiyen biri değildi. Daha çok buğday-çimeni-şat-içen-ve-bacak-sporu-yaptıktan-sonra-yağsız-et yiyen türde biriydi.”

“Ne?” dedi Miles, hafifçe eğlenmiş bir şekilde. “Peter yanında olmadan bir şeyler yemene izin yok muydu?”

Gözlerimi devirdim. “Bu, ‘iznim olmamasıyla’ ilgili bir şey değildi. Yemek pişirmeyi bilmiyorum. O ise biliyor.”

İkinci randevumuzda, Peter bana yemek pişirmişti. Somon balığı, kuşkonmaz ve keto diyetine uygun bir makarna salatası. Onun bir Olimpik sporcu olduğunu öğrenseydim bile bu kadar etkilenmezdim. Ben büyürken annemin yapmadığı tek şey yemek pişirmektir. Paket servis yiyecekler yiyerek besleniyorduk ve haftada bir kere de *nacho* gecesi yapıyorduk. Ama Peter her güne yeşil bir meyve sebze *smoothie*'siyle başlıyor ve çoğu akşam da kendisine neredeyse sıfır malzemeye yemek hazırlıyordu. Bildiğim kadarıyla bu, evcimenliğin doruk noktasıydı.

Birlikte yaşamaya başladıktan sonraki birkaç ay içinde, bana yemek yapmanın temellerini öğretmeye çalışmıştı ama ben işleri o kadar yavaşlatıyordum ki sonunda bulaşıkları yıkama görevine geri dönmüştüm.

“Buğday çimi.” Miles başını iki yana salladı. “Siz aynı zamanda beraber spor salonuna giden bir çifttiniz, öyle değil mi?”

“Demek istediğim,” dedim, “spor salonu üyelikleri olan bir çifttik.”

“Ve spor salonuna beraber gidiyordunuz,” dedi. “Düzenli plan dahilinde.”

Gidiyorduk. Bu, ilişkimizin bitmesi hakkında, *yapmamak* konusunda artık suçluluk duyduğum için umut ışığı olan çok az şeyden biriydi. Peter her tür fiziksel egzersiz türüyle ilgileniyordu ama ben ondan daha yavaş ve daha az koordineliydim. Bu nedenle de birlikte yürüyüş yapmayı ya da bisiklet sürmeyi denediğimiz birkaç sefer ödüllendirici olmaktan çok sinir bozucu olmuştu. Spor salonunda ise ikimiz de kendi tarzımızda spor yapabiliyor ama yine de beraber zaman geçiriyorduk. İşinden dolayı ne kadar meşgul olduğu göz önüne alındığında, bu zaman bizim için değerliydi.

“İkimiz de gerçekten düzenli bir hayat yaşıyorduk,” dedim. “*Her şeyi* düzenli bir plan dahilinde yapıyorduk.”

Bana manidar bir bakış attı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Tamam, evet, onu da düzenli bir plan dahilinde yapıyorduk.”

“Bunda yanlış bir şey yok,” dedi. “Hayatta harekete geçmek gerekebilir.”

Gerçekten buna mı inanıyor yoksa benim gülünç bir şekilde sıkıcı olduğumu mu düşünüyor diye anlamaya çalışarak, gözlerimi dikip ona baktım. Belki de Peter da benim sıkıcı olduğumu düşünüyordu.

Yüzümdeki ifadeyi yanlış anlayan Miles, “Hayır, bizim bir plan programımız yoktu,” dedi. “Ama olsa faydası olabilirdi. Bazen Petra ve ben kendimizi, kendi hayatlarımızı yaşamaya kaptırıyorduk. Ama ben plan-program karşıtı biri değilim. Ben sadece buğday çimi karşıtım.”

Kazara homurdandım, küçük, inanmayan bir midilli gibiydim.

Miles sırtıtırken gözlerini kısıtı. “Hayatımda hiç buğday çimi yemedim. Boğazıma bir bıçak dayasalar bile, buğday çiminin *ne* olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim.”

“*Hiç kimse* söyleyemezdi,” dedim. “Ama ben takvimden bahsediyorum.”

“Takvimden?”

“Evet, takvimden.”

Yüzünde masum bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi. “Bir ihtimal maaşlarını, annenle yaptığın telefon konuşmalarını ve âdet döngünü takip ettiğin, duvar boyutundaki beyaz tahtadan bahsediyor olabilir misin?”

“Hayır,” dedim, “ben senin ilerisi için plan yapmak ve bir programa bağlı kalmak konusundaki katıksız isteksiz-

liğinden bahsediyorum. Böylece de senin program karşıtı olduğunu işaret ediyorum.”

“Ben sadece benim nerede olduğumu bilmenin senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim,” diye dalga geçti. “Telefonumun lokasyonunu seninle paylaşmalı mıyım?”

“Hayır, sorun yok. Seni kısıtlamak ya da ruhunu kösteklemek falan istemiyorum.”

“Ben de takvime kendimle ilgili bir şeyler eklerim,” dedi. “Eğer gerçekten bir önemi varsa.”

Omuz silktim. “Hayır, sorun değil. Sadece sen bir kız arkadaşını ağırlamanın tam ortasındaiken eve gelirsem sinirlenme... aman *Tanrım*. Bu şarkı gerçekten *Bir Yıldız Doğuyor* filminden!”

“Öyle mi?” dedi sakın bir şekilde. “Garip.”

“Demek henüz öfke evresine geçmedin,” dedim.

Omuz silkti. “İçimde öyle bir evre olup olmadığını bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim, şaşırmıştım. “Ben haftalardır kendi öfke evremi içinde kamp kurmuş durumdayım...”

“Sinirlenmek hiçbir zaman herhangi bir şeyi düzeltmez,” dedi.

“Üzülmek de düzeltmez.”

“Ben üzülmiyorum. Sadece hüznü müzikleri seviyorum.”

Ona bakarken, buna inanmak zorunda olduğumu hissettim. Zor geçirdiği birkaç günün ve onun oda kapısının ardından duyduğum gergin *bir* telefon konuşmasının dışında, ayrılmalarından bu yana Miles, hemen hemen tamamen iyi, hatta neşeli görünüyordu. Bunun aksine ben, düşük kaliteli daimi bir ıstırapın içinde yaşıyordum.

Ana yoldan çıkıp arabayı, arabaya servis yapan bir burger restoranının floresan ışığına doğru sürdü.

Alçak binanın her iki yanında, hoparlörlere monte edilmiş menülerin karşısına sıralanmış birer dizi park alanı vardı. İki sıranın arasında, beton avlunun üzerine bir avuç mavi, metal piknik masası yerleştirilmişti. Mekân, masaların üzerine oturan ve isteğe bağlı sipariş penceresinin önünde sıra olan, bronz, saçlarının rengi sahilde açılmış ergenlerle doluydu.

Ellerinde kırmızı plastik tepsilerle yemekleri servis edenlerin hiçbiri on yedi yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. Peter, Petra ve Scott'ın lisedeyken burada takılıp takılmadığını merak ettim. Mekânın belirgin bir 50'ler görünümü vardı, ortamdaki her şey daima burada olduğunu gösterecek şekilde soluktu, hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan beri aç, sarhoş ve azgın olan gençlerin buluşma noktasıydı.

Miles arabanın penceresini açtı. "Ne istersin?"

"Ben burada bir turistim," dedim. "Ne önerirsin?"

"Çikolata vişneli dondurmali içecek ve Petoskey patates kızartması," dedi.

Onaylamak için başımı salladım ve hoparlörden oldukça parazitli bir ses geldiğinde, ikimiz için de aynı siparişi verdi.

"Tamam, bardaki sarhoş adamla aranızda ne geçti?" diye sordum ona.

Birkaç saniye boyunca beni inceledi. "Ah. O," dedi kimden bahsettiğimi anladığında. "Artık ayakta bile duramamasına rağmen, sadece bir içki daha almaya çalışıyordu. Her zaman olur. Sadece yatıştırılması gerekiyordu."

"Ve sen bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Ona, onun için çağırdığımız taksiye binerse son iki içkisinin ücretini almayacağımızı ve tesise gelmesini yasaklamayacağımızı söyledim."

“Vay canına,” dedim.

“Ne vay canına?”

“Ona patronluk taslamışsın,” dedim, “hem de yüzündeki gülümseme bir an için bile yok olmadan.”

“İnsanların seni çileden çıkarmasına izin vermezsen, işler çok daha sorunsuz halloluyor,” dedi. “Eğer onların nasıl hissettiğin üzerinde kontrol sahibi olmasına izin verirsen, bunu her zaman kullanacaklardır.”

“En sonunda, senin çıkarıcı yanını görüyorum,” dedim.

Gülümsedi ama çenesini sıkıyordu ve gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. “Bu, çıkarıcı olmak değil. Eğer diğer insanlara kendi hislerin hakkında sorumluluk yüklemeyen, onların çoğuyla düzgün ilişkiler kurabilirsin.”

Dürüst olmak gerekirse bu, benim düşüncelerimden pek farklı değildi. Sadece benim için konu hiçbir zaman duyguların kendisini kontrol etmekle ilgili olmamıştı. Bunu yapmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Benim için konu daha çok, belirli insanlara karşı olan beklentilerinizi kontrol etmekle ilgiliydi.

Eğer bir insan sizi hayal kırıklığına uğratiyorsa bu, onlardan ne istediğinizi yeniden düşünmeniz zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Restoranın avlusunda serseri ergenler eşyalarını toplayıp, tepsilerini çöpe boşaltmaya başladılar ve sonra yan yana park etmiş külüstür arabalarının içine kalabalık bir şekilde doluştular. Bir dakika sonra, kot şort ve *BÜYÜK LOUIE’NİN YERİNDE BÜYÜK YİYİN* yazılı bir tişört giymiş bir genç kız, elinde bir kese kâğıdı ve üzerinde Michigan’ın ana hatlarının deniz mavisinden minik deseni olan iki kâğıt bardakla burger restoranından dışarı çıktı.

Miles, ilk yudumu alırken benim verdiğim tepkiyi izledi. İlk anda dondurmanın soğukluğundan dolayı başımda

hissettiğim ani ağrının ardından, içeceğin tadını algıladım ve ağızımdan küçük bir inilti çıktı. Ancak bundan sonra Miles kendi içeceğinden bir yudum aldı ve içeceğini bardak tutucusuna koydu. “Ne yapmamız lazım biliyor musun?”

“*Bridget Jones* filmini izlerken birlikte hıçkırarak ağlamak istemiyorum,” dedim.

“Nihayetinde, yavaşça gözyaşlarımızı akıtmıştık,” diye karşı çıktı. “Ve söyleyeceğim şey bu değildi ama eğer beni bu şekilde ekarte edeceksen...”

“Hayır, hayır!” Onun dirseğini kavradım. “Üzgünüm. Duyalım bakalım. Ne yapmalıyız?”

“Sahile gitmeliyiz,” dedi.

“Sahil hava karardıktan sonra kapanmıyor mu?” dedim.

Gözlerini kısıp bana baktı. “*Sen* hangi sahile gidiyordun?”

Omuz silktim. “Kütüphanenin karşısındakine? Yiyecek kamyonlarının, dondurma çadırının ve kum voleybolu sahalarının olduğuna.”

“Tüm *şekerlemelerin* gittiği o küçücük, minik sahile mi?” dedi. “Camgöbeği Adirondack sandalyelerinin olduğu? Oradaki kum bile muhtemelen yerel kum değildir. Kumların Florida’dan getirildiğine bahse girerim.”

“*Şekerleme* dediğin ne?” diye sordum.

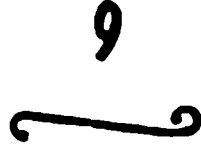
“Daphne,” diye söylendi beni ayıplayarak. “Daphne, Daphne, Daphne.”

“Tahmin edeyim: Cahil bir ahmağım,” dedim.

Arabayı çalıştırdı. “Hayır, sadece buğday çimi seven bir adamın esaretinde büyütülmüş tatlı, saf, güzel, minik bir masumsun.”

“Yani sahil hava karardıktan sonra *kapanmıyor* mu?”

Geri giderek arabayı dik park alanından çıkardı. “İyi olanlardan hiçbiri kapanmaz.”

ŞEKERLEME BELLİ Kİ başka bir yerden gelen kişi anlamına geliyordu. Yaz aylarında şekerleme satın almak ve ortalamanın altındaki sahilleri kullanmak için gemiyle kuzeye gelen ve sonbahar gelmeden buradan kaçan bir kişi. Peter'ın bana bu terimi hiç söylememiş olması garipti ama Miles, Collinslerin kendilerinin de Peter ikinci sınıftayken en sevdikleri tatil bölgesine taşınan, eski şekerlemelerden olduklarını söylemişti.

Miles kamyonetini bir köy yolunun paslı banketinde, park etmiş iki SUV aracın arkasına park etmesinden önce, yirmi dakika boyunca karanlığın içinde ilerledik. Bir arsa, tabelaya ya da yol başlangıcına dair hiçbir iz yoktu, sadece arabalar ve ağaçlar vardı.

“Burası özel mülk mü?” diye sordum, bir elimde kese kâğıdı diğerinde dondurmali içeceğimle, ay ışığıyla aydınlanmış ormanda onu takip etmek için zıplayarak kamyonetten indim.

“Burası ulusal göl kenarı,” diye cevap verdi. “Korunan federal arazi. Burada sahilin daha kalabalık, daha çok bilinen kısımları da var ama en iyi yerler, bulman için sana söylenmesi gereken noktalardır.”

“Ah, çok özel,” diye şaka yaptım.

“Kuzey Michigan’ın en ateşli kulübü.” Eğreti yolun üzerine düşmüş olan ağacın üzerinden geçerken, bana elini uzattı.

“Cherry Hill de buranın hemen ardında olmalı.” Kütüğün diğer tarafına doğru sıçrarken elini bıraktım. “Mekân hınca hınç doluydu.”

“Tüm yaz boyunca oldukça iyi iş yapıyoruz,” dedi. “Hâlâ kışları ne yapacağımızı bulmaya çalışıyoruz.” Bana anlamlı, yan bir bakış attı. “Bu nedenle de sezon dışında pek çok ek iş alıyorum.”

Yüzümün kızardığını hissettim ve ay ışığının altında aniden durdum.

O da hareketsizleşti.

“Bu söylediğim züppelik,” dedim. “Garip işler hakkındaki o yorumum.”

Omuz silkti. “Onu söylerken bir şey kastetmedin.”

Etmemiştim. Ama artık itiraf edebilirdim ki Peter kesinlikle ettiğimi düşünmüştü.

Sessizlik içinde yeniden yürümeye başladık.

“İş olarak ne yaptığını savunman gerekmiyor,” diye açıkladım bir an durduktan sonra. “Ama sanırım ben sadece Peter’ın senin Petra için yeterince iyi olmadığını düşünmek için iyi sebepleri olduğuna inanmak istedim. Çünkü eğer sen, bir tür otlakçı pislik olsaydın, o zaman Peter muhtemelen sadece bir arkadaşına sahip çıkıyor *olacaktı*. Bilirsin, şey yerine...”

“Ona âşık olmak yerine mi?” dedi sakince.

“Evet.” Sesim titriyordu. Burada, kıyıya çok yakın ağaçların gölgeleri altında hava çok daha serindi. Bir ne-

denden ötürü, artık sadece ikimiz yalnız olduğumuz için kendimi bu konuyla ilgili konuşmak konusunda çok daha fazla hassas, çok daha fazla korunmasız hissediyordum.

“Hey.” Bana çarptı. “Çok şükür, değil mi?”

“Ben sadece,” dedim, “gerçekten aptalmışım gibi hissediyorum.”

Miles yürümeyi bıraktı. “Sen aptal değilsin.”

Ayaklarıma doğru baktım, Miles boştaki elini dirseğimin üzerine kapatıp, aşağı yukarı hareket ettirirken, dokunduğu yerleri ısıtıyordu.

“Sana ona güvenmeni söyledi ve senin yaptığın da buydu,” diye ısrar etti. “Sevdiğin insanlara karşı yapabilmen gereken şey de bu. Onlar sadece bu beklentileri bazen karşılamıyorlar.”

Miles, gözlerime bakmak için başını aşağı doğru eğdi, dudaklarında komik, alaycı bir gülümseme belirmişti. “Arabanın içine girip Adele dinlemek ister misin?”

Kahkaha atıp kolumun arkasıyla ıslanmış gözlerimi sildim. “Hayır, bu konuda çoktan anlaştık: bunun hiçbir faydası olmaz. Şu sahili de görmek isterim. Tabii eğer gerçekten bir sahil varsa ve beni öylece bir uçuruma doğru götürmüyorsan.”

“Sana söylememi ister misin,” diye sordu duygusuzca, “yoksa bu sürprizi mahveder miydi?”

“Sürprizlerden nefret ederim.”

Gülümsedi. “Bir sahil var.”

Yeniden yürümeye başladık. Yukarı doğru tırmanırken ayağımızın altındaki toprak kumlu bir hâle geldi. Ağaçlar inceldi, ta ki aniden bir tepeye, aşağıdaki kumlardan oluşan dik bir eğime erişene dek. Tepenin altında, karanlık göl kumların üzerine doğru gidip geliyordu ve ileri doğru uzanan sahilin üzerinde karanlığın içinde parlayan birkaç

kamp ateşinin etrafında toplanmış olan çadırlar görünüyordu.

Akıntının kıyıya vururken çıkardığı ıslık ve sürtme sesleri, gece sahile gelmiş olan diğer kişilerin seslerini ve kahkahalarını boğuk bir hâle getiriyordu ve rastlantısal bir şekilde bir araya gelmiş bu insan grubunun, dünya üzerindeki son insanlar olduğunu hayal etmek oldukça kolaydı. *Station Eleven** türünde göçebeler. Ya da belki de tamamen yabancı bir gezegendeydik, yabancı topraklardaki yabancılar.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

“Şehirdeki en iyi ikinci sahil,” diye mırıldandı.

“İkinci en iyi mi?” Ona doğru döndüm. “Beni *ikinci* en iyi sahiline mi getirdin?”

“Diğerini hiç kimse bilmiyor,” diye şaka yaptı. “Baraj kapaklarını öylece açamam.”

“Kime söyleyeceğim ki?” Kollarımı iki yanımda salladım. “Tanıdığım herkes ya burada ya benim can düşmanım ya yakın bir arkadaşım ya da can düşmanımın bir akrabası.”

“Evet ama can düşmanın seninle ilişkisini *kısa süre önce* kesti.” Nazikçe omzumu itti. “Kim seni bugün Gizli-Sahile götürürsem, bir sonraki hafta o buğday çimi seven pisliği buraya getirmeyeceğini söyleyebilir ki?”

Başımı iki yana salladım. “Eski sevgililerimle yeniden bir araya gelmem. Biri kim olduğunu kanıtladıysa, hepsi bu kadardır.”

Başını bir yana eğip, beni inceledi.

“Ne?” dedim. “Bana katılmıyor musun?”

“Benim başka sadece bir eski sevgilim oldu,” dedi. “Ye-

* *Station Eleven* (On Birinci İstasyon): Emily St. John Mandel’in aynı adlı romanından uyarlanan, Amerikan kıyamet sonrası distopik kurgu, mini televizyon dizisi. (ç.n.)

niden bir araya gelmedik ama bunun kişisel bir *duruş* olduğundan emin değilim.”

“Bir *eski sevgilin* mi?” Dönüp ona baktım. “Kaç yaşındasın?”

“Ben büyük bir ilişki insanı değilim,” dedi biraz mahcup bir şekilde. “Petra benim için bir istisnaydı, benim için bir kural değildi. Dolayısıyla eğer benimle yeniden birlikte olmak isterse? Bilmiyorum. Ama senin eski sevgilinle nişanlı olduğuna göre, bu konuda düşünmeye değmez.”

Midem buruldu. Arkamı döndüm ve dalgaların üzerinde oyun oynayan ay ışığına odaklanıp, dalgaların kıyıya çarpıp, kükremesini dinledim. “Sesler kulağa gündüz olduğundan daha yüksek sesli geliyor.”

“Her zaman için bunu sevmişimdir.” Başıyla bana onu takip etmemi işaret etti ve kum tepeceğinden aşağı, sola, arkamızdan yürüyerek gelebilecek herhangi birinin yolundan dışarı doğru ilerledik. Sonra oturduk ve karton bardaklarımızı döndürerek kuma sapladık. Miles ekoseli karton kızartma tepsilerini dışarı çıkardı ve onları düzleştirdiği kese kâğıdının üzerine yerleştirdi.

Onu, ilk lokmamı alırken beni izlerken yakaladım. “Ne?” dedim ağzım dolu bir şekilde.

Bir omzunu, dudaklarının bir kenarıyla aynı anda kaldırdı. “Sadece bir daha inleyip inlemeyecek misin diye seni izliyorum.”

Bir jalapeno biberini ısırırken yüzümün ısındığını hissettim. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Dondurmalı içeceği içtiğinde çıkardığın ses,” dedi. “Patates kızartması da bu seviyeye ulaşacak mı bilmek istiyorum.”

“Dürüst olmam gerekirse,” dedim, “şu anda ağzım alev aldı.”

Benim ieeğimi aldı ve bana doğru uzattı. Pipete doğru uzandım ve hprdeterek bir yudum aldım. “Daha iyi misin?” diye sordu.

Dişlerim takırdamaya başladı.

Kahkaha attı ve eşofman üstünün fermuarını açtı, üzerinden çıkardı ve bana doğru attı. Bana *doğru* atmaktan çok *bana* attı.

“Teşekkürler,” dedim eşofman üstünü yüzümün üzerinden çektim ve sonra omuzlarımın ve çıplak sırtımın üzerine doladım. *şarap evinin şminesinden gelen* yanan ahşabın dumanı beni içine çekmişti. “Artık kokunun nereden geldiğini biliyorum.”

Duraksadı. “Kokuyor muyum?”

“Hayır,” dedim. “Demek istediğim, senin zencefilli çörek gibi koktuğunu düşünüyordum. Ama sen şarap evi gibi kokuyorsun. Güzel bir şey.”

Omzumun zerindeki kumaşın kokusunu içine çekmek için bana doğru eğildi. “Sanırım bu kokuya fark edemeyecek kadar fazla alışmışım.”

“Demek istediğim, pek çok zaman bu koku, esrar kokusunun altında gizlenmiş oluyordu,” dedim.

Bana göz ucuyla, alay eder gibi baktı. “Bu bir *yargılama* mı Daphne?”

“Sadece bir gözlem,” dedim.

Dirseklerinin zerine dayanarak, kumun üzerinde arkasına doğru yaslandı. “Bir süredir normalde olduğundan daha fazla kullanıyordum.” Kirpiklerinin arasından bana baktı. “Duydun mu bilmiyorum ama kısa süre önce terk edildim.”

“Kulağa belli belirsiz tanıdık geliyor,” diyerek kabulendim.

“Azaltmaya çalışıyorum,” dedi.

Tam o anda, ellerimi eşofman üstünün ceplerine soktum ve elime *önceden* sarılmış bir esrar sigarası geldi. Kahkaha atarak sigarayı dışarı çıkardım.

“Ben de onu arıyordum.” Miles esrarlı sigarayı parmaklarımın arasından aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. “*Çakmağın var.*”

“Maalesef yok,” dedim.

“Hayır, demek istediğim, *çakmağın var,*” dedi. “Diğer cepte.”

“Ah.” Neon turuncu rengi plastik çakmağı çıkardım, yaktım ve alev alana kadar elimle rüzgâra karşı korudum. Küçük sarılmış esrarın ucunu yakabilmem için bana doğru eğildi. Bir nefes aldı ve sonra bana doğru uzattı. Duraksadığımda, dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. “O D.A.R.E.* memurları sana ne derse desin, seni buna zorlamayacağım. Bu, sadece bir ikram.”

Kendisini kontrole adanmış biri olarak, hiçbir zaman esrarla muhatap olduğum bir evreden geçmemiştim ama rahatsız edici bir şekilde bunu bana *hatırlatan* ses bana ait değildi; bu ses Peter’ın sesiydi. Ve o sesin orada olmasını istemiyordum. Kafatasımın içinde yankılanmaya hakkı yoktu.

Üç yıl boyunca onun gibi beslenmiş, onun gibi egzersiz yapmış, en sevdiği bira işletmelerine giderek onun arkadaşlarıyla arkadaş olmak ve onun ailesini etkilemek için usanmadan çalışmışım ve geçen tüm bu zaman boyunca, bunun benim fikrim, benim hayatım olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, o hayatımda yokken, içinde bulunduğum ortamın hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Benliğimin hangi parçalarının *ona ait* olduğunu ve han-

* D.A.R.E (Drug Abuse Resistance Education): Uyuşturucu Bağımlılığı Direnç Eğitimi. (ç.n.)

gi parçalarının gerçekten kendime ait olduğundan emin değildim. Ve bunu bilmek istiyordum. Kendimi tanımak, kendi sınırlarımı test etmek, nerede duracağımı ve dünyanın geri kalanının nerede başladığını görmek istiyordum.

Bu yüzden de Miles'in işaret ve baş parmağı arasındaki esrarlı sigarayı aldım ve ağır bir nefes çekerek, bu hissin tüm bedenimde dönerek yayıldığını hissettim. Sigarayı ona geri verdiğimde, bir nefes daha aldıktan sonra sigarayı söndürdü.

"Bu yerin bir ismi var mı?" diye sordum.

En yakındaki kamp ateşinin yanındaki ergenliklerinin son yıllarında ya da yirmili yaşlarının başında olanlardan oluşan bir grup, bira şişelerini ve maden suyu teneke kutularını birbirlerine vurup, aya doğru uluyorlardı.

"Bilmiyorum," dedi, "sadece insanların buraya *nokta* dediklerini duydum."

"*Nokta*," dedim, "kulağa *kesinlikle* kafası güzel liselilerin esrar içmek için geldikleri bir yer gibi geliyor."

"Doğru," dedi, "ama henüz otuzlu yaşlarındakilerin esrar içmek için gittikleri sahil şeridini bulamadım."

"Ah, sadece HGTV seyrederken, elektronik sigaralarını içiyorlar."

"Biz bunu yapmıyoruz," dedi.

"Hayır, biz maceracı insanlarız," dedim.

"Tamam, bana şunu söyle Daphne." Başıyla yıldızları işaret etti.

Kollarıma dayanarak arkama yaslandım. "Neyi?"

Bana doğru baktı, yüzünün sol kısmı gölgeler altındaydı. "Evde olmadığın zamanlarda nereye gidiyorsun?"

"İşten başka nereye mi diye soruyorsun?"

"İşten başka." Başıyla onayladı. "Çünkü takviminin programına etkileyici derecede bağlı olmana rağmen, ger-

çekten nerede olduğunun bilinmediği *zaman dilimleri* var ama hiçbir zaman senin dışarı çıktığını görmüyorum. Ve hiç Cherry Hill'e, MEATLOCKER'a ya da buraya geldiğini görmedim. Yani, nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere," dedim. "Ben sıkıcı biriyim."

"Sen sıkıcı değilsin," dedi. "Sen, sır saklıyorsun."

Ashleigh'nin söylediği şeyi hatırladım: *kapalı bir kitap*.

Bir zamanlar, arkadaş edinmek benim için sorun değildi. Ama bu muhtemelen dört ya da beş taşınmamızdan önceki zamanlardı. Eninde sonunda, kendimi açmaya ve sadece aylar sonra annem yeniden başka bir yere tayin olduğunda benden vahşice koparılacak olan birini dünyanın içine almaya değmediğini düşünmeye başlamıştım.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, "eğer evde ya da işte değilsem, herhangi bir yerde kitap okuyor oluyorum. Sahilde –*kamuya açık* sahilde– ya da Mortimer Bulvarı'ndaki Lone Horse Kafe'de. Ve eğer kitap okumuyorsam, muhtemelen bir tür yardım programı üzerinde çalışıyorumdur. Meijer marketine ve Dollar Tree marketlerine oldukça sık gidiyorum."

Kısılan gözleri, yüzünde yayılan gülümsemesine eşlik ediyordu.

"Bunların hepsinin kulağa oldukça sıkıcı geldiğini düşünüyorsun, öyle değil mi?" dedim.

Kahkaha attı. "Hayır," dedi biraz fazla hararetli bir şekilde. Yüzümdeki ifadeyi görünce pes etti. "Tamam, biraz sıkıcı geliyor. Ama sadece bunların bana sıkıcı gelmesi, *senin* sıkıcı olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor."

"Evet, ama aynı zamanda Craig ile on beş dakika boyunca emlak vergisi hakkında konuşabiliyorsun, dolayısıyla da senin sosyal standartlarının son derece düşük olduğunu düşünüyorum."

“O, iyi bir adamdı,” dedi Miles.

“Ben diyeceğimi dedim.”

“Ben insanların çoğunu severim. Bu, bu kadar kötü bir şey mi?”

“Hem de hiç kötü bir şey değil,” dedim. “Kesinlikle benim lehime işliyor. Sadece ne kadar büyük bir ezik olduğumu gerçekçi bir şekilde ölçmemi zorlaştırıyor.”

“Sen kesinlikle bir ezik değilsin,” dedi vurgulayarak.

Gözlerimi devirdim. Oturduğu yerde doğruldu, görünür derecede büyümüş gözbebeklerine rağmen, yüzünde fazlasıyla dürüst bir ifade vardı. “Ciddiyim. O pislik zaten evini elinden aldı. Kendine olan saygını da elinden almasına izin verme.”

“Orası gerçekten benim evim değildi,” dedim. “Kontrat onun adınaydı.”

“Yine de orası senin *yuvandı*,” dedi.

Söylediği bu kelime, mideme her zaman olduğu kadar kötü bir yumruk yemişim gibi hissetmeme neden olmadı.

Esrar hoş bir şekilde içimde süzülüyordu, gece gökyüzü muhteşemdi ve havada, küçük bir zencefil esansı ile birlikte köknar, duman ve taze su kokusu vardı. Gerçek bana daha baş edilebilir görünüyordu. Gerçekle baş etmek *istiyordum*.

“Ama şunu fark ediyorum ki,” dedim ona eşofman üstüne daha sıkı sarınarak. “Orası hiçbir zaman benim yuvam olmadı. Peter’ı *denklemden çıkardığında*, geriye pek bir şey kalmıyor. Waning Koyu, ona ait olduğu kadar bana *ait* değil.”

“Ona evi vereceğim,” dedi Miles. “Ama bu kasabayı alamayacak.”

Ona doğru yan bir bakış attım. “Herhangi bir noktada onlarla karşılaşabileceğini bilmek senin için sorun değil

mi? Tuvalet kâğıdı *ve Alka-Seltzer* satın alırken, Petra'nın ebeveynleriyle yüz yüze gelebilecek olman seni rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkti. "Benim için sorun olmaz." Doğrulup oturdu. "Bekle, sen buradan gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Daha çok bunu hayal ediyorum." Amerikan Kütüphane Derneği'nin iş portalını günlük olarak kontrol ediyordum.

"Richmond'a geri mi *döneceksin?*" diye sordu Miles.

Yuva kelimesinin hissettirmedeği, o küçük sancıyı hissettim. Ortalık yatıştığında aklıma gelen ilk düşünce buydu. Geriye dönebilirdim. Eski şehrim, eski işime, eski arkadaşlarıma.

Sonra, büyük restleşmenin birkaç gün ardından, en sonunda kendimi umutsuzluk çukurundan Sadie'nin telefonlarından birine cevap verecek kadar uzun süre kurtarabilmişim.

Peter'a o kadar kızgınım ki onun yüzünü yumruklayabilirim, demişti bana.

Benden özür dilemiş, beni rahatlatmıştı. Ama sonra söylenmemiş olan şey söylenmişti: *İkiniz de bizim için çok önemlisiniz. Taraf tutmuyoruz.*

Sanki bu bir beyzbol maçıymış gibi, Sadie ve Cooper poster asmamaya ve tribünün belirli bir tarafında oturmamaya karar vermişlerdi. Sanki oyunun oynanıp bitmesi gerekiyordu, sonra biri öylesine kazanacaktı ve başka biri kaybedecekti.

Ona, ondan hiçbir zaman bir taraf tutmasını *istemeyeceğimi* söyledim.

Ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir seçim olduğunu bile hissetmek istemiyordum. Onun nerede durduğunu bilmek istiyordum. Sorun şuydu ki o, artık benim en yakın

arkadaşım değildi. Sadie ve Cooper, *bizim en yakın arkadaşlarımızdı.*

Onlar bir birimdiler, biz ise başka bir birimdik ve ancak bu şekilde birbirimize uyuyorduk.

En son ne zaman sadece ikimizin bir şey yaptığını hatırlayamıyordum bile.

Ve ben kirli bir su birikintisinin içinde yas tutarken, Peter hasar kontrolü yapıyordu. Dolayısıyla eğer ayrılmamız bir basketbol maçı değilse, bir koşu yarışydı ve ben fazlasıyla yavaşttım.

O telefon konuşmasından sonra Sadie ile zar zor konuşmuştuk ve bu kaybın acısını, romantik ilişkimin sonlanması kadar, hatta daha bile fazla çekmiştim.

“Richmond olmaz,” dedim Miles’a. Richmond’a gitmek burada kalmaktan bile kötü olabilirdi ki bu da bir şeyler anlatıyordu. “Umarım Maryland.”

Miles yine başını Labrador köpekleri gibi yana eğdi. “Maryland’de ne var?”

“Annem,” dedim.

“Siz gerçekten yakınsınız,” dedi yarı gözlem yapar, yarı soru sorar gibi.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına doladım. “Annemle babam ben gerçekten çok küçükken ayrıldılar, bu nedenle hep annemle ikimizdik. Hüzünlü bir şekilde değil. O, olabilecek en iyi annedir. Peki ya sen? Sen ailenle yakın mısın?”

Başının arkasını kaşıdı ve suya doğru baktı. “Küçük kız kardeşimle yakınız, evet. Aslında her gün mesajlaşırız. O, Chicago’da yaşıyor.”

“Peki anne baban?” diye sordum.

“Chicago’dan bir saat uzakta yaşıyorlar.” Daha fazla bir şey söylemedi. İlk defa *onun* bir konu hakkında konuşmamayı tercih ettiğini hissediyordum.

Çok az da olsa, kendimi hayal kırıklığına uğramış hissettim. Miles, insanın kendisini ona açmasını çok kolay bir hâle getiriyordu. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

“Her neyse,” dedi, “senin Maryland’e taşınman gerektiğini düşünmüyorum.”

“Sen başka bir ev arkadaşı bulana kadar gitmeyeceğim,” dedim.

“Konu o değil,” dedi. “Peter yüzünden buraya taşındın. Buradan da onun yüzünden taşınmana neden olmasına izin verme.”

“Yani inadına burada kalmam gerektiğini söylüyorsun,” dedim.

“Sadece bu adam yüzünden tüm hayatını iki kere alt üst etmenin boktan bir şey olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Miles,” dedim. “Ben sana sadece *tüm hayatımın* nasıl olduğunu sana anlattım ve gözlerinin ardında ruhunun bir kısmının ölmesini izledim.”

“Öyle bir şey olmadı,” dedi.

“Oldu,” dedim.

“Peki ya işin?”

Göğsümdeki kor alev aldı. “İşime ne olmuş?”

“Devamlı olarak çocuklara kuş yemlikleri yapmayı öğretiyor ve onlara kostüm yarışmaları düzenliyorsun. Belli ki bu çok fazla anlam ifade ediyor.”

“Benim için gerçekten çok fazla anlam ifade ediyor,” diye kabul ettim. “Bazen Hikâye Saati’ndeyken kısmen gerçekten sevdiğim bir şey yapmak için para aldığımı hatırlıyorum ve bu benim kendimi rüya görüyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Sanki uyanabilir ve kendimi

Dressbarn'daki vardiyama geç kalmış olduğumu fark edebilirmişim gibi.

“Ve bir de haftada bir kere gelen şu kız, Maya var. On iki ya da on üç yaşında. Mükemmel, küçük, tuhaf bir tip. Her şeyi okuyor, haftada beş kitap bitiriyor. Ve resmi olmayan bir kitap kulübümüz var, onun seveceğini düşündüğüm bir kitap seçiyorum; kitap yığının arasına giriyor ve bir hafta sonra geldiğinde, ben idare işlerini yaparken bir saat boyunca o kitap hakkında konuşuyoruz. Süper zeki bir kız. Okulda biraz zorluk yaşıyor ama onun ileride harika bir roman yazarı ya da film yönetmeni olacağını anlayabiliyorsun.”

“Bunu *seviyorsun*,” dedi.

“*Seviyorum*,” diye itiraf ettim. Bu, Peter resimden çıkıp gitmiş olsa bile, hayatımın hâlâ doğru gittiğini hissettiğim bir parçasıydı.

“O zaman bunu bırakma,” dedi Miles. “Peter için bunu yapma.”

“Tabii ki aynı zamanda, kendisi için bir aşk şiiri bulmamı ve onun için her bir kelimeyi hecelememi isteyen müdavimlerden biriyle telefonda bir saat konuşmak zorunda olduğum zamanlar da oluyor,” dedim.

“Neden?” dedi Miles.

“Bazen bir kütüphanecinin işi sadece *sormamaktır*. Her neyse, başka şehirlerdeki iş ilanlarına bakıyorum ama zaten seksen beş gün boyunca gidemem.”

“Bu... aşırı derecede kesin,” dedi.

“Okuma Maratonu* olduğunda böyle oluyor,” diye açıkladım.

“Ah.” Yüzünde o alaycı gülümseme belirdi. “Okuma

* Read-a-thon: Okuma Maratonu, genellikle eğitim vakfı gibi bir organizasyon tarafından hem okuma teşviki hem de bağış toplamak için yapılan etkinlik. (ç.n.)

Maratonu Hazırlık Toplantısı: salı günleri öğleden sonra saat ikiden üçe kadar.”

“Fotoğrafik hafızan mı var?” diye sordum.

“Kesinlikle,” dedi. “Ayrıca bu, buraya taşındığından beri takviminde olan bir randevu.”

“Takvimi okuyormuşsun,” dedim, sevincimi gizleyemeden.

“Tabii ki okuyordum. Bu arada Okuma Maratonu nedir?”

“Bir bağış kampanyası,” dedim. “Çocuklar için tüm gece süren bir okuma etkinliği, içinde yarışmalar, ödüller ve bunun gibi şeyler olan. Temelde, *başka* organizasyonların fonlanması için düzenlenen bir organizasyon, çünkü hiç paramız yok. Waning Koyu’nda hiç yapılmamış ama ben çocukken bir tanesine gitmiştim ve çok eğlenceliydi. Aslında buraya geldiğimden beri bunun üzerinde çalışıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ve yazın sonunda mı olacak?”

“Ağustos ortasında,” diye onayladım.

Bir an sonra, “Tamam,” dedi. “Şöyle yapacağız. Ben senin tur rehberin olacağım.”

“Seninle asit kullanmayacağım Miles,” dedim.

“Bunu öğrendiğim iyi oldu,” diye cevap verdi, “ama ben bu tür bir tur rehberliğinden bahsetmiyorum. Sana Waning Koyu’nu gezdireceğim. İkimizin de izinli olduğu pazar günleri dışarı çıkabiliriz. Önümüzdeki haftadan başlayarak. Ve sonra, temmuz ayının sonunda hâlâ annenle *Altın Kızlar* dizisinde oynamak istersen...”

“*Altın Kızlar*’ın ne kadar rahatlatıcı olduğunun farkında mısın?” diye araya girdim, kafamın iyi olmasının kırkıdamaya aşamasına ulaşmıştım. “Eğer *Altın Kızlar* setine taşınabilseydim, bunu yapardım.”

“Şu anda bunu söylüyorsun,” dedi Miles, “ama yazın sonunda buraya sırlıklam *âşık* olmuş olacaksın Daphne. Sadece bekle ve gör.”

“Evet, evet, evet,” dedim.

“Ben ciddiym,” dedi.

“Ah, *ciddi* misin?” dedim. “Buradan taşınmaması için yazını neredeyse hiç tanımadığın bir yabancıyı gezdirerek geçireceğin konusunda *ciddi* misin?”

“Sen bir yabancı değilsin.” Bacağıyla bacağıma vurdu. “Sen benim ciddi, tek eşli kız arkadaşımın, hatırladın mı?”

Kıkırdadım, kafamın güzelliği tüm gücüyle damarlarımda yayılıyordu.

Yüzünde derin, acı verici bir samimiyet vardı. “Senin buradan taşınmanı istemiyorum. Senden *hoşlanıyorum*.”

“Sen herkesten hoşlanıyorsun,” diye hatırlattım ona. “Yerim kolaylıkla doldurulabilir.”

Gözlerini devirdi. “Gerçekten beni çözdüğünü düşünüyorsun, değil mi?”

“Haksız mıyım?” diye sordum.

Pek de gülümsemeden gözlerimin içine bakıyordu. Cebindeki telefonundan ses geldiğinde, ikimiz de irkildik. Telefonunu cebinden çıkardı ve ekrandaki mesajı okurken, yüzü kızarmış, kaşlarının arasında bir oyuk oluşmuştu.

“Her şey yolunda mı?”

Endişeyle alt dudağını ısıırıyordu. “Petra.”

“Ciddi misin?” dedim. “Siz ikiniz hâlâ konuşuyor musunuz?”

“Çok sık değil.” Çenesini kaşdı.

Onun yatak odasının kapısının ardından kulak misafiri olduğum gergin telefon konuşmasını düşündüm ve Miles’in onunla konuşup konuşmadığını ve Peter’in bundan ne anlam çıkardığını merak ettim.

“Belli ki Katya ona Cherry Hill’de beraber olduğumuzu söylemiş,” dedi.

Rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandım. “Ve o da sana bu konuda mesaj mı atmış?”

“Bizim için mutluymuş,” dedi sessiz ve hissiz bir ses tonuyla.

“Tamam, bu güzel,” dedim. “Petra’nın mutluluğu her zaman için en önde gelen derdim olmuştur.”

Miles bana baktı ve yavaşça gülmeye başladı.

Midem öfkeyle yanıyor olmasına rağmen, esrar kalbimin ısınmış tereyağı gibi olduğunu hissetmeme neden olmuştu. Hem Petra’ya hem de Peter’a öfkeliydim ama bu sefer sadece *kendi* adıma değil, Miles adına da öfkeliydim. Bu, hiçbir soru sormadan yanma taşınmama izin veren –ki ilk ay benden kira bile almamıştı– bu akşam bana ücretsiz yemek hazırlayan, bana dondurmali içecek alan, beni daha önce hiç gelmediğim bu sahile getiren ve bana ceketini ödünç veren bu saçma derecede nazik olan adam adına.

Sadece buradan taşınmayayım diye tüm yaz boyunca beni gezdirmeyi teklif eden bu adam adına.

Hem sadece *iki* kere birlikte vakit geçirmemizin ardından.

Genel olarak, bir insanın kişisel cazibesine çok fazla güvenmezdim ama Miles’ın gerçekten hakiki görünüyordu. Herkesten hoşlanan ve tezgâhın üzerinde bir not ile Petra’nın oda boyutundaki dolabının boşaltılmış olmasını görmekten daha fazlasını hak eden, samimi bir şekilde nazik olan biri gibi.

Telefonunu almak için elimi uzattım. Bir an için bunu düşündü ve sonra telefonunu avucuma bıraktı.

“Gel buraya,” dedim, kamerayı açarken.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Nereye geleyim?”

Patates kızartmalarımızdan geri kalanları uzaktaki köşeye ittim ve elimle ikimizin arasındaki alana vurdum.

“Ah, oraya mı?” dedi. “Soluma doğru bir ayak öteye?”

Bunun nedenini sormadı, sadece gözlerime baktı ve benim tam yanıma gelene kadar bana doğru kaydı. “Buraya mı?”

Sesi bu kadar yakından geldiğinde midemin yerinden hareket ettiğini hissettim. “Böyle iyi.”

Telefonu önümüzde tuttum; kameranın flaşı açık, ona doğru sokuldum. Bir kolunu bana doladı ve kederli bir şekilde gülümsedi, gerçekten neşeliymiş gibi davranamamıştı. Son saniyede fevri bir şekilde ona doğru döndüm ve sonunda fotoğraf çekilirken yanağından öptüm.

Yüzünü bana doğru çevirdi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu, flaşın ışığından dolayı çenesinin ve yanağının bir kısmını göremiyordum.

“Petra’yı *gerçekten* mutlu edebileceğimizi düşündüm,” dedim.

“Gerçekten çok düşüncelisin,” dedi, dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrılırken.

“Evet, tamam,” dedim, “sana kucak dansı yaparken bir videomuzu çekmeyi düşündüm ama telefonunu üzerine yerleştirebileceğim bir şey yoktu, dolayısıyla bundan sonra yapabileceğim en iyi şey buydu.”

“Memnuniyetle ormana geri gidip, ağaç dalları toplayıp, sana telefon için üç ayaklı bir sehpa yapabilirim Daphne,” dedi.

Kahkaha attım, kendimi dondurmali içeceğimden bir yudum alarak meşgul ettim ve buz gibi soğuk içecekten dolayı o anda ürperdim.

“Gel.” Beni göğsünün üzerine doğru çekti, o arkada ben önde, kollarını kollarıma dolamış, rüzgârın en kötü kısmına siper olurken neredeyse bir kızağın üzerine yerleşmiş gibiydik.

Arkam ona doğru yaslanmış bir hâlde, birkaç fotoğraf daha çekerken ürperdim.

Dürüst olmak gerekirse, hissettiğim tüm bu alışılmadık hislerden dolayı başım dönüyordu ve artık ona sokulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini kabullenmek *istemekten* başka herhangi bir nedenden ötürü hâlâ fotoğraf çekip çekmediğimden emin değildim. *Herhangi birine* en son sokulmamın üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

“Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi.

Önümde tuttuğum telefonu aşağı indirdim ve omzumun üzerinden ona baktım. “Bunu biliyorum.”

“Muhtemelen haklıydın,” dedi. “Onlar bizi kıskanmıyorlar bile. Ve eğer Petra kıskanıyor olsaydı bile ne olacaktı? Anlaşılan o ki bu benim kendimi daha az berbat hissetmeme neden olmuyor.”

“*Benim* kendimi berbat hissetmeme neden oluyor,” dedim.

Şüpheci bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Tamam, tam olarak öyle değil,” diye kabul ettim. “Ama onun senin hayatına devam etmek için onun onayına ihtiyacın varmış gibi düşünmesi beni çok sinirlendiriyor. Eğer Peter’a bu kadar çok *âşık*sa, o zaman seni hiçbir zaman bu şekilde oyalamamalıydı ama bunu yaptı ve seni olabilecek en kötü şekilde terk etti ve sonra onun seni onu nazikçe değerlendirmen konusunda *ısrarcı* olması; sadece hayatına devam etmene izin vermek yerine senin *sinirlenmemeni* sağlamaya çalışması... bu, bencilce.

“Pekâlâ, belki bu *çocukça* ve aptalca bir şey. Ama belki de bu fotoğrafları görüp ve *tamamıyla* bir pislik olmasa da, bu senaryodaki pisliğin kendisi olduğunu, senin değerini bilmediğini ve aslında bilmesi gerektiğini hatırladığını düşünmek, *gerçekten* biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Tüm bunlar, benim erkek arkadaşıma *âşık* olduğunu söyle-

meden *önce*, Peter’ın kendisini reddetmesi ihtimaline karşı seni yedekte tutmak yerine, senin gitmene izin vermesi anlamına gelse bile.

“Onun benim senin kucağında oturup, sana hayranlıkla baktığım bir fotoğrafı görüp, senin başından beri bunu hak ettiğini hatırlaması *azıcık* da olsa kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.”

Yüzünde, dudaklarının bir kenarında yavaşça bir gülümseme belirmeye başladı. Birkaç saniye sonra bana doğru eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Beni kollarıyla daha sıkı sararken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Bedenim, hızla ısıtılmış bir havuza atlamışım gibi ısınmıştı. “Sadece gerçeği söyledim.” Kanım gergin bir enerjiyle hızla akarken, bakışlarımı suya çevirdim.

Fotoğraf çekme işimiz bitti ama ikimiz de hareket etmedik. Birinin kollarının arasında, rüzgârdan korunur bir hâlde oturmak, gölün yumuşak ritmini dinlemek ve benim nefesimin Miles’ın nefesinin içinden geçip hiç çaba sarf etmeden onunla *eşzamanlı hâle gelmesini hissetmek* çok güzeldi.

“Bu hoş,” dedim biraz sersem ve *tamamıyla* kasıtsız bir şekilde. Esrar içtiğim birkaç seferde, temel etkisi hep bu olmuştu: beynim ile ağzım arasındaki kablonun kesildiğini ve söylediğim şeyler üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını hissediyordum.

Miles başımın yanındaki başıyla onayladı. “Öyle,” diye bana katıldı.

“Miles,” dedim.

“Hım?”

Ben –ve esrar– ona, “Sanırım sen hayatımda tanıştığım en nazik insan olabilirsin,” dedik.

“Sana taşınmamamı söylerken nazik olmaya çalışmıyor-

dum,” dedi. “Seninle zaman geçirmeyi seviyorum. Ve sen de açık ara farkla sahip olduğum en iyi ev arkadaşısin.”

“Benim temiz olduğumu kastediyorsun,” dedim.

“İltifat almayı öğren,” dedi.

“Gördün mü?” dedim.

“Neyi gördüm mü?” dedi.

Dönüp ona baktım. “Acımasız olmaya çalıştığın zaman bile nazıksın.”

Gülümsediğinde, gözleri parlıyor gibi görünüyordu. “Daha fazla çalışacağım.”

Orada oturup, birbirimize dokunurken, kamp ateşlerinin dans etmesini ve suyun yuvarlanmasını izlemeye devam ettik.

CUMARTESİ, 1 HAZİRAN
GİTMEME 77 GÜN KALA

MİLES İLE BİR sonraki haftayı, mutfakta birbirimizin yanından omuzlarımız birbirine değerek geçmekten fazla bir şey yaşamadan geçirdik.

İkimizin de kasıtlı olarak birbirimizden kaçındığını düşünmüyordum; daha çok ikimiz de aniden birbirimizi tanımadığımız ve ikimizin gülünç derecede kötü ayrılıklardan başka bir ortak noktamız olmadığını hatırlamış gibiydik. Nazik baş selamları, ayrı yenilen yemekler ve tek heceli kelimelerle yapılan konuşmaların olduğu alana geri dönmüştük.

O gece eve geri döndüğümüzde, takvimin üzerine gösterişli bir şekilde *WANING KOYU TURİZMİ* yazmış ve Pazar gününden oluşan sütuna bir ok çizmişti ama o zamandan beri başka hiçbir şey eklememişti.

Cumartesi günü vardiyam geldiğinde, onun bana etrafı gezdirmek konusundaki inatçılığının, birlikte paylaştığımız esrarlı sigaranın bir yan etkisi olduğuna ikna olmuşum.

Daha o uyanmadan ben evin kapısından çıkmıştım, hava hâlâ serin olmasına rağmen, güneş ve kuşlar tam güçleriyle etkilerini gösteriyordu. Her zaman olduğu gibi erkenciydim, bu nedenle de işe yürüyerek gitmeye ve hatta sı-

cak bir fincan *chai* almak için etrafa asılmış bitkilerle dolu, kireç badanalı kahve dükkânına uğramaya karar verdim.

Bu garipti; bu yoldan arabayla düzinelerce kere geçmiştim ama yürüyerek geçerken birkaç şey fark ediyordum:

Yemyeşil bir çiçek bahçesi ve Montessori eğitiminin verildiği bir okul olduğunu belirten ahşap bir levhası olan Tudor tarzı bir ev. Teması *uçurtma* ve *THC* karışımıymış gibi görünen Yüksekten Uçanlar isimli bir hobi dükkânı. Sonra, yerleşim alanı olan bir sokağa döndüm, yürürken yol kenarı reklamlarını okuyordum: Koca Ayak hakkında bir reklam, yaklaşmakta olan bir sanat fuarı hakkında bir tanıtım, sonra da şekerleme yeşili bir bungalovun bakımsız, uzamış çimenleri üzerindeki çarpık bir *Satılık* levhası.

Evin beyaz bahçe çiti tamir gerektiriyordu, çitaların bazıları tamamen eksikti ve baklava biçimli pencerelerini sarmaşıklar kaplamıştı. Bir hikâye kitabından çıkmış bir şey gibi görünüyordu: büyülü ve samimi ama yine de perimallerindeki evlerin o karşı konulmaz vahşiliğinde ve gizemliliğinde.

İşyerinde, Harvey'nin haftalık programlama mantar panosunu değiştirmesine yardım ettim. Waning Koyu Halk Kütüphanesi o kadar küçük bir işletmeydi ki genellikle herkes her işi yapıyordu. İş unvanınızın bir önemi olmaksızın, ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordunuz.

Harvey, Kendi Teraryumunuzu İnşa Edin Akşamı ilanını panoya iğnelerken, "Bu hafta ruh hâlin daha iyiydi," dedi.

Morgan Freeman'a inanılmaz derecede benziyordu ve sesi daha gıcırtılı ve onunki kadar kısık olmasa da benzer bir ağırlığı vardı. Bu, onu gururlandırmak istemenize neden olacak bir sestti.

"Üzgünüm," dedim hızla. "Daha iyi olacağım. Bunların hepsini işe taşımak konusunda."

Harvey boğazını temizlerken, altın rengi tel çerçeveli gözlüğünü burnunda yukarı doğru itti. “Burası bir kütüphane Daphne. Eğer burada insan olamayacaksan, nerede olacaksın?”

Onun bu sevecenliği üzerine, iş arayışında olduğum için içimde bir suçluluk sancısı hissettim. *Oklahoma!* müzikalinden öğrenilebilecekler dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yer olan Oklahoma’da teknik hizmetler kütüphanecisi pozisyonu olduğunu *bildiğim* için.

“Bizimle olduğun için şanslıyız,” diye devam etti Harvey, *Zindanlar & Ejderhalar* turnuvası kayıt formunu asarken. “Sadece o çocuklar için tüm kalbinle uğraşmaya devam et. Hepsi bu.”

İçimdeki sancı ikiye katlandı.

Harvey duvarı sıvazladı ve sonra sallanarak ofisine geri dönerken, ben de Onur Ayı teşhirine yer açmak için, origami Dinozor Günü teşhirini sökmeye başladım. Daha sonra, Ashleigh’nin 19 Haziran ve Sevgi Günü teşhirlerini bitirmesine yardım ederken, o da bana Craig ile ilk *gerçek* randevularından bahsetti; aynı mükemmel monoton sesle her bir şaşırtıcı dedikoduyu paylaşıırken, ben de gülmekten altıma kaçırmamaya çalıştım.

(O akşam yemeğinin ardından Craig’in evine gittiklerinde, Ashleigh’yi çalmaya başladığı Phish grubu albümü bitene kadar yirmi dakika boyunca konuşmadan arabada oturmuş ve sonra da arabayla onu bıraktıktan sonra tam olarak aynı şeyi yapmıştı.)

“Bunun birinin hoşuna gitmesine sevindim,” dedi ama bunu anlatmanın onun da hoşuna gittiğini anlayabiliyordum. Artık bir tür gerçek arkadaşmışız gibi hissetmek hem eğlenceli hem de biraz heyecan vericiydi.

Masama geri döndüğümde, neredeyse beş yüz çocuğa

çevrimiçi bir oyuna nasıl kaydolacaklarını beş yüzüncü sefer öğretmemin ardından, birkaç telefon görüşmesi daha yaptım.

O zamana kadar iş haftamın zirve noktasının saati gelmişti: Cumartesi Hikâye Saati.

Bonus: Ilık, bulutsuz bir gün olduğundan bu aktiviteyi dışarıda gerçekleştirebilirdik.

Ön taraftaki çimenlerin üzerinde bir çember hâlinde oturduğumuzda, “Kim bir hikâye duymaya hazır?” diye sordum.

Çemberde oturanlar ellerini kaldırdılar. Utanmaz bir heyecan. Duyguların açık bir şekilde ifade edilmesi.

Bu, komikti: Çocukken, diğer çocuklarla nasıl iletişim kuracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi en çok annem ve onun arkadaşlarının yanındayken rahat hissediyordum. Ama bir yetişkin olarak, çocukları anlamayı çok daha kolay buluyordum.

Çocuklar nasıl hissettiklerini söylüyorlar, aynı zamanda bunu gösteriyorlardı da. Onlarda daha az art niyet ve yazılı olmayan kural vardı. Sessizlikler dayanılmaz derecede garip değildi ve farklı konular hakkında ani doğaçlamalar standarttı. Eğer biriyle arkadaş olmak istiyorsanız, sadece bunu istiyordunuz ve eğer bunu istemiyorlarsa, muhtemelen size sadece istemediklerini söyleyeceklerdi.

Boğazımı temizledim ve başlamak için *Timsah Snappsy* kitabını açtım ve okumaya başlarken, bakışlarımla mest olmuş izleyici kitlemi taradım.

Arham, tabii ki kendisine özgü olan Örümcek Adam kostümünü giymişti. Üç yaşındaki Lyla’nın yüzünün ve pamuklu tulumunun her yerine spagetti sosu bulaşmıştı. Aynı zamanda âdeta bir emzik emermiş gibi bir limon dilimini emiyordu.

Temel olarak, dünyada her şey yolundaydı.

İkinci hikâyemizin yarısına geldiğimizde, otoparktan bize doğru birinin yaklaştığını fark ettim, yaz havası ve gün ışığıyla dolu gibi görünüyordu. Ön kapıların üzerindeki örtülü geçitten içeri, âdeta hiç böyle bir şey görmemiş, muhtemelen hiç kütüphane görmemiş gibi bakıyordu.

Gözleriyle bize doğru yan bir bakış attı ve okuduğum cümlelerin yarısında nerede olduğumu kaybettim. Sırtırken Miles'in yüzü aydınlandı. Selamlar gibi çenesini kaldırdı ve tam oluşturduğumuz minik çemberin önünde durdu.

Boğazımı temizledim ve ellerimdeki resimli kitaba bakıp, yeniden yüksek sesle okumaya devam etmek için yarıda kaldığım cümleyi buldum.

Bir daha bakışlarımı kaldırıp baktığımda, Miles hâlâ oradaydı, kendisini kaptırmış görünüyordu.

Bu hikâyeye kendisini kaptırmış. Jimnastik yapmayı öğrenen, insan biçimindeki fareler hakkındaki hikâyeye.

O gelmeden önce hikâyedeki tüm karakterler için farklı sesler çıkarmaya kendimi *bu derece* adamamış olmayı diliyordum çünkü artık bunu devam ettirmek zorundaydım.

Dolayısıyla, en küçük farenin diyalogunda en tiz ciyaklamamı, kibar bıyığı olan, iri yarı, daha yaşlı fareyi seslendirirken kısık sesli homurtumu kullanmaya devam ettim. Gözlerimle kalabalığı her taradığımda, Miles'in yüzündeki gülümsemenin daha geniş, daha sersem bir hâlde olduğunu görüyordum. Yüzünde, *Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Çılgınca!* der gibi bir ifadeyle çocuklara, ebeveynlere ve da-dılara bakıyordu.

Hikâyenin sonuna geldiğimde, yürümeye yeni başlayan çocukların bakıcıları akşamüzeri kütüphane gezisine uygun bir şekilde hafifçe alkışlarken, Miles parmaklarını dudaklarına götürüp bir ıslık çaldı ki bu da bir şekilde on

beş çocuğun uykulu meleklerden, damıtılmış, merdiven altı romdan sarhoş olmuş, kabadayı korsanlara dönüşmelerine neden oldu. Annelerden birkaç tanesi çelimsiz, kurtları andıran ev arkadaşşıma merakla baktılar.

Diğer müdavimler bebek çantalarını toplayıp, çocuklarını yapışkan ellerinden tutup otoparka götürmek için çekştirirken, keyifli bir şekilde bunların farkında olmadan kalabalığın arasında yavaşça bana doğru yürüyordu.

“Bunu yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu,” dedi.

“Ah, evet,” dedim ön kapılara doğru ilerlerken. Kapılar ılık sesi çıkararak açıldılar ve serin, küflü sessizliğin içine çıktık. “Altı yaşımdan beri okuyorum. Bu işte oldukça iyi bir hâle geliyorum.”

“Ben çıkardığın seslerden bahsediyorum,” diye açıkladı. “Oldukça ikna edici, yaşlı, büyücü bir fareydin.”

“Eğer bu seni etkilediyse, benim bir ayakkabı içinde yaşayan yaşlı kadın gibi konuşmamı dinlemelisin,” dedim.

“Cumartesi günlerimi boş bırakacağım,” dedi.

“Şaka yapıyordum,” dedim.

Sırıttı. “Ben yapmıyordum.”

Elimle kapalı raf bölümünü işaret ettim. “Bir şey bulmana yardımcı olabilir miyim?”

“Bana bir aşk şiirinin her bir kelimesini hecelemeni umuyordum,” dedi ifadesizce.

“Bu adam bugün zaten aradı,” dedi Ashleigh danışma masasından.

“Evet, +18 çiçek mecazları konusundaki günlük limitimi aştım dolayısıyla bu konuda size yardımcı olamam,” dedim ona.

Omuz silkti. “Pazartesi günü yeniden deneyeceğim. Aslında, Cherry Hill’e gidecektim ve hâlâ yarın buluşacak

mıyız kontrol etmek istedim. Sana mesaj atardım ama telefonumu evde unutmuşum.”

“Yarın?” Ashleigh, bilgisayarı ve yazıcısı arasında prize takılmış olan küçük, ışıklı cihazla kendisine yaptığı jel manikürden başını kaldırıp bana baktı. Harvey, kızının kırkinci doğum günü için çoktan çıkmıştı ve danışma bölümünde hızla bir kuralıslık hâkim olmuştu. “Yarın ne var?”

“Sana bunu söylemeyi planlamıyordum,” dedim Miles’a.

Miles dudak büktü. “Takvimde yazıyor. Tarihin kayıtlarına da kazınmış olabilirdi.”

“*Talih* olarak okunur,” dedi Ashleigh.

Miles tek kaşını kaldırıp bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle okunmaz. Ve gerçekten bana etrafı gezdirmek zorunda değilsin. Ben öylece bir harita falan alabilirim.”

Miles gözlerini devirdi ve masanın üzerine kollarını yaslayarak öne eğildi. “Sadece öğleden sonra saat birde hazır ol, tamam mı?”

“Tamam,” dedim.

Bir bana bir Ashleigh’ye baktı. “Bu akşam Cherry Hill’e gelmenizi beklemeli miyim?”

“Benim Okuma Maratonu üzerinde çalışmam gerekiyor,” dedim.

“Ve benim de oğlumun arkadaşları video oyunu oynamak için bizde kalacaklar,” dedi Ashleigh. “Dolayısıyla sabah güneş doğana kadar fırına pizza atıp çıkarıyor olacağım. Ama eğer siz birlikte bir şeyler yapmak isterseniz, önümüzdeki Pazar akşamı babasında kalacak.”

“Craig’in de gelmesini bekleyelim mi?” diye dalga geçti Miles, belli belirsiz çapkın bir edayla masaya yaslanırken.

Ashleigh ürperdi. “Hayır, hayır, beklemeyelim. Daphne bu konuda seni bilgilendirebilir. Bunu bir kere daha yüksek sesle söyleyemem.”

“Çok fazla Phish* varmış,” diye açıkladım.

“Bir akvaryum gibi mi?” dedi Miles.

“Phish’in bir sürü posterı gibi. Müzik grubu olan,” dedim.

“Phish’in ne sıkıntısı var?” diye öğrenmek istedi.

“Aşırıya kaçılmadığı sürece hiçbir sıkıntısı yok,” diye araya girdi Ashleigh.

“Ama onun aynı zamanda hatıra kupaları, koleksiyon figürleri ve karton resimleri de varmış. Ve... *çarşaf*ları da demek istiyorum?”

“El havluları,” diye beni düzeltti Ashleigh. “Bir erkekten bir hobisini esirgemek istemem ama eğer kırk yaşındaysanız ve apartman dairenizi bir *tema* üzerine dekore etmişseniz, ben sadece ikimizin bu ilişkisinin yürüyeceğini düşünmüyorum.”

“Tamam, lanet olsun,” dedi Miles. “Bu tanıdığım hemen hemen herkesi elemiş oluyor.”

“Senin odanı gördüm,” dedi Ashleigh. “Birbiriyle uyum içinde bir tema görmedim. Sadece *bir majör depresyon bölümü* gibi görünmesinin dışında.”

“Odamı ne zaman gördün?” diye sordu Miles.

“Daphne’yi almak için gelmiştim,” dedi Ashleigh, belli ki onun özel alanına burnunu sokmuş olduğunu itiraf etmekten mutluydu.

“Aslında onun odasının teması, buraya bir daha asla davet edilmeyeceksin,” dedim Ashleigh’ye. Sonra Miles’a döndüm: “İşe ne zaman gitmen gerekiyor?”

* Aslında bir müzik grubu olan Phish, aynı zamanda balık anlamına gelen “fish” şeklinde söylenir. (ç.n.)

“Lanet olsun!” Bilgisayarımdan saati kontrol etmek için sıçrayarak masanın üzerinden eğildi. Sonra yine gözlerime baktı ve emin olmak için eliyle beni işaret etti, ki bu da pazusunun üzerindeki Temel Reis türü çapa dövmesinin gerçekten vurgulanmasına neden oldu. “Yarın. Saat birde. Geç kalma.”

“Ben hiçbir zaman geç kalmam,” dedim.

MILES ON BEŞ dakika geç kaldı.

Daireye girerken ona bunu söyledim.

“Biliyorum,” dedi. “Üzgünüm. Kahve almaya gittim ve gerçekten uzun bir sıra vardı.” Bana bir karton bardak uzattı. Bardağın üzerindeki logonun Fika olduğunu fark ettim, dün işe giderken uğradığım dükkândı.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Miles cevap vermedi, sanırım sadece beklenti içinde benim bir yudum almamı bekliyordu.

“Ben aslında kahve içmem,” dedim. “Tabii eğer beni gerginleştirecek kadar çok yorgun değilsem.”

Kaşlarını çatıp, dudaklarını birbirine bastırdı. “Dün masanın üzerinde onların bardaklarından biri vardı, ben de varsaydım ki...”

“Chai,” dedim.

Sanki bu bilgiyi zihnine çakıyormuş gibi parmaklarıyla şakağına vurdu.

“Gidelim mi?” diye sordum.

Binamızın dışına çıktığımızda, aniden gelen gün ışığı kısa bir süre için retinalarımı yaktı. Tüm yön algımı kaybettim ve *tam* yanımda olmasına rağmen, bir şekilde *doğruca* Miles’a çarptım.

Beni kollarımın üst kısmından yakaladı ve sokağın yarım blok yukarısında olan kamyonetine doğru yönlendirdi.

“Peki, nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“AlışveriŖe.”

“Gerçekten mi?” Ona doğru döndüm, rüzgâr saçlarımı yüzüme vuruyordu. Bir avuç dolusu saçımı kavrayıp, gözlerimin önünden çektim ve alnıma yapıştırdım. “Bir beni baştan yarat kurgusu mu yapacağız?”

Kendi üstüne başına baktı. “Burada bana bir Ŗey söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Demek istediğim, dün Hikâye Saati’ne geldiğinde, Bayan Dekuyper’ı sanki aradaki farkı bulmaya çalışıyormuş gibi bir sana bir de resimli Koca Kötü Kurt kitabına bakarken yakaladım.”

“Evet, doğru,” dedi, “çekici olduğumu düşünüyordu.”

“Aralarından hangisinin Bayan Dekuyper olduğunu bile bilmiyorsun,” diye belirttim.

“Hepsi çekici olduğumu düşündüler,” dedi. “Belirli yaştaki kadınlar beni severler.”

“Onlara genç oldukları zamanları hatırlatıyor olmalısın,” dedim, “ve *People* dergisinin Abraham Lincoln’ü Yaşayan En Seksi Erkek seçtiği zamanları.”

Tek eliyle yolcu kapısının kilidini açıp, benim için kapıyı açarken, diğeri eliyle sakallı çenesini kaşıdı. “Kesmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Her ne istiyorsan onu yapman gerektiğini düşünüyorum.” Tırmanıp yırtık koltuğa oturdum.

“Ama sakalın kötü olduğunu düşünüyorsun.” Kapıyı kapattı ve aramızdaki pencereyi indirdim.

“Sakalın katıksız bir kaos olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Ama özü itibarıyla *kötü* olduğunu düşünmüyorum. Bu, senin yüzün Miles. Önemli olan tek Ŗey senin yüzün hakkında nasıl hissettiğin.”

Kollarını kapının üzerine yasladı. “Tamam Daphne, o

rahatsız edici Koca Kötü Kurt yorumunun ardından *yüzüm* hakkında nasıl hissettiğimden o kadar da emin değilim.”

“Benim fikrimi fazla ciddiye alma,” dedim. “Zaten erkek zevkimin berbat olduğunu biliyorsun.” Ve dürüst olmam gerekirse, sakalı beğenmeye başlamıştım. Kaos ona yakışıyordu. “Alışveriş için nereye gidiyoruz? Family Fare?”

“Daha da iyisi.” Kilidi indirdi, kamyonetin diğer tarafına geçti ve arabaya bindi.

“Tom’un Gıda Marketi?” diye sordum.

“Daha da iyisi,” diye tekrarladı.

“Ah, biliyorum!” diye bağırdım. “Meijer.”

Bana baktı, aracın motoru püskürtür gibi bir öksürük sesiyle çalıştı. “Bana bir iyilik yap,” dedi yumuşak bir şekilde, “ve kapının kilidini aç.”

“Neden?”

“Böylece bu otoparktan çıkarken seni dışarı atabilirim,” dedi.

“Bunu asla yapmazdın,” dedim.

“Asla yapmazdım,” diye kabul etti ve yola çıktı. Bizi şehirden ve sudan uzağa, kırsal kesime doğru yönlendirdi.

Kalp kırıklığı çalma listesi hâlâ tam olarak etkindi.

Ya da belki de bu listeyi sadece beni kandırmak için çalışıyordu çünkü *gerçekten* normalde olduğundan daha fazla sırtıyor gibi görünüyordu.

Tuhaf şehir merkezinden ve sahilin kenarına dizilmiş, pamuk şeker renkli Viktorya ve Sömürge Rönesans stili evlerden iç kısımlara doğru ilerledikçe trafik azalmıştı.

Waning Koyu’nun içindeyken, orasının ne kadar gözden uzak olduğunu unutmak kolaydı ama birkaç dakika içinde, güneşin mükemmel bir şekilde aydınlattığı ekilmiş topraklara doğru ilerliyorduk.

Sonra aniden, arabayı yolun kenarına çektik. Tozlu ön camın ardından, üzerlerinde pantolonları, çiçekli kolsuz yelekleri ve birbirinin aynısı siperlikleriyle kuşkonmaz satan iki yaşlı kadının ardında, banketin üzerinde duran yeşile boyanmış bir arazi olduğunu gördüm.

“Açığa kavuşturmak için,” dedim, “*alışveriş* yapmak derken, *kuşkonmaz* almaktan mı bahsediyordun?”

Miles bana hafifçe içerlemiş bir bakış attı. “Bu,” dedi, “sadece birinci aşama.”

Sıçrayarak kamyonetten indim ve sandaletlerimin altında toprak birikirken onu tezgâha doğru takip ettim.

“Pekâlâ, merhaba!” diye seslendi hanımlardan biri. “Daha şimdiden geri mi döndün?”

“Tabii ki,” dedi Miles. “Barb, Lenore, bu benim arkadaşım Daphne Vincent. Daphne, onlar da Barb Sat ve Lenore Pappas.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Daphne şehirde yeni,” diye devam etti Miles, “ve daha önce hiç sizin kuşkonmazınızdan yememiş.”

“Öyle mi?” İki kadından daha ufak tefek olan Barb canlandı. Kafesli sandıkların arasında koşuşturmaya başladı. “Size en iyinin en iyisini getireyim.”

“Burada kötü herhangi bir ürün olmadığından eminim,” dedim.

“Hayır, hayır, tabii ki yok,” dedi, diğerinden bir baş kadar daha uzun olan öteki kadın, “ama Barb en iyileri seçmek konusunda tam bir ustadır ve biz de bize ilk kez gelen müşterilerimizin geri gelmesini isteriz, o yüzden bırakalım da sihrini yapsın.”

“Buna minnettar olurum,” dedim.

Lenore masanın üzerinde öne doğru eğildi. “Sen nasılsın tatlım?”

“İyi,” dedi Miles. “Ben iyiyim.”

Lenore onun kolunun ön kısmını sıktı. “Sen iyi bir çocuksun ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Bunu unutma.”

“Bunlar sizin için.” Barb içinde en az yirmi yedi sap olan bir kuşkonmaz buketini kaldırdı.

“Ah, evet, bunlar güzel görünüyor,” diye ona katıldı Miles kamyonetinden getirdiği alışveriş çantasını açık tutarak. Barb kuşkonmazları çantanın içine koydu ve Miles da cebinden cüzdanını çıkardı.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Barb. “Senin paran burada geçmez.”

Çok fazla karşı çıkmalarına rağmen Miles on dolarlık banknotu bahşiş kutusunun içine sıkıştırdı. “Bunlar için bir ödeme yapmamak bir suç olurdu.”

“Teknik olarak hırsızlık olurdu,” diye ekledim.

“Oğlumuzu iyi bak,” dedi Lenore bana sert bir biçimde ama göz kırparak. “O, iyi olan adamlardan biri.”

“Ben de bunu anlamaya başladım,” dedim.

Onlarla vedalaşıp Miles’ın çamur lekeli kamyonetine doğru giderken, cıvıdayarak ona yıldıztılar; yanaklarım bilinçsiz bir şekilde onların güneş gibi açan gülümsemelerine karşılık vermekten dolayı ağrımıştı. Arabaya binip bizi duymayacaklarından emin olur olmaz mırıldanmaya başladım. “Sakalının müşerref yaşlılarımız üzerindeki etkisi hakkında şaka yapmıyormuşsun.”

Kahkaha attı. “Hayır, *onlar* sakaldan nefret ediyorlar. Sadece beni seviyorlar çünkü kuşkonmazlarına tonla para veriyorum. Ve sezonun ilerleyen zamanlarında mısırlarına da.”

Yeniden yola doğru ilerlerken kahkahayı bastım. “Miles, sana tüm üretim fazlalarını *ve* bahşiş kutusundaki her şeyi vereceklerinden oldukça eminim. Bir adam, bu tür bir hayranlığı kazanmak için bir ne kadar mısır yiyebilir ki?”

“Sadece bir erkek değil,” dedi.

“Lanet olsun,” dedim. “Modern bir Walt Whitman.”

“Hayır, demek istediğim, onları kaynak olarak alıyoruz.”

“Biz derken?” diye sordum.

“Cherry Hill,” dedi. Yüzümdeki boş ifadenin üzerine bakışları yeniden yola, sonra yüzüme döndü, sonra bunu birkaç kere tekrarladı. “Onlardan satın alan benim.”

“Bu ne anlama geliyor?” dedim.

“Şu anlama geliyor, şefimiz Martin her sezon birkaç farklı menü hazırlıyor ve ben de ona malzemelerin en iyisini elimden geldiğince buluyorum. Dolayısıyla da kasaba, çiftliklerdeki tezgâhlara, zeytinyağı satan dükkâna ve peynirciye gidiyorum...”

“Peynirci!” dedim. “Telefonundaki hızlı arama listesinde bir peynirci mi var?”

“1998 yılında olmadığımıza göre,” dedi, “hayır, hızlı arama listemde yok. Ama ne zaman özel bir ürün gelirse, mesajlaşıyoruz.”

“Vay canına,” dedim. “Kim Michigan Gölü’nün bu tarafındaki en iyi bağlantıları olan adamlar aynı eve taşındığını söylerdi ki?”

“Muhtemelen bağlantılarımdan olduğu herkes,” diye cevap verdi. “Waning Koyu’nun yarısı?”

“Pekâlâ, mesela benim... çilek rezervine ihtiyacım ol- saydı.”

“Reddy Aile Çiftliği,” dedi. “Ama ellerinde yeterli ürün yoksa, Drake de iyidir.”

“Peki ya balkabağı istersem?” dedim.

“Faith Hill Sürdürülebilir Çiftlikleri,” dedi.

Ağzımı açtım ama o sonra ekledi. “Maalesef ki şarkıcıyla bir alakası yok.”

Kaşlarımı çattım. “Çok yazık.”

“Biliyorum,” dedi.

“Peki ya yeşil fasulyeye ihtiyacım olursa?” diye sordum.

“Ted Ganges Yeşil Fasulye Çiftliği,” dedi.

“Ya birini öldürtmek istersem?” dedim.

“MEATLOCKER’dan Gill,” diye cevap verdi, bir an bile duraksamadan.

Yüzümdeki ifadeyi görünce bir kahkaha attı. “Bu bir şakaydı Daphne. Ama Gill, yavru kedileri verebileceği evler aradığından bahsetmişti.”

“Cherry Hill müşteri kitlesinin, yiyecekler konusunda bu kadar maceraperest olduğundan emin değilim.”

“Ve Şef Martin de öyle olmadığı için şanslılar. Ama *ben* bir süredir bir kedi almayı düşünüyorum,” dedi.

“Maryland’e taşınmak için bir sebep daha,” dedim. “Kedi alerjim var.”

“Kedi konusu kapandı,” dedi.

“Benim için varsayımsal kedinden vazgeçme Miles,” dedim. “Eğer seni bu zevkten mahrum edersem, Barb ve Lenore beni gerçekten öldürür.”

“Kedi sadece boş bir hayaldi,” dedi. “Bebekliklerini Gill’in yanında geçirdikten sonra, o kedi yavrularından birine alıştıkları hayatı sunmam mümkün değil.”

“Doğru. Senin yeteri kadar fazla deri kıyafetin *ya da* minik bir yan arabası ve kaskı olan bir motosikletin yok.”

“Ah Tanrım, bu lanet olası derecede tatlı olurdu,” dedi, koyu kahverengi gözleri keyifle parlamıştı.

Bir vişne tezgâhına doğru ilerlerken, sinyalini yaktı.

Bu aslında, kuşkonmaz tezgâhına yaptığımız ziyaretin tekrarı gibiydi, sadece Barb ve Lenore’un yerini kırklı yaşlarda iri yarı bir adam olan Robert Sr. ve yaşı on bir ile yirmi iki yaşları arasında olabilecek uzun ve zayıf bir çocuk olan Rob Jr. almıştı. Bu sefer, aldığımız iki torba vişnenin parasını ben ödemek için ısrar ettim ve kamyonetin kabini-

ne yeniden bindiğimizde, Miles beklenti içinde bana baktı, emniyet kemerini bağlamamıştı ve motoru çalıştırmamıştı.

“Bir tane denemeyecek misin?”

“Bu, senin garip bir alışkanlığın falan mı?” dedim.

Yüzünün kurt adam sakalından dolayı görünür tek yanı olan elmacık kemiklerinin üstü kızardı. “Sadece senin de onları benim kadar beğenip beğenmeyeceğini bilmek istiyorum.”

“Tamam, tamam.” Elimi torbaya sokup iki dolgun, uzun saplı vişne çıkardım ve birini ona uzattım. Âdeta görünmez bir geri sayım varmış gibi birbirimizin gözlerine baktık ve vişneleri aynı anda ağızımıza attık.

Kiraz tatlıydı ama bayıltıcı değildi. Ekşiydi ama insanda metal ısıtıyormuş hissi yaratmıyordu. Ve suluydu. Şimdiye kadar bir marketten satın aldığım herhangi bir vişneden daha suluydu. O kadar suluydu ki ısırdığımda, yapışkan, pembe sıvı dudaklarımın arasından çıkıp, çenemden aşağı doğru aktı.

Ve sadece iki saniye önce hiçbir ses çıkarmamaya kararlı olsam da ağızımdan istekli bir mm-mm sesi ve sonra da “vay canına” kelimeleri çıktı.

Miles sırtarak orta konsoldan Big Louise’s logolu bir kâğıt peçete aldı ve ben her yere vişne suyu sıçratmadan önce çenemin altını sildi. Peçeteyi buruşturarak bardak tutucudaki boş bir karton bardağın içine attıktan sonra ağızındaki çekirdeği tükürerek bardağın içine attı ve sonra aynısını yapmam için bardağı bana doğru uzattı, bu, iç organlarımın güneşin altında birkaç dakika fazla kalmış ve eğer çekilmezse kömür olacaklarmış gibi hissetmeme neden olan garip bir şekilde samimi bir hareketti.

“Şimdiye kadar yediğin en iyi vişne,” diye tahminde bulundu Miles.

“Dürüst olmam gerekirse, şu ana kadar vişne sevdiğimi bile bilmiyordum,” dedim.

“Buraya taşmana kadar ben de pek sevmezdim,” dedi.

“Nereliydin bir daha söyler misin?” diye sordum. “Üzgünüm, unuttum.”

Bakışlarını benden kaçırdı. “Hayır, sorun değil.” Arabayı çalıştırdı. “Illinoisli’yim.”

“Peki buraya nasıl geldin?” diye sordum.

Yeniden yola çıkmadan önce omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bir kızın peşinden geldim.”

“Petra?” dedim.

Olumsuz anlamda başını salladı.

“Aaaaah, *diğer* kız arkadaş,” dedim.

“İki kız arkadaştan birincisi,” diye teyit etti. “Dani. O aslında Şef Martin’in kuzeni. Şef Martin ve kocası Cherry Hill’i açtılar ve Dani’ye tadım odasında bir iş teklif ettiler. Dani bana da bir iş buldu ve Chicago’dan taşındık. Birkaç ay sonra ayrıldık. O zaman ben buradan ayrılmak istemiyordum ve o istiyordu, böylece o şehir merkezine geri taşındı.”

“Yani benim ayrılmamam gerektiğini düşünmenin nedeni bu mu?” diye tahminde bulundum. “Peter ve Petra’nın daha önce ayrılacaklarına dair yüzde birlik şans nedeniyle mi?”

“Sana söyledim,” dedi. “Senin gitmen gerektiğini düşünmüyorum çünkü senin gitmeni istemiyorum. Ve benim mutluluğum *çok* önemli. Barb ve Lenore’ı duydun.”

“Duydum,” dedim. “Bu şarkı sözünü senin hakkında söyledikleri aşk şarkısının ikinci dördlüğünden hatırlıyorum.”

“Bu daha hiçbir şeydi,” dedi. “Lavanta tarlasındaki Clarence ile tanışana kadar bekle.”

“Sen ya gezegendeki en arkadaş canlısı adamsın,” dedim, “ya da birinci sınıf bir seri katilsin.”

“Neden ikisi de olmasın?”

CLARENCE, İKİMİZDEN beş yaştan daha büyük olamazdı, tatlı dilli, kızıl kıvrıkcık saçlı bir adamdı. Kendisi bir çiftçi değildi, sadece yaban arılarıyla dolu canlı mor çiçek sıralarının ötesindeki beyaz kireç boyalı kulübedeki küçük dükkâna bakan görevliydi.

Lavantaya dair *her şeyi* satıyorlardı.

Lavantalı oda spreyi ve limonlu-lavantalı el sabunları. Yerel bir zanaatçı tarafından yapılmış üzerlerinde zarif lavanta baskısı olan kurulama bezleri ve *farklı* bir yerel zanaatçı tarafından yapılmış, ceplerinin üzerine lavanta işlenmiş pelüş bir bornoz.

Ama Miles'in beni buraya getirmesinin asıl sebebinin, lavantalı kurabiye ve yaban mersinli ve lavantalı limonata olduğunu sanıyordum. Miles ikimize de birer kurabiye satın aldı; Clarence ise torbaya altı tane yerleştirdi.

"Belki Ashleigh için bir şey almalıyım," dedim. "Bekle, belki de ona *her şeyden* almalıyım, böylece lavanta temalı bir evi olmak zorunda kalır."

"Onun Craig'in Phish sevgisinden neden bu kadar korktuğunu bilmiyorum," dedi kurabiyelerin olduğu torbayı ve limonata bardağını alıp, lavanta tarlalarına bakan verandaya doğru giderken. "Belli ki adam kendini nasıl adayacağını biliyor. Bu, *güzel* bir şey." Durdu, önce benim için sonra da kendisi için birer parça kurabiye çıkardı.

Ben kurabiyemi ısıtırken bakışlarını kaçırdı ve garipliği hakkında yaptığım yorumla onu gerçekten utandırıp utandırmadığımı merak ettim. Bir hafta önce, onun utandırılmayacak biri olduğunu düşünürdüm.

"Eşsiz," dedim. Mutlu olduğu o kadar *açıktı ki* kendime hâkim olamayıp ona karşı bir yakınlık hissettim.

Bu his hızla çok daha ezici bir his tarafından söndürüldü. Çünkü otoparkta, uzun, esnek bir şekilde kaslı bir

adam, tanıdık bir BMW arabanın içinden çıkıyordu, özenle şekillendirilmiş altın rengi saçlarına ve parlayan zümrüt yeşili gözlerine güneş vuruyordu.

Yavaşça dükkâna doğru yürürken tam yanımızdan geçtiler, sonra ani bir şekilde bana doğru geri döndü.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Midemdeki heyecanlı sıcaklık acılaştı.

Peter hafifçe tökezledi. Bir an için, takılacak ve güneşle aydınlanmış çakılların üzerine yüz üstü düşecekmiş gibi göründü.

Ama o, Peter'dı. Yerçekimi kadar sıradan bir şey onu aşağı düşüremezdi.

Tam Peter otoparkta yeniden yürümeye başladığında, Miles bakışlarımı takip etti.

Miles sessizce, "Lanet olsun," dedi.

Peter'la bu kadar kısa süre içinde karşılaşmam zaten yeterince kötüydü, ama onunla *burada*, beni buraya *getirmeyi* bırakan bana hiç bahsetmediği bu yerde karşılaşmak, sadece yüzüme garip bir şekilde özel bir tokat yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu.

Bu, sanki benim burada mutlu olup olmama, burayı sevip sevmeme hiçbir zaman bir yatırım yapmamış olduğunun bir hatırlatması gibiydi. *Ben* hiçbir zaman *onun* için yeterli olamayacak olmama rağmen, onunla ama sadece onunla yetinmeliymişim gibi.

Artık yoldan ayrılmıştı. Belli bir amaç doğrultusunda, uzun adımlarla doğrudan bize doğru geliyordu.

Gerçekten, *lanet olsun*.

PAZAR, 2 HAZİRAN
GİTME 76 GÜN KALA

PETER YANIMIZA ulaştığında, âdeta üçümüz de ilk olarak başka birinin konuşmasını bekliyormuşuz gibi tam iki saniyelik bir sessizlik oldu.

“Selam,” dedi Peter sonunda.

“Merhaba,” dedim.

Miles sessiz kaldı. Muhtemelen bu en iyisiydi. Onun doğuştan Peter’ı hak ettiği kadar soğuk bir şekilde karşılamayacak kadar arkadaş canlısı olduğunu düşünüyordum.

Bir an sonra Peter, biri kendisine seslenecekmiş ya da havadan sudan konuşmak yerine ilgileneceği başka bir şey olması için bina alevler içinde kalacakmış gibi, dükkânın açılmış kapılarına baktı.

Kolaylıkla birbirimizden kaçınabilirdik ve bunun yerine onun doğruca yanımıza gelmeyi tercih etmiş olması beni rahatsız etmişti.

Ama elbette ki kaba görünmek istememişti.

“Lavanta almak için güzel bir gün,” dedi.

Miles söze katıldı: “Evet.”

Peter onu duymazdan geldi. “Merak ediyorum da bir an konuşabilir miyiz Daphne?”

Miles, buna evet demek *zorunda* olmadığımı hatırlat-

mak için, koruyucu bir şekilde bana doğru yaklaştı; sadece kamyonete gidebilir ve bu hiç olmamış gibi davranabilir-dik. Dairemize geri dönebilir ve Celine Dion dinlerken ağ-layıp *içki içebilirdik*.

“Seninle arabada buluşuruz?” diye mırıldadım Miles’a.

Miles, başıyla onaylamadan önce bir saniye gözlerime baktı. Peter’a başka hiçbir şey söylemeden, sadece yavaşça kamyonete doğru yürüdü.

Peter’la aramızda bir başka garip sessizlik oldu. Sessiz-liği bozmamak için tırnaklarımı avucumun içine geçirdim.

“Pekâlâ,” dedi Peter. “Nasılsın?”

Ağzımın köprücük kemiklerime incek kadar açılıp açıl-madığını merak ettim. “Cidden mi?”

Peter burnunu çekip, omzunun üzerinden paslı kamyo-nete ve kamyonete yaslanmış duran adama baktı. “Bak,” dedi, bana doğru dönerken sesi daha nazik bir şekilde çık-maya başlamıştı. “Seni ne kadar kötü incittiğimi biliyorum. Yaptığımı şeyin korkunç olduğunu biliyorum...” Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. “Vay canına, içim çok rahatladı şimdi.”

Onun ayrılığımız sırasında yaptığı gibi mağrur, kibirli davranmasını bekliyordum. Takdire şayan bir şekilde bunu yapmadı.

Alnı kırıştı, dolgun dudaklarının kenarları aşağı doğru bir kavis yaptı. “Bunu ve söylemediğin başka her ne varsa onları hak ediyorum. Bunu anlıyorum. Ama bu seni önem-sediğim gerçeğini değiştirmiyor.”

Yeniden kahkaha atabilmeyi diledim ama sanki buzdan bir örtü organlarımı kaplıyor, herhangi bir şekilde hareket etmemi engelliyormuş gibi hissediyordum.

“Ve tüm bu olanların senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum,” dedi. “Burada, yalnız başına olmanın.”

“Ben yalnız değilim,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Benim söylediğim de bu. Sadece biriyle birlikte olmak... daha kolay görünebilir. Ama sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

Yeniden ağzım açık kalmıştı.

“Bak, ben sadece dikkatli olmanı söylüyorum,” dedi. “O adam berbat durumda ve onun seni de aşağı çekmesini istemiyorum.”

Sanki daha da aşağı gidebilirmişim gibi.

“Onun neden buraya taşındığını biliyor musun?” dedi. “Tüm ailesinin bile onunla konuşmadığını biliyor musun? Bu adam böylesi bir ezik Daphne. Sen *çok* daha iyisin.”

Bu beni hazırlıksız yakalamıştı. İçime küçük bir kuşku girmişti. Bunu ise hızla öfkeli, koruyucu bir dalga izlemişti.

Tabii ki Miles hakkında bilmediğim pek çok şey vardı. Sadece iki aydır ev arkadaşydık, arkadaş olduğumuz süre bundan da azdı. Bana hayat hikâyesini ya da kısaltılmamış gerçeğini anlatması gerekmiyordu.

Ama *Peter*... Peter bana evlenme teklif etmişti.

Benden tüm hayatımdan vazgeçmemi ve onun hayatına bağlanmamı istemişti.

Benden güzel, heteroseksüel, kadın en yakın arkadaşını olduğu gibi kabul etmemi istemişti çünkü *aralarında kesinlikle* hiçbir şey yoktu ve ben de onun istediği her şeye her zaman *evet* demiştim çünkü ona güveniyordum. Ona güvenmeye *karar vermiştim*. Buna söz vermiştim. Bu, düğünümüzden çok önce ettiğim kişisel bir yemindi.

Şimdi de, keder içinde bir endişe ve umut karışımıyla bana bakıyordu, sanki şunu düşünüyordu: *Bunu yaptım! Onun kafasına girebildim! Onu mahvolmaktan kurtardım!*

“Ne var biliyor musun Peter,” dedim, “bugün beni bir kenara çektiğin için teşekkür ederim.”

Yüzü aydınlandı, yüz hatları rahatlamayla gevşemişti.

“Eski sevgilinin gerçekten olduğunu hatırladığın gibi bir pislik *olduğunun* hatırlatılması her zaman iyi oluyor.”

Bunu söyledikten sonra döndüm ve hızlı adımlarla güneşin aydınlattığı otoparkta, sürücü kapısı açık olan kamyonetine yorgun bir şekilde yaslanmış olan adama doğru yürüdüm.

“Sen iyi misin?” diye sordu Miles, kendimi onun kollarına atıp, kollarımı boynuma dolarken. Keyifli bir şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı.

“Bize bakıyor mu?” diye fısıldadım.

Miles başıyla onayladı.

“Seni öpebilir miyim?”

Yüzünde yarı eğlenmiş, yarı utanmış bir gülümseme belirdi. “Tamam.”

Böylece ona doğru sokuldum, başımı kaldırdım, o da alnını öne doğru eğdi ve hayatımın lise de dahil olan en kötü beş öpüşmesinden birini gerçekleştirdik.

Sorun şuydu ki, ben *fazla* ateşli bir şekilde yaklaşırken, o saf bir ergen-oyuncuların-lise-tiyatrosundaki iffetli öpücüğünü hedeflemişti dolayısıyla da sonunda benim onun dudaklarını ısırمام ağzıma doğru kahkaha atmasına neden oldu ki bu da *benim* kahkaha atmama neden oldu; en sonunda o da benim öpme şeklime uyum sağladı, bir eliyle belimi bir eliyle de çenemi kavrarken kahkahası durdu ve beni *gerçekten* öptü.

Sert, sabırsız ama *beceriksizce* olmayan bir öpüşme.

Ağzının içi hâlâ içtiği limonatadan dolayı serindi, nefesinde lavanta esintileri vardı, bir elini belime kaydırıp, gömleğimi avuçlarının içinde kavradı. Beni sıkıca kendine

doğru bastırırken diğer eliyle saçlarımı kavradı, bedenlerimiz birbirine yapışana kadar omurgamı kendine doğru yasladı.

Dilini tecrübe ederek ağzımın içine soktu ve sonra biraz daha derine iterek benim dilime doladı. Bizi yüz seksen derece çevirip, yolcu koltuğunun yanına yaslayıp, kasıklarını kasıklarımın bastırırken, göğüs kafesimin ön kısmını bir heyecan bastı.

Oyuncularla, seks sahnelerini çekmenin seksi olmadığı, gösterdikleri performansın mekanik olduğu hakkında yapılan röportajları okumuştum. Biraz garipti ama tam anlamıyla profesyoneldi.

Ama bana olan şey bu değildi. Olan şey gelişigüzel değil, biyolojikti.

Göğsünün üzerinde göğüs uçlarım sertleşiyordu, karnımdaki sıcaklığın bacaklarımın arasına indiğini hissediyordum ve onun, bedenimin üzerinde sertleştiğini hissettiğimde, bundan dolayı hissettiğim şok, anında yerini bitkin, kafa karıştırıcı bir isteğe bıraktı.

Ellerimi onun saçlarının arasına soktuğumu hatırlamıyordum ama saçlarının parmaklarımın arasından kaydığını hissediyordum. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde, boğazımın gerisinden küçük, muhtaç bir ses çıktığını duydum.

Yavaşça geriye doğru çekildi, öpüşmemiz ani bir bitiş yerine, hızla hareket eden bir fırtınanın giderek azalması gibi sonlandı.

Sık sık nefesler alıyordum ve onun kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

“Nasıldı?” diye sordu sessizce.

“Evet,” diyebilmeyi başardım. “Güzeldi.”

“Hâlâ bakıyor mu?” diye sordu Miles.

Doğru. Peter.

Miles bizim yönümüzü çevirdiği için, artık ben dükkâna ve birleşen verandasına doğru bakıyordum.

Peter *izlemiyordu*. Peter'ın hâlâ *burada* olduğundan bile emin değildim.

Ya dükkânın içine girmişti ya da arabasına binerek uzaklaşmıştı. Otoparka başımı fazlasıyla kuşku uyandıracak bir şekilde uzatıp bakmadan, hangisinin olduğundan emin olamazdım.

Sıcaklık boğazımdan alnıma kadar çıktı. “Hayır.”

Miles çenemin üzerindeki parmaklarını çekti, belimin üzerindeki eli gevşedi. “Dışarı çıkalım mı?” diye sordu.

“Evet!” diye ciyakladım ve onun bedeniyle kamyonetin arasından süzülerek uzaklaştım. İyi ki onun arabasını almıştık: Araba kullanacak durumda değildim.

AKŞAM YEMEĞİNE büyük bir salata yapmak için kuşkonmazları ızgara yaparken vişneleri yıkayıp yedik.

İkimiz de öpüşme konusunu açmadık ve gerçekten lavanta tarlasından ayrıldığımızdan beri bunu bir kere bile düşünüp düşünmediğini anlayamıyordum. Ama *ben* her düşüncelere daldığımda, zihnimin içinde bu parça oynuyor, bu anıyla benim ısınıyordu.

Bir yandan, belki de onunla ilgili çok canlı bir seks rüyası görmüştüm ve mesela Noel Baba gibi biriyle ilgili bunu geçecek bir rüya görene kadar normal davranmam gerekiyordu.

Diğer yandan, bunun gerçekten olduğundan *emindim* çünkü eğer Miles ile öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu *ha-*

yal edecek olsaydım, bu tatlı, oyuncu ve eğlenceli hatta belki de biraz da özensiz bir öpüşme olurdu. Çünkü o, tatlı, oyuncu, eğlenceli ve biraz da özensizdi.

Ama öpüşmemiz hiç böyle değildi.

Elbette ki intikam algısının daha az olduğu koşullarda öpüşüyor olsaydık, daha farklı olurdu. Belki de Miles, kız arkadaşının kısa süre önce onun için kendisini terk ettiği erkekle karşılaşınca böyle öpüşüyordu. İntikam duygusuyla.

“Sen iyi misin?” diye sordu Miles.

Otomatik pilotta gibi doğradığım salatalık ve domateslerden başımı kaldırıp ona baktım. “Evet!”

Kaşlarını çatıp kalçasını tezgâha dayadı. “Bu konuda konuşmak ister misin?”

Başımı hızla ona doğru çevirdim.

“Seni üzecek her ne söylediyse o konuda,” diye açıkladı Miles.

Kesme tahtasını salata kasesinin yanına götürdüm ve üzerindeki malzemeleri kâsenin içine döktüm. “Sadece bir pislik gibi davranıyordu.”

Miles tezgâhın üzerindeki ızgaraya döndü ve kuşkonmazları çevirdi. “Bana söylemek istemiyorsan sorun değil.”

Birkaç saniye sonra, “Onun hâlâ kıskandığını söylerken haklıydın,” dedim. “Gerçekten herhangi birinin senden hoşlanabileceği gerçeğine dayanamıyor. Sanırım bu, onun karakterine doğrudan bir kınama gibi bir şey. Ve ne var biliyor musun? Belki de öyledir.”

Miles, konuyu biliyormuş gibi sırtarak başını bir yana eğdi. “Konu *benimle* ilgili değil. *Seninle* ilgili. İkinizi de istiyor. O, Petra’yla birlikte ama senin hâlâ ona âşık olmanı istiyor.”

“Doğru, çünkü eğer ondan tamamen farklı birinden hoşlanırsam, bu egosuna zarar verir.” Hemen geri adım at-

tım. “Bilirsin, eğer ondan son derece farklı biriyle birlikte olduğumu *düşünürse*.”

Miles başını iki yana salladı. “Konunun bu olduğunu düşünmüyorum. Büyük bir adım attı ve şimdi hissettiği ilk sarhoşluk azalırken, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyor. Ve sonra seni başka biriyle görmek, ona seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor.”

Alt dudağımı ısırığımı fark ettim. Bakışlarını bu hareketime doğru indirdiğinde, bunu yapmayı bıraktım. “Senin hakkında bir şey söyledi,” diye kaçırdım ağzımdan.

O anda bunu söylememiş olmayı diledim.

Miles kaşlarını kaldırdı.

“Sadece bir pislik gibi davranıyordu,” diye tekrarladım. “Ve bu da beni sinirlendirdi. Ve bu da...”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzünde nadir olarak görülen nötr bir ifade belirmişti. “Ne söyledi?”

Boğazımda bir yumru vardı. “İlk olarak, bana *herhangi* bir açıklamada bulunman gerekmediğini aklından çıkarıma.”

“Daphne,” dedi, *sadede gel*, der gibi.

“Ailenin seninle konuşmadığını söyledi.”

Verdiği tepki, ani ve belirsizdi. Bir şok dalgası. İncinme. Arkasına dönüp, kuşkonmazlarla ilgilendi.

“Bir pislik gibi davranıyordu,” dedim.

Bana doğru dönmeden başıyla onayladı, her zaman olduğu gibi gevşek ve cansız halinin aksine, omuzları kasılmıştı.

Konuşmaya devam ettim: “Dediğim gibi bana herhangi bir açıklama yapman gerekmiyor. O sadece bir pislik olduğunu gösterdi ve bu beni hiç ilgilendirmiyor.”

Başıyla onayladı, hâlâ gergindi.

Lanet olsun. Sadece Peter’ın eline koz vermiştim. Peter, en yakın arkadaşı ve bir de sözde eski sevgilisini sevme *cü-*

reti gösterdiği için Miles'in canını uzaktan yakmanın bir yolunu bulmuştu.

Miles'in arkasına yerleştirdim ve ellerimi nazikçe omuzlarına yerleştirip, yavaşça aşağı doğru hareket ettirdim. Derin, yorgun bir şekilde nefesini verdi. Yüzümü onun omuz kemiklerinin arasındaki boşluğa gömmeye istegine karşı çıktım.

"Miles?" dedim.

Omzunun üzerinden bana doğru baktı; ışık koyu kahverengi gözlerinin içindeki çizgilere yansıyor, onların akçağaç şurubu tonunda bir kehribar renginde parlamasına neden oluyordu.

"Hiçbir şey söylemediğim için üzgünüm," dedim.

"Hayır, sorun değil."

Bana doğru döndü, ellerimi sırtının üzerinde gezdirdikten sonra omuzlarının üzerine koydum. Bileklerimi hafif, yumuşak bir şekilde tutup bakışlarını yere indirdi. "Üzgünüm, ben..." Bir nefes aldı. "Sanırım Petra'nın ona bunu söylemesine şaşırdım. Ben sadece... Onunla bile böyle konuları nadiren konuşurdum."

Avuçlarımı onun boyun kaslarının üzerine bastırıp, oradaki gerilimi çıkarmaya çalıştım. Huzursuz bir şekilde baş parmaklarını bileklerim üzerinde ö ne arkaya hareket ettiriyordu. Onun kendisini sakinleştirmeye ve dikkatini dağıtmaya çalıştığını hissettim. Benim için ise tam aksini yapıyordu.

"Üzgünüm," dedim bir kere daha.

Başını hafifçe bir yana eğdi. "Bu doğru. Ebeveynlerimle gerçek bir ilişkim yok. Bu böyle ve ben bunu değiştiremem. Ama hayatta çok fazla güzel şey var. Güzel olmayan pislikler üzerinde durmanın anlamı ne?"

"Vay canına. Ben hiç böyle değilim," diye dalga geçtim nazikçe. "Ben şikâyet etmek için doğmuşum."

Hafifçe gülümsedi. “Öyle değilsin.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedim. “Annemle birlikte Mız-mız Bebekler adını koyduğumuz bir oyun oynardık. Elimizde hiçbir sebep kalmayana kadar daha küçük ve daha aptalca şeyler hakkında birbirimize yakınırdık. İngilizce dersinde yanında oturduğum kızın kurşun kalemini fazla yüksek sesle çiğnemesi gibi. Kim en küçük şey hakkında yakınırsa akşam yemeğini seçme hakkı kazanırdı.”

Miles’in dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Kulağa bir patlama gibi geliyor.”

“Gerçekten de öyleydi,” dedim. “Bazen sadece birinin seni anlaması için bir şeylerden şikâyet etmek, olayın acısını azaltıyor.”

“Bir acı yok,” dedi Miles. “Sorun yok. Kız kardeşim var. O, benim ailem.”

“Sanırım tüm aileler o ya da bu şekilde karmaşık.” Boş araba yolumu, çıplak ayakla havalandırmanın üzerinde duruşumu, pencereden dışarıyı izleyip beklerken, sıcak havanın pijamalarımı dalgalandırmasını düşündüm. Buna değecek olmak, seçilmek için beklediğim zamanları.

Miles’in dudaklarının kenarları seğirdi. “Aslında Petra tam bir Norman Rockwell resmi gibiydi.”

İç geçirdim. “Evet, Peter da öyleydi.”

Miles kaşlarını hafifçe çatmış bir şekilde bana baktı, baş parmaklarını hâlâ bileklerimin üzerinde ileri geri hareket ettiriyordu. “Siz yakın mıydınız?” diye sordu. “Peter’ın ebeveyniyle.”

Göğsümün acıdığını hissettim. “Bir nevi. Demek istediğim, belki yakın değildik ama onlar bana her zaman gerçekten iyi davrandılar. Annesi, annemle çıktığımız gelinlik alışverişine geldi. Peter’ın ve erkek kardeşininkine uygun diye bana bir Noel çorabı deseni hazırlattı. Onlar milyon-

larca geleneği olan bir aileydi. Her birinin doğum günü için belirli yemekler ve özel tatlılar. Evlerindeki her bir şey, ardında harika bir hikâye olan bir aile yadigarı gibiydi. Peter ve erkek kardeşi Ben neyin kime miras kalacağı konusunda, şaka yollu tartışırlardı. Geniş ailenin tamamı Yılbaşı Gecesi için buraya gelirlerdi ve birbirlerine ıvır zıvırlardan oluşan hediyeler verirlerdi ve bunların hepsi... bilmiyorum. Ben sadece gerçekten istedim ki...”

“Bunun bir parçası olmayı mı?” diye tahminde bulundu Miles.

Başımınla onayladım.

“Evet,” dedi.

Ayrılığımızın ardından Peter’ın bölgedeki arkadaşlarının herhangi birinden, hatta Scott’tan bile haber almamıştım. Ama Peter’ın annesi ve erkek kardeşinin kız arkadaşı Kiki, ilk birkaç hafta bana mesaj atmıştı. Kiki bana eğer Grand Rapids’e gelirsem kendisini aramamı söylemişti ve bunu kastettiğini biliyordum.

Ama Bayan Collins’in mesajında sadece şu yazıyordu: seni düşünüyorum, ve yanında minik, mor bir kalp vardı.

“Her ne olursa olsun,” dedim, “Peter’ın söylediği şey kulağa gerçekten neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi geliyordu. Sanki Petra’dan bir dizi çalışma kılavuzu almış ve gerisini kendi uydurmuş gibi. Petra’nın devamlı senden bahsettiğinden şüpheliyim.”

“Evet, biliyorum,” dedi. “Bunu yapmazdı.”

Sesinde bir aldırmazlık vardı ama alışılmadık bir şekilde mesafeli görünüyordu, sanki yarısı benimle yarısı kendi zihninin derinliklerindeydi.

İçimde onu rahatlatmak için duyduğum isteğin bu kadar güçlü olması, birlikte yaşadığımız aylar içinde birkaç kere gerçekleşmiş kucaklaşmalarımızdan birini gerçekle-

tirmek için ona yaslanmanın bu kadar rahatlatıcı olması şaşırtıcıydı.

Ellerini kollarımdan aşağı indirip belimde birleştirdi. Birbirimize sarılmış şekilde birkaç saniye öylece durduk.

“Gidip Peter’ın arabasına yumurta atmak ister misin?” diye mırıldandım göğsüne doğru.

“İyi yumurtaları ziyan etmiş oluruz,” dedi.

“Katılıyorum,” dedim. “Keşke kadın doğum doktorum bunu bana daha önce söyleseydi.”

Şaka yapıyordum ama Miles yüzüme bakacak şekilde geri çekildi. “Sen harika bir anne olurdun.”

Bu, herkesin arkadaşlarına söylediği türde bir şeydi ama Miles söylediğinde buna inandım ve bu da garip bir şekilde bana dokundu. “Peki ya sen? Çocuk istiyor musun?”

“Baba olmak hakkında hiçbir fikrim yok.” Hafifçe gülümseyip, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu da kendimi iki litrelik bir gazlı içecek şişesi ters çevrilmiş, kabarcıklar ters yöne akıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. “Hey, bana bir şey söyle.”

“Ne?” diye sordum.

“Seninle ilgili bir şey,” dedi. “*Onunla* hiç ilgisi olmayan bir şey.”

“Tamam.” Güldüm. “Sanırım bilmen gereken tek şey şu anda zihnimin ne kadar boş olduğu. Bu günlerde ‘kim olduğum’ hakkında ancak bu kadar eminim.”

“Pek ya ailen,” dedi. “Kardeşlerin var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok,” dedim.

Başını yana eğdi.

“Babamın yıllar içerisinde *pek çok* kız arkadaşı oldu,” dedim. “Etrafta dolaşan bir sürü üvey kardeşim varsa buna şaşırmam.”

“Ebeveynlerinin ikisi de bir daha evlenmedi mi?” diye sordu.

“Annem babamdan sonra bir daha hiç kimseyle görüşmedi,” dedim.

“Kalbi fazla mı kırılmıştı?” diye sorduğunda bu gerçekten kahkaha atmama neden oldu.

“Fazla yoğundu. Ben çocukken, geçimimizi sağlamak için çok çalışıyordu ve her zaman boş zamanlarını benimle geçirmeyi tercih ettiğini söylerdi. Ben üniversiteye gittiğimde deneyeceğini düşünüyordum. Bunun yerine kendisini fazlasıyla *CrossFit*’e kaptırdı ve bir sürü arkadaş edindi. Devamlı olarak ya Pam isimli bir hanımefendiyle egzersiz yapıyor ya Jan isimli bir kadınla resim dersi alıyor ya da ikisiyle birlikte meyve suyu içiyor. Ama gerçekten mutlu. Önemli olan da bu.”

Bunu söylerken bile içimde bir sancı hissettim. Bana onunla kalabileceğimi, minik stüdyo dairesine taşınabileceğimi her söylediğinde bunu kastettiğini biliyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa sadece bana bakmak dışında tam olarak kendi hayatını yaşıyordu.

Peter’ın beni terk ettiği hafta, onun kırılan kalbimle ilgilenmek adına yanıma gelmek için Pam ile ayarladıkları beş günlük “sırt çantalı geziyi” iptal *etmemeye* ikna etmem için telefonda iki saat konuşmam gerekmişti. Hayatının çok fazlasını, bu görevin kendisine düştüğünü bildiği için benim için her şeyden vazgeçerek geçirmişti.

Yazın sonunda Okuma Maratonu’nun ardından onu ziyaret ettiğimde de onun kollarında ağlayabilirdim.

“CrossFit,” dedi Miles düşünceli bir şekilde. “Bu açıklıyor.”

“Bu neyi açıklıyor olabilir ki?” diye sordum.

“Sen yan odada hoparlörle telefonda konuşurken gelen çığlıkları ve birbirine çarpan metal seslerini.”

“Ah hayır,” dedim, “bununla alakası yok.”

“Daha fazla bilgi almak istemiyorum,” diye şakalaşmayı sürdürdü. “Kesinlikle merak etmiyorum.”

“Christian Grey ile olan düzenli haftalık konuşmalarım tamamen dünyevi.”

Kaşları çatıldı. “Kim?”

“Bir kitaptan,” dedim. “Boş ver.”

“Ah,” dedi. “Çok kitap okuyan biri değilim.”

“Bunun bir olasılık olduğunu biliyorum,” dedim, “ama yine de bunu tam olarak zihnimde canlandıramıyorum.”

“Okumakla ilgili neyi seviyorsun?” dedi.

“Her şeyi,” dedim.

Dudakları büzüldü. “Etkileyici.”

“İstediğim kadar fazla hayat yaşayabilirmişim gibi hissetmeyi seviyorum,” dedim.

“Bu hayatın nesi var?”

Yüzümdeki anlamlı ifadenin üzerine kahkaha attı. “Tamam. Ama biz Nisan ayında olan olaydan fazlasıyız. Başka şeylere odaklanalım.”

“Ne gibi?”

“Nasıl başladı?” diye sordu. “Kütüphanecilik.”

Zihnimde gerilere, üniversiteden, hatta ön lisanstan öncesine, ilk defa bir hikâyeyi sevdiğimi *hatırladığım* zamana döndüm. Bir hikâyeyi yaşıyormuşum gibi hissettiğim zamana. Bir çocuk olsam bile, hayal ürünü olan bir şeyin gerçeğe dönüşmesi, içimdeki her bir duyguyu burması ya da hiç gitmediğim yerleri özlememe neden olması karşısında ağzım açık kalmıştı.

“Narnia,” dedim ona.

“Tamam, bunu duymuştum,” dedi.

“Bay Tumnus o karlı elektrik direğinin önünde ortaya

çıktığından beri, bu dünya benim için hiçbir zaman tam olarak uygun olmadı.”

“Bay Turnus kim?” diye sordu.

“Onu okuduğunu sanıyordum!” diye bağırdım.

“*Hayır, onu duydum,*” diye düzeltti. “Çocukken, hiç eğlenmek için bir şey okumadım. Ben de disleksi var ve okumak çok uzun zamanımı alıyor.”

“Peki ya sesli kitaplar?” dedim.

“Onlar sayılıyor mu?” diye sordu.

“Tabii ki sayılıyor,” dedim.

Gözlerini kıstı. “Emin misin?”

“Ben bir kütüphaneciyim,” dedim. “Eğer herhangi biri sayılıp sayılmayacağına karar verecekse, o kişi benim.”

Hafifçe gülümsediğinde, gözlerinin kenarları kırıştı.

Bir an için, orada öylece durduk, birbirimize biraz fazla yakındık. Ya da belki de aramızda kesinlikle normal bir mesafe vardı ama o *öpüşme* aniden içimde vızıldıyor, zihnimde defalarca canlanıyordu.

Bedenimin üzerinde kayan elleri. Dilindeki limon ve lavanta tadı. Bedenlerimizin birbiri üzerine eğilmesi. Onun sertleşmesi. *Gözlerinden de* onun da öpüşmeyi zihninde canlandırdığını gördüğümünden neredeyse emindim.

“Lanet olsun!” İrkilerek benden uzaklaştı. “Kuşkonmazlar!” Üzerinden dumanlar çıkan kuşkonmaz saplarından birini ızgaranın üzerinden hızla çekmeye çalıştı ama ikinci girişimini maşa ile yapmaya çalışmadan önce tıslar gibi bir ses çıkararak elini geri çekti.

Bu arada bense orada durmuş, içimde köpüren vızıltının dinmesini bekliyordum.

PERŞEMBE, 6 HAZİRAN
GİTME 72 GÜN KALA

EN UYGUN DURUMDA bile ev arkadaşınızı arzulamak tavsiye edilmez bir şeydi ve biz kesinlikle en uygun durumun yakınında bile değildik.

Öpüşmenin anısını, Miles'in dudaklarına olan merakımdan geri kalan herhangi bir şeyle birlikte zihnimin gerisine itmeye çalıştım ama bu kolay değildi.

Perşembe akşamı gecenin ilerleyen saatlerinde tam da Miles'in ışıkları yanmayan mutfakta kendi bardağını doldurmak için orada olduğu zamanda kendime bir bardak su almaya gittim. Üzerinde spor şortundan başka bir şey yoktu, birbiriyle bağlantılı olmayan dövmeleri göğsünde karanlık silüetler gibi görünüyordu. Bunlar onun bedeninde daha önce gördüğüm şeylerdi ama bu *öpüşmemizden önceydi* ve şimdi kendimi doyumsuz bir şekilde meraklı bir hâlde buluyordum.

Terazi burcunun mükemmelen dengeli tartısı, çizilmiş Aydaki Adam, biraz da olsa çarpık at nalı, küçük kırmızı meyve hakkında... belki de bir çilekti?

"Selam," dedi, sesi uyku ve çatlak çıkıyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Suçlu bir şekilde bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim.

“Hayır!” Aslında evet, tam olarak Miles’in elinde tuttuğu sürahiye ihtiyacım olduğunu fark etmeden önce çoktan odama gitmek için dönmüştüm ama artık oraya geri dönmem mümkün değildi.

Pazar günü arabayla *Sleeping Bear Dunes*’a gittik ve orada normal olmak daha kolaydı çünkü dışarıda hava gözleri kör edecek kadar parlaktı ve ikimiz de tamamen giyinik durumdaydık. Aynı zamanda önümde muhtemelen hayatımda gördüğüm en muhteşem turkuaz sahil; her ne kadar burada erken bir ölüm yaşayacak olsam bile, çünkü Miles bugün bir kum arabası kiralamamız gerektiğine karar vermişti.

“İyi olacaksın,” diye söz verdi bana doğru bir kask uzatırken.

“Yapmak için bir kaska ihtiyacın olan herhangi bir şey,” dedim, “muhtemelen yapmaman gereken bir şeydir.”

Esinti saçlarını karıştırırken bana doğru bir adım attı ve kaskı başıma geçirdi. “Ya da belki de,” dedi, güneşe karşı gözleri kırışmıştı, “yapılmaya değer her şeyin bir riski vardır.”

Çekici sırtışı ürpermeme neden oldu, yanan bir fitil her an kısılıyordu ve sonuna kadar yandığında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başıyla kum arabasını işaret etti. “Senin için yavaş gideceğime söz veriyorum.”

Bunu, kısık sesle ve dalga geçer gibi söyleme şekli düşüncelerimin mükemmel bir atıştaki bیلardo topları gibi dağılmasına neden oldu. Aklıma verecek tek bir cevap bile gelmiyordu. Sessiz bir şekilde tırmanarak arabaya bindim.

İyi tarafıyla bakılacak olursa, kapısı ya da yan kısımları olmayan bir aracın içinde, rüzgâr saçlarımı savurur ve kumlar tenime batarken kum tepeciklerinin üzerinden git-

me deneyimi, Miles'in dudaklarına gereğinden fazla bakmamı engelleyecek şekilde dikkatimi dağıtıyordu.

Olumsuz tarafı: her ne zaman bir tümseğin üzerinden geçsek, tesadüfen *iki* elimle de sağ bacağını kavırıyordum, ta ki yavaşlayıp, bir elini elimin üzerine koyup, onun baştan çıkarıcı olmaktan çok *rahatlatıcı* olmasını istediği kadifemsi bir ses tonuyla, "Sorun yok. Seni tuttum," diye mırıldanana kadar.

Her ne zaman güzel bir manzaraya ulaşırsak (ki bu neredeyse devamlı olan bir şeydi), durup birlikte fotoğraf çekmemiz için ısrar ediyordu ve ben de zihnimin onun kollarını bedenime dolmasını, çenemi omzuma bastırmasını hissetmesinden ve bunların beni kamyonetinin yanında öpüşmemizin anısına doğru çekmesinden korumaya çalışmak zorunda kalıyordum.

Bir sonraki pazar günü biraz daha iyiydi. Miles'in favori pazarına gitmek için arabayla üç kasaba ileri gittik. Saatlerce etrafta gezindik ve pizza yapmak için ihtiyacımız olan malzemelerle oradan ayrıldık.

O akşam evde, (benim katkılarımla) sade bir margari-ta pizza yanında, keçi peyniri, enginar, pesto sosu karışımı (bunlar Miles'a aitti) olan bir pizza hazırladık. Sonra ben fazlasıyla ihtiyaç duyduğum duşu alma fırsatını değerlendirirken, o da fırına göz kulak oldu.

En sevdiğim ipek pijamalarımın içinde geri döndüğümde, Miles pizzayı masanın üzerine yerleştiriyordu.

"Mükemmel zamanlama." Miles bakışlarını havaya kaldırdı, sonra tekrar bana baktı.

Aşağı doğru onun bakışlarını takip ettim ve dehşet içinde giyinmeden önce, tam olarak kurulanmadığımı fark ettim. Pijamamın üstü ıslaktı, birkaç yerde neredeyse yarı saydamdı ve -mükemmel zamanlamadan bahsetmişken-

göğüs uçlarım tam o anda istekli küçük mirmekler gibi dikelmeyi seçmişlerdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Miles hızla bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi.

“Ben tabakları getiririm!” diye gönüllü oldum.

“Ben de içecekleri getireyim,” dedi öksürür gibi.

Mutfakta dolaptan iki birbiriyle uyumsuz çiçekli tabak alıp döndüm ve o anda onunla çarpıştım, tabaklar karınlarımız arasında dik bir şekilde duruyordu ve –kollarımın üstünü yakalayıp, söz konusu çarpışmayı önleme çabasıyla– ellerini köprücük kemiklerimin kenarlarına bastırdı.

“Üzgünüm,” dedik ikimiz de.

Daha doğrusu o dedi. *Ben* çığlık atar gibi bağırdım.

Garip bir şekilde ikimiz de aynı tarafa doğru bir adım attık. Sonra Miles geriye doğru bir adım atıp, *Önden buyur* der gibi elini uzattı ve ben de masaya doğru seğirtip onu mutfakta bir şeyler arar hâlde bıraktım. Geldiğinde elinde iki şarap kadehi vardı.

“Tanrıya şükürler olsun,” dedim yanlışlıkla bardaklardan birini bana verdiğinde, neyse ki insaflı bir şekilde bu yorumu duymazdan geldi.

İkimiz için de tabaklara birer dilim pizza koydu, oturma odasına gittik ve kanepenin iki ucuna oturduk. İlk önce enginarlı pizzadan bir ısırık aldım.

“İşte bu,” dedi Miles.

Gözlerimi açtım. Çünkü görünüşe göre gözlerimi kapatmış ve ayrıca hafifçe inlemiştim. Kendi enginarlı pizza dilimini ısırırken sırtıtmamaya çalışıyordu.

“Daphne’nin imza inlemesi,” dedi.

Kızardım. “Pizza yemeyeli uzun zaman oldu.”

Miles alaycı bir şekilde gülümsedi. “Doğru, siz buğday çimiyle besleniyordunuz.” Başını bir yana eğdi, gözleri

parlıyordu. “Pekâlâ, artık yalnız olduğuna göre başka ne yapmalıyız?”

Sıcak bir yumrunun mideme inmesini hissederken neredeyse boğuluyordum.

Kaba ellerin omurgamın alt kısmında, karnının karnımın üzerinde olduğuna, limon ve lavanta tadında serin dudaklarına dair hayali bir his.

Şiddetli bir şekilde öksürdükten sonra, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Demek istediğim,” dedi Miles. “Eski sevgilinin hoşlanmadığı şeyler. Şimdi yapabileceğin şeyler.”

Bir şekilde bu, kulağa daha da kirli geliyordu.

“Pizza yemek gibi,” diye kekeledim ne kastettiğini anlamadığımı kanıtlamaya kararlı bir şekilde.

“Doğru,” dedi. “Ya da... gün doğumunda kanoya binmek gibi. Her zaman bunu yapmak istemişimdir ve yapmadım.”

“Petra kanoya binmeyi sevmiyor muydu?”

“O, *sabahları* sevmiyordu,” dedi. “Ama *onlar* hakkında konuşmuyoruz. *Bizim* hakkımızda konuşuyoruz.”

Sadece *biz* kelimesi, bir daha kızarmama neden oldu. Tüm bedenimdeki kan, bedenimin üst üste birinde toplanmış gibiydi çünkü kan çekildiği anda geriye çağrılıyordu. “Tamam, ben de hiç gün doğumunda kanoya binmedim ama bunu denerdim. İstersen pazar günlerimizden birinde yapabiliriz.”

“Gerçekten mi?” dedi.

“Bu konuda *iyi* olmayacağım,” diye uyardım, “ama deneyeceğim.”

“Başka?” diye mırıldandı Miles, hafifçe dizimi sıkarak.

Bedenimin ortasında hissettiğim yıldırım gözü ardı ettim. “Her zaman fırında bir şeyler pişirmeyi öğrenmek isterdim ama...”

“Bir seri katille yaşıyordun,” diye cümlemi tamamladı.

Hafifçe gülümsediğimde, o da gülümsedi. Eli hâlâ dizimin üzerindeydi ve bu, dizimin üzerinde karıncalar her yere doğru sürünerek bir geçit töreni yapıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Bakışlarını önce pijama üstümün en üst düğmesine, sonra yeniden yüzüme çevirdi.

“Peki ya sen?” dedim aniden.

Bakışlarını çekti, düşünürken dişleriyle alt dudağını çiğniyordu. “Aksiyon filmleri,” dedi. “En son bir aksiyon filmi izlememin üzerinden muhtemelen üç yıl geçmiştir.”

Peter da o filmleri sevmezdi. “Benim de.”

“O zaman belki de izlemeliyiz,” dedi.

“Belki de hemen şimdi,” dedim çünkü bakacak başka bir yere, düşünecek başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Belki de hemen şimdi.”

“SENİN İÇİN ÇOK mutluyum tatlım,” dedi annem oksijen için hızla aldığı nefeslerin arasında. Beni CrossFit’ten yürüyerek eve dönerken aramıştı veya hâlâ oradaki antrenmanından dolayı soluk soluğaydı ya da –daha büyük ihtimalle– saatte sekiz kilometre hızla yürüyordu.

Bu arada ben de rahat, fildişi rengi kilimimin üzerinde sırtüstü uzanmış, karnımın üzerinde bir fincan *chai* ile tavana bakıyordum. Tehlikeli bir hayata en fazla bu kadar yaklaşabiliyordum: sütlü bir çay ve neredeyse beyaz bir kilim.

“Benim için mutlu musun?” diye tekrarladım. İnsan, iş arkadaşının duvardaki bilgisayarı söken bir kütüphane

müşterisinin girişini geçici bir süre yasaklamak zorunda kalması hakkındaki bir hikâyeye *senin için mutluyum* gibi bir tepki verilmesini beklemiyordu.

“Demek istediğim, iş arkadaşınla gerçekten arkadaş olmanıza sevindim,” diye açıkladı.

“Ben de.” Ayrılmadan önce bile burada ne kadar yalnız olduğumun farkında olduğumu düşünmüyordum.

Şarap evine gittiğimizden beri Ashleigh ile gece dışarı çıkmamıştık –Duke ilgili bir babaydı ama asıl velayet Ashleigh’deydi ve Mulder’ın programı müfredat dışı aktivitelerle doluydu– ama sadece kütüphanenin karşısındaki yiyecek satan vagonların olduğu parkta öğle yemeği mollarımızı paylaşmak bile Waning Koyu’nda kendimi daha fazla evimdeymiş gibi hissetmemi sağlamıştı.

“Sadece orada elinden geleni yaptığın için çok mutluyum,” dedi annem. “Hayatın romantik bir ilişkin olmadan da *tamamen* dolu olabilir. Bana bir bak.”

Ya annemin libidosu benden çok daha düşüktü ya da libidosunu dökme beton zemine araba lastikleri fırlatarak yakmayı başarabiliyordu.

Belki de bildiği bir şey vardı. Belki de bir tür egzersiz sınıfına katılmalıydım. CrossFit değil ama sırtüstü yatıp tavana bakmaktan daha fazla bir şey. Yoga? Artık daha yakında yaşadığımdan, *en azından* işe düzenli bir şekilde yürüyerek gidip gelmeye başlayabilirdim.

“Biliyorsun bebeğim,” diye devam etti annem, “sana burada her zaman yer var.”

Tamamen mekânsal anlamda, bu doğru değildi. “Teşekkürler ama yazın burada kalmam gerekiyor.”

“Doğru, doğru,” dedi annem. “Okuma Maratonu.”

Ona diğer konudan bahsetmemiştim. Koridorun sonundaki yatak odasında olan tek kişilik Waning Koyu Turizm

Bürosu. Annem, iyileşme sürecinde hissettiğim bu tutkuyu anlamadan bu konudan bahsedemeyeceğim kadar sezgileri güçlü biriydi ve bundan bahsetmek sadece daha uzun süre sürmesine neden olacaktı.

“Bu arada kiranı ödeyecek kadar paran var mı?” diye sordu.

“Senden borç almayacağım anne.”

“Benim için gerçekten önemli değil,” dedi.

“Ben iyiyim.” Bu gerçektir ama gerçek olmasa bile ondan bir kuruş bile almazdım. Ayrılımlarının ardından babam yıllar boyunca anneme bir ATM muamelesi yapmıştı ve annem de ben on sekiz yaşına gelene kadar ona her seferinde yardım etmişti. Aynı bir tür lanet olası ters çocuk nafakası gibiydi ama burada çocuk olan *babamdı* ve annemin de onu desteklemesi gerekiyordu.

Bana babamı ortada bırakamayacağını, bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Ama annem onunla ilişkisini kestiğinde garip bir şey oldu: babam iyiydi.

Annem, birileriyle iki ömre yetecek kadar ilgilenmişti ve eğer babam onun yardımı olmadan idare edebiliyorsa, bunu ben de yapabilirdim. Taşındığımda, bunu iyi bir iş ve *kendi* paramla kirasını ödeyebileceğim kendime ait bir yer bulduğum için yapacaktım.

“Her şey kontrolüm altında,” diye söz verdim.

Yürümeyi bıraktı, muhtemelen kapısının önünde soluklanmaya çalışıyordu. “Her zaman çelik kadar güçlü oldun.”

“Bunu nereden aldığımı merak ediyorum,” dedim.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi ciddiyetini bozmadan.

Birbirimizle vedalaştık, *seni seviyorum, ben seni daha çok* kelimelerimizi söyledik ve ben de kütüphanenin yeni bir *Goonies-esque* çocuk kitabının ilk dizgisini okumaya geri döndüm.

Ama bir dakika sonra telefonumu elime aldım ve Ashleigh'ye bir mesaj attım: **Yeni başlayanlar için bildiğin iyi bir yoga dersi var mı?**

Bana sadece üç nokta gönderdi. Ben de bir soru işaretiyle cevap verdim. Bana, **Ben organize egzersize inanmıyorum,** dedi.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra, **Kaslı olmaya mı çalışıyorsun,** diye ekledi.

Bir hobi arıyorum, dedim çünkü “daha fazla arkadaş arıyorum” demek kulağa fazlasıyla çaresiz geliyordu.

Egzersiz olmak zorunda mı? diye sordu Ashleigh.

Hayır. Onun mesaj yazdığını görünce ona engel oldum. **Ama kütüphanedeki örgü kulübüyle ilgilenmiyorum.**

Elimde daha iyisi var, dedi. **Önümüzdeki Çarşamba işten sonra boş musun?**

Yatak odamın kapısı çalındı, telefonu bir kenara koyup, doğrularak oturdum. “Gel.”

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Miles içeri doğru eğildi, saçları duştan yeni çıktığı için ıslaktı ve sakalları her yöne doğru uzanıyordu. “Selam.”

“Selam,” dedim ve sonra farkına vararak ekledim, “Bugün Cuma.”

“Öyle,” dedi.

“Senin işte olman gerekmiyor mu?” dedim.

Hafifçe omuz silkti. “Katya’nın fazla mesaiye ihtiyacı varmış. Bir *film* izlemeye daha var mısın?”

Pazar gecesinin ardından, her gece bir film izlemiştik. Özellikle de her zaman kesinlikle kafanız fazlasıyla iyiyken izlemeniz için yapıldığını düşündüğüm, abartılı aksiyon komedi filmleri. Sonunda onların tamamen ayık olduğunuzda ve ev arkadaşınızla öpüşmeyi *düşünmemeye* çalışırken izlediğinizde oldukça iyi olduklarını gördüm.

Örneğin, Miles tepemde dikilirken, minik odamdaki yatağında yatıyor olmak ise pek ideal değildi.

Aniden doğrulup oturdum ve bunu yaparken chai fincanımı devirdim. “Lanet olsun!”

Miles gidip bir el havlusuyla döndü ve havluyu bana attı. Bana doğru değil. Bana attı. Havlu yüzüme çarptı.

“Harika yakaladın,” dedi.

“Teşekkürler.” Havluyu yüzümden çektim ve döktüğüm sıvıyı sildim. “Gösteri ne zaman başlıyor?”

“Sen ne zaman istersen,” dedi.

“Bana iki dakika ver,” dedim.

“Patlamış mısır yapacağım,” dedi.

Beş dakika sonra, ritüelimiz için yerlerimize yerleşmiştik.

Bu tuhaf eşleşmeler çok klişe çok beklenen bir şey. Ama yine de *işe yarıyorlar*.

Devasa adam ve minik adam.

Eğitilmiş suikastçı ve onun işine karışan sıradan bir adam.

Devamlı kaşlarını çatıp ciddi adam ve neredeyse her zaman Ryan Reynolds ya da gözlerinizi kapattığınızda Ryan Reynolds’tan ayırt edilmesi imkânsız biri, esprili ortak.

“Bu adam bu filmlerden altmış tane çekiyor olmalı,” dedim.

“Ve Dwayne Johnson da bu filmlerden sadece otuzunda yer alıyor,” dedi Miles kanepenin diğer ucundan.

“Onlara hizmetlerinden dolayı teşekkür edebilmek için bir meyve sepeti gönderebilmeyi isterdim.” Miles’in bizim için hazırladığı kötü seçimlerden oluşan atıştırmalıklardan solucan şeklinde ekşi bir şekerleme almak için doğruldum.

“Bir araba kovalamacası sırasında işlerin birbirine girdiği filmlerde,” dedi, “her şeyin yoluna gireceğini hissetme neden olan bir şey var.”

Attığım kahkahanın üzerine bana baktı ve bacaklarından birini, ayağı bacağıma değene kadar uzattı. “Hey, bu gerçektir.”

Dönüp ona baktım, sırtımı kanepenin koluna dayamış, bacaklarımı da minderlerin üzerine doğru uzatmıştım. “Gerçek olan ne?”

“Gerçek bir kahkaha,” dedi. “Kibar, küçük bir kıkırdaman var ve bir de benim gerçekten komik olduğumu düşündüğün zamanlarda garip, derinden gelen bir şekilde gülüyorsun.”

“O kibar bir gülüş değil,” dedim. “O, hafifçe eğlendiğimin bir göstergesi. Ben hiçbir zaman sahte bir şekilde gülmem. Ben herhangi bir şeyi sahte olarak yapmam.”

Bana bir bakış attı.

Bedenimdeki birden fazla alanın ısındığını hissettim.

“Tamam, eğer bu hafifçe eğlendiğinin göstergesiye,” dedi, “o zaman kısık sesli kıkırdaman da...”

“Gerçekten komik olduğun zamanlar için,” dedim.

Birdenbire ayak bileklerimi yakaladı, beni kanepede kendine doğru çekti, bacaklarım onun kucağındaydı ama kalçam bacağının yanına değiyordu ve yüzü yüzümün üzerindeydi.

“Tamam!” dedim, bu yakınlığımızdan dolayı kalbim titriyordu. “Zamanın çoğunda *gerçekten komiksin*.”

Ağzının kenarı seğiriyor. “Ve kıkırdama da...?”

“Sanırım o da gerçekten rahat olduğumda ağzımdan çıkıyor,” dedim. “Her zaman gülüşüm konusunda utangaç olmuşumdur ama gülüşüme gösterilen bu derin ilginin kesinlikle yardımı oluyor.”

Bu iğnelememin üzerine daha da fazla sıırttı. El bileklerimi tuttu. “Utangaç olma,” dedi. “Gülüşün müthiş derecede tatlı.”

“Tarif etme şeklinden gerçekten böyle düşündüğünü anlayabiliyorum,” dedim ifadesiz bir şekilde.

“Ben ciddiym.” El bileklerimi kaldırıp, gevşek ellerimi yüzünün iki yanına götürdü, *Evde Tek Başına* filmindeki Macaulay Culkin’in büyümüş ve sakallı hâli gibi görünüyordu. “Eğer tatlı olduğunu düşünmeseydim, bu konuda herhangi bir şey söylemezdim.”

Haftalardır birbirimize ilk defa bu kadar çok dokunuyorduk. Temas ettiğimiz her noktanın titreştiğini hissediyordum.

Nazik bir şekilde göğsümün üzerine bırakıp, âdeta bir tabutun içinde yatıyormuşum gibi çapraz bir şekilde yerleştirdi ve elinin eklemleri tenimin üzerine zar zor dokunuyor olmasına rağmen, göğüs uçlarım pijama üstümün altında sertleşti.

Onun fark ettiğini gördüm.

Aksiyon-komedi türünün uyuşturucu gücü, artık buna engel olamıyordu. Tamamen uğuldayan sinirler ve arzudan oluşmuş bir demet hâline gelmişim.

Aniden bakışlarını kaldırdı. “Lanet olsun, üzgünüm,” dedi. “Üzgünüm.” Doğrulamaya başladı ama bu sefer ben onun el bileklerini yakalayıp, fazla uzaklaşmasına engel oldum. “Sorun değil,” dedim. “Gerçekten. Garip bir hâle gelmesine gerek yok.”

“Sanırım sadece öpüştüğümüz için,” dedi.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedim ona.

Yine de ikimiz de hareket etmedik.

“O konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum,” dedi.

Onun da öpüşmemizi düşündüğünün farkına varmak, bedenimin ısısının birkaç derece yükselmesi için gerekli olan *tek* şeydi.

“Ben de,” diyebildim.

Öpüşmemizin üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti ve o öpüşmenin dikiz aynasında yok olması gerekirken, bunun yerine o zamandan bu yana her gün kendimi kenara doğru daha fazla kayıyor gibi hissediyor, çaresizce bunun ardında neler yattığını giderek daha fazla bilmek istiyordum.

Gözlerime baktı, yutkunurken çene kasları kasılıyordu. Sıcaklık tüm bedenimde yayılıyor, bileklerinin etrafına kapanmış olan avuçlarımdan başlayıp, bedenimin merkezine doğru tırmanıyordu.

Onu bırakmam gerekiyordu.

Ama bunun yerine ellerimi kollarının üst kısmına doğru kaydardım. Harika olduklarını hissettim. Spor salonunda geliştirilmiş kollar değil, sadece günlük olarak yeterli derecede kullanıldığı için kaslı olan kollar. Bu kadar pejmürde bir adama göre, teni pürüzsüz, kollarındaki kıllar açık renk ve yumuşaktı. Parmaklarım içgüdüsel olarak damarlarının çıkıntılarını takip edip birinde çapa diğeri ise eski usul bir kuş dövmesi olan pazılarına doğru ilerledi. Durdurulamaz bir akıma kapılarak omuzlarının kıvrımlarında ellerimi gezdirdim.

Ensesine ulaştığımda, yavaşça üzerime eğilip, ellerinden birini hafifçe belime bastırdı. Dudaklarımız birbirine yaklaşırken, anlık bir tereddüt yaşadık.

Bir şey söylemem, giderek artmakta olan bu gerilimi sonlandırmam gerekiyordu.

Bunun yerine çenemi ona doğru kaldırdım.

Dudaklarının dudaklarıma ilk dokunuşu belli belirsizdi, kamyonetinin yanındaki ateşli, hınçlı öpücük gibi değildi. Ama sonra ellerimi sırtında aşağı doğru gezdirdiğimde, bedenini üzerime doğru bıraktı ve sinir sistemimin hissettiklerimden dolayı aşırı bir yüklenmeye maruz kalacağını düşündüm: kasıkları benimkilerin üzerine ağırca bastırıyor,

göğsü benimkini aşağı doğru eziyordu, öpüşmemiz derinleşirken, arzumuzla daha dürüst bir hâle gelirken ağzından kısık, istekli bir ses çıktı.

Dizlerimden birini kalçasının üzerine doğru çektiğinde, göz kapaklarımın altında yıldızların, renklerin küçük noktalarının oluştuğunu gördüm. Kasıklarımı yukarı, onunkilere doğru kaldırdım, dudakları çeneme doğru inip, dişleri boynuma sürünürken utangaçlığım dağıldı.

Onun ne düşündüğü ya da nasıl görüldüğüm hakkında endişelenmeye gerek yoktu. Çünkü artık onun da beni, benim onu istediğim kadar istediğinden emindim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ellerimi onun kalçasına götürdüm ve o da kulağımın altını emdi. İnlediğimde, kasıklarını kasıklarımına bastırdı ve bedenimi yukarı kaldırmama neden oldu. Bu artık *sadece oynamak* gibi hissettirmiyordu. Bu, çok daha büyük bir şeyin başlangıcı gibiydi.

“Gerçekten seks yapmamalıyız,” dedim tıslar gibi.

“Biliyorum,” diye bana katıldı boynumu öperken.

“Ben buna hazır değilim,” dedim kendimden çok onun için.

“Henüz çok erken,” diye onayladı.

Ama yine de durmuyorduk. Elini kalça kemiğimin yanından yukarı çıkarıp, parmak uçlarını göğsümün kenarına getirdi. Beni öpmeye devam ediyordu, parmakları göğsümün kenarını okşuyor ama daha yukarı çıkmıyordu.

Sonra elini pijama üstümün üst düğmesinin üzerine götürdü. O düğmeyi açtığı anda, tüm bedenimi bir ürperti kapladı. “Her zaman sonuna kadar düğmelenmiş,” diye mırıldandı yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde. Parmaklarını göğsümde aşağı doğru indirdi ve onun gelgitiyle çekilen bir dalga gibi bedenimi kaldırdım. Bir sonraki düğmeyi de açtı

ve oradaki hassas tenime dokunup, parmağını göğüs kemiğimin kıvrımı üzerinde gezdirdi.

Artık daha fazla dayanamayacak hâle geldiğimde, eli üzerimde olana, kavrayışı daha sertleşene ve baş parmağıyla göğüs ucumu okşayana kadar onun altında bedenim kıvrandı.

“Lanet olsun, Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi.

Bedenimi onun bedenine sürttüm. Aceleyle bir sonraki düğmeyi de açtı, eli hâlâ sıkıca üzerimdeyken göğüslerimin arasındaki boşluğu öptü.

Hareket etmeye çalıştık, o kanepenin üzerinde arkaya doğru gitmeye, bense ön tarafa doğru kaymaya çalışıyordum. Neredeyse düşecektim. Beni yakalayıp, yeniden kendine doğru çekti, ikimiz de belli belirsiz isterik bir şekilde kahkahalar atıyorduk. “İdmansız kalmışım,” dedi boğuk bir sesle. “Kanepenin üzerinde sevişmek konusunda.”

Onun bunu bir davet olarak söylediğini düşünmüyordum ama bunu bu şekilde anlamak çok kolaydı. Yatak odalarımızdan sadece dört metre uzaktaydık.

Eğer herhangi bir yatağın yakınına gidersek, onunla yatacaktım.

Onunla yatmayı çok istiyordum.

Sadece içinde yaşadığım koşulları yüzde bir bile olsa tamamen mahvetmek *istemiyordum*.

Ben ne yapıyorum? diye düşündüm.

Sonra beni üstüne çekti, dizlerim kalçasının iki yanındaydı, koyu renk ve parlayan gözleri bedenimin her yerinde geziyordu ve artık düşündüğüm tek şey oydu.

Kırlentler ensesinin altında toplanmıştı ve başı garip bir açıda duruyordu. İki tanesini başının altından almak için onun üzerinde hareket ettim ve o da kalçalarımı kavrayıp kendini kaldırdı ve sadece üst düğmeleri açık olan göğsü-

mün en alt kısmına öpücük kondurdu. Ağzımdan çıkan ses, neredeyse insanlık dışıydı ama bu onu daha da cesaretlendirdi. Dudaklarını tenimin üzerinde hareket ettirip, göğsümü ağzının içine aldı, kumaşın üzerinde hareket eden dilinin sıcaklığı, diğer tarafıma geçerken kumaşı ıslatıp tenime yapıştı.

Bu baskıya kendimi bıraktım ve ağırlığımı onun iki yanında olan ellerime verdim. Avuçları bedenimde aşağı doğru iniyordu ve birlikte yavaş, ağır dalgalar şeklinde hareket ediyorduk. Pijama üstümün ortasını açıp, bir kenara çektiğinde, göğsümün yarısı çıplak kaldı. “Tanrım Daphne,” dedi üzerimdeki yakasını diğer tarafa çekti ve dudaklarını bu sefer çıplak tenime dokunduracak kadar yukarı kalktı.

Arzuyla bağırdım. Serin elleri pijama üstümün altındaki ateşlenmiş gibi yanan tenimin üzerinde geziniyordu, dili daha aceleyle tenimin üzerinde hareket ederken, dokunuşu neredeyse acı verici derecede yavaştı. Ellerini indirip belimi sıktı ve geri çekildiğinde soğuk havanın tenime battığını hissettim. “Çok seksisin,” dedi hırlar gibi bir sesle. Sıcaklığın alnımdan bacaklarıma kadar yayıldığını hissettim.

Bu, çok sık duyduğum bir kelime değildi. Tatlı, hoş, *bazen* güzel. Hiçbir zaman seksi kelimesi değil.

“Sen de öyle,” diye fısıldadım zar zor.

Beni biraz yukarı kaldırıp, elini ikimizin arasına sokup, avucunu bacaklarımin arasına bastırırken, gözleri kapkaraydı ve sarhoş gibi görünüyordu. O elini içime doğru bastırduğunda gözlerim kapandı. Onun dokunuşu üzerine kendimi ona doğru bastırdım, üzerine eğildim ve boynunu ısırdım. Kendimi başka biri, bunu her zaman yapan biri gibi hissediyordum. Sanki ev arkadaşşıma bacaklarımi dolayıp, onun beni öpmesine ve ısırmasına izin vermek önemli bir şey değilmiş gibi.

Nefes alıp verirken karnı inip kalkıyordu. “Daphne?” diye mırıldandı kulağıma.

“Hım?” Sesim tiz ve titrek çıkmıştı.

Boğazımın üzerinde mırıldandı, eli hâlâ üzerimde yavaşça ve yoğun bir şekilde hareket ediyordu. “Seks yapmayacağımızı söylediğimizi biliyorum ama sana dokunabilir miyim?”

Başım la onayladım, boğazım konuşamayacak kadar daralmıştı. Elini karnımın üzerine doğru hareket ettirdikten sonra, pijama şortumun içine soktu. “Çok seksi,” diye fısıldadı yeniden, eli bedenimin aşağısında hareket edip, parmakları kıvrılıp içeri doğru ilerlerken boğazımı öpüyordu. Nefesimi tutup, bedenimi ona doğru kaldırdım. Diğer elini kalçama götürüp kavradı, dokunuşuna doğru beni yönlendirdi.

“Çıkardığın sesleri seviyorum,” dedi hırıltılı bir sesle.

Belli belirsiz bir şekilde, bir başka hayatta bunun dayanılmaz şekilde utanç verici olacağının farkındaydım. Bu hayatta ise, yapabildiğim tek şey onun hareketlerine uyum sağlamak ve hangi çaresiz sesi çıkarmamı istiyorsa o sesi çıkarmak için beni kandırmasına izin vermektir. Ellerimle kot pantolonunu kurcalamaya başladım, o da bana yardım etmek için elini uzattı ve bir saniye sonra, elim onun erkekliğinin üzerindeydi, onun eliyse vajinamın üzerindeydi, artık o da inliyordu ve bu duyduğum en seksi sestir.

Sonra sehpanın üzerindeki telefonu titreşmeye başladı.

İkimiz de telefona doğru baktık. Onun durmak isteyip istemediğini anlamak için bekledim.

Beni daha sert öptü. Ben de onun dudağını ısırdım. Artık deliye dönmüş durumdaydık, çılgınca hareket ediyorduk.

Telefon sustu. Ama hemen yeniden çalmaya başladı.

Doğrulup oturdu, beni sıkıca kendine doğru çekerken

büyük bir ateşle öpüyordu, aynı otoparkta öpüştüğümüz gibiydi, sadece daha fazla dokunma, elleme, nefes nefese kalma, daha çok *mahreniyet*, daha çok *ten* içeriyordu, her şey daha fazlaydı. Onun her bir parçası çok iyi, çok davetkâr hissettiriyordu.

Arka planda, filmimiz oynamaya devam ediyordu. Biri rahatsız edici ve inanmaz bir şekilde davranırken, diğeri havalı ve kayıtsız bir tavırdıydı ve bu arada biz de birbirimize mümkün olduğu kadar fazla yaklaştırmaya çalışıyorduk.

Bir parçam yavaşlamak, bunu sonlandırmak istiyordu ama o parçam çoktan savaşı kaybetmişti. Uçurumdan aşağı devriliyordum. Pürüzsüz tenini hissetmek için ellerimi Miles'in tişörtünün içinde yukarı kaydurdım, ellerinden biri hâlâ bacaklarımın arasındaydı, beni giderek ta ki ben bağırana, tırnaklarımı tenine geçirene, kendimi kaybedene, odanın, dünyanın, bu histen başka her şeyin algısını yitirene dek.

Sonra da zencefil ve ahşap dumanı kokusu.

Ellerimin altındaki ten ve kaslar. Göğsümü öpen serin hava. Dalgalar hâlinde bedenimi sarsan elzem baskı. Enseme doğru giden kaba bir el, dudaklarımı sıyrıp geçen, beni dalganın uzaktaki ucuna doğru yönlendiren dudaklar.

Her şey yeniden belirginleşirken bu, sudan çıkmak gibiydi ama hâlâ en belirgin olan şey oydu. Dudakları dudaklarımın üzerindeydi, sakallarının sertliği çenemin üzerindeydi. Dokunduğumuz her yerde nabzının hızla attığını hissedebiliyordum, hâlâ sertti ve uzuvlarıma sızan tüm zevkli ağırlığa rağmen bu, içimde aç bir heyecan hissetmemeden oldu.

Onu yeniden kavradım. Loş ışıkta parlayan koyu renk bakışlarını kaldırdı ve eliyle elimi kavradı.

Telefonu çalmaya başladı. Yeniden.

“Lanet olsun,” dedi çatlak bir sesle. “Çok üzgünüm. Ben sadece...” Telefonu kapatmak için sehpaye doğru eğildi. Ekranda *JULIA* kelimesi parlıyordu.

“Lanet olsun!” dedi yeniden ama belli ki *farklı* türde bir *lanet* *olsundu*.

Lanet olsun, telefonumu denize atacağım böylece bu yaptığımıza geri dönebiliriz değil de Lanet olsun, gerçekten ilk çaldığında telefona cevap vermeliydim anlamındaydı.

“Üzgünüm,” dedi nazikçe beni kucağından indirirken.

“Sorun değil!” Sesim fazla yüksek çıkmıştı. Onun sıcaklığının, uğuldayan kanının, istekle atan kalbinin ani yokluğu, halüsinojenik dumanlar pencereden dışarı çıkıyormuş gibi hissettiriyordu.

Telefonunu kavradı. “Arayan kız kardeşim.”

Bir başka sarsıntı benim şehvet pusundan çıkıp, gerçeğe dönmemi sağladı.

Garip bir şekilde, “Ah,” demeyi başarabildim.

“Eğer önemli olmasaydı, beni bu kadar çok aramazdı,” dedi.

“Tabii ki, evet.” Elimle onu geçiştirdim, gözlerine *zar* *zor* bakıyordum. Yanaklarımın, çenemin ve boğazımın kızarıp kızarmadığını merak ettim. Onun yüzündeki sakalların sürtünmesinden dolayı yanıyorlardı.

Özür diler gibi gülümsedi, çenemi biraz yukarı kaldırdı.

Bu küçük hareket bile bana aşırı seksi geliyordu.

Elindeki telefon hâlâ titreşiyordu. Bakışları benim üzerimdeydi.

Boğazımı temizledim. “Cevap ver,” demeyi başardım, düğmelerimi iliklemeye başlarken.

ONLARI DUYMAMAK İÇİN TV’yi açtım ama Miles odasında volta atarken döşeme tahtaları gıcırdıyordu ve belli belirsiz mırıldanmalarında kızgınlığa benzer bir tını vardı; en azından Miles’in sakın kızgınlık versiyonuna benzer.

Sonra daha belirgin bir şey duyuldu: “Hayır, hayır, demek istediğim, belli ki senin bunu yapmanı istiyorum. Bu sadece...”

Bir duraksama. “Lanet olsun Julia,” dedi. “Sadece bir sonraki sefer bana sor. Zaten sonuçlanmış bir şeyken bana soruyormuş gibi davranma.”

Bir an sonra yatak odası kapısını açtı. “Tamam,” dedi. “O zaman görüşürüz.” Bir saniye daha geçti ve sonra, “Ben de seni seviyorum,” dedi.

Derin bir nefes aldı, sonra koridordan çıkıp geldi, bitkin görünüyordu.

“Her şey yolunda mı?” TV’nin sesini kısıtım: dört trilyon dolar bütçeleri olan ve sıradan bir banliyöde kendilerine ev arayan mükemmel bir çift hakkındaki bir başka televizyon programı.

Miles telefonu koltuğuna attı ve her iki eliyle yüzünü ovuşturdu. “Kız kardeşim biraz düşüncesiz olabiliyor.”

Biraz daha doğrularak oturdum ve kucağıma bir yastık aldım. “O iyi mi?”

Gelip aramızda bir ayak mesafe bırakarak kanepenin üzerine oturdu. İç geçirerek, “Havaalanında,” dedi. “Traverse City’de.” Bize en yakın havaalanı.

“Ne?” dedim. “Neden?”

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerime bakmadan önce birkaç saniye yüzüne masaj yaptı. “Bu...” Kızgın bir şekilde güldü. “Bilmiyorum. ‘Zihnimi her şeyden uzaklaştırmama yardımcı olmak için’ burada olduğunu söylüyor.

Tamam, bu içinde bulunduğumuz durumu sert bir şekilde hatırlatmıştı.

Çenesi ve alnı gerildi. “Ama başka bir şeyler oluyor. Julia spontane davranan biridir ama *haber vermeden eyaletler arası uçacak* kadar spontane biri de değildir.”

İnledi ve yeniden gözlerine masaj yaptı. “Üzgünüm. Bu senin sorunun değil. Ben sadece... O zaten burada. Dolayısıyla senin için sorun olmayacaksa, gidip onu alacak ve eve getireceğim. Onun tüm hafta burada kalmasına izin vermek zorunda değiliz. Ya da onu burada hiç istemezsen, ona bir otel bulabilirim. Eğer bilseydim, sana bu konuda nasıl hissedeceğini sorardım...”

“Miles, hey.” Dikkatini kendime çekmek için kolunu yakaladım. “Tabii ki burada kalabilir. Tabii eğer kötü adam olmamak için benim hayır dememi istemiyorsan. Bu durumda, kesinlikle hayır.”

Gülümsedi. “Sakalım hakkında canımı sıkacak.”

“Ah, *yas* sakalı mı?” diye dalga geçtim. “Ormana-yerleşme-ve-bir-daha-asla sevmeme sakalı? Bununla neden bir sorunu olsun ki?”

“Sakalımdan hoşlanıyormuş rolü yapacak mısınız?” diye sordu.

Başımla onaylarken, kalbimin sıkıştığını hissettim. Bizim işbirlikçi olduğumuzu hissetmek güzeldi.

“Başka bir şey?” diye sordum. “Bong’un benimmiş gibi davranmamı ister misin? Erotik dergilerini yatağımın altına saklamam gerekiyor mu?”

Neşeli bir kahkaha atarken başını arkaya attı. “Erotik dergiler yok,” dedi, “ve bilgin olsun diye söylüyorum, benim bir bong’um da yok.”

“Ne tür bir esrarkeşin, bong’u olmaz ki?” diye sordum.

“Daireyi dip köşe temizlemesi, kanepedeki tozları toplaması ya da *Prehistoric Planet* belgeselini izlemesi gereken zamanlarda esrar içen bir tür.”

“Tamam o zaman kesinlikle hiç tanışmadığım bir tür,” dedim.

İki baş parmağıyla kendisini işaret etti. “Bu adam.”

“Sen türünün tek örneğisin, öyle değil mi?” dedim.

Ben sadece komik, şakacı olmaya çalışıyordum ama onun yüz ifadesi yumuşadı, ellerimi ellerinin arasına aldı ve baş parmaklarıyla benimkileri okşarken, arzu dolu bir ürperme bedenimi kapladı. “Eğer çok fazla olursa ve onu buradan göndermemi istersen,” dedi, “sadece o kelimeyi söyle.”

Boğazımın bir çöl kadar kuruduğunu hissettim. “O kelime ne olacak?”

“Ryan Reynolds,” diye önerdi.

Kahkaham, aramızda belirmeye başlayan gerilimin bir kısmını giderdi. “Bu, iki kelime oluyor ve aynı zamanda normal bir konuşma sırasında *fazlasıyla* çok geçebilir.”

“Tamam, sadece avazın çıktığı *kadar* çılgılık at ve ben de ipuçlarını kullanarak anlamaya çalışırım.”

“Bu konuda neden bu kadar çok endişeleniyorsun?” diye sordum.

“Tamam, birincisi,” dedi, “o yirmi üç yaşında.”

“Bana yaşlı mı demek istiyorsun?” diye sordum.

“Sana otuz üç yaşındasın demek istiyorum,” dedi.

“Çok kaba,” dedim.

“O en iyisidir,” diye söz verdi. “Ama o, daha çok küçük bir kız kardeş gibidir. Tamamen evindeymiş gibi davranacaktır. Eğer diş fırçası kaybolursa, en kötüsünü varsaymak ve kendine yeni bir diş fırçası almak isteyeceksin.”

“Bu senaryoda *en kötü* olanın ne olduğunu hayal etmeye bile başlayamıyorum.”

“Her ne ise,” dedi, “kötü. Muhtemelen gerçekten bağlı olduğun herhangi bir şeyi banyoda bırakmamalısın.”

Birbirimizin gözlerine biraz fazla uzun bir süre baktık.

“Tamam...” diye konuşmaya başladım, tam o da, “Muhtemelen yapmamalıyız...” derken.

Kahkaha attı. Karnımın suyun içinde kabarcıklar çıkaran oyuncaklara dönüştüğünü hissettim, içindeki parıltılar ve sıvı, oyuncak çılgınca dönerken kabarcıkların arasında üste çıkıyordu. Yüzümün kızardığından emindim.

“Önden buyurun,” dedim.

Avucunun alt kısmıyla başının yanını ovuşturdu. “Bu kötü bir fikirdi, öyle değil mi?” Âdeta bu cevap beklenmeyen bir soruymuş gibi bana yakından bakıyordu. “Demek istediğim, ikimiz de berbat ayrılıklardan çıkıyoruz.”

Haklıydı. Şu anda tam olarak kendim gibi değildim. Normalde bunun gibi şeyler yapmazdım.

Ama her zaman olduğum, pratik ve amaca yönelik olan Daphne, başarılı olmamı sağlamamıştı. Birkaç dakika için, sadece eğlenmek istemiştım, sıradan Daphne idarede bir değişiklik yapmıştı.

Ben daha yirmi bir yaşındayken bile, okulun erkek derneklerinin partilerine Sadie’yi taşıyıp, polis onları basmaya

geldiğinde onu çalıların içine çekerken, işleri o yönetmiyordu. Ben hiçbir zaman *sadece* eğlenen kişi olmamıştım. Ben, sonuçları tahmin eden kişiydim.

Yirmi bir yaşına geri dönmek istemiyordum ama tüm hayatım yıkılmıştı ve yeni bir şeyler deniyordum ve her ne olursa olsun benim için yeni ve eğlenceliydi.

Miles hâlâ, bir karar veriyormuş gibi bana dikkatle bakıyordu. Cesaretimin yükseldiğini, kelimelerin oluştuğunu hissediyordum. Tam ona bunun bir hata olduğunu *düşünmediğimi* ya da bir hata olsa bile akıllıca kararlar vermeye bir ara vermenin hoşuma gideceğini söylemek üzereyken, derin bir şekilde iç geçirdi ve konuşmaya devam etti: “Birlikte yaşıyoruz. Eğer işler kötü bir hâle gelirse...”

Göğsümde kabardığını hissettiğim şey ağırlaştı.

Eğer işler kötü bir hâle gelirse, Miles’ın yeni bir ev arkadaşı ve benim de kalacak yeni bir daire bulmam gerekecekti. Bu eyaletten kaçmaya ne kadar hazır olsam da, kütüphane Okuma Maratonu’nu bitirene kadar buradaydım ve ondan öncesinde işleri berbat edemezdim.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi, “ben genellikle bir şeyleri enine boyuna düşünen bir adam değilim. Ama senden gerçekten hoşlanıyorum ve şu anda istediğim en son şey bu arkadaşlığı mahvetmek. Ya da seni incitmek.”

Kendi kimlik krizim için ne kadar mükemmel bir zamanlama: o akıllıca olan şeyi yapmak istiyordu ve ben de onunla pervasızca seks yapmak istiyordum.

“Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum,” dedim ona. Hafifçe gülümsemesinin üzerine boğazımı temizledim ve ekledim, “Sen iyi bir arkadaşsın. Ben de işleri kötü bir hâle getirmek istemiyorum.”

En azından söylediğimin bu kısmı doğrudu. Sadece bunu yatakta birlikteyken “kötü bir hâle getirmemeyi” di-
liyordum.

“O zaman,” dedi, yüzündeki küçük gülümseme hem
özür diler gibi hem de şaşkıncı, “arkadaş mıyız?”

Boğazımı temizledim. “Tabii ki.”

Ayağa kalktı, gülümserken kaşlarını kaldırdı. “Benimle
havaalanına gelmek ister misin?”

“Hayır, git kız kardeşinle biraz zaman geçir, ben de bu-
rayı toplarım.” Bakışlarımı önce öne indirdim sonra yü-
züm kızarak yeniden gözlerine baktım.

“Ne?” dedi.

“Hiçbir şey, sadece... fermuarın hâlâ açık.”

“Ah, lanet olsun,” dedi sakın bir şekilde, hiçbir utanç
ifadesi göstermeden üstünü başını toparlarken. Maale-
sef, artık *bunu* bile inanılmaz derecede seksi buluyordum.
“Unuttuğum başka bir şey var mı?” diye sordu kollarını iki
yanında açarak.

Tam olarak olduğu gibi görünüyordu: az önce bacakla-
rım iki yanında üzerinde oturduğum adam gibi.

“Her şey yolunda,” dedim neşeyle.

Gülümsedi, son bir kez çeneme dokundu ve sonra bir
daha arkasına bakmadan dönüp gitti.

BEN ÇOCUKKEN, annem harika bir ev sahibiydi.

Bütün gün çalışırken bunu nasıl yaptığını bilmiyordum
ama *bir şekilde* ev temiz olması gerektiği zamanlarda te-
mizdi, buzdolabı ve kiler *iyi malzemelerle* doluydu; ünlü
markalı şekerli tahıl gevrekleri, orijinallerinden daha iyi

olan kalitesiz kurabiyeler. Akşamları bizim için yağlı pizza sipariş eder ve sabahları özel tariflerinden biri olan meyve salatası ve çırpılmış yumurta hazırlardı.

İlk taşınmamızdan önce annem, babam ve ben iki yatak odası ve bir banyosu olan küçük bir evde yaşıyorduk. Küçük, eski televizyonumuzun ekranında renkler bazen yan tarafına vurana kadar rasgele bir şekilde bulanıklaşırdı ama mobilyalarımızın hepsi rahat ettirecek bir şekilde kırıktı ve evde devamlı olarak limon ve fesleğen kokusu hâkimdi.

Babam bizim yanımızdan taşındığında, bu evin kirasını karşılayamadık. Bu yüzden de şehrin uzak tarafındaki tek yatak odalı bir eve taşındık. Dördüncü kattaydı ve içi boş görünen kahverengi halıları ve duvarları vardı. En büyük satış noktası, insan yapımı bir kahverengi gölete ve yüzlerce benzer balkona bakan minik balkonuydu.

Böyle olmasına rağmen, ilkokul boyunca o minik daire arkadaşlarımla gece bizde kaldığı yer olmuştu.

Sonra ortaokula geçtim ve annem de yerel bir şubede gişe görevlisi olmaktan, bir saat yirmi dakika uzakta olan bir yerde gerçek bir bankacı olmaya terfi etmişti.

İlk birkaç ay boyunca, hafta sonları beni arabayla geri götürüyordu ya da arkadaşım Lauren'in annesi Lo'yu cuma akşamı getiriyordu ve biz de pazar günü onu geri götürüyorduk.

Ama bu seyahatler, telefon konuşmaları ve mesajlar Lo yeni sınıfında mevki edindikçe ve ben de kendi sınıfımdaki yıllık komitesindeki kızlardan bazılarıyla arkadaş oldukça azaldı.

Sonra, annemin orada bir şube açabilmesi için ben sekizinci sınıftayken St. Louis'e taşındık. Orada işler o kadar iyi gitti ki bir yıl sonra aynı işi yapması için onu Pennsylv-

vania'ya gönderdiler. Ben orta son sınıftayken önce Kuzey Carolina'ya sonra da Alexandria'nın dışındaki bir banliyöye olmak üzere iki kere daha taşındık.

Kaldığımız daireler daha iyi bir hâle geldi, duvarlar komşularınızın kavga ettiğini (ya da tutkuyla seviştiğini) duyamayacağınız kadar kalındı, tavanlar pütürlü değil düzdü ve daha önce çakıl taşları ve tel örgüler olan bahçelerimizde ağaçlar ve çitler vardı. Annem lisanslı bir kredi görevlisi olmak için çalışmaya başlamıştı ve işinin üzerine aldığı bu derslerden dolayı ev işleri bana kalmıştı.

O zamana kadar, nadiren misafirimiz oluyordu. Annemin sosyal hayata ayıracak vakti yoktu ve ben de arkadaş edinmekten vazgeçmiştim. Bunda bir anlam görmüyordum. O arkadaşlık ilişkilerinden hiçbirisi bir sonraki taşınmamızın ardından devam etmiyordu.

Bir yıl sonra, üniversite için Columbus'a taşındım ve orada Sadie ile tanıştım.

Onu gözümün önüne getirdiğimde, kalbimde bir coşku hissediyordum.

Ufak tefek, çok zeki olan Sadie. *Üniversitenin ilk gününde, daha ziyade dönem boyu sürececek bir Jane Austen kitap kulübü olan seçmeli derste yan yana oturmuştuk. Profesör kendimizi tanıtmamızı ve kendimizi en çok hangi Austen karakteriyle ilişkilendirdiğimizi söylememizi istemişti. Sınıf arkadaşlarımızın yüzde doksanı "Ben kesinlikle Lizzie'yim" ifadesinin varyasyonlarını söylemişlerdi. Aramızdaki bir erkek cesur bir şekilde Darcy olduğunu söylemişti. Kızlardan birkaçı ise Elinor Dashwood ya da Jane Bennet'ı seçmişti.*

Bu, muhtemelen aptalca bir kendini tanıtma oyunu için fazlasıyla dürüstçe olmuştu ama sıra bana geldiğinde, "Maalesef ki ben muhtemelen Charlotte Lucas'ım," dedim.

Pratikliđi onun Bay Collins'le evlenmesine neden olsa bile Charlette Lucas dūřünebildiđim en iř bitirici karakterdi.

Yanımda oturan Sadie kahkahalara bođuldu. "Kendini fazla kōtū hissetme. Ben muhtemelen Lydia'yım."

Dersten sonra, bir sonraki dersine kadar beraber kahve iēmek isteyip istemediğimi sordu. Gerēekten birine hemen birlikte takılmayı teklif etmeyi bir kenara bırakın, onun yanına gidip bir sohbet başlattığımı hayal bile edemiyordum.

Sekizinci sınıfta taşınmamızın ardından bunu bir kere denemiştim. Sanırım kızın bana verdiği tepki, "şey. Neden?" olmuştu.

Sadie tanıřtıđı hemen hemen herkesle arkadař oluyordu ama o gūn beni hiēbir zaman seēilmediđim gibi seēmiř gibi hissetmiřtim.

Beni ilk erkek derneđi partime gōtūrmūřtu. Ben de onu, annemle birlikte bir yıl ōnce kampūřu ziyaret ettiđimizden bir sene ōnce gittiđimiz, bir kitapēının bodrum katındaki minik bir salon olan Cellar Tiyatrosu'na gōtūrmūřtūm. Sadie, iēki iēme iznimiz olduđunu gōsteren kimliklerimiz olmamasına rađmen bizim barlara girmemizi sađlamıřtı ve ben de onu, o zamanlar hořlandıđım ēocuđun Allen Ginsberg'in *Uluma* eserini gerēekten korkunē bir řekilde okuduđu ve bunun ūzerine hızla ondan hořlanmaktan vazgeētiđim arka bahēe řiir okumasına sūrūklemiřtim.

Her zaman Sadie'nin İngiltere'nin Krallık dōneminde ēok bařarılı *olacađı* hakkında řakalařırdık ēūnkū Sadie nakıř iřliyor, ōrgū ōrūyordu; balerine benzeyen bir duruřu vardı ve akıcı bir řekilde hem İspanyolca hem de Fransızca konuřuyordu. Aynı zamanda *benim* de kıyamet sırasında bařarılı olacađıma dair de řakalařıyorduk ēūnkū biraz kavgacıydım, zaten hazır makarnayla beslenerek yařamaya alıřkındım ve elimde yeterince kitabım varsa muhtemelen

günler boyunca kimseyle konuşmamaktan oldukça memnuniyet duyardım.

Bundan sonraki dört sene, nadiren kendime arkadaş edinmek ve kendim bir şeyler teklif etmek zorunda kalmıştım. Ama Sadie her ne zaman bir grup organizasyonu ya da Cadılar Bayramı düzenlese, *benim* görevim annemi yönlendirmek ve ev sahipliği yapmak oluyordu.

Bu nedenle de Miles, Julia'yı havaalanından almak için çıktığı anda, kas hafızam devreye girdi.

Mutfağı sildim, kırıntıları bir köşede topladım ve elektrik süpürgesiyle temizledim. Odamdan birkaç mum getirip yaktım ve içeri temiz hava girmesi için pencereleri açtım. Kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıp, koridordaki dolabı açtım, sağ tarafı ve oradaki aşırı derecedeki fazla masa örtülerini, adaklıkları ve iptal olan düğünümde giyeceğim Heybetli Gelinliği görmezden geldim ve etrafı araştırıp bulduğum nevresim takımlarını ve havluyu alıp, kaneenin üzerine koydum.

Minderlerin altını elektrikli süpürgeyle temizledim, banyodaki lavaboyu ovdum ve ortadaki birkaç bulaşığı bulaşık makinesine yerleştirdim.

O sırada evde yiyecek çok az şey olduğunu fark ettim, dolayısıyla çantamı ve anahtarlarımı kaptım, Tom'un Yeri'nin floresanla aydınlatılmış, yarı boş raflarında bir şeyler aramak için dışarı  ıktım.

Burada Miles'in çiftlik tipi, tezg h tarzındaki ocağını mahvetmeden çok fazla bir şey yapamazdım ama birkaç elma, biraz brokoli, bir somun ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi ve birkaç temel malzeme daha aldım.

 deme yapmaya giderken, dört yeni diş fırçası almak için yolumu uzattım.

Ne olur ne olmaz diye.

Yine de eve onlardan önce vardım ve koridorda iki *fazlasıyla* yüksek ses duyduğumda ve sonrasında kapı savrulurak açıldığında, etraftaki her şeyi toplamayı henüz bitirmiştim.

İlk önce Miles'ı gördüm.

“Selam,” dedi aniden durarak, beni burada gördüğü için hoş bir şekilde şaşırmış gibi görünüyordu. Sanki birlikte yaşadığımızı unutmuş gibi. Bunun bir iltifat mı yoksa bir hakaret mi olduğundan emin değildim.

Kız kardeşi tam onun ardından hızla mutfığa girdi. Uzun boyluydu. Miles kadar hatta ondan bile daha uzundu, fasulye sırığı kadar inceydi. Miles gibi muzip bir burnu, mükemmel dişleri ve koyu renk saçları vardı, ama onun dalgalı saçları Fransız tarzında küt kesilmişti ve kısa kaküllerle tamamlanmıştı.

“Selam!” dedi neşeyle ve silindir spor çantasını oturma odasına doğru savurdu *aslında* fırlattı. “Sen ev arkadaşı Daphne olmalısın.”

“Ve sen de kız kardeş Julia olmalısın,” dedim.

“Bunu nereden anladın?” Kolunu Miles'ın boynuna doladı ve yanağını onun yanağına yasladı. “Birbirimize *hiç* benzemiyoruz.”

“Kesinlikle öylesine bir tahmindir,” diye ona katıldım.

Çenesini kaşıyarak Miles'tan uzaklaştı. “Yüzündeki o kalıntıları kesmen gerek,” dedi doğruca buzdolabının yanına giderken. “Sanırım az önce pirelendim.”

Buzdolabının kapağını açıp, omzunun üzerinden bana baktı ama bunu Miles'ın dudaklarıyla ses çıkarmadan *Sana söylemiştim* dediğini yakalayacak zamanda yapamamıştı. “Kardeşimi hiç sakalsız gördün mü? diye sordu Julia bana. “Çok sevimli oluyor. Benim yüzde on beş daha az çekici hâlim gibi.”

“Bilmiyorum, sakal biraz hoşuma gidiyor gibi,” dedim.

Julia gözlerini kısıp bana baktı. Sonra doğruldu ve sanki ben pokerde özellikle kurnaz bir rakibiymişim gibi beni incelerken dudaklarını dokunaklı bir şekilde büzdü. Ama ben öyle biri değildim. Kaçık iblisin biri, kahrolası bir erkek arkadaş uydurmamı sağlamak için beni ele geçirdiği o vakit haricinde, yalan söylemek konusunda berbattım.

Julia aniden Miles’a dönüp, işaret parmağını onun yüzüne doğru uzattı. “Bunu söylemesini ona kahrolasınca sen söyledin!” diye bağırdı zafer kazanmış bir şekilde.

Miles onun elini itti. “Jules, *kapalı mekân* ses tonu. Huysuz komşularımız gelip bize bağıracaklar.”

“İtiraf et,” diye bağırdı bu sefer, *kardeşinin* elini iterek.

Yüzü aydınlanmış bir şekilde bana döndü, yüzünde Miles’ın içten yanar gibi ve her şeyden keyif alır gibi görünen sırıtışının çok daha aşırı bir versiyonu vardı. “Bana gerçeği söylersen sana yirmi dolar veririm Daphne.”

“Daphne,” diye uyardı Miles, onun yanından geçmeye çalışarak. Julia kollarını iki yana açtı, geniş duruşuyla Miles ile aramızdaki yalanı engelleyen koruyucu bir muhafız gibi görünüyordu.

“Daphne!” diye ciyaktı kahkaha atarak, Miles onun yanından geçmeye çalışırken. “Bana gerçeği söyle!”

“Zaten söyledim!” diye bağırdım, ikisinin de yanından koşarak geçip, tezgâhın diğer ucuna gittim. “Sakalı seviyorum! Hoşuma gitmeye başladı!”

“*Daphne.*” Julia doğrulup, ellerini beline koydu. “Bizim burada bir *takım* olmamız gerekiyor.”

“Az önce tanıştınız,” dedi Miles yanımda durmak için tezgâhın arkasına geçerken. “Biz iki aydan fazla bir süredir birlikte yaşıyoruz.”

“Evet, evet, evet,” dedi Julia, buzdolabını karıştırma işi-

ne geri dönerken. “Lanet olsun, burada yiyecek bir şeyler var. Demek istediğim, artık yemekten başka.”

“Var mı?” dedi Miles, tam ben, “Var,” derken.

Miles dönüp bana baktı. “Teşekkürler.”

Julia bir greyfurt aromalı soda aldı ve kapağını açarken bize doğru döndü. “Tamam, ne kadar zamandır birliktesiniz?”

Neredeyse yuttuğum havadan boğulacaktım. “Ne?!”

“Birlikte değiliz,” dedi Miles, açık bir şekilde biraz utanmıştı.

Julia içeceğini içerken koyu renk kaşlarını kaldırdı, sonra içecek kutusunu tezgâhın üzerine vurdu. Eğer Miles bir Labrador cinsiyse, Julia daha çok gözünü bile kırpmadan, tamamen ne yaptığını bilmeden, köşelerden vurarak geçen, sehpalara başını geçiren sakar bir pitbull cinsiydi. Ondan hemen hoşlanmıştım.

Julia başını bir yana eğdi. “Petra böyle söylemedi.”

“Petra’yla mı konuştun?” diye sordu Miles.

“Yahuda gibi değil,” dedi Julia hemen. “Birkaç hafta önce bir mesaj atarak onu çok kötü fırçaladım ve bana hiç geri dönüş yapmadı. Sonra geçen hafta durduk yere bana mesaj atıp, *senin adına mutlu olduğunu* söyledi.”

“Ne kadar düşünceli,” diye homurdandım.

Julia bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Sizin ikinizin yattığını düşünmek için özel bir sebebi mi var?”

Yüzümde görünür bir şekilde kurdeşen izleri olup olmadığı merak ettim.

Aynı zamanda Miles’in ısırdığı yerlerde morluklar olup olmadığını da merak ettim.

“Bu benim suçum,” dedim Julia’ya. “Uzun hikâye ama Peter –eski sevgilim– beni aradığında, ben sadece kaza eseri...”

Julia, devam etmemi beklerken kaşlarını kaldırdı. Bu tam bir Miles Nowak yüz ifadesiydi ama bir şekilde Julia'nın yüzünde çok daha keskin bir hâl alıyordu.

“Doğrudan yalan söyledim,” diye bitirdim.

Bir an için gözlerini dikip bana baktı, sonra da kahkahalara boğuldu, öne doğru eğildi ve kıkırdamalarla sarsılırken yüzünün tamamını ve kollarını tezgâha yaslamıştı. En sonunda yüzünü granitin üzerinden kaldırdığında, “Bu inanılmaz lan,” dedi.

Miles hafifçe gülümsedi. “Benim tepkim de böyle olmuştu.”

Julia bir saniye için elleriyle tezgâhın üzerinde tempo tuttu. “Tamam. Sarhoş olalım mı?”

Kahkaha attım.

“Daphne sabah çalışıyor,” dedi Miles. “Kütüphanede cumartesi günleri Hikâye Saati’ni yönetiyor. Her karakterin sesini çıkarabiliyor.”

Onun beni utandırmaya çalıştığını düşünmüyordum; sanırım samimi bir şekilde bunun, aşırı trend ve kendine aşırı güvenen küçük kız kardeşi ile paylaşacağı ilginç ve hatta *etkileyici* bir bilgi olduğunu düşünüyordu.

“Ah, kesinlikle evet, gidip bunu görmeliyiz,” dedi Julia.

“Gerçekten bunu yapmanıza gerek yok,” dedim. “Yarın okuyacağımız kitap *Kokuşmuş Peynir Adam*.”

“Beni bundan vazgeçiremezsin.” Yeniden Miles’a doğru döndü. “Peki ya sen? Bu gece partilemek ister misin? Eminim biraz içini dökmek istersin, görüyorum da...” Eliyle Miles’ın çenesini işaret etti.

Miles tezgâhın kenarına tutundu, uzaklaştı ve inleyerek sırtını esnetti. “Julia,” dedi. “Otuz altı yaşındayım. Eğer sarhoş olursam, bedelini öderim.”

“Ah, saçmalık,” diye dalga geçtim. “En son sefer ben ter içinde yatakta titrerken, sen kahvaltıda sandviç yiyordun.”

“Ha!” diye bağırdı Julia. “Seni yakaladım!”

“Arada bir bunu yapmayı başarıyorum,” diye itiraf etti, “ama pazar akşamı arkadaşımız Ashleigh ile dışarı çıkmamız gerekiyor.”

Hatırlamasına şaşırmıştım. Sonra onun omzunun üzerinden baktım ve bunu takvime, pazar günü sütunun yanındaki uzun okun tam yanına eklediğini fark ettim.

“Onu seveceksin,” dedi Miles kız kardeşine. Sonra alnını kırıştırdı. “Ya da ondan nefret edeceksin. Tam olarak emin değilim.”

“Zaman gösterecek,” diye cevap verdi Julia omuz silke- rek ve sodasından bir yudum aldı. “Pizza söyleyelim mi?”

Miles bana baktı, ses tonunda alaycı bir gıcırta vardı. “Daphne’nin bunu seveceğine eminim.”

Omuriliğimde bir fısıltı hissederek ürperdim: *Çıkardığın sesleri seviyorum.*

“Aslında, başka bir şey yiyelim,” dedim.

Aklıma gelebilecek en az seksi yiyeceği bulmaya çalıştım. Fark ettim ki yemeklerin çoğu *biraz da* olsa seksiydi.

“Nachos?” dedim.

Düzenleme

Ny.özlem

CUMARTESİ, 22 HAZİRAN
GİTME 56 GÜN KALA

MAALESEF, JULIA, Hikâye Saati konusunda ciddiyydi.

Tabii ki geç kalmışlardı ama çok değil. Burnuma güneşte ısınmış çim ve ahşap dumanının baharatlı kokusu geldi ve bakışlarımı kaldırdığımda, orada olduklarını gördüm.

Julia, ebeveynlerden, bebek bakıcılarından ve çocuklardan oluşan eş merkezli dairelerin arasından ilerlerken, onun ardından gelen Miles fısıldayarak özür diliyordu.

Sakalını tıraş etmişti. Kuşkusuz bunu, Julia benim elli sekizinci uyumaya gidelim girişimimi kabul ettiğinde sonlanan gecenin geç saatlerine kadar devam eden sohbetimizi renklendiren Julia'nın üstelemelerinin sonucunda yapmıştı.

Bazı insanlar belirli yüz hatlarını gizlemek ya da vurgulamak için sakal bırakıyordu aynı benim on dokuz yaşında saçımı ayırma şeklimi değiştirmem ve hafifçe eğri burnumu nasıl dengeli gösterdiğini fark edince bir daha asla ardıma bakmayıp bu şekilde kullanmam gibi.

Görünüşe göre, Miles'in bunca zamandır sakladığı şey, şeytani bir şekilde yakışıklı olduğuydu; çıkık elmacık kemikleri ve elinizi üzerinde gezdirirseniz sizi kesebilecekmiş gibi görünen bir çene hattı vardı. Ya da dilinizi gezdirirseniz. Bilirsiniz, hangisiyse.

Çok kısa bir süre önce platonik arkadaşlar çizgisini aşmamaya karar verdiğimiz düşünülürse, bu zalimce bir zamanlamaydı.

Miles gözlerime baktı ve dudakları hafifçe kıvrıldı; yüzünün *bu* kısmı, bu yeni görünüşüyle bile hâlâ yumuşak ve oyuncuydu. Bu, kendimi helyum bir balonun *içinde* bir kılıç yutmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

En iyi koşullarda bile, sürprizlerden *hoşlanmazdım*. Ama bir gece önce takıldığım adamı beklenmedik bir şekilde *göreceksem*, en azından bunun (a) yüksek sesle bir şeyler okurken ve (b) *onun* şimdiye kadar olduğundan çok daha yakışıklı görüldüğü ve *benim* de işe yürüyerek gitmeye karar verdiğim, aniden beliren bir çiselemenin saçlarımı kabarttığı ve maskaramın akmasına neden olduğu bir günde olmamasını tercih ederdim.

İşe geldikten sonra hemen kendimi temizlemek için elimden gelenin en iyisini yapmıştım ve tabii ki yağmur *anında* durmuştu. Ama ne olur ne olmaz diye Hikâye Saati'ni içeride yapmaya karar vermiştik ve tepemizde cızırdayan şimşegin bana tam olarak ilahi bir parıltı vermediğinden emindim.

En sonunda kitapta Son dediğimde, Julia ayağa fırladı ve aşırı bir coşkuyla ellerini çırpmaya başladı. Diğer herkes alışkın olduğum şekilde nazikçe alkışlıyordu. Ebeveynlerinin zorlaması üzerine tiz seslerle koro hâlinde *teşekkürler* denilmesinin üzerine kalabalık dağıldı ve Julia sıçrayarak yanıma geldi.

“Miles şaka yapmıyormuş,” dedi. “Sesleri taklit etmekte *gerçekten* iyisin.”

Onun omzunun üzerinden, kardeşinin, burada *doğmuş* olduğuna emin olduğum bir anne tarafından “yol tarif etmek” için durdurulduğu yere baktım. *Genç* bir anne ta-

rafından hem de; sakalın yaşı daha büyük hanımefendiler üzerindeki etkisi hakkında haklıymış gibi görünüyordu, çünkü bu sefer onu bakışlarıyla süzen yaşı büyük hanımefendiler değildi.

Julia bakışlarımı takip etti ve kahkahayı bastı. “Ah, bak, kendine yeni bir arkadaş edinmiş. Ne kadar garip.”

“Her zaman böyle miydi?” diye sordum.

“Ben etrafta olduğum sürece, evet,” diye cevap verdi. “Bunu nereden aldığını ancak Tanrı bilir. Kesinlikle pislik ebeveynlerimizden değil.”

Onun ebeveynlerinden bu kadar sıradan bir şekilde bahsetmesi beni sarsmıştı. Bu, kilitli bir kutuyu ters çevirip, daha en başından beri altında bir çatlak olduğunu fark etmeye benziyordu.

“Miles bir keresinde manavda lisedeki müzik grubunun öğretmenine rastlamış ve oradan elinde onun düğün davetiyesiyle ayrılmıştı,” dedi bana. “O *grupta* bile değildi.”

Zihnimde, üzerine zarif harf karakterleriyle bir şeyler yazılmış, yepyeni bir yazı kâğıdı belirdi.

Julia’nın yüzü yumuşadı. “Lanet olsun, üzgünüm. Miles bana davetiye olayından bahsetti.”

“Sorun değil,” dedim.

Julia meraklı bir şekilde başını kaldırdı. “Gerçekten mi? *Sorun* değil mi?”

“Hayır, sorun,” dedim. “Ama daha az yakınmaya çalışıyorum.”

Beni Miles’in olduğu yere bakarken yakaladı ve homurdandı. “Eğer kardeşimin seviyesine erişmeye çalışıyorsan, sana fazlasıyla şans diliyorum. Hiç kimse olumsuz duyguları onun gibi bastıramaz. Bu konuda çok fazla pratik yaptım.”

Miles her zaman olduğu gibi gün ışığının insana dönüş-

müş hâli gibiydi, önündeki bu yabancıyla tam bir bağlantı kurmuştu, onunla tamamen ilgileniyordu. Bu göğsümün sancımasına neden oldu. “Bu aydınlık mizacının doğuştan geldiğini varsayardım.”

“Demek istediğim,” dedi Julia, “aynı şekilde yetiştirildik ve *ben* sonunda Kronik İyi biri olmadım, bu nedenle de bir şekilde bunun doğal olduğunu düşünüyorum. Ben çocukken o şehre taşındığında, her cumartesi, McDonalds’ta kahvaltı etmek için gelip beni alırdı. Bütün bu zamanı onu sinir etmeye çalışarak geçirirdim çünkü ben en kötüsüydim. Ama hiçbir zaman onun tepesini attıramadım. Kötü şeyleri görmezden gelmek konusunda mükemmeldir.”

“Peki ya sen?” dedim.

Julia kahkaha atarken neredeyse boğulacaktı. “Ah, ben başımı belaya sokması için kötü şeylere davetiye çıkarırım.”

En sonunda kendisini Çekici Anne’den kurtaran Miles, gelip bize katıldı. “Ne kaçırdım?”

“Hiçbir şey,” dedi Julia masum bir şekilde, tam ben, “Kız kardeşin bir bıçak kavgasına girmek istiyor,” derken.

“Gill’i arayacağım,” dedi Miles. “Aynı zamanda ona yavru bir kedi verebiliriz.”

“Bir şey mi kaçırıyorum?” diye sordu Julia.

O sırada Ashleigh de yanımıza yanaştı. “Sadece onların sevimli *en yakın arkadaş* şakalarından biri daha,” dedi Julia’ya. “Sen onun kız kardeşi olmalısın.”

“Sen de ya seveceğim ya da nefret edeceğim arkadaşları olmalısın,” dedi Julia.

Ashleigh hafifçe ürperir gibi omuzlarını kıpırdattı. “İlgi çekici.”

“Her iki şekilde de eğlenceli olmalı,” dedi Julia. “Hep birlikte Cherry Hill’e gidip, o çalışırken Miles’a kraker fırlatalım mı?”

“Biz kraker *vermiyoruz*,” dedi Miles, ses tonundan gücendiği belli oluyordu.

“Bu kulağa ne kadar harika gelse de,” dedim, “Okuma Maratonu için bir takım tanıtım malzemelerini tamamlamam gerekiyor.”

“Ve ben de bu akşam biraz yemek hazırlığı yapmayı düşünüyordum, böylece yarın endişelenmem gerekmez...” Ashleigh hızla nefes alarak kendi sözünü kesti. “Nereye gitmemiz gerektiğini buldum. Onları Ahır’a götürmeliyiz.”

“Ahır mı?” dedim. “Bir... çiftlikteki bina gibi mi?”

“Ahırda bir bar gibi,” dedi Miles. “Bir çiftlikte.”

“Bu dünya üzerinde,” dedim, “Waning Koyu gibi hiçbir yer yok.”

“Ahırda keçiler var,” dedi Ashleigh, o gün için kütüphaneyi kapatmadan önce birkaç müşterinin çıkış yapmasına yardımcı olmak için yanımızdan ayrılırken. “Orayı seveceksin.”

Julia’nın telefonu biylediğinde, onu kontrol etti. “Saat dördü kırk beş geçe işte olman gerekmiyor muydu?” diye sordu Miles’a.

“Lanet olsun!” Miles kapıya doğru ilerledi, Julia onu takip ederken bir yandan hâlâ mesaj atmaya devam ediyordu. Miles omzunun üzerinden geriye doğru döndü ve, “Gün doğumu saat altıdan önce,” diye seslendi. “Beş otuzda hazır ol.”

“Beş,” diye karşılık verdim. “Sen de geliyor musun Julia?”

“Sabaha karşı saat beşte mi?” dedi neşeyle. “Alüminyum folyo yemeyi tercih ederim. Ama siz ikinize iyi eğlenceler.”

SABAHA KARŞI saat dört elli sekizde, sessizce odamdan çıktım, elimde sandaletlerimle, kanepede horlayarak uyan Julia'nın yanından parmak uçlarımın üzerinde geçerek mutfğa gittim. Duvara monte edilmiş mikrodalga fırının altındaki ışığı açtım ve Miles'ın odasından gelmesini beklerken, bir bardak su içtim.

Saat beş oldu ve geçti.

Sonra beşi beş geçti.

Beşi on bir geçti.

Anlamsızca huysuz olmak istemiyordum ama saat benim için bile lanet olası derecede erkendi ve gerçekten nefret ettiğim bir şey varsa, o da insanları beklemektir.

Birkaç düzine mutsuz anı, *olabilecek en kötü* film bobi-ni gibi zihnimde belirliyordu ve ben de onları yeterli şekilde uzaklaştıramayacak kadar yorgundum.

Bu nedenle de çenem yerinden çıkacak kadar fazla esnerken, bir yandan da babam olmadan annemle kaldığımız ilk dairededim, ön pencerenin önünde bekliyor, önümüzden her eski bir araba geçtiğinde bakışlarımı kaldırıyordum.

İlkokulumun dışındaki karlı kaldırım kenarının üzerinde bekliyor, botlarımın ön kısmını siyahlaşmış ve erimiş karın içine sokarken, kendime eğer yüze kadar sayarsam babamın geleceğini söylüyordum. Ve eğer o zamana kadar gelmezse, iki yüz elliye kadar sayana kadar gelecekti. Stresli bir şekilde ve hâlâ işe giydiğı topuklu ayakkabılarıyla annem arabasını park edip, arabanın açık penceresinden babam adına özür dileyene kadar sayıyor ve bekliyordum: *Üzgünüm, üzgünüm, sanırım bir şey olmuş olmalı.*

Posta kutusunun önünde, doğum günü kartlarının gelmesini bekliyordum.

Noel'de bir telefon gelmesini bekliyordum.

Bekliyordum.

Bekliyordum.

Nadiren gelen birini bekliyor, her seferinde kendimi daha da kötü hissediyordum, ta ki en sonunda bu hislerimin beklemeyi bırakmadığım sürece sonlanmayacağını fark edene kadar.

Bir insanı gelmesi için zorlayamazdınız ama gelmediklerinde bir ders alabilirdiniz.

İnsanların kelimelerine değil, eylemlerine güven.

Karşılıklı olarak seni sevmeye hazır olmayan hiç kimseyi sevme.

Sana tutunmayan insanları bırak gitsinler.

Sana gelmek için acele etmeyen herhangi birini bekleme.

Yeniden yatağıma girmeyi ve gelmekte olan Okuma Maratonu tanıtımının son düzenlemelerini bitirmeyi düşündüm. Sonra ön kapı hafifçe açıldı ve koridordan küçük bir ışık huzmesi yayılmaya başladı.

“Selam,” diye fısıldadı Miles, ellerindeki termosları kaldırarak. “Hazır mısın?”

“Ben saat beşten beri hazırım,” dedim ona.

Öne doğru eğildi ve dolabın arkasından fırının saatine baktı. “Lanet olsun.” Termoslardan birini bana verdi. “Kendime fazladan on beş dakika verdim, sonra telefon çekmiyordu ve sonra barista ile konuşmaya daldım... her neyse, üzgünüm Daphne.”

Başımı iki yana salladım, huysuzluğum geçiyordu. Miles burada bana bir iyilik yapıyordu. “Sorun değil.” Sandaletlerimi giydim. “Gidelim.”

Dışarıda hava, dairemizde olandan daha serindi, havadaki esinti kollarımın ve bacaklarımın karıncalanmasına

neden oluyordu. Bacağımdaki tüylerin uzadığını hissedebiliyordum ve dün gece bacaklarımı neden tıraş ettiğimi merak ettim.

Çünkü ev arkadaşından hoşlanıyorsun, dedi içimdeki diyalog yardımcı bir şekilde, ve onun bacaklarına bakmasını, dokunmasını ve muhtemelen yalamasını istiyorsun.

Hayır, diye karşı çıktım kendime. Bunu yarın işte etek giymek istediğin için yaptın.

Ama buna inanmıyordum: işe en son etekle gittiğimde, Elleyici Stanley bana ona kalp krizi geçirteceğimi söylemişti.

Eteğimin ucu baldırımın ortasına kadar uzanıyordu.

Neyse ki tam o anda Ashleigh masanın yanından geçiyordu ve ona kütüphaneden üç aylık uzaklaştırma cezası vermişti.

O kadar yorgundum ki espressoyla karışmış jet yakıtı bile içmeye razıydım ama Miles'ın bana verdiği termostan bir yudum aldığımda, ağzıma mükemmel derecede uyumlu baharatlı, tatlı, kremamsı bir tat geldi. "Bu chai," dedim.

Miles kamyonetin kapısını açtı ve içeri girdi. "İstediğinin bu olduğunu düşünüyordum."

Ben de kamyonetin içine girdim. "Hayır, bu, ben sadece... teşekkür ederim."

"Sorun değil." Anahtarı yerine soktu ve motor homurdandı ama araç çalışmadı. Motor çalışmaya başlamadan önce iki kere daha denedi ve sonra sessiz sokağımızdan uzaklaşırken, uyuyan şehir morarmış bir çürük kadar siyah ve maviydi.

Pano kiralama yerinde, oraya çoktan gelmiş olan bir çift daha vardı –ikisi de sarışındı ama boyları komik bir şekilde birbirleriyle orantısızdı– ve kızın gözlerinden uyku akan adamla yaptığı canlı, neşeli, yüksek sesli konuşmadan

anlaşıldığı kadarıyla bu, onların ilk buluşmalarıydı. Ki bu *bir şekilde* ilk gerçek tatilleri de olabilir miydi?

Kız, kayıt bölümünden botun suya ineceği nakliye kamyonetine gidene kadar, devamlı olarak birbirlerinin işleri (sırasıyla finans ve park yönetimi) ve birbirlerinin evcil hayvanları (üç kedi, iki Alman çoban köpeği) hakkında erkeğin hızlıca geçiştirdiği sorular soruyordu.

Bunu aramızda konuşmadan Miles ile geride kaldık ve onlar kendi yollarına gidene kadar kendimizi bize verilen kuru çantaları toplamak ve can yeleklerimizi üzerimize takmakla meşgul olduk.

“Bana herkesi sevdiğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu bana ilk kanomuzu suya indirirken.

“Evet,” dedim.

“Onları sevmiyorum.” Çenesiyle bizimle kamyonette olan, küreklerini hızla öne arkaya hareket ettiren, arkası bize dönük çifti işaret etti.

Gülümsememi bastırdım. “Onları *tanıyor* musun?”

“Yedi saatlik kamyonet yolculuğunun ardından, onları yeterince tanıyorum,” dedi.

Kıkırdadım. “Buraya gelmemiz altı dakika sürdü.”

“Onlar benim düşmanlarım.” Kanoyu düzeltti ve eliyle bana kanoya girmemi işaret etti.

“Yani senin bana iyi davranman için yapmam gereken tek şey, sabah saat altıdan önce, yirmi beş Adderall yutmamak.”

“Ya da üç kedi alıp hepsine Tanrıça adı vermemek,” diye ekledi.

“Gerçekten mi? Aslında Keith hakkında en sevdiğim şey buydu.”

“Benim en sevdiğim şey, Gladys öksürük krizi geçirip, yaklaşık on bir saniye kadar konuşamadığı zamandı.”

“Küstah olduğunda çok eğleniyorum,” dedim ona kanoya tırmanıp, ıslak, kaygan seleye otururken.

“Tadını çıkar,” dedi. “Bir daha asla bu kadar erken kalkmayı planlamıyorum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Petra haklıymış.”

Kanonun yanından eğildim ve ona su sıçrattım, gözleri kocaman açılmıştı.

“Bu da neyin nesiydi!”

“Bu senin Petra vergin,” dedim. “Bir daha ondan bahsedersen, Gladys ve Keith’i buraya geri çağırırım ve bu kano gezintisini bir olay hâline getiririm.”

“Tamam, tamam,” diye kabullendi, kendi kanosunu suya indirmek için kıyıya doğru geri yürürken. “Ama eğer Peter’dan bahsedersen, seni suya deviririm.”

“Kimden?” dedim masum bir şekilde.

Gerçek şuydu ki, kıyıdan uzaklaşmamızdan beş dakika sonra, Peter zihnimin en önlerinde yerini almıştı çünkü kollarım ve omuzlarım gösterdiğim efordan dolayı çoktan yanmaya başlamıştı ve Miles durup beni beklemeden önce ancak iki kere kürek çekebiliyordu.

Işık suyun üzerinde kanar gibi yayılırken, karanlık ufuk görünümü daha yeni yumuşamaya başlamıştı ve daha şimdiden bunun büyük bir hata olduğunu anlamıştım.

Koyda, daha maceraperest yerel halkın –muhtemelen Miles ve Petra gibi insanların– kamp yapmayı sevdiği küçük bir adanın etrafında, on kilometrelik bir daire çizmeyi planlamıştık.

Koyda bu şekilde sıkışıp kalmışken, doğru düzgün bir gölde olması gerektiği gibi mücadele edebileceğimiz herhangi bir akıntı ya da dalga yoktu ama ne yazık ki hâlâ yeterince hazırlıklı değildim.

“Sen ilerleyebilirsin,” diye seslendim suyun üzerinden.

Miles kahkaha attı. “Neden böyle bir şey yapayım?”

“Çünkü aslında geriye doğru gittiğimden oldukça emimim,” dedim.

“Sudan dolayı,” diye belirtti. Her yönde. Gidilecek bir yer yok. Tabii eğer Keith ve Gladys’i yakalamak konusunda ciddi değilsen.”

“Bunun için ne bir niyete ne de bunu yapabilecek duygusal kapasiteye sahibim,” dedim.

“O zaman rahatlayalım,” dedi. “Acele etmeye gerek yok.”

“Tamam, bu değişirse, beni başından savabilirsin.”

“Evet Daphne, eğer bir şey değişirse ve tatlı su köpekbalıklarından kaçmam gerekirse, ölümüne kürek çekeceğim ve seni ölmen için burada bırakacağım.”

“Gölde gerçekten köpekbalıkları var mı?” diye sordum.

“Bunu sorman bile beni gücendirdi,” dedi.

“Sanırım birinin Michigan Gölü’nün onurunu savunması gerekiyor,” dedim.

“Bu neden ben olmayayım?” diye bana katıldı.

Birbirimizle yan yana yavaşça kürek çektik, yavaşça yükselen güneş, her şeyi pembe ve altın rengine boyuyordu.

“Bunun bir klişe olduğunu biliyorum,” dedi bir dakika sonra, “suyun üzerinde olmak her zaman bazı insanlar için kilisede olmak nasıl bir şeyse öyle hissetmeme neden oluyor.”

“Bunu anlıyorum,” dedim. “Burada, küçüksün ve etrafında başka kimse yok ama yalnız değilsin. Sanki herkesle ve her şeyle bağlantılı gibisin.”

“Kesinlikle,” dedi. “Ve hayran kalmayı hatırlıyorsun. Bu gezegenin ne kadar olağanüstü olduğunu unutmak çok kolay.”

Ona doğru bir bakış attım. “Bence sen günlük olarak bir şeylere hayran kalmak konusunda oldukça iyisin.”

“Bazen,” dedi o zaman, “sen de öylesin.”

Homurdandım. “Ben daha çok huysuz bir kötümserim ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Her bir şey yediğinde inliyorsun,” dedi. “Senin olduğunu düşündüğün kadar kötümser olduğunu düşünmüyorum.”

Kızardım ve temiz bir şekilde konuşmanın konusunu değiştirdim: “Sanırım çocukken beni *hayran bırakan* şey kütüphaneydi. Orada hiçbir zaman kendimi yalnız hissetmezdim. Dürüst olmam gerekirse, bu aynı zamanda kendimi babamla bağlantı içindeymişim gibi hissetmeme neden oluyordu.”

İşte buradaydı, korkunç bir şekilde utanç verici bir gerçeği konuşmanın tam ortasına bırakmıştım. Hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmediğim bir gerçeği.

Bu, fazla basitleştirme olabilirdi ama gerçek buydu: “Kütüphaneleri sevmemin nedeni o.”

“Çok okuyan biri miydi?” diye tahminde bulundu Miles.

Güldüm. “Hayır. Hiçbir zaman ne zaman ziyarete geleceğini önceden planlamazdı ve hiçbir zaman parası olmazdı, bu nedenle de öylece kasabaya gelirdi ve kitap almam, bir aktiviteye katılmam ya da herhangi bir şey için beni kütüphaneye götürürdü. Dolayısıyla da küçükken, kütüphaneleri gerçekten babamla ilişkilendiriyordum. Bunun ‘bizim olayımız’ olduğunu hissediyordum.”

“Yakın mısınız?” diye sordu.

“Hiç değiliz,” dedim ona. “Uzun süredir California’da yaşıyor ve ne zaman ziyaret edeceği tahmin edilemiyor. Geleceğini söylediği zaman gelmez, onu beklemediğin zaman ortaya çıkar. Ama ben çocukken gerçekten *eğlenceli* bir babaydı. Ve kütüphaneye yaptığımız bu ziyaretler, özel ola-

rak onun bana verdiği harika hediyelermiş gibi hissetmeme neden oluyordu, anlıyor musun?”

Sanki okumak istediğim herhangi bir şeyin anahtarına sadece o sahipmiş gibi.

“Annemin hiçbir zaman oraya gelecek vakti olmuyordu ve ben de okul kütüphanecisinden korkuyordum. Bu nedenle de yaşım yeterince büyüdüğünde, okuldan sonra yerel kütüphane şubesine giderdim ve annem de işten çıktıktan sonra gelip beni alırdı.”

Miles sırttı. “*Tüm* farkı iyi bir kütüphaneci yaratır.”

Ona doğru döndüm. “Dalga geçiyorsun ama bu doğru.”

“Dalga geşmiyorum,” dedi. “Eğer benim kütüphanecim sen olsaydın, çok daha fazla kitap okurdum.”

“Sesli kitapları da saydığım için mi?” dedim.

“Başlangış olarak öyle,” dedi. “Aynı zamanda seni etkilemek isterdim.”

Yüzümün karıncalandığını hissettim. “Julia harika,” dedim.

“Öyledir,” diye bana katıldı. “O, en iyisidir.”

“Hep birbirinize yakın mıydınız?” diye sordum.

“Büyük ölçüde,” dedi. “Demek istediğim, o doğduğunda ben on üç yaşındaydım dolayısıyla da sıklıkla evin dışında oluyordum ama evde olduğum zamanlarda, yavru bir köpek gibi beni takip ederdi. Yani, gerçek anlamda arkamdan emekleyerek gelirdi.”

Bunu zihnimde canlandırıp sırttım. Kahverengi gözlü, koyu renk saçlı bebek Julia, cılız kahverengi gözlü, ergen Miles’in peşinde geziyordu.

“Ben şehre taşındığımda o sadece beş yaşındaydı,” dedi. “Ama onu elimden geldiğince çok görebilmek için geri dönüyordum.”

“Her cumartesi onu ziyaret edip, dışarı çıkardığını söyledi.”

Hafifçe yüzünü ekşittiğini gördüm. “Sadece arada sırada onu evden çıkarmam gerekiyordu.”

İşte yine oradaydı, kutudaki o çatlak. Ama ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geçti, kutunun içindekiler saklı kalmıştı.

Yeniden sessizce kürek çekmeye başladık. Alnımda ter birikiyor, göğüs kafesimin bağlantı yerlerinden ve kürek kemiklerimin arasından aşağı damlıyordu. “Biliyorsun, bu konuda konuşabilirsin,” dedim ona en sonunda.

“Ne hakkında?” dedi.

“Herhangi bir şey,” dedim. “Seni rahatsız eden her neyse. Aslında iyi bir konuşmacıdan daha çok iyi bir dinleyiciyimdir.”

“Sen harika bir konuşmacısın,” dedi. “Ama beni rahatsız eden hiçbir şey yok. Ben iyiyim. Sadece onun neden kaçtığını bulmam gerekiyor.”

“Bir şeyden kaçtığını söyledi mi?” Onunla kısa süre önce tanışmıştım ama Julia’nın *herhangi bir şeyden* kaçtığını hayal etmek zordu. “Kokain bağımlısı olan kara ayıyla karşılaşmış olsa bile, onun karşı koyduğunu ve durumu oldukça iyi idare ettiğini zihnimde canlandırabiliyorum.”

“İsrarla ‘benim yanımda olmak’ için burada olduğunu söylüyor,” dedi.

“Pekâlâ,” dedim, “belki de öyledir.”

Bana bir bakış attı. “İşler yolunda gitmediğinde bana hiçbir zaman söylemez ama bunu saklamak konusunda da pek iyi değildir.” Bakışlarını ilerideki adaya çevirdi ve başını iki yana salladı. “Çözeceğim. Sorun yok.”

Yeniden bana baktığında sırtıyordu, kayıtsız görünüyordu ama bu sefer tamamen ikna olmamıştım. “Hâlâ iyi

durumda mısın yoksa geri dönmek ister misin?” diye sordu, açıkça Julia ile ilgili konuyu kapatmıştı.

Dolayısıyla ben de konuyu kapattım. “Ben iyiyim.”

Güneş, suyun parlak kristal yeşil rengini kazanmasını sağlayacak kadar yükseldiğinde, Miles kürek çekmeyi bıraktı, tek bir hamlede kazağını ve tişörtünü çıkardı ve kucağına bıraktı. Kolsuz gömleğimin bedenime yapışmasına daha fazla dayanamayana kadar bir yirmi dakika daha bekledim, sonra pes ettim ve mayomun üzerindeki gömleği çıkardım.

“Bu gerçekten harika,” dedi Miles.

Gömleğimi çıkardıktan sonra can yeleğimi yeniden üzerine giyerken ona baktım. Orman kaplı adaya, üzerinde asılı olan pustan geriye kalan son kalıntılara bakıyordu, kanosu benimkine çarpıyordu.

“Öyle,” dedim bir nedenden ötürü bunu fısıltıyla söyleme ihtiyacı duyarak.

Bana baktı. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Beni davet ettiğin için teşekkürler,” dedim.

Dudaklarında dalga geçer bir gülümsemeyle çenesini içeri doğru çekti. “Bundan nefret etsen bile mi?”

“Nefret etmedim,” dedim.

İkna olmuş gibi görünmüyordu.

“Aslında sanırım sevdim,” dedim. “Ben sadece bu işte iyi değilim ve birini bekletiyor gibi hissetmek beni strese sokuyor.”

“Neden?” dedi.

Omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“Ama benim için önemli değil,” dedi.

“Öyle *diyorsun*,” diye cevap verdim.

“Olimpiyatlara hazırlanmıyorum Daphne,” dedi. “Neden umurumda olsun ki?”

“Eskiden beraber yürüyüş yaptığımız zamanlarda, nefes nefese kalırdım ve Peter...” Yaptığının hatanın farkına çok geç vardım.

Eğer söylediğim cümleyi böyle aniden yarıda kesmesem, Miles muhtemelen ağızımdan kaçan kelimeyi fark etmeyecekti.

Kanoma doğru uzanırken, dudaklarının kenarı kıvrıldı. Başımı iki yana salladım ama hareketini yavaşlatmadı.

“Hayır!” diye ciyakladım o beni bir tarafa doğru devirirken. “Söylemedim!”

“Yüzde yüz söyledin,” diye karşı çıktı.

“Farklı bir Peter!” diye bağırdım, bir dakika boyunca birbirimizle gülerek mücadele ederken. “Farklı bir Peter!”

“O zaman ona Pete demeliydin,” dedi Miles.

Kanoyu son bir kez kuvvetle iterek, beni soğuk suyun içine devirdi. Can yeleğim beni yeniden yüzeye çıkarmadan önceki bir saniye soğuk su yüzümün üzerini kapladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye ciyakladım, ona doğru yüzerken, artık ben onun kanosunun yan tarafını tutuyordum.

“Kuralı ben çiğnemedim,” diye karşı çıktı.

“Beni gölün içine attın,” dedim onu da suyun içine çekmeye çalışıp, başarısız olurken. “Bu, çok daha kötü.”

“Tamam, tamam,” dedi. “Ben de suya geliyorum.” Ama bunu söylerken bir yandan küreğini kavrayıp, suyun içine sokuyor, kaçmaya çalışıyordu.

Kanonun bir yanını kavrayıp, bütün gücümle aniden çektim.

Birkaç saniye mücadele etmem gerekti ama sonunda onu devirmeyi başardım.

Miles göle düştü. Sırılsıklam ve ağızından sular çıkarak yüzeyde yeniden belirdi, saçlarını yüzünün önünden çekti,

güneşin karşısında gözlerini kısmıştı. “Yüzme bilip bilmediğimi bile kontrol etmedin,” diye söylendi, çok korkmuş gibi davranmaya çalışarak.

“Seni kurtarırdım,” dedim.

“Sen mi?” dedi. “Ben senden yaklaşık yirmi kilo daha ağırım.”

“İlk olarak,” dedim, “kesinlikle değilsin. Ve ikinci olarak üzerimde bir can yeleği var. Sorun olmazdı.”

Bana doğru yüzdü, bir kolunu belime doladı, tenini tenimin üzerinde hissettiğimde midem göğsüme kadar yükselmiş gibi gelmişti, kalbim boğazımın arkasına kadar yükselirmiş gibi hissederken, onun ağırlığı bizi aşağı doğru çekiyordu. “Fizikte iyi değilsin Daphne,” dedi kulağıma, ikimiz birden batmaya başlarken.

Ona doğru dönmek için kıvranıyor, bir şeyler beni orada tutmadan önce önüme gelen her şeyi itip uzaklaştırıyordum. “Yüzebileceğini biliyordum Miles.”

“Nasıl?” diye sordu.

“Bir, senin hakkındaki her şey,” dedim. “İki, fotoğraflar gördüm.”

“Ashleigh ile odamı gizlice ararken mi?” diye dalga geçti.

“Evet, odanı gizlice ararken,” diye kabul ettim.

Başıyla onaylayıp, önüme doğru su attı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Sen hiç benim odamı gizlice aradın mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi.

O kahkaha atana kadar onu inceledim, sonra adaya ardından da benim gözlerime baktı. “Tamam, kapını açık bıraktığın birkaç sefer, içeri göz attım. Ama senin çekmecelerini falan karıştırmadım.”

“Affedersin,” dedim. “Ben senin çekmecelerini *karıştır*

madım. Gerçi bunu yapmama da gerek yoktu çünkü zaten bütün çekmecelerin açıldı.”

“Çekmecelerin içine baktın.” Yüzerek bana biraz daha yaklaştı.

“Bakmadım,” dedim.

“Eğer merak ediyorsan,” dedi, “kapın açıkken çekmecelerin hiçbir zaman açık değildi.”

“Merak etmiyordum,” dedim.

“Tertemizdi,” dedi. “Senin kim olduğuna dair tek bir ipucu bile yoktu.”

“Ne kadar da sıkıcıyım,” dedim.

“Gizemli,” diye karşı çıktı. “Bir bulmaca gibi.”

“Ya da fazlasıyla düzenli bir gümüş çatal bıçak takımı tepsisi gibi,” dedim.

Suyun altında baldırlarımız birbirine sürtünüyordu. Bir uğultu doğruca bacağımın üst kısmından karnıma doğru yayıldı.

“Bir gümüş çatal bıçak takımı tepsisi gibi?” dedim.

Olumsuz anlamda başını salladı. Bacaklarımız bir daha birbirine sürtündü, bu sefer bacaklarımızın daha üst kısmı birbirine dokunmuştu. “Bir sır gibi.”

Başımı döndüren bir gerilim hissettim. Bunu yatıştırmak için, “Sanki bir çift kolum daha olduğunu saklıyormuşum gibi,” dedim.

“Sanırım bunu fark ederdim,” dedi.

Suyun altında ellerimiz birbirine dokundu. Bir sonraki seferde, parmaklarımız birbirinin üzerinden kaydı, biz geri çekmeden eklemlerimiz hafifçe birbirine süründü.

Sırtüstü yüzerek ondan uzaklaştım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. Nabzım normale döndüğünde, “Biraz daha kürek çekelim mi?” diye sordum.

“Eğer istersen,” dedi.

Parlayan turkuaz suyun üzerinden adanın sahiline baktım. Düşündüğüm kadar uzak değildi. Artık bunu yapmamız olası gibi hissediyordum.

“İsterim,” dedim ona.

“BAYILDIM,” dedim.

“Sana söylemiştim!” Ashleigh telaşla yanımdan geçip, BARn’ın ışıklarla dolu verandasına doğru ilerledi, BARn kelimesinin nasıl tasarlandığını fark etmiştim. Saçlarım hâlâ kano sonrası aldığım duştan dolayı ıslaktı, elbisemin askılarının güneş yanıklarına sürtündüğü yerlerde omuzlarım acıyordu ve kolumdaki kasların jöle gibi olduğunu hissediyordum. Betonla karıştırılmış bir jöle.

Ben daha fazla ileri gidemeyeceğimi kabul ettiğimde, Miles ile adanın çevresini dolanmayı bir kenara bırakın, adaya *kadar* bile gidememiştik.

Aynı zamanda o gün yaptığım hatayı da o sırada fark etmiştim. Kesinlikle kürek çekerek kıyıya geri dönmeye hiç enerjim kalmamıştı. Miles geniş zigzaglar çizerek ileri geri kürek çekerken, benim gücümü toplamam için birkaç kürekte bir durmamız gerekti.

Gün doğumundan önce ya da sonra, bir süre boyunca kanoya binmeyecektim.

Şimdiye kadar, BARn benim hızıma çok daha uygundu.

* BARn: “Bar” kelimesinin sonuna “n” harfi eklendiğinde AHIR anlamına gelir (ç.n.)

Julia ve Miles, Ashleigh'nin kısa kasalı arabasının arka koltuğundan, çimenli otoparka çıktılar. "Aman Tanrım, bir tako kamyoneti," dedi Julia, uzun adımlarla verandaya doğru ilerleyen Ashleigh'ye yetişmek için acele ederek.

Park edilmiş tako kamyonetinin sağ tarafında, bir dans pisti ve bir sahne vardı, bir müzik grubu yüksek sesle "*The Boys of Summer*" şarkısını çalıyordu. Sağ tarafta, kapıları sonuna kadar açılmış, büyük, kırmızı bir ahır vardı, ellerinde içkiyle dolu kavanozlar ve bira şişeleri olan insanlar içeri girip çıkıyordu. Aynı zamanda ahırın yanından dışarı doğru uzanan, üstü kısmen kapatılmış bir bar vardı.

"Burayı sevdiğimden daha az sevdiğim erkek arkadaşlarım oldu!" diye seslendi Julia, Miles arabanın kapısını kapatırken. "Bu sadece bizim bağlanma sorunlarımız," dedi Miles bana. "Ah?" ona doğru baktım. "Onları paylaşıyor musunuz? Çok hoş."

"Bir keresinde, *Mamma Mia 2* filminin orijinalinden daha iyi olduğunu düşündüğü için bir adamı terk etti," dedi bana.

"Vay canına, sıkı bir hayran," dedim.

"İki filmi de izlememişti," dedi. "Sadece bu konuda sağlam bir fikre sahip olmasının bir tehlike işareti olduğunu düşündü."

Kötü şöhretli kısıp kıkırtı ağzımdan kaçtı ve Miles'in yüzündeki gülümseme o kadar şefkatliydi ki bir battaniye gibi gülümsemesine sarılıp yatabilmeyi diledim.

"Tamam, hiç değilse," dedim, "Phish'ten-Nefret-E-den-Ashleigh ile aralarında bağlantı kuracakları bir şey oldu."

"Muhtemelen gecenin sonunda bizi başlarından savaçaklar," diye bana katıldı.

Birbirimizin gözlerine baktık. Kanımın uğuldadığını

hissettim. İki gece öncesinin hislerinin, anılarının hayaliyle bedenim ısınmıştı.

Parmaklarını parlak kırmızı olmuş omzumun üzerinde gezdirdi. “Bu acıyor mu?” diye mırıldandı.

“Biraz,” diye itiraf ettim. “Ama her yarım saatte bir güneş kremi sürmesi gerekmeyen havalı ve kayıtsız biri olmaya çalışmamın karşılığı bu.”

Yürümeyi bıraktık, BARn’ın parıldayan ışıklarının hemen dışındaydık, Julia ve Ashleigh kalabalığın içinde bir yerlerde gözden kaybolmuştu. “Şu anda havalı ve kayıtsız olabilir,” dedi Miles, “ama bir dermatoloğu aylık olarak ziyaret ettiğinde kendisini daha az özgür hissedecek.”

“Hayır, havalı, kayıtsız kızlar hiçbir zaman içlerinden geldiği için yaptıkları şeylerin sonuçlarıyla yüzleşmezler. Genetik olarak sağlıklı olmaya yatkındırlar. Zehirli sarmaşıklara ve kabuklu deniz ürünlerine karşı alerjileri olmaz, hiçbir zaman migrenleri tutmaz ve soğuk bir çadırın içinde sadece üç saat uyumuş olsalar bile hiçbir zaman güneşte yanmazlar.”

“Ha,” dedi.

“Ne?” diye sordum, tam yiyecek kamyonetinin sırasında bize el sallayan Julia’yı gördüğümde.

“Az önce havalı ve kayıtsız bir kız olduğumu fark ettim,” dedi Miles.

Julia ve Ashleigh’ye, büfenin emniyetine doğru ilerlemeye başladım ve omzumun üzerinden arkaya doğru, “Bunu ben de sana söyleyebilirdim,” diye seslendim.

DÖRDÜMÜZ, yiyecek kamyonetinin önüne yerleştirilmiş ahşap piknik masalarından birinde balıklı tako yedik. Dışarıdaki bardan viski ve tatlı çay sipariş ettik; kısa bir süre

için barın içine başlarımızı uzatmış ama çok kalabalık olduğuna karar vermiştik. Ahırın arka tarafındaki keçilere ait bölgeye doğru gittik. Diğer keçiler bar müşterilerinin giremediği bir alana kapatılmışken, bir tanesi yüzünü çite sürtüyordu. Bir süre yalnız keçinin başını okşadık, sonra yeniden dans pistine doğru yürümeden önce ellerimize bolca dezenfektan sıktık.

Müzik grubu, hızla on yıllar boyunca dinlenmiş Amerikan folk müziği şarkıları çalıyordu ve saçım tamamen kuruyup, sonra terden yeniden ıslanana kadar dans ettik.

Bir noktada Miles bize taze bira –ve benim için elma şarabı– almaya gitti ve üzerinde bir avuç karanlıkta parlayan kolye ve yanağında özensiz, pembe bir dudak iziyle geri döndü.

“*Tabii ki,*” diye bağırdı Julia müziği bastırmak için, ama bunu yaparken dansına ara vermedi, soluksuz bile kalmamıştı.

Ah, yirmi üç yaşında olmak.

Başını Miles’a doğru uzattı. “Bir bira almak için gider, boynunda morlukla döner!”

Bunu *mecazi* olarak söylemiş olması gerektiğini düşünüyordum ama bu, Miles içkilerimizi dağıtırken boynunu incelememe engel olmadı. İçkilerin hepsini dağıttıktan sonra, kolyelerden birini Ashleigh’nin boynuna taktı, birini taç gibi takabilmek için küçülten Julia’ya verdi. Sonra son iki kolyeyi benim boynuma taktı.

“Teşekkür ederim,” diye bağırdım. Müzik grubu az önce “*Crimson and Clover*” şarkısını çalmaya başlamıştı ve etrafımızda bulunanların yarısı sarhoş bir şekilde şarkıya eşlik ediyordu.

“O zevk bana ait,” dedi.

“*Anlıyorum.*” Yanağındaki öpücük izinin tam altına bir

fiske vurdum. Bunun kıskançlıkla sinirlenmiş gibi değil de amaçladığım gibi arkadaşça ve şaka gibi görünmesini umuyordum.

“Bir bekârlığa veda partisinde yapılması gereken şeylerden biri ya da öyle bir şeydi,” diye açıkladı. “Benim için silebilir misin?”

Parmaklarımı onun bira şişesinin üzerindeki buğunun üzerinde gezdirdim, sonra cildindeki lekeyi sildim. “Seni hiçbir yere götüremiyoruz.”

Onu duyabilmem için bana doğru eğildi. “Eğer sakalım olsaydı,” diye bağırdı, “bu asla olmazdı.”

“Yüzünde *Çılgılık* filmindeki hayalet surat maskesi olsa bile olurdu,” dedim.

Bana doğru döndü, dudakları neredeyse kulağıma değiyordu, baharatlı zencefil ve biranın ekmeksi kokusu burnuma vuruyordu. “Kıskandın mı?” diye dalga geçti.

Parmak uçlarımda yükselip, bir elimi omzuna koydum, ona eşlik edecek kadar çakırkeyiftim ama dürüst olacak kadar sarhoş *değildim*: “Sadece arada sırada kendi parlayan kolyelerimi kendim kazanmam iyi olurdu.”

Beline dokundu. Bedenimin tepeden tırnağa ısındığını hissettim. Otomatik olarak onun dokunuşuna doğru eğildim ve başını yeniden bana doğru eğerken parmaklarını belime doladı. “Bekârlığa veda partisi hâlâ barın yanında devam ediyor. Memnuniyetle seni tanıştıtabilirim.”

“Ve bu şarkıyı kaçıralım mı? Dünyada buna değecek kadar fazla parlayan kolye yok.” Ona doğru döndüm, koyu renk gözlerinin genişlemesinin, dudaklarında alaycı bir gülümsemenin belirmesinin üzerine, kalbim hızla ve sertçe çarpmaya başlamıştı.

Onun dudaklarına baktığımda, az önce neden bahsettiğimizi unuttum. Boğazımda beliren dikenli yumruyu

yuttum ve çenesinin sakalları çıkmaya başlamış köşesine dokundum. “Sakal neredeyse geri gelmek üzere.”

El bileğimi hafifçe daireler şeklinde okşamaya başladığında, elektrikli bir ürperme ondan bana geçmiş gibiydi. “Petra da nefret ediyordu,” dedi, sesi bir vızıltı gibiydi, müziğin içinde zar zor duyuluyordu.

Midemin keskin bir şekilde olduğu yerde döndüğünü hissettim. “Ben nefret etmiyorum,” dedim. “Hoşuma gitmeye başladı.”

Dudaklarının kenarları daha kıvrıldı, başparmağını el bileğimin yanında gezdirdiyordu. “Yani sakal bırakayım mı?”

Boğazımı temizledim. “Bu, sana kalmış.”

“Ve ben de sana soruyorum,” diye beni geçiştirdi, gülümsemesi hafifçe haylazdı ama bakışları beni olduğum yere çakacak kadar derin ve ağırdı.

Bu anın tutulan bir nefes ya da bir sabun kabarcığı gibi olduğunu hissediyordum, devam edemeyecek, o ya da bu şekilde kırılacak bir şey gibi.

Sonra bu oldu. Şarkı sona erdi, kakülleri alnına yapışmış ve maskarası gözlerinin etrafına bulaşmış olan Julia hızla bize doğru geliyordu. “Kim şat içmek ister?” diye sordu ve Miles benden uzaklaştı.

“Ben gidip getiririm,” diye gönüllü oldu Miles ve sıkışık kalabalığın arasında uzaklaştı, omzunun üzerinden bana attığı son bakışında, sanki Noel hediyesinin paketini açmaktan bir adım ötedeymiş gibi hissetmeme neden olan puslu bir hâl vardı.

“MILES İLE yatıyor musunuz?” diye sordu Ashleigh pazartesi günü öğle yemeği sırasında, *bao bun* yemek kamyonetindeyken.

Henüz limonatomdan bir yudum almış, kasadan fişimi almak için uzanmıştım ama ağızımdakini tükürmeden önce yüzümü çevirmeyi zar zor başardım.

“Ashleigh!” diye çıkıştım onu tezgâhtan çekerek uzaklaştırırken.

“Ne?” dedi. “Adam neredeyse altmış yaşında. Onu şaşırtacağımızı sanmıyorum.” Düşünceli bir şekilde, “Tabii eğer o *da* Miles ile yatmıyorsa,” diye ekledi.

“Ben Miles ile yatmıyorum,” dedim ona.

“Pekâlâ, tamam. İşaretleri yanlış okumuş olmalıyım.” Ses tonunda açıkça buna inanmadığı belli oluyordu.

Kasa görevlisi sırasıyla fiş numaralarımızı ve biz de tezgâhın üzerinden yemeklerimizi alıp, sonra kamuya açık sahile bakan çimenli tepeceğin üzerindeki piknik masalarına doğru yürüdük.

“Bir kere,” diye itiraf ettim. “Bir kereliğine bir şey oldu.”

Ashleigh’nin pembe rujlu dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Biliyordum. Bana her şeyi anlat.”

“Anlatılacak hiçbir şey yok,” dedim.

“O kadar kötü müydü?”

“Hayır,” dedim fazla vurgulayarak. Onun ukala gülümsemesinin üzerine ekledim, “Sadece demek istiyorum ki bunun nasıl olduğundan bile emin değilim.”

“Tamam, hâlâ benim önümden gidiyorsun çünkü ben *ne* olduğunu bile bilmiyorum.”

“Sadece biraz seviştik,” dedim.

“Hangi durumda?” dedi.

“Evde,” dedim. “Bir film izliyorduk ve bilmiyorum, öylece oldu.”

“Ne izliyordunuz?” diye sordu.

“Bir önemi var mı?” dedim.

“Zemini hazırlar,” dedi. “Dürüst olmam gerekirse Daphne, senin daha önce *hiç* yakın bir arkadaşın oldu mu?”

Sadie ile yaptığımız son konuşma, keskin bir duman gibi beynimin içinde savruldu. Ama daha da garibi, Ashleigh’nin bizim *yakın arkadaşlar* hâline geldiğimizi ima etmesinin üzerine midemin burulduğunu hissetmemdi. “Bir süredir olmadı, hayır,” dedim ona.

Dirseğimi kavradı. “Benim sosyal durumumun da bugünlerde çok iyi olmadığını biliyorsun. Sadece şunu demek istedim, bunları tekrarlamanın utanç verici değil, *eğlenceli* olması gerekiyor. Bu, yargılamanın olmadığı bir alan. Tanrı aşkına, kütüphanenin yirmi metre uzağındayız. Dün, bir adamdan ekmek kırıntılarından oluşan bir patika yaparak gezgin güvercinleri kütüphaneye yönlendirmemesini istemek zorunda kaldım.”

“Yine mi?” dedim.

“Larry değil,” diye cevap verdi. “Farklı bir adam.”

“Tamam, Miles’ı ekmek kırıntılarıyla baştan çıkarmak zorunda kalmadım,” dedim.

“Bu, her zaman için iyiye işarettir,” dedi.

“Bir *Hızlı ve Öfkeli* filmi izliyorduk,” dedim hızla.

“Hangisini?” dedi hemen.

“Sana gerçekten hangisi olduğunu söyleyemem. Vin Diesel’in olduğu.”

“Bu herhangi birini tahrik ederdi,” dedi. “Peki ne, garip miydi?”

“Hayır. Bu...” Yiyecek kamyonetindeki adamın bizi duymaya kalkmaması için ses tonumu düşürdüm. “Garip bir şekilde *iyiydi*.”

“Bunda garip olan ne var ki?” dedi Ashleigh. “Miles çekici bir adam.”

“Garipti çünkü sanırım, beş senedir Peter’dan başka-

sını öpmedim ve bunu en sonunda *yaptığımda*, bunu eski nişanlının yeni nişanlısının eski sevgilisiyle yapacağımı düşünmezdim.”

“Bu şekilde söylediğinde...”

“Her neyse, bunun çok büyük bir hata olduğu konusunda hemfikir olduk,” dedim.

“Gerçekten mi?” dedi. “Neden?”

Omuz silktim. “Demek istediğim, akla yatkın her sebepten ötürü. Birlikte yaşıyoruz. İkimiz de uzun süreli ilişkilerden çıktık.”

Ashleigh gözlerini devirdi. “Ciddi herhangi bir şeyin içine girmek zorunda değilsiniz. Boşanmam bir yıldan uzun bir süre önce sonlandı ve henüz üçüncü bir kişiyle bile bir randevuya çıkmadım.”

“Hayır, bunu biliyorum,” dedim. “Ciddi bile olamazdı çünkü...”

Sertçe kaşlarını kaldırdı. “Çünkü?”

İç geçirdim. İşler daha kesinleşene kadar bunu kütüphaneden kimseye söylemeyecektim ama Ashleigh artık benim arkadaşımdı. Bunu ona borçluydum. “Yeni bir iş arıyorum.”

Sanki beni anlamıyormuş gibi gözlerini dikip bana baktı. “Sen işini takıntı hâline getirmiş birisin. Bazen seni tablolara âdeta onlar kazanmış piyango biletleriymiş gibi bakarken yakalıyorum.”

“Tamam, bu biraz abartı oldu,” dedim, “ama evet, işimi seviyorum. Çok hevesli olmadığım şey bu kasaba. Demek istediğim, *bir kasaba* olarak burayı seviyorum. Ama buraya sadece Peter için taşındım. Annem doğu yakasında ve... bilmiyorum. Buraya katlanabileceğimden emin değilim. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm.”

Başını iki yana sallarken, bao bun’unu bıraktı. “Bak,

anlıyorum. Biz yetişkin insanlarız. Kendimiz için en iyisini yapmak zorundayız. Bu, benim için *çok kötü oldu* ama anlıyorum.”

“Teşekkürler Ash. Gerçekten.”

Omuz silkti, bao bun’u yeniden eline aldı ve büyük bir lokma ısırıldı. “Ama eğer burada kalmayacaksan ve ciddi herhangi bir şey istemiyorsan, o zaman Miles ile ilgili sorunun ne olduğunu anlamıyorum.”

“Sorun şu ki,” diye başladım, “bunun bir daha olması gerektiğini o söyledi.”

“Ha,” dedi.

“Ha, ne?” dedim, anında biraz paniklemeye başlayarak.

“Hiçbir şey,” diye temin etti beni. “Sadece bu beni şaşırttı. Dün gece aranızda bir titreşim vardı.”

“Sanırım Miles bir odada kese kâğıdıyla yalnız olsa da yine de bir titreşim olurdu,” dedim ama dürüst olmak gerekirse birinin daha bunu fark etmesi beni rahatlatmıştı. Hissettiklerimin sadece bir temenni olmadığını bilmek.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Aramızda bir titreşim olsun ya da olmasın, sonuç değişmiyordu. Ev arkadaşım ile tek gecelik bir ilişki yaşamayacaktım.

“Bir şey sorabilir miyim...” bunu nasıl soracağımı bulmaya çalışırken cümlemi yarıda kestim. “Ne olduğunu sormam için henüz çok mu erken? Seninle Duke arasında?”

“Tamam, az önce bana ev arkadaşınla aranızda geçen gizli takılmayı anlattığına göre,” dedi bao bun’undan kocaman bir ısırık alırken, “resmi olarak iş arkadaşı olmaktan *gerçek* arkadaş olmaya terfi ettiğimizi düşünüyorum.”

Bu düşünceyle kalbim sıkıştı. Onu daha erken tanımak için daha fazla çaba göstermiş olmayı diledim. Peter’la ayrılığımızdan önce bile, Ashleigh gibi bir arkadaşına sahip olmak güzel olacaktı.

“Duke benim lisedeki erkek arkadaşımды,” dedi ve sonra ağzındakini çiğnemek için bir saniye duraksadı. “Üniversiteye gittiğimiz zaman ayrıldık. Sonra ikimiz de buraya geri döndük. Sonunda, YMCA’de karşılaştık ve daha önce bahsettiğim gibi otoparktaki arabasında *buluştuk*.”

“Anladım.”

“Böylece dokuz ay sonra Mulder doğdu,” dedi. “Ve Duke hamileliğim sırasında harikaydı. Gerçek anlamda *birlikte* değildik ama o yanımdaydı. Ve daha sonrasında, sanırım biz sadece... yeni doğan bebeğimizden dolayı sarhoş gibiydik, bu nedenle de benimle evlenmek istediğini söylediğinde, ben de tabii ki haydi bunu yapalım diye düşündüm. Zaten bir aile olmuştuk, anlıyorsun değil mi?

“Ve yaklaşık beş yıl boyunca işler yolundaydı. Sonra Mulder ana okuluna gitmeye başladı ve ben de kütüphanede tam zamanlı çalışıyordum. Mulder karate ve jimnastik dersleri almaya başladı ve Duke da amatör hokey takımına katıldı ve...” Omuz silkti. “Bilmiyorum. İşler hâlâ yolundaydı. Ama ilişkimizin tamamı, çocuğumuzun etrafında dönüyordu. Hatta birlikte takıldığımız diğer çiftlerin bile Mulder yaşında çocukları vardı. Arkadaşlarımızı bu şekilde seçiyorduk. İzlediğimiz televizyon programlarını bu şekilde seçiyorduk. Hakkında konuştuğumuz tek şey buydu. Ve oğlumuz daha meşgul bir hâle geldiğinde, bu ilişki... benim için yeterli olmamaya başladı.

“Bu nedenle de *date* gecelerine çıkmaya başladık ve bunun yardımı oldu. Sadece ikimize ayırdığımız bir zamana sahip olmak. Ama bir şey hâlâ yolunda değildi. Bu... bu nihai şeklimize erişmişiz gibi hissettiriyordu. Şöyle ki, ondan bir yemek kursuna gitmesini istiyordum ve o da, *Biz yemek pişirmekten hoşlanmıyoruz*, diyordu ya da ben, *Portekiz’e taşınısak*, dediğimde, *Portekiz’de işlerimiz yok*, diyordu.”

“Demek istediğim... bunu söylemeye tereddüt ediyorum ama bunlar mantıklı cevaplarmış gibi görünüyor.”

“Ah, kesinlikle,” diye bana katıldı. “Ama her seferinde konuşma öylece, orada sonlanıyordu. *Peki ya yazın Portekiz’i ziyaret etsek*, demiyordu. *Neden aniden Portekiz’e taşınmak istiyorsun?* diye bile sormuyordu.”

“Neden istiyordun?” diye sordum.

“İstemiyordum,” dedi, sanki bunun belli bir şey olması gerekiyormuş gibi bir ses tonuyla. “Sadece kendimi daha az... yerleşik hissetmek istiyordum.”

Homurdandım. “Hayatlarımızı değiş tokuş etmeliyiz.”

Ashleigh başını iki yana salladı. “*İstikrar ve güvenilirlik* vardır ve bunlar harikadır. Ama yerleşik olmak? Öylesine tüm gezegende neyi sevdiğin ve sevmediğini zaten bilip bilmediğine, iyi olduğun her şeye, edineceğin her arkadaşına ve yiyeceğin her yemeğe karar vermek? Adam yatak odamızı yeniden boyamama bile izin vermiyordu! Onun yeni taraflarını tanımak ve kendime ait yeni taraflar bulmak istiyordum. Bu nedenle de ondan çift terapisine gitmeyi istedim.”

“Ve işe yaramadı mı?” dedim.

Ashleigh gülümsedi ama bu, onun yüzünde gördüğüm ilk hüznün ifadesiydi. “Benim için işe yaradı. Ama o terapiye gelmiyordu. Bana karşı iyi olmaya istekliydi ama *daha iyi* olmaya istekli değildi. Bunu elimden geldiği kadar uzattım. Sonra bir gün uyandım ve artık bunu daha fazla yapamıyordum. Ben de ona bunu söyledim. Ve bir parçam, onun sonunda bunu anlamasını bekliyordu. Terapiye gideceğini, *deneyeceğini* söylemesini. Ama bunu yapmadı.”

“Lanet olsun,” dedim. “Çok üzgünüm Ashleigh.”

Bıkkın bir şekilde omuz silkti. “Bazen bu korkunç bir şey ama bu, benim seçimimdi. Pek çok arkadaşımın, ger-

çekten iyi bir şeye sahip olmak için, oldukça iyi bir şeyden vazgeçtiğimden dolayı benim bencil bir aptal olduğumu düşündüğünü düşünüyorum. Ama eğer ben istediğim hayatı elde etmek için mücadele etmeye istekli olmazsam, çocuğuma bir yere bağlı kalmamasını nasıl öğretebilirim? Elimdeki hayatı sevmek için çok uğraştım ve eğer Duke da denemiş olsaydı, o hayata tutunurdum. Ama o sadece ‘işlerini’ bir yabancıyla paylaşmaya inanmayan adamlardan biri ve dolayısıyla terapi işe yaramadı.

“Benim bunu arkadaşlarımızla bile konuşmamı istemiyordu dolayısıyla ayrıldığımızda, bu aniden olmuş gibi göründü. Herkes onun tarafını tuttu ve dürüst olmak gerekirse, buna beni hâlâ bir yerlere davet etmeyi *bırakmayanlar* bile dahildi. Sanırım, çiftlerle dolu bir odada tek bir bekâr insanın olması *garipti*.”

İçime bir ağırlığın çöktüğünü hissettim.

Sadie ile yaptığım son konuşmayı düşündüm: *İkiniz de bizim için çok önemlisiniz.* Peter’la aynı kefeye konmak canımı yakmıştı. Ama canımı daha çok yakan ise buna inanmıyor olmamdı.

Eğer ikimiz de o ve Cooper için bu kadar önemli olsaydık, son iki buçuk ay içinde bir noktada beni aramış olmaz mıydı? Artık beni istemiyordu.

“Tanrım.” Ashleigh başını iki yana salladı. “Belki de dedikoduya bu kadar aç olmamın nedeni budur. *Hiçbir zaman* bizimle ilgili neler olduğunu herhangi birine söyleyebilecek gibi hissetmedim. Lanet olsun, az önce bir ilerleme kaydettim Vincent.”

“Artık soy ismimin tamamını bildiğinden bahsetmiyorum bile,” dedim.

“Gördün mü?” Bir ısırik daha aldı. “Resmi olarak arkadaşız.”

SALI, 25 HAZİRAN
GİTME ME 53 GÜN KALA

BEN EVE GİTTİĞİMDE, Miles ağzında bir parça tost, bir elinde anahtarları, telefonu ve bir şişe suyla kapıdan çıkmak üzereydi.

“Geç mi kaldın?” diye tahminde bulundum, onun dışarı çıkması için kapıyı açık tutarken.

Başıyla onaylarken, dudaklarının arasından tostı çıkardı. “Julia’yı götürmem gerekti. Bir *randevuya*.”

“O daha üç gündür burada,” dedim şaşkınlıkla.

“Biliyorum. Sanırım onunla BARn’da tanışmış.”

İkimizin de söyleyeceği bir şey yokmuş gibi görünen birkaç saniye geçti. Julia’nın gelmesinden bu yana dairede ilk defa yalnız kalıyorduk.

Sessizliği ilk olarak ben bozdum: “Her neyse! Gitmene izin vereyim.”

“Doğru. Sonra görüşürüz.” Gitmek için döndü ama neredeyse hemen geri döndü. “Söylemeyi unuttum, bu pazar bir şeyler yapamayacağım.”

“Ah.” Hüsrana uğramış gibi görünmemeye çalıştım. Hüsrana uğramış olmamaya çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, birlikte daha az zaman geçirmemiz bizim için en iyisi olacaktı. “Takma kafanı.”

“Olay şu ki,” diye konuşmaya başladı.

“Miles, gerçekten, sorun değil,” diye söz verdim.

“Hayır, biliyorum, sadece...” Duraksadı. “Cumartesi olan şu şeye gitmeye söz verdim.”

Sanki sadece kişisel olarak bunu onaylamakla kalmıyor aynı zamanda onun planları olmasından dolayı da heyecanlanmış gibi hevesle başımla onayladım.

“Ama iki biletim var,” dedi. “Bu yüzden de düşünüyordum da belki de benimle gelmek istersin?”

“Ah,” dedim.

Devam etmem çok uzun sürmüş olmalıydı ki dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirmişti ve gözleri keyifle parlıyordu. “Baskı yapmıyorum Daphne,” dedi. “Eğer istemiyorsan...”

“Hayır,” dedim. “Ondan değil.”

Aslında, *tamı olarak* buydu.

“Sadece bazı işlerimi yapmak zorunda kalabilirim,” dedim. Bahsettiğim bu iş, kendimi bir cumartesi akşamı Miles Nowak ile yalnız ve kurduğumuz *arkadaşça* sınırı aşmamayı başaramayacak bir hâlde *bulmamaktı*.

“Üzgünüm,” dedim kendimi zorlayarak. “Belki bir sonraki sefere.”

Başıyla onayladı. “Tabii ki,” dedi. “Daha sonra görüşürüz.”

Ben de başımı salladım. “Görüşürüz.”

Tostunu yeniden dudaklarının arasına aldı ve koridorun sonundaki merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

Kendimi dairenin içine kapattım ve tüm bedenimi kaplayan pişmanlığın yatışmasını bekledim.

En iyisi buydu. *En azından* elli üç gün boyunca buraya sıkışıp kalmıştım ve hayatımı *bir daha* o şekilde mahvetmeyecektim.

Çantamı bıraktım ve dairenin içine doğru ilerledim. Julia'nın ayakkabıları ön koridorda, kıyafetleri oturma odasının her yerindeydi ve nevresimleri hâlâ kanepenin üzerinde duruyordu. Banyodaki tezgâhın üzerine makyaj malzemeleri bulaşmıştı ve iki tane saç şekillendiricisini prize takılı bir hâlde bırakmıştı.

Yangın çıkarma tehlikesi hariç, benim için bir sakıncası yok. Çocukken kardeşleri olan arkadaşlarımı çok kıskanırdım. Çocukluğumdaki en iyi anılarım annemle film izlediğimiz gecelere ve cumartesi sabahları ucuz edebiyat dükkânları ve müzik dükkanlarına yaptığımız ziyaretlere dairdi ama çocukluğumun büyük bir kısmı aksi hâlde boş bir dairenin içinde oturup, benimle fazlasıyla ilgilenen bir anne yerine bir aileye sahip olmanın getirdiği seslere, karmaşaya ve istikrara özlem duyarak geçmişti.

Julia pasaklı biri olabilirdi ama onun eşyalarının her yerde olması, boş dairenin biraz daha az ıssız hissettirmesine neden olmuştu.

Onun ütüsünü prizden çektim ve etrafı biraz toparladım, sonra da duşa girip, kendime basit bir hamburger yaptım. Yemek yerken, gece boyunca bağış toplama hedeflerimizi gerçekleştirmeye çalışırken, bizim için video kaydedip yayınlamalarını istemek için, potansiyel sponsorlarla birlikte Richmond kütüphanesindeyken ağırladığımız popüler yazarların birkaç tanesine e-posta attım. Sonra telefonumdaki takvimi duvardaki takvimle karşılaştırdım. Şaşıracak Miles'in şarap evindeki vardiyalarını mavi kalemle eklediğini ve Julia'nın (o olduğunu varsayıyordum) perşembe gününün yanına kırmızı kalemle CİNAYET İŞLE yazdığını gördüm.

Bunun altına olabilecek en küçük harflerle karaladım: *Julia hakkında FBI'yi ara.*

Sonra yatağıma yattım ve okumaya çalıştım ama bunu başaramadım. Sonra bir aksiyon filmi izlemeyi denedim ama hızla böyle bir şeyi tek başına izlemenin eğlenceli olmadığını fark ettim, bu nedenle de sosyal medyada gezinip, üniversite arkadaşlarımla yaz gebeliklerini duyurduklarını, Richmond'daki iş arkadaşlarımdan birinin kısa süre önce ailesini görmek için Tayland'a gittiğini gördüm ve sonra, birdenbire orada, ekranımdaydı.

Petra.

Ve kesinlikle bu yeterince sarsıcıydı. Ama nabzım hızlanırken, telefonu odanın diğer ucuna fırlatmak istememe neden olan bu değildi.

Bunun nedeni fotoğrafı paylaşan kişiydi. *Fotoğrafta* olan diğer kişiydi.

Ufak tefek bir kadın kollarını Petra'ya dolamıştı, ikisi de önlerinde turuncu kareli bir masa örtüsünün üzerindeki çoğu tüketilmiş çikolatalı gözleme tabaklarıyla yüzleri parlayarak kameraya bakıyorlardı.

Fotoğrafı sadece bir an için görmüştüm ama zihnime dağlanmıştı.

O masa örtüsünü, gözlemleri ve hatta Petra'nın yüzü ısıldayan arkadaşını *tanımışken* nasıl dağlanmayacaktı ki?

Kalbimin boğazımda attığını hissederek yatağın üzerinde ilerledim ve telefonun ekranını yeniden kendime doğru çevirmeden kendimi hazırladım.

Fotoğrafı Cooper paylaşmıştı. Fotoğrafın nerede çekildiğini anlamak için konum etiketine –*RICHMOND, VIRGINIA*– ihtiyacım yoktu. Burası bizim geç kahvaltı noktamızdı. Cumartesilerin çoğunda Cooper, Sadie ve Peter'la birlikte gittiğimiz yer.

Peter ve Petra onları ziyaret ediyordu.

Nefes alamıyordum. Kıyafetlerimin çok dar olduğunu hissediyordum, tenim ısınmıştı ve kaşınıyordu. Sendeleye-

rek pencerenin yanına gittim, kollarım ilk denememde pencereyi açamayacak kadar güçsüzdü. En sonunda pencereyi açtığımda, zaten sıcaklığı azaltacak bir esinti yoktu.

Eski sevgilinizin sizin yerinize başka birini koyması bir şeydi. Tüm hayatınız başka birine verilmiş gibi hissetmek ise başka bir şey.

Kusacağımı düşündüm. Ne olur ne olmaz diye banyoya bile gittim.

Bu senin suçun, diye fısıldadı zihnimin gerisinden gelen bir ses. *Her şeyi Peter'in etrafına inşa eden sendin.*

Onun memleketine taşınmıştım. Sadie ile aramızdaki ilişkinin dördümüzün etkisine girmesine izin vermiştim, haftalık kız kıza çıktığımız akşamlar iki çiftli randevulara dönüşmüştü, hafta sonu seyahatlerimizin yerini çiftli tatiller almıştı, konuşmalarımız saatlerce süren telefon konuşmaları yerine grup konuşmaları şeklinde gerçekleşmeye başlamıştı. Kendime arkadaş edinmek yerine, –sadece paylaştıkları anıları yeniden paylaşmakla ilgilenen bir grubun içinde ilerleme kaydetmek ne kadar zor olursa olsun– isteyerek Scott ve Peter'ın Waning Koyu'ndaki bütün arkadaşlarıyla arkadaş olarak varımı yoğunluğumu inanılmaz garip bir şekilde ben riske atmıştım. Sadece Peter'a ait olan bir eve taşınmıştım.

Miles haklıydı. Ne kadar çok şey kaybettiğime takılmayı bırakmalı ve yeni bir şey inşa etmeye odaklanmalıydım. Eski hayatımın bittiğini zaten biliyordum. Burada oturup, bu konuda içten içe kaynamanın bana hiçbir faydası yoktu.

Tuvaletin kapağını kapattım, üzerine oturdum ve Ashleigh ile olan mesajlarımızı açtım. **Benim de ilgilenebileceğim bir hobi olduğunu söylemiştin?** diye yazdım.

Aydın her dördüncü çarşamba günü. Bir diğer deyişle yarın, yazdı. Gelecek misin?

Nedir? diye sordum. Sadece “organize egzersiz” olmadığını söyledi.

Bu hâlâ geçerli, diye cevap verdi. *Üzerinde pejmürde bir eşofman takımıyla gelme.*

Organize OLMAYAN bir egzersiz mi? diye sordum. Bu kesinlikle daha yakın, dedi.

Harika, dedim ve sonra Miles’a da bir mesaj attım. Belki bu bir hataydı, belki bu *akıllıca* değildi ama “akıllıca” davranmanın şimdiye kadar bir faydası olmamıştı.

Cumartesi geliyorum, dedim ona.

ASHLEIGH’NİN AYLIK poker gecesini zihnimde bu şekilde canlandırmamıştım.

İlk olarak, şehir merkezinin sekiz kilometre dışındaki iki katlı evin kapısını açan adam yabancı biri değildi.

Kapıyı açan adam, yetmişli yaşlarındaki Morgan Freeman’ın tıpatıp aynısıydı, tabii eğer bana pek de Freeman’ın terzilik seçimi gibi görünmeyen Red Wings markalı eşofman takımını ve onlarla uyumlu terlikleri görmezden gelerseniz.

“Tam zamanında geldiniz!” diye karşıladı bizi ve evinin içine girmemiz için yana çekildi.

“Harvey!” dedim, hareket edemeyecek kadar şaşırmıştım.

“Geç kaldığımız için üzgünüm.” Ashleigh başıyla beni işaret etti. “Belli ki Daphne’nin suçu.”

Harvey homurdandı. “Etrafıma bir gençlik ışığı yayıdığımı biliyorum ama daha dün doğmadım. Gelin, gelin. Ayakkabılarınızı çıkarın. Herkes kahvaltı köşesinde.”

Makosen ayakkabılarımı çıkarıp, Ashleigh’nin diz boyu çizmelerinin yanına koydum ve dar, ahşap panelli duvar boyunca yumuşak caz müziğine ve güçlü puro kokusuna

doğru Harvey’i takip ettik. Duvarın her bir santiminde, kız torunlarının futbol turnuvalarında kısa süre önce çekilmiş fotoğraflarından, vefat etmiş eşiyle birlikte çektiydikleri zamanla solmuş fotoğraflara kadar en azından ailenin üç nesline ait fotoğraflar vardı.

“Pekâlâ, bu poker gecesi ne kadar zamandır devam ediyor?” diye sordum.

“Aslında doğduğumdan beri,” dedi Ashleigh, “ama on sekiz yaşına gelene kadar katılmama izin vermediler.”

“Birbirinizi o kadar uzun süredir mi tanıyorsunuz?” dedim şaşırarak. İşyerinde dostça davranıyorlardı ama onların gerçekten birbirlerini *tanıdığı* hissine hiç kapılmamıştım.

“Boyu altmış santim olduğu zamandan beri,” dedi bana Harvey.

“Yani sekizinci sınıfta olduğundan beri,” dedim ve Harvey bir kahkaha patlattı.

“Harvey’nin şu, işyerinde ‘iltimas göstermemek’ gibi bir prensibi var,” dedi Ashleigh parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. “Hatta beni öylece iş almak yerine iş görüşmemi bölge müdürüyle yaptırdı.”

“Seni doğrudan işe alsaydım, bunu gerçekten hak edip etmediğini merak etmekten nefret etmeyecek miydin?” diye sordu Harvey.

“Pek sayılmaz, hayır,” dedi Ashleigh.

Harvey, onun ardından kahvaltı köşesine girebilmemiz için koridordan dışarı çıktı. “Bakın kim en sonunda gelmeye karar vermiş,” dedi Harvey, “ve bize bir de yeni bir beşinci getirmiş!”

“Sadece deneme olarak,” dedi Ashleigh. “Başarılı olabilecek mi göreceğiz. Bu, Daphne. Daphne bu da...“Lenore!” dedim, kuşkonmaz tezgâhındaki uzun boylu, sırık gibi Lenore’un odanın cumbasına en yakın sandalyesinde

oturduğunu görünce yeniden şok olmuşum. Ve onun tam yanında, poker gecesinin son katılımcısı olan ufak tefek, koyu renk saçlı kadın vardı: “Barb!”

İkisi de onlarla tanıştığım da taktıkları siperlikleri takmışlardı. İkisinin de ağızlarında birbirine uyan purolar vardı. Lenore, beni karşılamak için ayağa kalkarken purosunu dudaklarının arasından çekti. “Ne güzel bir sürpriz!”

Ashleigh bir ona, bir bana bakıyordu. “Birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Tanıştık,” dedim, tam Barb cıvılda gibi, “O bizim Miles’ımızın yeni kızı!” derken.

Küçük kasabalar.

“Miles’ı nereden tanıyorsunuz?” diye sordu Ashleigh.

Tam ben, “Ah, biz sadece arkadaşız,” derken.

Ve tam Harvey de, “Kahrolası Miles da kim?” diye sorup, hasır arkalı yemek sandalyelerinden birine otururken. İlk kez Harvey’nin küfrettiğini duyuyordum. Yine de bu, Red Wings terlikler kadar şok edici değildi.

Lenore, Ashleigh’ye, “Siz *ikiniz* birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

“Daphne bizimle kütüphanede çalışıyor,” diye cevap verdi Ashleigh.

“Miles denen bu adam kim?” dedi Harvey.

“Miles benim ev arkadaşım,” diye açıkladığımda, Lenore ve Barb çok bilmiş bir şekilde birbirlerine baktılar.

Ashleigh kocaman çantasını yere bıraktı ve Harvey’nin yanındaki sandalyeye oturdu, böylece ben de Barb’ın yanındaki sandalyeye oturdum. Harvey lamine masasının ortasında küçük ahşap bir kutudan bir puro aldı ve sonra kutuyu bize doğru itti.

“Hayır teşekkürler,” dedim. Ashleigh bir puro alıp, kutunun kapağındaki puro makasına doğru uzandı. “Ta-

mam, siz *hepiniz* birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordum.

Harvey kâğıtları karmaya başladı. “Ah, biz çok eskiden tanışıyoruz.”

“Grace Episcopal Kilisesi.” Lenore, *anlıyorsun* der gibi başını salladı.

Anlamamıştım.

“Benim annem orada papazdı,” diye açıkladı Ashleigh. “Teknik olarak üvey annem ama babam ben çok küçükken ölmüş ve annem ben altı yaşındayken Adara ile evlendi dolayısıyla da kendimi bildiğimden beri o benim için bir ebeveyndi.”

Odaya bir hüznün hâkim oldu. Harvey, elini Ashleigh’nin elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. “O, iyi bir kadındı.”

“En iyisi.” Lenore, cumbanın açık penceresine doğru mükemmel bir halka hâlinde dumanını üfledi. “Ayrıca harika bir poker oyuncusuydu.”

Ben sormadan –ya da sorup sormamaya karar veremeden– Ashleigh kısaca, “Mide kanseri,” dedi. “Beş buçuk yıl önce.”

Kendi annemi düşündüm ve göğsüm eziliyormuş gibi hissettim. “Çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu.”

“Zor.” Ashleigh, bir eliyle kavradığı purosunu yakıtı. “Adara’yı kaybettiğimizde annemin gerçekten yeni bir yerde olması gerekiyordu, bu nedenle de kız kardeşinin yaşadığı Sedona’ya taşındı. Mulder da ben de onları çok özlüyoruz ama en azından oyunda beni baltalayan annem ve Adara olmadan, sonunda bu ihtiyarlara hadlerini bildirebilirim.”

Lenore dudak büktü. “Bol şans.”

“Bana bildiği her şeyi öğretti,” dedi Ashleigh ellerini havaya kaldırıp, purosunu aynı bir Hunter S. Thompson ka-

rakteri gibi ağzının köşesinden sarkıyordu. “Ben burada veliahtım.”

“Biz olacaktık,” diye cevap verdi Barb, “eğer sen büyüklerinin kahrolası tek bir kelimesini dinleyen türde bir çocuk olsaydın.”

Oh sesleri çıkardılar. Ah sesleri çıkardılar. Küfürlü konuşular. En sonunda ilk eli oynayana kadar kaçınılmaz olanı erteleyerek birbirlerini bir şeylerle suçlamaya devam ettiler.

Elimde bir çift ikiden başka bir şey olmadığı için hızla oyundan çekildim. Harvey, en yüksek kâğıt serisiyle kazanmasını, mutfığa gidip, elinde kaliteli bir şişe İskoç viskisiyle geri gelerek kutladı. Her birimiz için bardaklara biraz döktü ve Barb da yeni bir kayıt açtı.

“İkinci el,” dedi Lenore ellerini ovuştururken.

Gecenin sonunda kırk dolar kaybetmiş, on birini geri kazanmış, ilk puromu içmiş ve Harvey’nin Ekim’de olan—ki daha üç buçuk ay vardı—ama planlamalarına çoktan başlanmış olan yetmiş beşinci doğum günü partisine gideceğime söz vermiştim.

“Bir parti otobüsü kiralayacağız ve kumarhaneye gideceğiz!” dedi Barb bana, gözleri gülmekten, içki ve puro içmekten ve kart oyununda bizi fena benzetmekten dolayı parlıyordu.

“O zamana kadar nalları dikmediğimi varsayarsak,” dedi Harvey.

“Ah hayır, parti otobüsünü yine de kiralayacağız,” diye araya girdi Lenore. “Sadece doğum günü yerine cenaze olacak.”

“Birinci sınıf bir şekilde gideceğim,” dedi Harvey.

“Üzerinde imza kıyafetlerin olduğundan emin olalım mı?” diye sordum elimle kıyafetini işaret ederek. Bunu

söylediğim anda, midemde o tanıdık *ah lanet olsun* batışını hissettim, görünmez bir çizgiyi aşıp aşmadığımdan emin değildim.

Ama Harvey'nin ağzından dumanla birlikte öksürür gibi bir kahkaha çıktı. "Yine gelebilirsin," dedi Harvey bana; sonra da Ashleigh'ye anlamlı bir şekilde, "Onu yine getir," dedi. Ardından yeniden benimle konuştu: "Sadece işte özel muamele bekleme."

Söz verdiğimi göstermek için elimle kalbimin üzerine bir çarpı çizdim.

Ön kapıya geldiğimizde, hepimiz kucaklaşarak birbirimize veda ettik, sonra Ashleigh ile ayakkabılarımızı giydik ve sessiz çıkmaz sokağa çıktık. Diğer evlerin çoğu ya tamamen karanlıktı ya da ön kapılarının önünde tek bir ampul yanıyordu ama Ashleigh'ye inanacak olursanız, poker gecesi daha yeni başlıyordu.

"Bir taksiyi paylaşalım mı?" diye sordu, telefonundan taksi çağırırken durduğu yerde hafifçe sallanıyordu.

İkimiz de araba kullanacak durumda değildik. "İlk önce bir hobi, sonra bir taksi," dedim. "Bundan sonra ne var?"

"Ölümcül bir sır," dedi ifadesiz bir şekilde.

En azından ben bunun bir şaka olduğunu düşündüm.

"Bu gerçekten eğlenceliydi," dedim. "Uzun zamandır bir partiye gitmemiştim..." Bir an düşündüm. "Sanırım nişan partimden beri."

"Onun bir parti olduğunu mu düşünüyordun?" dedi. "Seni gerçekten daha fazla dışarı çıkarmalıyız."

Omuz silktim. "Sanırım her zaman bir parazit gibiydim. Ancak son zamanlarda bir şey yaptıktan sonra birilerini etiketlemek zorunda kalmıyorum."

"Sen bir parazit değilsin," dedi. "Sen bir biz-kızısın."

"*Küçük hanım* gibi mi?" diye sordum.

“Hayır, Biz *o restoranı severiz* gibi. Biz *her zaman orada tatil yaparız*. Biz *aslında korku filmlerini sevmeyiz*. Bir bütünün parçası olduğunda kendini daha rahat hisseden, bir partneri olmadan hiçbir yere gitmeyen bir kadın.”

“Lanet olsun,” dedim. “Haklısın.”

“Tabii ki haklıyım,” dedi. “Ben bilge biriyim.”

Hayatımdaki ilk *biz*, annem ve bendik, sonra Sadie ve ben, sonra da Peter. Her zaman sevdiğim insanlara yapışmış, yörüngemi onlara göre ayarlamaya çalışmışım. Farkına varmışım ki belki de kendimi terkedilemez bir hâle getirmeye çalışıyordum. Ama bu, işe yaramamıştı.

“Sadece *bizin* parçası olmak istemiyorum,” dedim. “*Ben* olmak istiyorum.”

“Sen zaten *bensin*. Bu, sadece bunu ne kadar sahiplendiğinle ilgili.”

“Sanırım,” dedim.

Ashleigh beni takdir etti. “Bu gece kendini ispatlamakta başarılı oldun.”

“Evet, tamam, içimde bana fazla yüklenmediler gibi bir his var,” dedim.

“Ah, sana camdan yapılmışsın gibi davrandılar,” diye bana katıldı, başını bir yana eğmiş, takdirle bana bakıyordu. “Ama o kadar narin değilsin Vincent.”

“Değilim.” En azından o anda bunun doğru olduğunu hissediyordum. O kadar narin değildim. Yalnız, incinmiş, öfkeli, biraz mızımız? Kesinlikle.

Ama narin değildim.

Belki de hayatım alt üst olurken burada kalmakla baş edebilirdim. Belki de yeniden başlayabilir, bu sefer kendime ait bir şey yapabilirdim.

Taksi yanımıza yanaştı.

“Ashleigh?” dedim.

“Hım?” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten.”

Gözlerini devirdi. “Beşinci bir oyuncuya ihtiyacımız vardı.”

Başımı iki yana salladım. “Sadece bunun için değil. Arkadaşım olduğun için. Geçen senenin ardından bana hâlâ bir şans verdiğin için.”

Her zaman kaba olan yüz ifadesi yumuşadı. “Biliyorsun,” dedi, “benim de bir arkadaşına ihtiyacım vardı.”

“Bu kişi olabildiğime sevindim,” dedim ona.

“Al benden de o kadar.” Taksi şoförü bize doğru farlarını yakıp söndürdü ve kollarımızı birbirimizin omuzlarına dolamış bir şekilde arabaya doğru araç yolunun üzerinde sallanarak ilerledik.

Tam olarak anlayamadığım sebeplerden ötürü, ağlayacakmış gibi hissediyordum.

CUMARTESİ, 29 HAZİRAN
GİTME 49 GÜN KALA

“NEDEN SADECE bana söylemiyorsun?” diye sordum Miles’a ardından mutfağa doğru giderken.

“Çünkü,” dedi buzdolabının kapağını açarken, “gelme-yi zaten kabul etmiştin.”

“Ve ne olduğunu öğrenince vazgeçeceğimden mi korku-yorsun?” diye sordum.

Buzdolabından sürahiyi çıkardı, bardağını doldurdu ve bana sırtırken bardağın içindeki suyun tamamını içti.

“Haydi ama Miles,” dedim. “Sürprizlerden nefret ederim.”

“O zaman benimle geleceğini söylemeden önce soru sormalıydın,” dedi.

“Hava dalışı mı yapacağız?” diye sordum.

Lavaboda sürahiyi yeniden doldurdu. “Bundan şüpheliyim.”

“Yapacağımız şey ağır el emeği içeriyor mu?” diye sordum.

Sürahiyi yeniden buzdolabına koydu. “Git ve üzerine güzel bir şeyler giy Daphne. Yakında çıkmamız gerek.” Mutfaktan çıkmak için yanımdan geçti.

“Cenaze?” diye seslendim arkasından.

Durdu ve bana baktı. “Daha yakın.”

“Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle,” dedim.

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. “Eğer sorduğun buy-
sa, kırmızı bir şeyler giyebilirsin.”

“*Nefret* ettiğin birinin cenazesi mi?” dedim.

Kahkaha attı ve uzaklaştı. “Bir saat içinde hazır ol,”
dedi görmediğim bir yerden.

Yatak odama gittiğimde, üzerime gerçekten güzel olan
tek elbisemi, nişan partimde *ve* Ashleigh ile dışarı çıktığı-
mız ilk gece Cherry Hill’e giderken giydiğim aynı sırtı açık
siyah elbiseyi giydim. Ashleigh ve Julia bu gece yerel bir
caz kulübüne gitmişlerdi bu nedenle de bir grup sohbetin-
den onlara mesaj attım: **ikinizden biri Miles ile nereye
gittiğimizi biliyor mu?**

Sana hâlâ söylemedi mi? yazdı Julia.

HAHA ben biliyorum, dedi Ashleigh.

Bir sürü soru işareti gönderdim.

Julia, **Aman Tanrım az önce bana söyledi,** dedi.

Nedir, diye sordum.

Ashley sadece göz kırpan emojiyle cevap verdi. **LÜT-
FEN bir sürü fotoğraf çek,** diye ekledi Julia.

GÜMÜŞ AFİŞİN üzerinde *KIDEMPLİLER MEZUNİYET
BALOSU* yazıyordu. Afiş, bebek pembesi sahil tatil tesisini
çerçeveleyen iki sütunun arasına asılmıştı, afişin iki tarafın-
da bir grup siyah ve gümüş rengi balon asılmıştı.

Miles’in kamyoneti bunların önünde gürültülü bir şe-
kilde durdu.

“Ne,” dedim.

“Endişelenme.” Miles kamyoneti park etti. “Çok daha
garip bir hâl alacak.”

Ergen bir vale otelden çıkıp koşarak yanımıza geldi ve
Miles kamyonetten inip anahtarları ona verdi. Ben de aynı
şeyi yaptım ve ön kapıda benim yanıma geldi.

“Yazın ortasındayız,” dedim.

“Yirmi dokuz Haziran,” diye bana katıldı.

“Biz, otuz beş yaşındayız,” diye belirttim bundan sonra.

“Evet öyleyiz,” dedi Miles.

“Nasıl oluyor da bir kıdemliler mezuniyet törenindeyiz?”

“Nasıl oluyor da herhangi birimiz herhangi bir yerde oluyoruz?” diye dalga geçti. “Haydi.” Elini belimin üzerine koydu, hafif dokunuşu beni otelin gösterişli lobisine doğru yönlendirirken, omurgamda bir karıncalanmanın yükseldiğini hissettim. Parlak karo döşemeli zeminin üzerinde kalın, çiçekli halılar vardı, cesurca birbiriyle çarpışan geometrik bir duvar kâğıdı vardı, her iki yanımızdaki oturma alanlarında kadife sandalyeler ayarlanmıştı ve tam önümüzde monte edilmiş bir tabela vardı: *Waning Koyu Tarih Topluluğu Kıdemliler Mezuniyet Balosu*.

Tabelanın altındaki ok, sol tarafı gösteriyordu.

Benim katıksız şaşkınlığımdan keyif alır gibi görünen Miles’a baktım. Elimi tuttu ve halı kaplı koridorda ileri doğru yönlendirdi, koridorun sonundaki sonuna kadar açılmış çift kanatlı kapılara eriştiğimizde, müzik dalga dalga yayılıyordu.

Gümüş rengi balonlarla kaplı bir kemerin altından geçtik ve göz kamaştıran kâğıt şeritlerle ve parıltılarla dolu balonlarla süslenmiş balo salonuna girdik. Üzerinde dolgun beyaz gül buketlerinin olduğu beyaz masa örtülü masalar, parlak bir dans pistinin etrafına dizilmişti ve dans pistinin ötesinde bir dizi arka kapı yanıp sönen ışıklarla çevrelenmiş bir verandaya açılıyordu. Çiftler daha şimdiden yüksek masaların etrafında ayakta duruyor, ellerinde kokteyllerle sohbet ediyorlardı.

En sonunda şatafatlı bir şekilde giyinmiş, bazıları neredeyse buna yakın bir şekilde *şatafatlı parfümler* sürmüş

ve çoğunun ortak bir özelliği olan misafirlerin kendilerini fark ettim.

“Aman Tanrım.” Hızla Miles’a döndüm ve sesimi alçalttım. “Bu da ne?”

“Bu, bir kıdemliler mezuniyet balosu,” dedi bana doğru sırtarak.

Burada kullanılan *kıdemli* kelimesi tamamen farklı bir anlamdaydı. Biz muhtemelen, aya ilk kez ayak basılmasını hatırlamayan üç çiftten biriydik.

Miles, yanımızdan geçen garsonun elindeki tepside iki şampanya kadehi aldı.

“Bunun yaşadığın şoka yardımı dokunacaktır,” dedi, şampanya kadehlerinden birini dudaklarıma götürürken.

Ağzımın içindeki şampanyayı püskürtmek yerine yutmayı zar zor başardım. “Lütfen,” dedim, “bunu bana sanki bu gezegene yeni gelmişim gibi açıkla.”

“Waning Koyu’nda yenisin,” dedi, “o nedenle etkisi gezegene yeni gelmenle aynı olabilir.”

“Bu hangi okul için yapılıyor?” diye sordum.

“Bir okul için değil,” dedi. “Bu, tarih topluluğunun her sene bağış toplamak için yaptığı bir etkinlik. Burada bir sürü iş sahibi var. Senin sponsorlarla tanışman için iyi bir yer olabileceğini düşündüm. Okuma Maratonu için.”

Bundan o kadar garip bir şekilde etkilenmişim ki bedenimin ısısının bir saniye önce olduğundan yirmi derece daha yüksek olduğunu hissediyordum. Yine de bunun nedeni az önce kafama diktiğim şarap da olabilirdi.

“Bu çok tatlı,” dedim ona, “ama bu, *senin* neden burada olduğunu açıklamıyor. Bu biletler zaten sendeydi.”

“Tamam, *öncelikle...*” Bana doğru eğildi, kulağıma doğru konuşurken sesini fısıltı tonuna düşürdü. “Yaşlı insanları seviyorum.”

“Yetmiş yaşı üstündeki insanlarla iyi geçinme eğiliminde olduğunu fark *etmiştim*,” diye itiraf ettim. “Ama yine de yetmiş yaşı altındaki insanlarla da aran pek fena değil.”

Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. “Sanırım kötü şeyler yaşayıp atlatmış olan insanların yanında olmak hoş bir şey, anlıyorsun değil mi?” Omuz silkti. “Yani muhtemelen en kötü hatalarını arkalarında bırakmışlardır, artık kim olduklarını ve nasıl olmak istedikleri kişi olacaklarını biliyorlardır.”

Gülümsememin kaybolduğunu, kalbimin yumuşadığını hissettim. Sesinde hüznü bir şey vardı. Ve ben hüznü olan Miles’a alışkın değildim.

“Artı,” dedi neşelenerek, “Lenore bu topluluğun yönetim kurulunda ve ‘üzerime düşeni yapmam’ ve birkaç bilet almam konusunda başımın etini yedi.” Sırtıma dokundu ve çenesiyle balo salonunun diğer tarafındaki maun barı işaret etti. “Gel, gerçek bir içki alalım.”

Barın yanına kadar gidip, şükür ki kısa sıranın arkasına geçerken, bir şey fark ettim: “‘*Öncelikle*’ dedin.”

Miles’ın alnı kırıştı. “Ne?”

“*Öncelikle*” –sıradaki hiç kimsenin duymaması için sessizce *yaşlı insanları* dedim– “sevdiğini söyledin ama bu etkinliğe iki bileti sadece...”

Cümlemi yarıda bıraktım çünkü anlamıştım.

Tamam, kısmen anladığım için cümlemi yarıda bırakmıştım.

Daha çok, cümlemi yarıda bırakmıştım çünkü tam da Miles’ın bu etkinliğe neden iki bileti olduğunu anladığım *anda*, bunun ikinci nedeni balonlu kemerin altından geçerek salona girdi.

Üzerinde smokiniyle kendisiyle aynı derecede muhteşem kavalyesinin koluna zarifçe elini koymuş olan, deniz

köpüğü yeşili elbisesinin içinde muhteşem görünen, sarışın, fidan boylu kadın.

Miles ile birbirimize baktık, *Ah Tanrım, bu olmasın da ne olursa olsun* dediğimiz bir döngünün içinde yaşadığımız *şoku* ve dehşeti birbirimize yansıtıyorduk.

“Onun gelmeyeceğini düşünmüştüm,” dedi Miles tükürür gibi.

“Hı-hı,” söylemeyi başardığım tek şey oldu. Beynim kaçış rotaları belirlemekle meşguldü. Peter ve Petra hâlâ kapının önünde dururken, en iyi şansımız koşarak verandaya gitmek, kendimizi parmaklıkların diğer tarafına atmak ve kendimizi karın üzeri aşağıdaki kumlu sahile bırakmaktı.

“Biletleri alan bendim,” diyordu Miles. “Bu yüzden sadece gelmeyeceğini düşündüm.”

“Ne yapacağız?” diye sordum ona.

“Demek istediğim,” dedi Miles, “onlara merhaba diyebiliriz? Ya da öylece onları görmezden gelebiliriz? Burası büyük bir salon.”

Aniden, Michigan eyaletinin tamamı bile dördümüz için yeterince büyük değilmiş gibi hissettim.

Yeniden kapılara doğru baktım. Peter ve Petra duvar boyunca yürümüş, arka köşedeki bir grup insanın masalarına doğru yavaşça ilerliyorlardı.

“Büyükanne Comer burada,” diye homurdandı Miles.

“Büyükanne Comer?” diye tekrarladım dehşet içinde.

“Petra’nın anneannesi,” diye bilgilendirdi faydalı bir şekilde.

“Hayır, bunu anladım. Sadece ona böyle seslendiklerine inanamıyorum. Gizlice ondan *nefret* mi ediyorlar?”

“Hayır, onu seviyorlar,” dedi. “Gizlice nefret ettikleri bendim.”

“O zaman onların zevki de Petra’nınki kadar kötü olmalı,” dedim tersçe.

Gülümsedi ama hızlıca; bir an oradaydı bir sonraki an yok olmuştu. “Kaçmak istiyor musun?”

Belli ki istiyordum.

Ama aynı zamanda Peter ile Petra’nın, Sadie ile Cooper ile birlikte olduğu fotoğrafını, Richmond’da artık bana ait olmayan onca değerli mekanları, hiçbir zaman gerçekten benim olmayan o evi, Miles’in zaten biletleri olduğunu bilmesine rağmen Petra’nın Peter’ı buraya getirmesini de düşünüyordum.

“Hanımefendi?” diye seslendi barmen bize.

Sıranın en önüne gelmiştik; barmen bizim sipariş vermemizi bekliyordu. Miles’in gözlerinin içine baktım. “Eğer buna ihtiyacın varsa, kaçabiliriz,” dedi. “Ama...” Başını eğdi, koyu renk kirpiklerinin ardındaki gözleri parlıyordu.

“Ama?” dedim.

“Kalabiliriz de,” diye cevap verdi Miles. “İçebiliriz. Dans edebiliriz. Eğlenebiliriz.”

“Eski sevgililerimizle aynı odada,” diye belirttim. “Bizim birlikte olduğumuzu düşünen eski sevgililerimizle.”

Miles’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Gördün mü?” dedi. “Bu kulağa eğlenceli gelmiyor mu?”

“Hanımefendi?” dedi barmen bu sefer daha yüksek sesle.

Gitmek zorunda olmamalıydık. Eğer *onlar* kendilerini rahatsız hissederlerse, onlar gidebilirdi.

Barmene doğru döndüm. “İki şat viski lütfen.”

HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ, Miles herkesi tanıyordu.

Verandada tatlılarla dolu bir masa olduğunu fark edip, ona doğru yürümeye başlamamızdan sonra, Miles Nowak'ın süper hayranı olan beyaz saçlı ya da gri sakallı biri tarafından durdurulmadan tek seferde iki metre bile ilerleyemedik.

Midem, içtiğim viskinin sosyalleşmemi sağlayacağı kadar boştu ki bu en iyisiydi çünkü Hobi Dükkânı Sahibi Lance, Miles'ın işlerin nasıl gittiği hakkındaki sorularını cevapladığında ("Fena değil... bugünkü çocuklar bir şeyler *inşa etmekten* eskiden olduğu kadar hoşlanmıyorlar") Miles düzgün bir şekilde konuyu yönlendirmişti: "Bahse girerim kütüphanedeki çocuklar bunu sevecektir. Okuma Maratonu'na *DIY* setleri bağışlamayı düşündünüz mü?"

Tabii ki Lance buna, "Okuma Maratonu nedir?" diye cevap verdi ve Miles çok nazıkçe beni öne doğru dürttü, güven verici bir şekilde başını sallayarak bana doğru döndü.

Normalde hazırlıksız bir sözlü tanıtım yapmak yerine bacaklarımı kırık bir bira şişesiyle tıraş etmeyi tercih ederdim ama bana o kadar güzel bir pas vermişti ki. Ve zaten

eski nişanlımla aynı balo salonundayken daha kötü ne olabilir ki?

“Bir bağış toplama etkinliği,” dedim Lance’e.

Ve ona bağış toplama etkinliğini anlatmayı bitirdiğimde, kendimi çocuklar, çalışanlar ve çocuk kütüphanesi için çaresizce ihtiyaç duyduğumuz yeni stok hakkında konuşurken buldum ve konuşmamızın sonunda Lance sadece ödül olarak verilecek on uçurtma seti vermeyi taahhüt etmekle kalmamış, aynı zamanda sonbaharda bizim için bir minyatür resim sınıfına ev sahipliği yapmayı da önermişti.

Gerçekten tatlı masasının yanına gittiğimizde, ayrıca şu kişilerle de tanışmıştım: Miles’in en sevdiği peynirci Cherry City Cherry Goods’un sahibi, Molly’nin Patlamış Mısır Mağazası’ndan Molly ve Frosty Dips isimli köşedeki dondurma dükkânını işleten adam. Tam, bir gönüllü içerideki havuz odasındaki öpüşüp koklaşmaları ayırmak için onların desteğine ihtiyaçları olduğu için yanımıza hızla gelmeden hemen önce, Barb ve Lenore ile son derece kısa sohbet etme fırsatı da bulmuştum.

Son bir saatte Okuma Maratonu için oldukça fazla şey toplanmıştı: gönüllüler için ücretsiz bir şarküteri tahtası, yüz tane çikolata kaplı patlamış mısır torbası, bir patlamış mısır karışımı ve bir büyük (vergiye tabi olmayan) nakit bağış.

Bu arada ben de fazlasıyla hem şaşırılmış hem de acıkmıştım. Miles ile tatlı masasının üzerine eğilip, paylaşacağımız bir tabağı kurabiyeler, kek dilimleri ve tek kişilik çikolata ganajlı kuplarla doldururken, hâlâ sersem bir şekilde, “Bunu öylece nasıl yaptığını anlamıyorum,” dedim.

Bana pembe acıbadem kurabiyesi uzattığında, bunu doğruca ağzıma attım. “Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi. “İnsanlar senin yaptığın şeyi önemsiyorlar.”

“Belki,” dedim ağzım dolu bir şekilde. “Ama uzun süredir Frosty Dip’s ile iletişim kurmaya çalışıyordum.”

“Tamam, Frosty Dip’s dükkânındaki Dillard’ın *erkek kardeşi* benim gittiğim hırdavatçı ve erkek berberini işletiyor,” dedi Miles.

“Bu cümleyi öylece kabul edecek kadar uzun süredir buradayım,” dedim. “Aynı zamanda geçen mart ayında Patlamış Mısır Mağazası’na da e-posta göndermiştim.”

Miles bunun üzerine kaşlarını çattı ve tabağa açık altın rengi bir acıbadem kurabiyesi ekledi. “Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama bazen insanların yardımcı olmak için istekli olmalarından önce yüz yüze görüşmeye ihtiyaçları oluyor. Bir e-posta bunu yapmıyor.”

“O yüz olduğun için teşekkür ederim,” dedim.

Bana doğru döndü. “Onların ilgilenmelerini sen sağladın, ben değil.”

“Pekâlâ, benim Waning Koyu’nun valisinin sahte kız arkadaşı olmamın da pek zararı dokunmadığını düşünüyorum. O nedenle de teşekkür ederim. Gerçekten.”

Bana doğru döndü, yanıp sönen ışıkların içinde gülümsüyordu ve dudaklarımın arasına misket limonu yeşili bir acıbadem kurabiyesi yerleştirdi. “Ne zaman istersen,” dedi.

İnlememeye çalıştım ama hâlâ bu hareketinin çok samimi olduğunu hissediyordum. Veranda neredeyse boştu, balo salonundan daha karanlıktı ve esintiye rağmen yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Boğazımı temizledim. “İçeri girelim mi?”

“Eğer istiyorsan,” diye mırıldandı.

“Haydi bunu yapalım,” dedim ve yürümeye başladım.

Ama burada elektrikli bir karanlıkta onunla yalnız kalmakla kalabalık salona girmek arasında karar verirken, önemli bir değişkeni hesaplamayı unutmuştum.

İçeri girer girmez neredeyse çarpışmak üzere olduğumuz o değişkeni.

Petra'nın deniz yeşili rengindeki gözleri, yüzünde sıcak bir gülümseme belirmeden ve baştan çıkaran bir kadının mırlaması gibi bir sesle, "Ah Tanrım, sizi burada görmek çok güzel," demeden önce saniyenin binde biri süresince öfkeyle parladı.

Bunun üzerine hiçbir şey söylemedim ve bunun nedeni çoğunlukla bana sandal ağacı gibi kokan bir şekilde sarılması ve görüşümün o geri çekilene kadar parlak sarı saçlardan oluşan bir perdeyle tamamen bulanmasıydı.

Benden sonra Miles'in yanına gitti, bana yaptığı gibi kendini onun kollarına savurmadı ama bunun yerine parmak uçlarına kalktı ve onu kollarının arasında sıkıttı.

Miles kollarından birini onun sırtına götürürken, diğer eliyle tatlı tabağımızı yanımızdaki masanın üzerine bıraktı.

Hatta ona kendince, "Sizi de," demeyi bile başardı ve ben de o sırada yer yarılıp içine girmeyi ya da içkiden dolayı şuurumu kaybetmeyi diliyordum.

"Güzel görünüyorsun," dedi Petra bana kolumu sıkarak.

"Teşekkürler," dedim zorla. "Sen de."

"Bu elbiseyi *seviyorum*," dedi. "Çok farklı! Senin normal tarzın çok... muhafazakâr."

Ah.

Miles belime dokundu, elini belimin yanına götürüp, beni kendine doğru çekti. "Bir sır gibi," dedi.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım, karnımın üst kısmında hissettiğim minnettarlık yerini bir ağrıya, bir isteğe bırakmıştı.

"Ya da bir *kütüphaneci* gibi," diye ekledi Peter sertçe. Onun bunu, *bana* taş atmak için söylemediğinden *yüzde*

doksan emin olsam bile, burada olan *her iki* adamın da sevmiş olduğu kadınla benim aramdaki farklılığın hatırlatılması yine de gardımı düşürmüştü.

Miles elini belimden karnımın üzerine kaydırdı ve sırtımı ön tarafına bastıracak şekilde beni kendine doğru çekti. “Evet, bu konuda hep bir zaafım olmuştur,” dedi.

“Hangi konuda?” dedi Petra.

“Çekici kütüphaneciler konusunda,” dedi yüzünde kalbimde bir şok cihazının verdiği ilk şokun hissettireceğı gibi bir vuruş hissetmeme neden olan bir gülümsemeyle.

“Peki ya sen Daphne?” dedi Peter.

İrkilerek ona baktım. Bunu yaptıklarının farkında mıydılar bilmiyordum ama sanki bu, *İlk Aşk, İlk Dans* filmindeki rekabetçi bir durummuş gibi bize daha fazla yaklaşmışlardı.

Peter kolunu onun beline dolamıştı ve Petra da elini özel bir şekilde onun göğsünün üzerine koymuştu. “Sen de içinde gizli bir barmen fantezisi mi barındırıyordun?” diye sordu Peter duygusuzca.

Ve bir kere daha onun *bana* karşı bir pislik gibi davranmadığına neredeyse emindim ama aynı zamanda Miles’a karşı bir pislik gibi davranmaya *çalıştığına* da emindim.

Petra’nın açılan ağzından ve çattığı kaşlarından, onun da böyle düşündüğünü anladım.

Ve bir de hâlâ gülümsemesine ve bir eliyle hiç rahatsız olmamış gibi kalça kemiğimi okşamaya devam etmesine rağmen, arkamda gerildiğini *hissettiğim* Miles vardı.

Ben olmuşum. Ben rahatsız olmuşum.

“Hayır,” dedim kesin bir ses tonuyla, Miles’a doğru dönerken. Kollarımı onun beline doladım, göğüslerimi onun göğsüne yasladım ve onun gözlerine bakarak, “Ama ev arkadaşları olma olayı oldukça ateşli,” dedim.

Miles verdiğim işareti anlarken göz bebekleri parladı, bir eliyle çenemi kavradı ve beni öptü.

Ve Miles'ı daha önce de Peter'ın önünde öpmüştüm –oyunda bir hamle olan bir öpüşmeydi– ama bu farklıydı.

Bu, bir ödüldü.

Yavaş, yumuşak, tanıdık. *Rahatlatıcı* bir öpücüktü, çok ama çok erkendi ve Petra'nın ağzı açık bize bakmasına bakılacak olursa, Tanrı'nın ve tüm insanların önünde, amuda kalkıp birbirimize oral seks yaptığımız düşünülebilirdi.

Miles elinin içinde elimi kavradı, boğazını temizlerken eklemleriyle elimi daha sıkıca kavırıyordu. “Müsaadenizle,” dedi. “Tüm hafta boyunca Daphne ile dans etmeyi bekledim.”

Çekiştirerek beni onlardan uzaklaştırdı ve ben de onu takip ettim, beynim bulanıktı ama her şeyi zihnimde yeniden canlandırırken kalbim hızla atıyordu.

Dudaklarının hafifçe, yukarı doğru dudaklarımın üzerinde gezinmesi, bir elini kalça kemiğimin üzerinde aşağı yukarı gezdirirken, diğer eliyle çenemi mükemmel açığa getirmek için kaldırması.

Dans pistinin ortasına doğru bir noktada durduk, disko topu üstümüzde dönerken parıldayan ışıklar yüzünün üzerinde parıldıyor ve dans ediyor gibi görünüyordu. “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim,” dedim kısık bir sesle.

“Güzel,” dedi ve parmaklarımı yeniden parmaklarına dolayıp, beni kendine doğru *çekt*i. Daha *şimdiden* Neil Young'ın “*Harvest Moon*” şarkısında hafifçe sallanmaya başlamıştık. Diğer elini belime koydu, her bir hareketi çok yavaş, çok düşünülmüştü, her bir saniye zihnime kazınıyordu.

“Üzgünüm,” dedim. Kaşlarını çattı. “Peter'ın söylediği şey için.”

“Ah.” Omuz silker gibi bir hareket yaptı. “Sorun değil.”

“Hayır, sorun,” dedim.

“Bu, son üç yıldır Petra’nın ailesinden duymadığım bir şey değil,” diye cevap verdi.

Sanki bunun herhangi bir faydası olacak, onu nasıl bir hediye olduğunu anlamayan herkesten koruyabilecekmiş gibi istem dışı bir şekilde elimle gömleğini kavradım.

“Onların iyi olduklarını söylediğini düşünüyordum,” dedim.

“Evet, öyleydiler.” Bir kere daha omuz silkti, gözlerini yere indirmeden önce bana yan bir bakış attı. “Ama nadiren de olsa bazı yorumları oluyordu. ‘Büyümek zorunda kalmamak güzel olmalı.’ Bunun gibi şeyler.”

“Miles. Bu, iyi bir şey *değil*.”

“Petra her zaman benim bundan çok fazla anlam çıkar-dığımı düşünüyordu,” dedi. “Ama ben onların Petra’ya onun için istedikleri her şeyi veremeyeceğimden endişelendi-klerini düşünüyordum.”

“O zaman sadece alçak değil, aynı zamanda aptallar da.”

“Haklı oldukları bir nokta vardı,” dedi. “Ben hiçbir zaman baskı altındayken iyi olmamışımdır. Eninde sonunda bunu mahvedecektim.”

“Neye dayanarak bunu söylüyorsun?” diye sordum.

Gülümsemesi hüzünlüydü. “Geçmişe.”

Birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmadık. Sadece müzikle birlikte yavaşça sallanıp döndük. “Bu arada teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Peter’a söylediğin şey için.”

Ne söylediğimi hatırlamam bir saniyemi aldı ve sonra yüzümü lav basmış gibi hissettim. “Bunun için üzgünüm.”

Miles kahkaha attı. “*Hayır*, bundan utanma.” Bir an için yanağıma dokundu, sonra parmaklarının arkalarıyla yanaklarımın kızardığını hissetti. “Bu, harikaydı. Bir an için Peter’ın ruhunun bedenini terk ettiğini düşündüm.”

Peter'dan bahsettiği anda göğsümde hissettiğim cilveli, gergin uğultu öldü. Tüm bu oyunda istekli bir iştirakçi olduğumu biliyordum ama Miles'a ne kadar çok yakınlaşırsam, neyin gerçek olduğunu söylemek o kadar zorlaşıyordu.

“Tamam, eski sevgilinin çekici nişanlısının sana pasaklı demesinden hemen sonra, ev arkadaşınla seks fantezinin olması neresi utanç verici?”

“O sana pasaklı *demedi*,” dedi Miles. Beni döndürdü ve yeniden kendine doğru çekti, bedenlerimiz rahatça birbirine uyuyordu, birbirine sürtünen her bir noktamızın kendi küçük güneşi, ısısı, yerçekimi ve ısısı ve yerçekimi *vardı*.

“Onu istediğin kadar savun Miles...”

“Onu savunmuyorum,” dedi. “Bunu söylemediğini biliyorum çünkü, o hiçbir şekilde böyle düşünemez. Demek istediğim sen açık bir şekilde...” Bakışları üzerimde geziyordu.

“Sorun değil,” diye söz verdim. “Nasıl görüldüğüm ile ilgili bir sorunum yok, eski sevgilimin süper çekici kız arkadaşının yanında durmak zorunda kalıp, daha iyi olanla aramızdaki fark vurgulanmadığı sürece.”

Miles aniden hareket etmeyi bıraktı. “Böyle söyleme.”

“Bu doğru,” dedim. “Her zaman daha iyisi gelir. Benim de lanetim bu.”

“Daphne.” Kısık, çatlak bir sesle güldü ama bakışlarındaki ciddi ifade duruyordu. “Şu anda onu göremiyorsun ama Peter dans pistinin ucundaki bir aralıkta durmuş senin her hareketini izliyor ve bir saniye içinde seni doksan derece çevirip seni bir daha öpeceğim ve durduğum zaman sol tarafına bakıp, onun yüzünü görmeni istiyorum. O zaman bana içinde senin olmadığın yeni hayatının *daha iyi* olduğunu düşünüp düşünmediğini söyleyebilirsin.”

Ve son kelimeyi söyler söylemez bunu yaptı. Bizi hafifçe döndürdü, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve son öpüşmemizde kaldığımız yerden devam ediyorduk, bu sıçramadan dolayı her şey daha ısrarcı, daha yoğunlu.

Ve Miles diliyle dudaklarımı aralayıp, elini kararlı bir şekilde kalçamın kıvrımına doğru kaydırırken, Peter'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak etmiyordum. Ve Miles diğer elini hızla saçlarımın arasına götürdüğünde, omurgam kendiliğinden ona doğru bir kavis oluşturduğunda, sadece zencefil kokusunu, ağzının içindeki espressolu makaron tadını ve aramızda sertleşmiş olan erkekliğini düşünüyordum.

Birkaç saniye için, onun bedeninin daha fazlasını isteyen bir bedenden başka bir şey değildim.

Ancak yakın masalardaki, üzerlerinde kayınvalide tarzı mücevherler olan birkaç yaşlı hanımefendi bizi yuhalamaya ve alkışlamaya başladığında bilincimi yeniden kazandım.

Miles dudaklarımın üzerine son bir öpücük kondururken, baş parmağıyla çeneme dokundu. Doğruldu. "Soluna bak," dedi gıcırtılı bir sesle.

Ama bunu yapmadım. Bunun yerine geriye doğru bir adım attım. Sonra arkama döndüm ve koşmaya başladım.

HIZLA BİR LAVABOYA girmeyi, soluklanmayı ve beynimi dönmekten vazgeçmeye ikna etmeyi planlıyordum. Ama bir lavabonun *yanımdan geçmedim* bu nedenle de bunun yerine kendimi hızla ön kapılardan çıkarken buldum, o kadar hızlı bir şekilde çıkmıştım ki vale şaşkınlıkla ciyakladı.

“Üzgünüm!” dedim kekeleyerek, karanlık otoparka doğru ilerlerken.

“Daphne!” diye seslendi Miles ardımdan koşarken. “Daphne?”

Yavaşlayarak durdum ve mümkün olduğu kadar normal *görünmeye* çalıştım. “Ben iyiyim,” dedim ona doğru dönerek. “Sadece biraz başım döndü.”

“Lanet olsun.” Daha yakınıma geldi, gözlerimin içine bakmak için eğilirken belime dokundu. “Muhtemelen susuz kaldım. Oturalım ve ben de gidip sana su getireyim.”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Hayır, sorun yok. Sanırım sadece eve gitmeliyim.”

“Valeden anahtarları alacağım,” dedi.

“Hayır,” diye ısrar ettim. “Bir taksi tutacağım.”

Beni, az önce espressolu çikolatalı pastanın tamamını yemiş olan bir köpeği muayene eden bir veterinerin tem-

kinli endişesiyle inceliyordu. “Eğer sen gidiyorsan, ben de gidiyorum.”

Ah, tamam.

Çünkü *benim* zihnim klostrofobik bir şekilde Miles’in etrafında dönüp dururken, o hayatının aşkının başka bir adamla içeride olduğunu unutmamıştı.

“Yani burada bekleyecek misin?” Başını yeniden öne eğdi. “Anahtarları almaya gidersem kaçmayacaksın değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Dirseğimi bıraktı ve otoparkta geriye doğru koşmaya başladı. O geri geldiğinde, biraz daha sakinleşmiştim.

İlk önce benim için kapıyı açtı, sonra da sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. “Ne zaman başladı?”

“Ne, ne zaman başladı?” dedim.

Çattığı kaşlarının arasında kırıksıklıklar belirmişti. “Baş dönmesi.”

Onun neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. “Ah. Biz dans ederken. Daha şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Uzun bir süre beni inceledi, sonra başıyla onayladı ve arabayı otoparktan çıkardı. Birkaç dakika boyunca sessizce ilerledik, şehir merkezine doğru kıvrımlı yollardan yarımadanın kavisinin üzerinde gidiyorduk ve ben de bakışlarımı pencereden dışarıdaki aya dikmiş, ayın parlamasını, ağaçların çizdiği sınırın ardında gözden kaybolup sonra yeniden ortaya çıkmasını izliyordum.

Kamyonet yavaşladı, toprak bir şarampole doğru yanaştı ve ben de yolumuzu kapatan bir geyik görmeyi bekleyerek ön cama baktım ama yol boştu.

Miles aracı park etti. “Neler olduğunu bana söyleyecek misin Daphne?”

“Hiçbir şey,” dedim.

“Hiçbir şey değil,” dedi. “Bir şey mi oldu? Peter’la?”

“Hayır,” diye ısrar ettim.

“Bana söyleyebilirsin,” dedi.

Ama söyleyemezdim. Utanç ve isteğin bir karışımı olan o klostrofobik his geri dönmüştü. Kamyonetin kapısını açtım ve sendeleyerek karanlığın içine çıktım.

Miles da dışarı çıktı. “Nereye *gidiyorsun*?”

“Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var.” Bu, gerçeğin en basit hâliydi.

Önümde durmak için aracın etrafında dolandı. “Ben mi bir şey yaptım?”

“Hayır.” Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştım.

“Daphne,” dedi nazikçe. “Lütfen bana ne yaptığımı söyle.”

Ve tüm bu hislerimi yazın sonuna kadar bir sır olarak tutmak konusundaki bütün niyetime rağmen hızla, “Beni *öptün*,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Senin istediğinin bu olduğunu düşünüyordum. Yaptığımız şeyin bu olduğunu düşünüyordum.”

“Hayır, biliyorum.” Geriye doğru bir adım attım, omurgam koltuğun yanına değiyordu. “Öyle yapıyorduk. Ben sadece... artık farklı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Artık o oyunu oynamak istemiyorum,” dedim. “Kastetmediğin şeyleri söylemeni ve yapmak istemediğin şeyleri yapmanı istemiyorum. Bu, kafa karıştırıcı.”

“Kim istemediğim şeyleri yaptığımı söylüyor?” diye sordu.

“Sen söyledin,” dedim sertçe. “Bana aramızda hiçbir şey olmasını istemediğini söyleyen sendin...”

“Ben hiç böyle bir şey söylemedim,” diye karşı çıktı bana yaklaşarak.

“... ve eski kız arkadaşını kıskandırmak için bir aksesuar olmak istemiyorum ve bunu başlattığımı biliyorum...”

“Sen bir *aksesuar* değilsin,” dedi, incinmiş görünüyordu.

“Az önce kesinlikle buydum,” diye karşı çıktım. “Sadece onların bunu görebileceği yerlerde beni öpmek istiyorsun. Ve bunu *ben* başlattım biliyorum ama artık işler farklı.”

Miles boğuk bir kahkaha atıp, başını iki yana sallarken, bakışlarını indirdi. Bana bir adım daha yaklaştı, kasıklarımız birbirine değiyordu.

Sonra bakışlarını kaldırdı, yüzümü iki elinin arasına aldı ve beni yeniden öptü.

Sert, derin, fazla heyecanlı, nefes kesici.

Bizi görececek kimse yokken.

Durduracak hiçbir şey yokken.

Kasıklarıyla beni yolcu koltuğuna bastırdı. Ellerini *çıplak sırtıma* götürüp her yerinde hareket ettiriyordu, göğüslerimiz birbirine bastırılmış durumdaydı, gecenin soğukunu kesen sıcaklığını hissediyordum. “Seni öpmek istiyorum,” diye mırıldandı ancak birkaç santim uzaklaşarak, “bir şeyden bir yudum alıp her o sesi çıkardığında.”

Onu yeniden kendime doğru çektim, ağızımdan kaçan o ses onun ağzına doğru gitti. Ellerini iki yanımdan aşağı doğru indirdi, bacağına bacaklarımdan arasına doğru bastırmıştı. “Yatak odanın önünden her geçtiğimde ve kapıdan kahkahayı duyduğumda seni öpmek istiyorum,” dedi ve ellerini etek ucumdan içeri sokup, kalçamı kavrayacak kadar yukarı çıkardı, tenim sanki her bir hücrem ona daha yakın olmak ister gibi karıncalanıyordu.

Kemerinin içinden gömleğini çıkardım. Ellerimi sırtında gezdiriyor, ağgözlülükle dokunabildiğim her sıcak kıvrıma dokunuyordum.

“Duşun açıldığını duyduğum ve senin içeride olduğunu bildiğim her sefer seni öpmek istiyorum,” diye hırıldadı.

Onun karnına, göğsüne dokundum, parmak uçlarım üzerinde gezindikçe kasları geriliyordu ve beni kalçalarım-dan kavrayıp kaldırdı ve kamyonetin içine soktu.

“Seni devamlı olarak öpmek istiyorum Daphne,” dedi. “Sadece bazen bir bahane bulmak daha kolay geliyor.”

Onu kemer köprülerinden tutarak daha çok kendime çektim, kendini bacaklarımın arasına bastırırken elleriyle bacaklarımı okşuyordu. Bedenlerimizin kıvrımları birbirle-ri üzerinde erimiş gibiydi. Açık dudaklarını boynumda ge-ziyordu. Kamyonetin içine doğru kaydım, onu da kendimle birlikte içeri çektim ve sonra kucağına çıktım.

Ellerini yanlarımda gezdiriyordu, bakışları karanlıktı. “Daphne,” dedi, ses boğazından gelen bir homurtu gibi çıkmıştı.

Arkama doğru uzandım ve ensemdeki kopçayı açıp, el-bisemin önünün belime düşmesine izin verdim.

İnledi, hafifçe elleriyle göğsümü kavradı, beni yalamak için dudaklarını aşağı doğru kaydırdı ve sonra beni dudak-larının arasına aldı.

Nefesim kesilerek inledim, ensesini kavradım, bedenim ona doğru kavis alarak kalktı.

“Biz ne yapıyoruz?” diye mırıldandı tenimin üzerinde.

“Sen ne yapmak istiyorsun?” diye sordum.

Kasıklarını yavaşça, dener gibi hareket ettiriyordu, bu sürtünme düşüncelerimi parçacıklara bölüyordu.

Dudaklarını yeniden boynuma getirdi, nefesi sıcaktı. “Ben,” dedi pürüzlü bir sesle, “seni soymak istiyorum. Ve tatmak istiyorum. Yeniden boşaldığını duymak ve bunu hissetmek istiyorum.”

Düşüncelerimdeki parçacıklar havai fişeklere dönüştü, hislerden ve ihtiyaçlardan oluşan bir çiçek dürbününe.

Miles'in ipeksi, koyu renk saçları parmaklarımın arasındaydı.

Sert elleri elbisemin altında hareket edip, iç çamaşırımın dantelini buldu.

Sıcak dudaklarının göğsümün üzerindeki baskısı, ihtiyaç ve zevk birleşip gelişirken, serin hava açıkta kalan tenimin diğer her bir santimini öpüyordu.

"Miles," diye inledim, bedenimi onunkinin üzerinde hareket ettirirken.

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, dudakları hâlâ üzerimdeydi, gözleri neredeyse siyahtı. Bu, dayanılmaz derecede seksi bir görüntüydü. "Bana durmamı söyle," dedi.

"Durmanı istemiyorum," dedim nefes nefese. "Seni soy-mak istiyorum. Seni tatmak istiyorum. Senin boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Lanet olsun Daphne." Alnını omzuma yasladı, kalbi üstümde hızla atıyordu, elleriyle kaburgalarımı hafifçe kavramış, kendini benden uzakta tutuyordu. Kısık inlemesi acılı bir gülüşe dönüştü.

Doğruldu, kopçamı enseme yeniden taktı ve ellerinin bacaklarımdan aşağı inmesine izin verdi. "Bunda iyi değilim," dedi sertçe.

"Nede iyi değilsin?" diye sordum.

"İşler karmaşıklaştığında," dedi çatlak bir sesle, "panik oluyorum ve kendimi kapatıyorum ve şu anda bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapamam."

Midemin ezildiğini hissettim. "Karmaşık olmak zorunda değil."

"Zaten öyle," dedi.

"Petra yüzünden mi?" diye sordum. "Hayır," dedi bir saç tutamımı nazikçe kulağımın arkasına attı. "Sadece o değil."

Kucağından kalktım, yüzüm öfkeyle kızarıyordu.

“Hey.” Uzanıp elimi tuttu.

“Sorun değil,” dedim sessizce. “Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin.”

“Daphne,” dedi, sesi yürek parçalayıcı bir şekilde dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarımı kaldırıp gözlerine baktım, artık tamamen karanlıktılar, herhangi bir parıltı yoktu.

“Konuşmaktan hoşlanmadığım bir sürü saçmalık var.” Sesi çatladı. “Olay şu ki, önemsedığım insanları hayal kırıklığına uğratmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Her zaman enine boyuna düşünmüyorum ve hislerime güvenemiyorum.”

“Güvenilecek ne var ki?” Başımı iki yana salladım. “Nasıl hissediyorsan onu hissedersin.”

Bakışlarını indirip ellerimize baktı, parmaklarını parmaklarıma doladı. Birkaç saniye geçtikten sonra, boğazını temizledi ama yüzünde rahatsız olmuş bir ifade vardı, bakışları fazlasıyla ellerimize odaklanmıştı.

“Büyürken...” Uzun bir süre duraksadı, görülür bir şekilde kelimelerini tartıyordu. “Hislerimizin –benim, Julia’nın, babamın– bunların pek bir önemi yoktu.”

Yutkunurken dişlerini sıktı. Avucumun içinde nabzının hızlandığını hissedebiliyordum. “Önemli olan tek şey bunun annemizi nasıl etkilediğiymiş,” dedi. “Eğer iyi görünmesini sağlarsak, o zaman bizi seviyordu. Ve eğer sağlamazsak, o zaman ‘onun itibarını zedelemeye çalışıyor’ oluyorduk. Bir keresinde mide virüsü kapmıştım ve gece kustuğum için bana çok fazla *sinirlenmişti*. Bana okula gitmemek için numara yaptığımı ve eğer numara yapmaya devam edersem beni bir ay cezalandıracağını söyledi bu yüzden de bir sonraki gün okula gittim ve lavaboya her

gittiğimde, elimden geldiğince sessiz bir şekilde kustum. Böylece okul onun gelip beni almasını istemeyecekti. Her zaman onun kötü görünmesine neden olacağını düşündüğü bir şey yapsam, konu ondan ne kadar çok nefret ettiğim, bu şekilde onun canını yakmaya çalıştığım hakkında büyük bir olaya dönüşüyordu. Eğer üzgünsem, gerginsem, açsam ya da hatta *hastaysam*, bu benim ona *yaptığım* bir şeymiş gibi davranıyordu ve ben de buna inanıyordum.”

“Lanet olsun Miles.” Elini kucağıma çekip, iki elimin arasına aldım.

Bakışlarım kaldırıp gözlerime baktı. “Sorun değil.”

“*Sorun*,” dedim.

“Ama olay buydu,” dedi çatlak bir sesle. “İyi olması gerekiyor. Çünkü benim iyi olmam gerekiyor. Çocukken devamlı olarak kendimi o kadar kahrolası korkmuş ve güçsüz hissediyordum ki, şimdi sadece iyi olmam *gerekiyor*.” Başını iki yana salladı. “Gerçekten Petra ile ilişkimizin yürümesinin kısmi nedeninin de bu olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç bu kadar... ‘anı yaşayan’ biriyle karşılaşmamıştım ve benim de anda olmam gerekiyordu çünkü eğer geçmiş ya da gelecek hakkında çok fazla düşünürsem, dağılıyorum. Bu nedenle de çoğunlukla bunları düşünmeyeceğim bir yerde tutuyorum.”

Bakışlarımı aşağı indirdim. “Üzgünüm. Burnumu sokmaya çalışmıyorum.”

Yeniden gözlerime baktı, sesi gıcırtilı çıkıyordu. “Burnunu sokmuyorsun,” dedi. “Senin bilmeni istedim. Ben sadece...”

“Ne?”

Omzumun üzerinden ileri baktı. “Bana defoluymuşum gibi bakmanı istemiyorum.”

“Miles.” Boynunun iki yanına dokundum ve yeniden

bana bakmasını sağladım. “Sen defolu *değilsin*. Sen iyisin. Ama sana olanlar değil. Bu berbat bir şey.”

“Artık geçti,” dedi sessizce, elleriyle bileklerimi kavramıştı.

“Bu, bu konuda hâlâ hislerin olamayacağı anlamına gelmiyor,” dedim ona.

Dudaklarının kenarları sadece bir an için hareketlendi. “Ama sorun da bu. Her ne zaman içimizden birinin olumsuz bir duygusu olsa, bu sadece işleri daha kötü hâle getiriyordu. Annem her zaman konuyu bize karşı döndürürdü ve sonunda canımız yandığı, öfkeli ya da üzgün olduğumuz için biz özür dilerdik ve ben de hiçbir zaman neyin doğru ya da normal olduğunu anlayamıyordum. Demek istediğim, annemle tanışan herkes onu seviyordu. Öğretmenlerim, diğer ebeveynler, arkadaşlarım.

“Eğer bunu yapmayı isterse, kendini evrenin merkezindeymişsin, onun *en sevdiği* kişiymişsin gibi hissetmeni sağlayabiliyordu. Eskiden arkadaşlarımdan bizde kalmasını severdim çünkü o zaman annem farklı bir kişiye dönüşüyordu. Beni seven bu komik, sıcakkanlı anneye.

“İstediğim tek şey annemin o versiyonunun kalmasıydı. Bu nedenle de üzgün olduğum zamanlarda bunu göstermeyi bıraktım, sadece o her ne söylerse ya da yaparsa ona uydum. Ve sonunda, ben sadece bir nevi... üzülmeyi bıraktım. Kötü şeyleri hissetmeyi bıraktım. Ve işler daha iyi bir hâle geldi. En azından benim için.”

Bakışlarını indirdi, gözleri karanlık ve parlaktı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım baş parmağımı çene eklemimin üzerinde gezdirerek. “Bu konuda neden konuşmak istemediğini anlıyorum.”

“Sadece bu değil. Demek istediğim, bu saçmalık üzerinde durmaktan gerçekten nefret ediyorum ama...” Âdemel-

ması aşağı yukarı hareket etti. “Onun Julia’yı kahretsin ki gerçekten incitmesine izin verdim. Ve Julia etrafımda olduğunda, kendimden nefret etmemek zor oluyor. Tüm o hisler geri geliyor. Ve zihnimin içinin çok gürültülü ve karanlık olduğunu hissediyorum. Sadece kaçmak istiyorum.”

Kalbime bir bıçak saplandığını hissettim. Kollarımı ona doladım ve yüzümü göğsüne yasladım. Onu konuşturmaya devam ettirmek istemiyordum ama sanki şimdi *tıpası açılmıştı ve her şey dışarı çıkıyordu*.

Zihnimde çıkanların bir sarmal hâlinde lavabo giderinden akıp gittiğini canlandırdım; bu itirafın onun için eski bir yarayı kaşımak değil de ona tam olarak bunu sağladığını umuyordum.

“Julia’ya bana hiç davranmadığı kadar kötü davranıyordu. Onu kuzenlerimizle kıyaslıyor, ona kimlerin ondan daha güzel, daha zeki ya da daha uslu olduğunu söylüyordu. Jules’u, *kendisinin* o yaşlardaki hâliyle kıyaslıyordu ki söylediği saçmalıklar muhtemelen doğru değildi.” Sesi titredi. “Kendimi bildim bileli olabilecek en aptalca şeyler için ona bağıırırdı. Ve ben bunların hepsinin olmasına izin verdim.”

Kızgınlıkla tepki verdim. “Ne yapman gerekiyordu?”

“Annemi durdurmam,” dedi hemen, sanki bunun üzerinde uzun süre düşünmüştü ve doğru cevabı kesinlikle biliyordu. “Kendimi kapatmak yerine Julia’yı savunmam. On sekiz yaşına girdiğim an şehre kaçmamam ve bu sanki kahrolası bir fark yaratacakmış gibi haftada bir onu ziyaret etmemem gerekiyordu.”

“Bu, bir fark *yaratmış*,” dedim, “yoksa şu anda burada olmazdı.”

“Belki.” Bana baktığında gözleri karanlıktı, yorgundu. “Ama onun *neden* burada olduğunu bile bilmiyorum çün-

kü bana söylemiyor. Ne kadar çok denersem deneyeyim, *her zaman* yanlış karar veriyorum. İşleri berbat ediyorum ve insanlar inciniyor.”

“Miles.” Omuzlarını kavradım, bedeninin üst kısmını kendime doğru çevirdim ve neredeyse kucağına çıkacak kadar ona doğru yaklaştım. “Julia kurtulmuş.”

“*Kendi başına.*” Başını iki yana salladı. “O, pisliği benden çok daha önce gördü. Eyalet dışında bir üniversite seçti ve annem ona gidemeyeceğini söylemeye çalıştığında, yine de gitti. Kendi kredilerine kendisi başvurdu, beni kefil yaptı ve Wisconsin’e taşındı. Annem onu cezalandırmak için onunla konuşmayı bıraktı ama bu tamamen ters tepti ve bu nedenle de ondan *kendi* tarzında özür diledi. *Üzgünüm mükemmel değildim ama bir gün sen de anne olduğunda anlayacaksın. Her şeyi doğru yapamazsın ve çocukların bunun için senden nefret edecek.*”

“Tanrım,” dedim. “Çok üzgünüm. Onunla konuşmayı bırakmanızın nedeni bu mu?”

Kaba bir kahkaha attı. “Hayır. Her şeyin iyi olmasını çok fazla istiyordum. Bu yüzden de bir barış aracısı olmayı denedim. Sadece kötü bir karar daha. Annem beni Julia’ya karşı doldurmayı denemeye devam etti ve kaç kere aramızda bir sınır çizmeye çalışırsam çalışayım, durmayacaktı. Sorumluluğunu kabul etmeyecekti. Üzgün olduğunu söylemeyecek ya da herhangi bir şeyi yanlış yaptığını itiraf etmeyecekti dolayısıyla sonunda ben de onunla görüşmeyi bırakmak zorunda kaldım.”

“Ve bu baban için sorun *değil* miydi?” dedim.

“Sorundu,” dedi Miles. “Sadece müthiş derecede kayıtsızdı. İş için çok fazla seyahat ediyordu.”

“Yani sizi bütün bu olanlarla kendi başınıza mücadele etmeniz için yalnız bıraktı,” dedim, “ve hayatta kalmanın

bir yolunu bulduğun için kötü adamın *sen* olduğunu düşündü. Eve ‘sadece’ haftada bir gidip, McDonald’s’a götürmek için Julia’yı kaçırdığın için?”

Kaşlarını çattı. “McDonald’s olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü bana Julia söyledi Miles,” dedim. “Bana onu kurtardığını, onu pis bir oyun alanına götürdüğünü, kötü çocuk olmasına izin verdiğini ve ne kadar korkunç davranırsa davranсын senin tamamen soğukkanlı olduğunu söyledi.”

“Ben soğukkanlı değilim.” Sesinde boğuk bir kızgınlık tınısı belirdi. “Dürüst olmam gerekirse, bazen ona bakmak bile zor geliyor çünkü bu, benim farklı yapmam gereken her şeyi, düşünmemeye çalıştığım tüm saçmalıkları düşünmeme neden oluyor ve sadece kendi kendimi yok etmek üzereymişim gibi hissetmeye başlıyorum.”

“Yetişkin olan sen değildin,” dedim.

“Elinde olan tek şey bendim,” diye karşı çıktı.

“Ve yapabileceğin şeyi yaptın,” dedim ona.

“Ama olay da bu.” Başını iki yana salladı. “Yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Bir şeyleri algılama şeklime güvenmiyorum. Çocukluğum bana bunu yaptı. Beynimi, ben zeminde durduğumu sanarken aslında bir duvara yapışıp kaldığım kahrolası bir geneleve çevirdi. Hiçbir zaman doğru şeyi hissedip hissetmediğimi bilmiyorum ve umursadığım insanlar için bir şeyleri berbat etmekten bıktım.”

“Doğru şeyi hissetmek diye bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedim. “Ve zaten bunu kontrol edemezsin. Hisler hava durumu gibidir. Öylece gerçekleşirler ve sonra giderler.”

Yine elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Üzgünüm. Bu konuda konuşmamamın nedeni bu.”

“Özür dileme.” Kollarımı beline doladığımda, bakışlarını kaldırıp bana baktı. “Ben senin arkadaşınım. Bunların hepsini bilmek istiyorum. Senin yanında olmak *istiyorum*.”

Bunun gerçek olduğunu biliyordum ama bunu söylediğimde, karnımın içinde bir manivela yavaşça dönmeye başladı, kalbimi göğsüme doğru sıkıştırıyordu. Miles’in şu anda ihtiyacı olan şey buydu. Bir arkadaş.

Ve artık gerçekten ne kastettiğini, bunun sadece benim için değil onun için de ne kadar riskli olduğunu anlıyordum.

Bu, artık sadece dikkat dağıtacak eğlenceli bir şey ya da iyileşme sürecindeki bir ilişki değildi. Miles benim için önemliydi ve aramızda olanlar patlak verirse, artık ikimizin de kaçacağı hiçbir yer olmayacaktı.

“Kız kardeşinle tüm bunlar hakkında konuşmalısın,” dedim ona. “Çünkü onu yüz üstü bıraktığını düşündüğünü biliyorum ama dışarıdan bakıldığında, benim gördüğüm şey kız kardeşinin hayatında bir şeyler oluyor ve o da bir uçağa binip doğruca sana geliyor. Öncesinde sana sormadı bile çünkü senin mesafe koyacağını biliyordu. Kendisini güvende hissetmeye ihtiyacı olduğunda, koşup geldiği yer *sensin*.”

“Belki de sadece gidecek başka bir yeri yoktur,” diye mırıldandı.

“Belki,” diye kabul ettim. “Ama benim de gidecek bir yerim yoktu ve sen benimle ilgilendin. Sen böyle birisin. Eğer kendimi izole edeceksem, bu seninle olduğu için memnunum.”

“Ben de,” dedi sessizce, bir saniye sonra ekledi. “Bunu berbat etmek istemiyorum. Şu anda işler zaten karmakarışık durumda, ikimiz için de.”

“Ben de bir şeyleri berbat etmek istemiyorum,” diye söz

verdim. Bu sefer, bunu kastetmiştim. Sadece onu çok daha iyi tanıdığım ve bu arkadaşlığı çok daha fazla önemsedığım için değil. Aynı zamanda daha önce itiraf edemediğim bir şeyi artık itiraf edebildiğim için: Miles Nowak’tan gerçekten canımı yakabileceği kadar çok hoşlanıyordum.

“Tamam,” dedi kaşımın üzerine yapışmış bir tutam saçı çekip kulağımanın arkasına yerleştirdi. “Bu, *benim* yakın-mamdı. Sende ne var?”

Kalbimde hissettiğim ağrıya rağmen, onun da beni tanıdığı, onun benim için olduğu gibi ben de onun için önemli olduğuma dair bu kanıtın üzerine kalbimin kanatlandığını hissediyordum. “şimdi Mızımız Bebekler mi oynayacağız?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Söyleyeceğin herhangi bir *şikâyetin* var mı?”

“Tamam.” Bir an için düşündüm. “Küresel ısınmanın büyük bir hayranı değilim.”

Gözlerinin kenarları kırıştığında, buna karşılık olarak yüreğim hopladı.

“Büyük Set Resifi’nin başının belada olduğunu duy-dum,” dedi.

“Gelir eşitsizliği saçma bir düzeyde,” diye karşılık verdim.

“Ve sigortalar da kahrolası derecede pahalı,” diye ekledi.

“Tüm gün boyunca orabımın topuğuma takılıp dur-masından bahsetmiyorum bile,” dedim.

Hafıfe güldü ve çeneme dokundu. O an ağzına kadar dolu bir bardak gibiydi, sanki her an taşabilirdi. “Sanırım eve gitmeliyiz.”

Başımla onayladım. Elini aşağı indirdi. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?” diye sordum.

“Sadece teşekkür ederim.”

PERŞEMBE, 4 TEMMUZ
GİTMEME 44 GÜN KALA
[EĞER HÂLÂ İSTİYORSAM]

BELKİ İŞLER KARMAŞIKTI ama aynı zamanda iyiydi de.

Julia bir süre daha bizimle kalmaya karar vermişti, daire hiçbir zaman boş olmuyor ve nadiren sessiz oluyordu. Miles işe giderken kütüphanede bana chai getirmişti. Ashleigh meyve suyu standında buzlu içeceklerimizi yudumlar-ken, bana okulda azalan dramadan bahsetmişti. Bir gece Ashleigh, Julia ve ben Cherry Hill'e gittik ve barın uzaktaki köşesinde Miles'in müşterilerini büyülemesini izledik. Bize doğru her baktığında, güneş bulutların ardından çıkmış gibi hissediyordum ve onun parıltısından etkilenenlerden biri olmaktan memnun olmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Perşembe günü, Miles, Julia ve ben Dört Temmuz geçit töreni için Traverse City'ye gittik, sonra da havai fişeklerin koyun üzerinde patlayıp parlamalarını izlemek için, ıslak hissettirecek kadar serin olan çimlerin üzerine oturduk. Çocukluğumdan beri yaşadığımı hatırlamadığım mükemmel bir yaz gecesi-ydi, geçen sene bu zamanlar gittiğim Peter'ın ebeveynlerinin yıllık barbeküsünden bile daha güzeldi.

Çünkü orada, onların muhteşem, ateş böcekleriyle dolu bahçelerinde, hint kamışı bahçe koltuklarında oturan ça-

kırkeyif ve mutlu eski arkadaşlarının arasında, bir yanımda hâlâ sızlıyordu.

Orada olanların dışında durmuş, en sonunda benim de bunun bir parçası olmayı beklediğimi hissedebiliyordum.

Ama bu gece burada, her şeyin merkezindeydim. Geçiyor olmasına rağmen, bu an bana da aitti.

Pazar günü, Cherry Festivali'nin sonu için Ashleigh ile yeniden Traverse City'ye gittik. Geçici restoranlar ve yiyecek kamyonetlerinden oluşan sıralar arasında gezinip, gecenin geç saatlerine kadar midelerimizi tartlarla ve minik pastalarla doldurduk ve İnleyen Daphne ne zaman gizlice dışarı çıksa, Miles ile bakışlarımız birbirini arıyordu, kıvrılan dudakları benim şahsi paratonerimdi.

Ve sonra bakışlarımı başka bir yöne çeviriyordum çünkü böyle güzeldi. Biz, arkadaşlık.

Tek bir lokma daha yiyemeyecek hâle geldiğimizde, Julia bir basketbol şenlik oyununda bizi hezimete uğrattı, sonra da bizi Dönen Vişneler oyununa katılmaya ikna etti ki buradan midemiz fazlasıyla bulanarak, binmeden önce midemizdeki her şeyin üzerine eklediğimiz vişne sularına küfrederek ayrıldık.

Ara sıra iş ilanlarına bakıyordum ama artık sadece gerçekten ilgilenebileceğimi düşündüğüm işlere bakıyordum. Başka çocuk kütüphanecisi ya da en azından ilgilendiğim şehirlerdeki programcı pozisyonlarına.

Julia bir hafta daha kalmaya karar vermişti ve biz de pazar günümüzü özenle hazırlanmış bir çiftçi pazarı alışveriş seyahatine çıkmak ve sonra da Julia'nın bu kez *Bayan Pac-Man*'de bir kez daha bizi içtenlikle ve neşeyle mağlup ettiği atari oyunlu bir bara gitmek için kullandık.

O hafta her gün, birlikte yemek pişirdik ya da Julia tezgâhın üzerinde oturmuş hâlde, bir folk müzik listesi çalıp

ağabeyi en son hangi mutfak aletini tezgâha bıraktıysa onu mikrofon olarak kullanıp, avazı çıktığı kadar şarkı söylerken, *Miles* yemek pişirdi. Bense önüme her ne koyduysa onu doğruyor, hangi kirli bulaşıkla işi bittiyse onu yıkıyordum.

Çoğu akşam yemeğimizi, tüm pencereler açık, cırcır böcekleri ve ağustos böceklerinin sesi ve köknarların kokusu içeri girerken, sehpanın etrafında yerde ama bazen de kanepenin üzerinde bir sıra hâlinde oturup bir casus ya da soygun filmi izlerken yiyorduk, Miles her bir avuç patlamış mısır ya da uzaktan kumandayı uzatmak için bana doğru yaslandığında, damarlarımdaki kanın uğuldadığını, karanlıkta bakışlarımız her bir araya geldiğindeyse kalbimin sıkıştığını hissediyordum.

Miles bazen geceleri yan odadan bana *Aslan, Cadı ve Dolap* sesli kitabını dinlerken anlık güncellemeler hakkında, ‘ben kunduzlarla birlikte yaşamak istiyorum’ ve ‘Türk lokumu ne’ ve ‘Edmund’un sakinleşmesi gerekiyor’ gibi mesajlar atıyordu. Bazen sanki odalarımızın kapıları on adım uzaklıkta değilmiş gibi bir saat boyunca mesajlaşıyorduk.

Esasen devamlı olarak birlikteydik ama bir keresinde yanlışlıkla anahtarlarını kamyonetinin içinde kilitli bıraktığı ve onun yedek anahtarını şarap evine götürmek zorunda kaldığım zaman dışında neredeyse hiçbir zaman yalnız kalmıyorduk.

Üzerime çoktan pijamalarımı giymiştim bu nedenle de yüzünde bir sırıtışla benimle otoparkta buluşmuş ve kamp ateşi gibi kokan ve kalbime bir kanca girmiş gibi *hissettiren* bir kucaklamayla bana sarılmıştı.

Ayin on dokuzu olan cuma günü, Worcester County, Maryland’daki çocuk kütüphanecisi iş ilanını öğrendim.

İnternette yaptığım kısa bir araştırma bana Ocean City Kütüphanesi'nin annemden yirmi dakika uzaklıkta olduğunu ve kütüphanenin kitaplarla dolu, çok güzel bir deniz feneri gibi görüldüğünü göstermişti.

Neredeyse anneme mesaj atacaktım ama bir şey beni durdurdu. Bu, gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Muhtemelen düzinelerce başvuru olacaktı ve bir görüşmeye bile çağırılmadan önce kendimi ya da onu ümitlendirmenin bir anlamı yoktu.

Yine de öğle tatilinde onlara ön yazımı ve özgeçmişimi e-posta yoluyla gönderdim ve vardiyamın geri kalanında saptantılı bir şekilde e-postamı kontrol ettim.

Eve geldiğimde, Julia'nın orada olmadığını *anladım*.

Bu, basınçta bir değişiklik olmuş gibi hissettiriyordu. Muhtemelen bunun nedeni, genellikle Julia'yı görmeden önce onu *duyuyor* olmamdı. Bu kadar net olmayan şey ise, alışkanlığı olduğu gibi Crocs terlikleri ayakkabı rafının yanında durmamasına ve bugün genellikle çalıştığı cuma günü olmasına rağmen, sinir sistemimin nasıl *Miles'in burada olduğunu bilmesiydi*.

Çantalarımı kapının yanındaki kancalara astım, makosen ayakkabılarımı ayakkabı rafına koydum ve köşeyi dönerek mutfığa girdim. Miles ocağın yanında durmuş, suyun kaynamasını beklerken, kaşları çatılmış bir hâlde telefonundaki bir şeyi okuyordu.

"Demek en sonunda kız kardeşini kilere kilitledin," dedim.

Bakışlarını kaldırıp bana bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Lobiden kolilerini yukarı çıkarıyor."

Mutfağın dışına, oturma odasına doğru bakmak için arkaya doğru eğildim. Sehpanın yanında üç tane büyük karton kutu duruyordu.

Düğün için sipariş ettiğim pahalı bazı siparişleri iptal ettiğimi ya da Peter'ın onları buraya yönlendirdiğini düşünüp içimde ani bir panik hissettim. Belki de mermerden yapılmış, birbirimize sarıldığımız mermer bir heykeli.

Öyle bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyordum ama kim bilebilirdi ki? O zamanlar bir düğün ruh hâli içindeydim.

Tencerenin içindeki su fokurdamaya başladı ve Miles eliyle yaptığı erişteleri suyun içine attı. Yanındaki mutfak robotunun içinde taze yaptığı pesto sosu vardı ve ağzımın sulandığını hissettim. “Aç mısın?” diye sordu.

“Ben iyiyim,” dedim.

“Salyaların akıyor,” diye dalga geçti.

“Yeterince var mı?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi.

“Bu akşam çalışmıyor musun?” diye seslendim omzumun üzerinden mutfaktan çıkıp kutulara doğru giderken.

“Yemek biter bitmez yola çıkacağım,” diye cevap verdi.

Karmaşık sevkiyat etiketlerine göz gezdirdim ve gönderenin ismini buldum: *Julia Nowak*. Chicago’da bir adres.

Yeniden mutfağa döndüm. “Tüm bu kutular da ne?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Miles.

Tam o anda kapı savrularak açıldı ve Julia elinde daha fazla koliyle içeri girdi. “Selam Daph,” dedi hızla yanımdan geçerken.

Onun ardından oturma odasına gittim ve Julia oflayarak kutuları yere bıraktı. “Burada neler var?” diye sordum.

Mutfağa giderken yanımdan geçti. “Sadece gerekli olan şeyler.”

O buzdolabından bir soda alırken, başımı yeniden arkaya çektim.

“Gerekli *neler*?” diye sordu Miles.

Daha şimdiden odadan çıkmak için aramızdan sıkışa-

rak geçiyordu, karton kutulardan oluşan hazine koleksiyonuyla dairenin uzaktaki köşesine doğru geri çekilirken, sesi daha hafif gelmeye başlamıştı.

“Her ne olmadan yaşayamayacaksam onlar,” diye seslendi Julia. “Ev arkadaşşıma bunları paketlemesi için para verdim. Kendime bir yer bulduğumda, kalanları almak için geri döneceğim.”

Miles, başını hızla makarna tenceresinden yukarı kaldırdı.

Birbirimizin gözlerine baktık. Sessizce *hiçbir fikrim yoktu* der gibi başını iki yana salladı.

“Sorun değil,” dedim ağzımın içinde.

Miles başını iki yana salladı ve yüksek ve net bir sesle seslendi. “Jules? Bir dakika buraya gelsene.”

Julia başını yeniden mutfağın içine doğru uzattı. “Evet?”

“Hızlı bir soru soracağım,” dedi Miles. “Sen kahrolası neyden bahsediyorsun?”

Julia iri ve masum gözlerle, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Neden daha fazla eşyaya ihtiyacın var?” dedi Miles. “Eşyaların çoktan daireyi yutmuş durumda.”

“Sana biraz daha uzun süre kalmayı düşündüğümü söyledim,” diye cevap verdi Julia.

“Bir hafta daha kalmayı düşündüğünü söyledin,” dedi Miles. “Söylediğin şey buydu. Bir hafta önce.”

“Kesinlikle. Birkaç gün daha kalacağım. Sonra eşyalarımın geri kalanını toplamak için uçakla Chicago’ya gideceğim ve sonra arabayla buraya geleceğim. Ama iş görüşmeleri için *güzel* kıyafetlerime ihtiyacım vardı, bu yüzden de Riley’nin bazı eşyalarımı kargoyla göndermesini sağladım.”

“İş görüşmeleri,” dedi Miles.

“Yeni bir işe ihtiyacım var,” dedi Julia. “Sonsuza kadar sizinle yaşayamam.”

Miles bir elini yüzünde gezdirdi. “Tüm bunlara ne zaman karar verdin?”

“Buraya geldiğimde, açık bir şekilde sizin kısa süre önce neler yaşadığınızı inkâr ettiğinizi gördüm ve de açık bir şekilde bana ihtiyacınız vardı.”

“Julia ben...”

“... iyiyim,” diye cümleyi tamamladı gözlerini devirerek. “Sen her zaman iyiydin.”

“Ben sadece... diğer odaya gidiyorum,” dedim yavaşça uzaklaşırken.

“Hayır, gitme,” dedi Julia neşeyle, daha şimdiden geri geri ön kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. “Aslında Ashleigh aşağıda ve arabayla yolun ortasında beni bekliyor, bu yüzden koşmak zorundayım!”

İçeri girdiği gibi hızla dönerek dışarı çıktı.

Anlık bir sessizliğin ardından Miles ile birbirimize baktık.

“Ona bir otel bulacağım,” dedi. “Ya da *sana* bir otel bulacağım.”

“İlk olarak yaz aylarında son dakikada boş yeri bulunan bir otel, benim kalabileceğim bir otel *olamaz*,” dedim. “İkinci olarak da bir hafta daha lavaboda ütü ve yerde alılık görmeye katlanabilirim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Emin misin?”

“Eminim,” dedim. “Ama *sen* nasıl hissediyorsun?”

Boğazını temizledi ve yeniden eriştelere döndü, denemek için bir çatalla bir erişteyi çıkardı ve sonra tencereyi lavabodaki süzgece doğru taşıdı. “Bilmiyorum,” dedi. “Hâlâ her şey normalmiş gibi davranıyor ama kız kardeşimi tanıyorum. Bir şeyden saklanıyor ve o, normalde saklanmaz.”

“Belki sadece gerçekten senin için endişeleniyordur,” dedim ona.

Erişteleri süzdükten sonra yeniden tavaya aldı. “Neden benim için endişelensin ki?”

Gözlerimi dikip ona baktım.

“O, üç buçuk ay önceydi,” diye belirtti. “Ona iyi olduğumu ispatlamam için ne yapmam gerekiyor? Alnıma *YALNIZ VE MUTLU* dövmesi mi yaptırayım?”

“Bunu yaparsan iyiyim diye *çığlık atmış* olursun,” dedim.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Pesto sosunu eriştelerin yanına döktü ve tavayı salladı. “Ben ondan on üç yaş büyüğüm. Çocukluğumdan bu yana tek başımayım. Henüz yetişkin olmuş kız kardeşimin benim için endişelenmesine ihtiyacım yok. Özellikle de *benim için endişelenmek* çoğunlukla kirli kıyafetlerini koridorda yerde bırakmak ve saatinin alarmini en yüksek sese ayarlayıp sonra da beş yüz kere ertelemeyi içeriyorsa.”

Birkaç kâse ve birkaç çatal aldım ve yemeğİ tabaklamaya başlaması için ona uzattım. “Onu kovmamı ister misin?”

Kısa bir süre bana baktı, sonra makarnayı kâselere aktarmaya geri döndü. “Bunu yapamam,” dedi. “Neler olduğunu bilmediğim sürece olmaz.”

İki kâseye de birkaç tane bütün fesleğen yaprağı bıraktı ve kâselerden birini bana uzattı.

Kendi kâsemi bir kenara bıraktım ve omuzlarına dokunup onu rahatlatmaya çalıştım. “Eğer herhangi bir zaman, içindekileri boşaltmak istersen,” dedim, “bana mesaj at. Yakınmayı sevdiğimi biliyorsun ve sadece ben yakınınca eğlenceli olmuyor.”

Çene hattı yumuşadı. O da makarnasını bir kenara koydu ve bana öyle bir sarıldı ki kemiklerimin eridiğini hissettim, sıcak nefesi boynumun üzerindeydi. Gözlerimi

kapattım, kokusunu içime çektim ve karmaşık değildi: onu istiyordum, ondan hoşlanıyordum ve onu, ilk iki düşünceyi kenara atacak kadar çok önemsiyordum.

Kapı savrulurak açıldı. Ashleigh ve Julia'nın kahkahaları *Bay Dorner'ı En Çok Kim Kızdıracak* şeklinde birbiriyle yarışıyor ve ellerinde Target poşetleriyle içeri girerken, biz de birbirimizden ayrıldık.

“Cennet gibi kokuyor,” dedi Ashleigh yanımdan hızla geçerken. Miles ile birbirimize baktık, ikimiz de *bir tür şeytanlık* olup bitmekte olduğunu hissediyorduk.

Kâselerimizi aldık ve onların ardından oturma odasına gittik, orada çantalarını halının üzerine boşaltıyorlardı. Çantaların içinden, bir hava yatağı, bir pompa, bir çift vakumlanmış yastık, mavi bir ceket, altın rengi kadife bir battaniye ve iki tane masaüstü pervane düştü ve bunları bir takım makyaj malzemeleri ve bir kemer izledi.

“Çok özel bir soygun mu planlıyorsun?” diye sordum.

“Bu çöp kanepenin yerine koymak için bir çekyat almayı düşündüm,” dedi Julia, “ama küstah olmak istemedim.”

“Ah, evet. *Küstah* olmak istemezdin,” dedi Miles ifade-siz bir sesle.

“Hey, nazik ol,” dedi Julia. “Bu geçici bir şey. Bir işe girer girmez kendime daire aramaya başlayacağım.”

Miles alnını ovuşturdu. “İşe gitmek zorundayım. Daha sonra konuşuruz.”

“Beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedi Julia kirli çamaşırlarını toplamak için kanepenin üzerine eğilerek.

Miles başını iki yana sallayarak arkasını döndü, ön kapıya doğru giderken hâlâ ağzına pestolu makarna atıyordu.

Ben de kendi kâsemi sehpanın üzerine bıraktım. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” dedi Julia. “Sadece bu eşyaları koyacak başka

bir yer arıyorum. Oturma odası biraz kullanışsız hâle gelmeye başladı.”

Ashleigh homurdandı. “*Biraz.*”

Julia dolaba doğru gidiyordu. O dolaba. O gelinliği sakladığım dolaba.

Kalbim göğüs kafesimin içinde Yılbaşı gecesi çalan çanlar gibi zangırdıyordu. Julia, bana yavaş çekim gibi görünen bir şekilde kapı cebine doğru uzanıyordu.

“Hayır, bekle.” Üzerine hücum ettim.

Ona zamanında yetişemedim.

Yaklaşamadım bile.

Miles’in eşyalarını buraya taşımama yardım ettiği günden beri ilk kez dolabın kapısı kayarak tamamen açıldı ama yanlış taraftan. Eşyaların *Tetris* oyunundaki gibi sıkıştırıldığı tarafından açıldığı için, kapının yokluğu üzerine beyaz, krem rengi, fildişi, açık pembe eşyalar çığ gibi yığıldılar.

Hediye kutuları. İnce mumlar. Küçük metal kutular içinde küçük mumlar. Bir sandık biyo-çözünür çatal bıçak takımı. Palmiye yaprakları şeklinde tabaklar. Organze, korkunç derecede fazla organze. Kadınları bir bütün olarak yutmaya kafayı takmış bir gelinliğin kasabanın yırtıcı canavarı olduğu bir korku filmi çekmeye yetecek kadar çok organze.

Ben. O gelinlik tarafından yutulacak olan kadın bendim ve şimdi o gelinlik, hatalarımdan oluşan şiddetli bir şelale gibi doğruca Julia’nın yüzüne doğru dalga dalga akıyordu.

Her şeyin dışarı dökülmesi için, Julia’nın donup kaldığı, birkaç saniye gerekti. *I Love Lucy* ya da *The Dick Van Dyke Show* dizilerinden çıkmış bir şey gibiydi.

En sonunda bittiğinde, hepimiz gözlerimizi dikip bakakalmıştık.

“Ah, *tatlım*,” dedi Ashleigh. “Bana gelinliği saklamadığımı söyle.”

“SADECE ONU NE yapacağıma karar verecek zamanım olmadı!” diye bağırdım, hızla Julia’nın yanından geçip, eşyaları toplamaya başladım.

“Hayır!” diye ciyakladı Julia, elimden bir kutu lavanta konulmuş ve yıkanmış fildişi rengi peçeteyi çekip alırken. “Bu eşyaları öylesine oraya geri koyamazsın. Pandora’nın kutusu açıldı Daphne.”

“Ve Pandora’nın içindekiler, senin kocaman cankurta-
ran salınla oturma odasına da sığmayacaklar,” dedim.

“Taşınmadan önce zaten ondan kurtulmak zorunda kalacaksın,” diye belirtti Ashleigh.

Julia hemen bakışlarını bana çevirdi. “Taşınıyor musun?”

“Muhtemelen,” dedim. “Ama yaz sonundan önce değil, o da en erken. Bu eşyalarla ilgilenecek vaktim var.”

Ashleigh Julia’ya döndü. “Belki de sen Daphne’nin odasına taşınabilirsin.”

Julia’nın dehşet içinde burnunu kırıştırdığını görünce, Miles adına rahatladım. “Mümkün değil. Burada kalmak sadece kısa süreli bir çözüm.”

Artık konuya girmenin bir yolunu bulduğum için, “Neden aniden buraya taşınmak istiyorsun ki?” diye sordum.

Julia bir an için dişlerini yaladı. “Sana konu Miles’a *gitmeden* bir şey söyleyebilir miyim?”

“Ahh, dedikodu!” Ashleigh dudaklarına fermuar çeki-yormuş gibi bir hareket yaptı.

“Tamam,” dedim. “Ama eğer *bana* söyleyebilersen, eminim ona da söyleyebilirsin.”

Julia homurdandı. “Ağabeyimi gezegendeki her şeyden daha çok seviyorum ama yine de *bilmese* onun için iyi olacak şeyler var.”

“Ne gibi?” diye bastırdı Ashleigh.

“Yıllardır *az daha* buraya taşınacak durumdaydım.”

“Sen Wisconsin’de üniversitede değil miydin?” diye sordum.

“Perişan durumdaydım,” dedi. “Ve Miles’a söyleyemedim, kredilerim için bana kefil olmuştu.”

“Bunu anlayışla karşıladı,” diye ısrar ettim.

“Biliyorum,” dedi. “Bana bebek muamelesi yapıyor. Ve dürüst olmam gerekirse, ben de kendi pisliğimi temizlemeye çok meraklı değilim. Ama sorun şu ki ne zaman bir pislige batsam ve Miles temizlemek için koşarak gelse, her zaman geride bir şey bırakıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

“Liseden mezun olduğunda,” dedi Julia, “birkaç arkadaşıyla Colorado’ya taşınması gerekiyordu. Son dakika, gitmemeye karar verdi. Ve bunu benim yüzümden yaptığını *biliyorum*. Çünkü o zaman ben ebeveynlerimize esir olmuş olacaktım.

“Eyaletten ayrılmak için bile benim üniversite için evden ayrılmamı bekledi. Buraya taşındı ve burayı çok *sevdi*. Bu nedenle de okul zorlamaya başladığında, ben de buraya gelecektim. Ama sonra Petra ile çıkmaya başladı.”

“Siz ikiniz iyi anlaşıyor muydunuz?” diye sordum şaşırarak.

“Petra herkesle iyi anlaşır,” diye cevap verdi Julia sertçe. “Ama aynı zamanda kahrolası derecede uçarı biri. Ve ben bunu uçarı biri olarak söylüyorum. İşlerden sıkılırım. Ev arkadaşlarımdan sıkılırım. Kestirdikten dört gün sonra kaküllerimden sıkılırım.”

Ashleigh, “Pekâlâ, *herkes* böyle,” dedi.

“Ama Petra; o, bir ileri seviyede. Bir keresinde Miles ile İzlanda’ya seyahate gittiler ve süresiz olarak orada kalmaya karar verdiler. İki ay falan için. Bunun yasal olup olmadığından bile emin değilim. Ve sonra geçen kış Uruguay’a yaptıkları *iki haftalık* gezi, beş hafta sürdü.

“Eğer Miles gerçekten *burada* olmak istemiyorsa, buraya taşınmak istemiyordum,” diye açıkladı. “Çünkü onu tanıyorum ve o zaman kendisini burada sıkışıp kalmış gibi hissedecekti. Ama son zamanlarda hayatımda bir şeyler değişti ve artık doğru zamanmış gibi hissediyorum. Ama eğer bir şey çıkarsa, eğer Miles İzlanda’ya taşınmak *isterse*, ben sadece gitmemesinin nedeni olmak istemiyorum. Bunu yapamam. Yıllar içinde benim için çok fazla şeyden vazgeçti.”

Kalbim acıdı. Tüm ailenin bir kişiye odaklanmış olmasının, o çok fazla şey verdikten sonra onun için en iyisini istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama olanları Miles’in tarafından da dinlediğim için, keşke kız kardeşinin nasıl hissettiğini bilseydi diye düşünmeden edemiyordum.

“Ona nasıl hissettiğini söylemelisin,” dedim.

“İlginç bir düşünce.” Su şişesini alıp büyük bir yudum içti. “Bunun işe yarayacağı başka senaryolar da düşünebiliyorum.”

Ashleigh sertçe ellerini çırparak beni kurtardı. “Tamam, şimdi elimizdeki soruna dönelim. Bu *eşyalar*.”

“Doğru,” dedi Julia. “İşte şunu yapacağız: bunların fotoğraflarını çekeceğiz ve internet üzerinden paylaşacağız. Satın alındıkça onları kargoyla göndereceğiz. Burada kalmama izin verdiği için bir teşekkür olarak.”

“Bu arada evimde bu eşyaları koymak için oldukça fazla yerim var,” diye gönüllü oldu Ashleigh. “O zaman onları listeleyeceğiz, internete koyacağız ve ben de satılana kadar onları saklayacağım.”

“Haydi ama,” dedi tereddüt ettiğini hisseden Julia. “Bunca eşyadan kurtulmak... iyi hissettirmez mi?”

Bakışlarımı söz konusu eşyaların üzerinde gezdirdim. Neyi *bekliyordum* ki?

Bunu, diye düşündüm. *Onları*. Yalnız kalmamayı. Bu hayalin ölümüne tanıklık edecek arkadaşlarım olmasını.

Kutuyu Julia’nın elinden aldım. “Hazırım.”

Ellerini çırttı. “Ben gidip şarabı getireyim.”

Ashleigh, *Sen Boşandın, Ölmedin* ismini verdiği ve bir spin dersi müzik listesi kadar tempolu bir çalma listesini açtı. Julia her birimize –benimki ağzına kadar olmak üzere– birer kadeh sauvignon blanc türü bir beyaz şarap doldurdu ve dolabın içindeki her şey kesinlikle dışarı çıkarılıp, oturma odasının zeminine serildi.

İyi bir ışık elde etmek için lambaların yerlerini değiştirdik ve her bir parça sanki bir suç mahallinin bir etmeniymiş gibi fotoğraflarını çektik.

Hızlıca tanımlamalar not aldım, Julia bunları ikinci el satış yapan birkaç sitede yayınlayacağına söz verdi ve aslında bunu yapmak eğleneliydi.

Üçer kadeh şarap ve birkaç saat sonra, sıra en sonunda gelinliğe geldi.

“Pekâlâ, kuşkusuz üzerine denemek zorundasın,” dedi Ashleigh.

“Evet.” Julia yeniden ellerini çırpı.

Kumaşı ona doğru fırlattım. “İstiyorsan sen deneyebilirsin.”

“Onu seçen Julia değildi,” diye araya girdi Ashleigh. “*Sen* seçtin. Ona son bir kez bakmak istemez misin?”

“Daha da önemlisi,” diye araya girdi Julia, “Cadılar Bayramı gelmeden ve bir üniversite parti evinin önünden geçerken, başında Frankenstein’in Gelini peruğu olan bir erenin gelinliğin önüne kusarken görmeden önce, *arkadaşlarının* seni onun içinde hayranlık uyandırıcı bir şekilde görmesini istemez misin?”

Haklıydı. Annem ve eski-neredeyse-kayınvalidem olacak Melly’den başka hiç kimse beni gelinliğin içinde görmemişti. Eğer onu vereceksem, en azından onunla biraz gösteriş yapabilirdim.

“Üzerine. Dene,” diye tezahürat yaptı Ashleigh. Julia hemen ona katıldı. “Üzerine. Dene! Üzerine. Dene!”

“Tamam! Pekâlâ!” diye pes ettim. “Deneyeceğim!”

Julia uçarı bir ciyaklamayla pahalı gelinliği yeniden kollarıma bıraktı ve Ashleigh de kadehimi doldurmak için öne doğru eğildi. “Aferin kızıma,” dedi.

Döndüm ve iş kıyafetlerimi çıkarmak için banyoya girdim.

Gelinliği başımdan geçirmek için birkaç kere denemem gerekti; ipek ve organze katmanları etrafımda giderek artan anlamsız yönlerde hareket ediyordu, en sonunda âdeta üç bin dolarlık bir yumurtadan acemice çıkar gibi gelinliğin içinden başımı geçirmeyi başardım.

Ben bir gelinlik bile istememiştim. Birkaç yüz dolara krem rengi ipek ya da saten elbise bulmayı planlamıştım. Ama Peter’ın annesi en azından birkaç gelinlik *denememi* istemişti ve şaşırtıcı bir şekilde benim annem de onunla

aynı fikirdeydi. İkisi de bir hafta sonu için uçakla Virginia'ya gelmişlerdi ve üçümüz –annem, Melly ve ben– Richmond'ın en pahalı gelinlikçilerinde ücretsiz şampanya ve Perrier marka soda içerek oldukça yorucu altı saat geçirmiştik.

İkisine de zaman ayırdıkları için teşekkür etmeye ve gelinlik olmayan bir elbise alma planlarıma geri dönmeye hazırlanmıştım, ta ki Melly'nin internette gördüğü, klasikleşmiş gelinlikler üzerine uzmanlaşmış günün son gelinlikçisine gidene kadar.

Annem gelinliği üzerime giymeme yardım etmişti ve ensemdeki düğmeleri iliklemeyi bitirdiğimde, ikimiz de aynaya bakıp, sessizliğe bürünmüştük. Annem omuzlarımı sıkmış ve uzun, titrek bir nefes almıştı, bu onun gözyaşlarına boğulma şekliydi.

Sonra kısık, titrek bir sesle, “Grace Kelly'ye benziyorsun,” demişti.

“Grace Kelly'yle alakam yok,” diye cevap vermiştim fısıldayarak.

“Bu, o özel gelinlik,” demişti annem. “Değil mi?”

Gelinliğin ücreti üç bin dolardı ve –çok fazla karşı çıkmanın ardından– Peter ve Collins'lerin neredeyse her şeyin ücretini ödemelerine izin vermiştim. Eğer ücretini annem ve ben ödeyecek olsaydık, adalet sarayında bir nikah yapmak zorunda kalacaktık ve bu bana uygundu ama Peter'ın geleneksel bir ailesi vardı ve ben de onların mutlu olmasını istiyordum.

“Sanırım daha sade bir şey seçeceğim,” demiştim boğazımda bir yumruyla.

Annem iç geçirmiş ve beni kendine doğru çekmişti, çenesini omzuma yaslayıp, aynada gözlerime bakmıştı. “Bunu almama izin ver.”

“Zaten şimdiye kadar her şeyi yaptın,” demiştim ona. “Tam olarak her şeyi. Ve tüm bunlara inanmıyorsun bile.”

“Tatlım.” Omzumun üzerinden saçlarımı düzeltmişti. “Sana inanıyorum. Eğer peşinden koşmaktan korkmuyorsan, hayatında istediğin her şeye sahip olman gerektiğine ve sahip olacağına inanıyorum.”

Bu annemin kendi açısından görüldüğü kadar *mutlu* olup olmadığını merak ettiğim birkaç seferden ilkiydi.

“Bu, o özel gelinlik,” demişti yeniden başımın yanını öperek. “Sen de benim özel olanımsın.”

“Sen de benim,” demiştim.

Gülümsemişti. “Hayır bebeğim,” demişti. “Artık iki taneye sahipsin.”

İşler felaketle sonuçlandığında annemden herhangi bir *Sana her zaman erkeklere güvenmemeni söyledim* gibi bir yorum gelmedi. Sadece merhamet, rahatlatma ve Peter’ı sertçe eleştirme vardı.

Gelinlik hakkında kendimi hâlâ suçlu hissediyordum ama her ne zaman gelinliğin parasını geri vermem olasılığı konusu açılrsa, beni hiçbir zaman kefaletle hapisten çıkarmak ya da “normal bir ergen gibi” arabayı kaçırırken içinden geçeceğim garaj kapısını yenilemek zorunda kalmadığı için, asıl kendisinin bana *borçlu* olduğunu söyleyerek dalga geçirdi.

Annemin “normal ergenler” hakkında konuşma şekli, kendisinin filmlerde bahsedilen yatak odalarının pencerelelerinden kaçan ve ormanda bira âlemi yapanlardan biri olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Gelinliği omuzlarımdan geçirirken, Ashley kapıyı çaldı ve kapının ardından bana bir soruymuş gibi gelen bir şey söyledi ama söylediği şey mücadele ettiğim kumaştan oluşan kozanın içinden anlaşılmıyordu. “Bekle!” diye seslen-

dim. “Bana bir dakika ver!” Boğuk ve anlaşılmaz bir cevap verdi.

En sonunda bütün katmanları düzeltmeyi başardım ve fermuarı görebilmek için aynaya arkamı döndüm. Köprücük kemiklerimin üzerinde durana kadar fermuar üç kere takıldı.

Döndüm ve lavabonun üzerindeki aynada pürüzsüz, saten korseyi inceledim. Yüksek kayık yakayı ve çıplak kollarımı. Eteğinin çan gibi açılmasını. Dükkanındaki terzinin eklediği *cepleri*. Bu cepler için çok heyecanlanmıştım.

Bir an için, kendime bu hüznü hissetmek için izin verdim.

Verandası olan Viktorya tarzı evin ve Peter’ın bana akşam yemeği pişireceği yeni, muhteşem mutfağın yasını tutuyordum. Sahip olabileceğimiz çocukların ve olabileceğimiz ebeveynlerin. Ön kapıdan içeri girmenin, sıcak bir kucaklaşmaya adım atmak gibi hissettirecek olmasının.

Ama dürüst olmak gerekirse, gelinliğin kendisinin üzerinde eskiden olduğu gibi bir etkisi yoktu. Muhtemelen bunun nedeni artık bir buçuk beden küçük olması, dikişlerinin gerilmesi ve dekolteden göğüslerimin Tessa Dare’in aşk romanlarındaki kadın kahramanların kur yapma skandallarındaki gibi yukarı itilmiş olmasıydı. Sadece Tessa’nın kitaplarının kapaklarının üzerindeki kadınlar seksi ve cesur görünüyordu; ben ise şaşkın ve gülünç görünüyordum.

Banyodan dışarı çıktım ve dramatik bir şekilde “İşte!” diyerek oturma odasına girdim.

Vücudunuza oturan gelinliğiniz içinde boş bir odaya girmek inanılmaz derecede umut kırıcıydı.

“Merhaba?” Yavaşça mutfığa doğru ilerledim. Mutfak boştu ama Ashleigh’nin telefonu tezgâhın üzerinde duruyordu ve şarkı listesindeki “Love Is a Battlefield” şarkısı hâlâ Bluetooth hoparlörden son ses çalıyordu.

Oturma odasına geri döndüm ama onlardan hiçbir iz yoktu. Arkamda, ön kapı şingirdayarak açıldı.

Döndüm ve aniden durdum. Miles da öyle.

“Selam,” dedim.

“Selam?” Bunu bir soru gibi söylemişti, yüzünde dehşete benzer bir ifade vardı.

Muhtemelen bunun nedeni üzerimde hiçbir zaman gerçekleşmemiş olan bir düğün için alınmış gelinlikle dairenin içinde geziniyor olmam ve mutfaktan gelen Pat Benatar’ın bana serenat yapıyor olmasıydı.

“Bunu giymiyorum,” dedim hızla.

“Tamam,” dedi.

“Demek istediğim, bunu *giyiyorum* ama tek başımayken değil,” diye açıkladım.

Boş dairenin içinde etrafa bakındı.

“Kız kardeşin ve Ashleigh buradaydı!” Ben *de* boş dairenin içinde etrafa bakınıp, bir Bayan Havisham ânı yaşamadığıma dair bir kanıt bulmaya çalıştım ama bunun yerine her yerde düğünle ilgili eşyalar olduğunu gördüm. “Gelinliği görmek istediler, dolayısıyla ben de giydim ve şimdi de... bir yerdeler.”

En sonunda gülümsedi, kazağını çıkardı ve bir sandalyenin üstüne attı. “Onları aşağıda bir taksiye binerken gördüm. Belli ki buzlu süt yapmak için malzemeye ihtiyaçları vardı.”

Bu, ben gelinlikle güreşirken bana bağırarak ne söylediğini açıklıyordu. “Ah.” Kollarımı önümde kavuşturdum.

“Peter ve Petra’nın düğününde bunu giymen için sana ödeme yaparım,” dedi.

“Ben sana daha çok ödeme yaparım,” dedim.

Sırıltması genişledi. “Hoş bir gelinlik. Hoş görünüyorsun.”

Yüzüm şiddetli bir şekilde kızardı. “Fazla doldurulmuş bir cannalo gibi görünüyorum.”

Başını yana eğdi. “Cannolo ne?”

“Cannolinin tekil versiyonu,” dedim.

“Leziz görünüyorsun,” dedi.

“Eskiden üzerime daha iyi oturuyordu. Ya da görüşüm daha iyi hâle geliyor. Ya da belki de sadece bu gelinlik oksijenimi ne kadar uzun süre keserse, halüsinasyon o kadar güzelleşiyordur.”

“Güzel görünüyorsun,” dedi ve sonra dudağının kenarı hafifçe seğirerek, “bir İtalyan tatlısından bile *daha iyi*,” diye ekledi.

Bakışlarını üzerimde gezdirirken, baharatlı-tatlı kokusu katıksız bir şekilde beni vurdu ve yalpalayarak banyoya doğru ilerledim. “Üstümü değiştireceğim.”

İçeriye girdiğimde kapıyı kilitledim ve aynaya baktım. Gelinliğin yakasından boynuma kadar yayılan kırmızı benekler vardı.

Basit bir şekilde *MILES NOWAK’I HÂLÂ İSTİYORUM* yazıyordu.

Kamyonentinin içinde aramızda geçenler hakkındaki düşüncelerimi bir kenara ittim ve fermuarı bulmak için omuzlarımın arasına doğru uzandım. Birkaç santim aşağı indikten sonra takıldı. Sırtımı aynaya doğru döndüm ve fermuarı kumaşın üzerindeki yumrunun üzerinden geçirmek için mücadele ettim. Fermuarı bir santim kadar yukarı çekmeyi başardım ama aşağı doğru çektiğimde daha da kötü takıldı.

Fermuar yerinden kıpırdamıyordu ve korsenin bir dakika önce olduğundan daha sıkı olduğunu hissediyordum. Fermuarla ne kadar çok uğraşırsam, o kadar fazla panik oluyordum.

Dikişlerin altında tenimin hassas olduğunu hissediyordum, göğüs kafesim acıyordu, doğru dürüst nefes alamıyordum ve Gelinlik... takılmıştı.

BANYODAN HIZLA ÇIKTIM ve hastanede volta atan ilk defa baba olacak gergin biri gibi koridorda bekleyen Miles'a çarptım.

“Hâlâ gelinliğin içindesin,” dedi.

“Takıldı,” dedim. “Sanırım fermuarı kırdım, gelinlik çok dar, nefes alamıyorum ve *takıldı*.”

“Sorun değil.”

“Ah, öyle mi?” dedim. “O zaman kendimi daha iyi hissediyorum.”

Dirseğimden tutup beni çevirdi. “Ben halledeceğim. Sadece nefes almaya çalış.” Saçlarımı ensemden o kadar dikkatli bir şekilde çekti ki parmakları tenime dokunmadı bile. “Bunları önümden çekebilir misin?”

Saçlarımı başımın arkasına topladım, kalbim bedenime çok fazla kan pompalarken, omuzlarım ve kollarım zonk-luyordu. Miles kumaşın iki tarafını bir araya getirdi ve serbest kalana kadar fermuarı oynattı. Tam sırtımın ortasında fermuar yeniden sıkıştı. “Lanet olsun. Dayan.”

Biraz daha sıkıştırdı, oynattı, zorladı. Gözlerimi kapattım ve nefes alıp vermeye odaklandım.

Fermuar yukarı çıktı ve takıldığı yere geri geldi.

“Sabit durmaya çalış,” dedi.

“Dengemi bozup duruyorsun,” dedim.

“Dudak nemlendiricin var mı?” diye sordu.

“Dudaklarını nemlendirmen biraz bekleyebilir mi?” diye bağırdım.

“Hayır, bekleyemez; *fermuar* için Daphne.”

“Ecza dolabının içinde,” dedim ona. Birlikte ayaklarımızı sürüyerek dar banyoda ilerledik, giderken Miles gelinliğin arkasını yukarıda tutuyordu. Dudak nemlendiricisini ona verdim. Miles onunla ne yapacağını düşünüyorsa onu yaptı ve sonra fermuarla mücadele etmeye geri döndü.

Tuttuğu yeri elinden kaçırdı ve dirseğini arkamdaki duvara vurduğunda acıyla homurdandı. “Burası çok sıkışık.”

Ayaklarımızı sürüyerek, koridora doğru *geri* gittik. Yeniden denedi, öfkeli puflamasının yerini bir kahkaha aldı.

“Ne?” diye sordum omzumun üzerinden ona doğru.

“Şimdi hiçbir şey göremiyorum.” Eteklerimden çekerek beni yatak odasının kapısından içeri sokup, ışıkları yaktı.

“Şifonyerin üzerine eğilebilir misin?” diye sordu.

“Ciddi misin?” dedim.

“Daha çok kaldıraç gücü kullanmaya ihtiyacım var,” dedi, “ve fermuarı her çektiğimde, sen de benimle geliyorsun.”

Sevgili Tanrım, bunu hak etmek için ne yapmıştım?

Ah, doğru. Bu adamla bir ilişkimiz olduğu konusunda yalan söylemiştim ve sonra eski nişanlımı üzmemek için bir lavanta tarlasında onun üstüne atlamıştım. Bundan dolayı hak etmiş olabilirdim.

Ellerimi şifonyerinin üzerine yerleştirdim. O da bir elini kalçama koyup beni sabit tutarken tekrar çekti; fermuar, tekrar takılmadan önce birkaç mutluluk verici milimetre kadar kayarken beni tutuşu daha da sıkılaştı. “Dikkatimi dağıt,” dedim ağzımın içinde.

“Bunu üzerinden çıkaracağız, söz veriyorum,” dedi.

Yanlış türde bir dikkat dağıtma olmuştu.

“Şu an kendimi dayanılmaz derecede aptal hissediyorum Miles, o yüzden bundan daha iyisini yapmak zorundasın. Bana berbat bir şey söyle.”

Kahkaha attı. “Tamam: Buna ne dersin: e-postamıza ilk ön düğün daveti geldiğinde bana evlenmek istemediğini söylemişti ve ben de, *Tamam, sıkıntı yok* demiştim. Çünkü bunu özel olarak benimle evlenmek istemediği olarak değil, *genel anlamda* söylediğini düşünmüştüm.”

Başımı şifonyere doğru öne eğdim. Acı dolu inlememin yerini daha güçlü bir şeye bırakmış, bu duygu omuzlarımın sarsılmasına neden olmuştu.

“Lanet olsun,” dedi. “Üzgünüm. Yardımcı olmadı.” Miles ellerini kalçalarımın iki yanına koydu. “*Hey.*”

Doğrudum, kahkahalar beni sarsıp, gözlerimden yaşlar süzülmesine neden olurken başımı iki yana salladım.

“Daphne,” diye mırıldandı arkamdan, hâlâ nazik ve tatlıydı, beni kendine doğru çekti, sırtım onun göğsünün üzerindeyken kollarını belime doladı.

“Miles,” demeyi başardım en sonunda, kollarının arasında dönerken. “Dudak nemlendiricisi ne içindi?” Yeni bir kahkaha sesimin boğazımdan kısık çıkmasına neden oluyordu.

Bunu düşündü. Ağzını açtı ve kapattı. “Onun fermuar yolunu düzleştireceğini düşündüm.”

“Fermuarımı yağladın,” dedim.

“Aslında,” dedi, “ikimiz de bu cümleyi kurmak zorunda kalmayalım diye *özellikle* dudak nemlendiricisi istedim.”

Kıkırdamalarımın dolayı iki büklüm olduğunda, alnım onun köprücük kemiğine çarptı. Elini sırtımdan yukarı doğru kaydırıp enseme koyarken, tüylerim diken diken oldu. Gülüşü de içimde uğulduyordu.

“Bunun için tam olarak *hazırdın*,” dedim. “Kaç ev arkadaşın için bunu yapmak zorunda kaldın?”

“Düzinelerce.” Kollarını gevşetti ve beni yeniden döndürdü. “Ama sen ilk dudak nemlendiricisi olansın.” Fermuarı yakaladı ve hafifçe çekti.

Onca oflama, mücadele ve desteklemenin ardından fermuar sırtımda belime kadar ilerledi, Miles’ın eklemlerinin tenimin üzerinde aşağı kadar indiğini hissettim.

Bu hissin üzerine ürperdim, onun tüm bedeninin farkındalığıyla benim karıncalanıyordu.

Hemen geri çekilmedi, ağırlığının onun dokunuşuna doğru çekildiğini fark ettim. Parmakları açıldı, elini belimin alt kısmına koydu.

Gelinliğin korse kısmı gevşeyip açılmıştı ve eteğin ağırlığı her şeyi yere çekerken, yer çekimi gelinliğin askılarının kollarımdan aşağı doğru inmesine neden oluyordu.

Gelinliğin göğüs kısmını yakaladım ve ona doğru dönerken göğsüme bastırdım. “Teşekkürler.”

“Al.” Geri çekilerek benden uzaklaştı, açık olan üst çekmecesinden gri bir tişört çıkarırken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Tişörtü başımın üzerinden geçirdiğinde, zencefilli çörek gibi olan kokusu beni tamamen sardı, sonra tişörtü gelinliğim üzerine doğru çekti.

Gelinliğin göğüs kısmını bıraktığımda, dantelli karışımın tamamı ayaklarımın dibinde birikti. Kollarımı tişörtün kollarımdan dışarı çıkardım ve Miles da benim gelinliğin içinden çıkmama yardım edip, nazikçe saçlarımı tişörtün yakasından dışarı çıkardı.

Yeniden gözlerime baktığında, oda uğuldamaya başladı. “Teşekkür ederim,” dedim yeniden, bu sefer fısıldayarak.

“Bunu geri almam gerek,” diye dalga geçti sessizce. “Bu, benim on yaşımdan beri en sevdiğim tişörtüm.”

Tişörtün önünde ne olduğunu ilk kez fark ettim: kırıl-
gan vinil bir deve karikatürü devasa bir sigara içiyordu. Kı-
kırdayarak gözlerine baktım. “Senin çocukluğunda en sev-
diğin tişörtün bu muydu? Yürüyen bir nikotin reklamı?”

Gülümsemesi genişledi. Dalgın bir şekilde parmaklarını
çeneme götürdü ve ben de ona doğru çekildiğimi hissettim,
karınlarımız birbirine değiyordu, kalbi bedenimin üzerinde
hızla atıyordu. “Bu bir *deve* Daphne,” dedi alaycı bir şekil-
de. “*Güneş gözlükleri* takan bir deve.”

“Hemen gidip üstümü değıştireceğim,” dedim ona
uyum sağlayarak.

“Hayır, hayır,” dedi. “İstediğin kadar sende kalsın. Be-
nim olan senindir.”

Sırıtmamı bastırdım. “Gördün mü, yerel halkın hepsi-
nin seni vasiyetlerine dahil etmelerinin nedeni bu.”

Kaşlarını çatı. “Bazen, ben sanki bir dolandırıcıymışım
gibi konuşuyorsun.”

Kolunu tuttum. “Demek istediğim *kesinlikle* bu değildi.”

“O zaman ne demek istedin?” diye sordu.

“Senin iyi biri olduğunu söylemek istedim,” dedim.

Güldü. “Yine bu.”

“Demek istediğim,” dedim daha ateşli bir şekilde, “sen
muhtemelen hayatımda gördüğüm, tanıştığı herkes için iç-
ten bir şekilde meraklanan tek insansın. Ve onların kendile-
rini ilgi çekici ve hoş karşılanmış hissetmelerini ve yaptıkları
şeyde kendilerine güvenmelerini sağlayan. Sen insanların
mısır yetiştirmek ya da vişneli salsa yapmak ya da bir kitap
önermek süper bir güçmüş gibi hissetmesini sağlıyorsun.”

“Eğer bu konularda iyiysen,” dedi, “o zaman bir süper
güçtür.”

“Kesinlikle,” diye mırıldandım. “Sen *gerçekten* böyle
hissediyorsun.”

Bu belirli özelliğe sahip diğer tek kişi, bu özelliğini bir kalkan olarak kullanıyordu. Ya da ondan kesilen ve daha fazlasını garantileyecek kadar büyük olan, size ödediği bir vergi gibi.

“Ben sadece,” dedim Miles’a, “senin de insanları, onların seni sevdiği kadar sevdiğini düşünüyorum. Ve bu da senin etrafındayken insanın kendisini gün ışığında gibi hissetmesine neden oluyor.”

Ağız hatları yumuşadı. Kısa bir an için ayaklarımızın arasındaki mesafeyi inceledi. “Sen de gün ışığı gibi hissettiriyorsun.”

Homurdandım. “Hayır, hissettirmiyorum.”

“Hayır,” diye bana katıldı. “Öyle hissettirmiyorsun. Sen daha çok Michigan Gölü gibi hissettiriyorsun.”

“Soğuk ve destekleyici,” dedim.

Ses sonu alçalmıştı: “Serin ve tazeleyici.”

“Şok edici ve ağırlı,” dedim.

“Şaşırtıcı ve heyecan verici,” diye karşılık verdi, artık o kadar yakınımıdaydı ki vardiyasından sonra içtiği bir kadeh kırmızı şarabın kokusunu nefesinden alabiliyordum. O kadar yakınımıdaydı ki onun karşı konulmaz ışıltısının etrafında uçan bir pervane gibi, ona yaklaşma dürtüsüne direnmeye çalışıyordum..

Başımla oturma odasını, Julia’nın ve benim dağınıklıklarımı işaret ettim. Dikkatimi bu sarhoş edici histen uzaklaştırmak için bu fırsatı değerlendirdim. “Onunla konuşmayı başardın mı? Burada gerçekten ne yaptığıyla ilgili?”

Geriye doğru yarım bir adım atarak, derin bir nefes verdi. “Denedim. Hâlâ beni yerden kaldırmaktan başka herhangi büyük bir neden yokmuş gibi davranıyor.” Kalbimin ikiye katlandığını hissetmeme neden olacak şekilde zorla gülümsedi. “Onu dışarı atmaya hazır mısın?”

“Onun burada olması hoşuma gidiyor,” diye onu temin ettim.

Başıyla onayladı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Gülümsemesi yumuşadı. Yeniden çeneme dokundu.

“Hayır,” dedi. “Bu kadarı yeterli.”

“Ben hiçbir şey yapmıyorum,” diye belirttim.

Dudaklarının bir kenarı seğirdi. “O zaman neden kendimi daha iyi hissediyorum?”

Aramızdaki o an uzadı. Şimdi *ben* geriye doğru bir adım attım, ayak tabanlarımın altındaki zemin soğuktu. “Yeniden teşekkürler,” dedim, “fermuarımı yağladığın için.”

“Ne zaman istersen,” dedi.

ÇARŞAMBA, 24 TEMMUZ
OKUMA MARATONU'NA 24 GÜN KALA

OCEAN CITY KÜTÜPHANESİ'NE yaptığım başvurudan hiçbir ses gelmemiş olmasının haricinde, olağandışı bir şekilde bir dizi şanslı olay yaşıyordum.

Pazar günü, Miles bana sürpriz yaptı (daha az heyecanlanmış olan) Julia ile bizi North Bear Shores isimli küçük bir kasabadaki, Sadie'nin beni yıllar önce tanıştırdığı bir aşk romanı yazarının kitapçıdaki etkinliğine götürdü. Kitapların imzalanmasının ardından kitapçının sahibi ve jeoloji profesörü karısı (kuşkusuz ki) Miles'a âşık oldular ve Okuma Maratonu'na bağışta bulundular.

Pazartesi günü, iki çocuk kitabı yazarı Okuma Maratonu ödülleri için video göndermeyi kabul ederken, üçüncü bir yazar çocuklarla canlı video görüşmesi yapmayı önerdi.

Salı günü, aylık Fortnite turnuvarımız en yüksek katılımı başladı ve bugün, Maya kitaplarını almak için danışma masasına uğradığında, en sonunda onu bir sonraki hafta gerçekleştirecek Genç Yetişkin kitap kulübüne gelmeye ikna ettim.

Yürüyerek eve giderken anneme bunu telefonda söylediğimde, heyecanla bağırdı.

Ya heyecanla bağırıyordu ya da kaldırdığı ağırlıklardan birini ayak parmaklarının yakınına bir yere düşürmüştü.

“Bu harika tatlım,” dedi. “O çocuğun çetin ceviz olduğunu biliyorum.”

“Sadece çok utangaç. Ama gruptaki diğer çocuklar gerçekten çok tatlılar,” dedim. “Ve içlerinden birkaçı evde eğitim görmüşler bu nedenle de muhtemelen onlarla tanışmamıştır ki bu da iyi bir şey olabilir. Yeni bir başlangıç.”

“Tanrım, bir keresinde yeni bir okulda zor zamanlar geçirdiğinde, sana evde eğitim görmek isteyip istemediğini sorduğumu hatırlıyorum,” dedi annem.

Homurdandım. “Bana *evde eğitim* verecek zamanı nereden bulacaktın?”

“Bulamayacaktım,” dedi. “Ama okulda çok mutsuzdun. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece seni içinde bulunduğun ıstıraptan kurtarmak istiyordum. Bana ne söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evde eğitim görmekten bahsettiğimizi bile hiç hatırlamıyorum,” dedim.

“Öğretmenlerini çok fazla özleyeceğini söyledin.” Nefes nefese kahkahalara boğuldu ki bu, harcadığı çabadan dolayı bir inlemeye döndü ve bunu da yere düşen ağırlıkların çıkardığı tangırtı izledi. “Utangaçtın ama cesurdun.”

“Küçük bir inek öğrenciydim ve bunu söyleyebilirsin,” dedim.

“O zamanlar buna ‘sınıfta olmasından zevk duyulan öğrenci’ derlerdi,” dedi bana.

Telefonum bipleli ve bir tentenin altına girdim. “Bir saniye bekle,” dedim anneme, ekranı görmek için elimi gözlerimin üzerinde siper yaparak. “Ne oluyor *be?*”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu annem.

“Evet!” dedim fazla neşeli bir şekilde.

Babamın beni aramaya çalışmasından ve normalde ondan haber almam için önemli bir bayramdan sonra iki haf-

tadan uzun bir süre geçmesinden başka her şey harikaydı.

Ona bir mesaj attım: Üzgünüm, telefondayım.

Hemen cevap verdi ki bu, son derece nadir görülen bir şeydi: **Vaktin olduğunda beni ara. Eğlenceli haberlerim var.**

İçim endişeyle buruldu. Jason Roberts Speak'in dilinde *eğlenceli haberler* genellikle şu anlama geliyordu: *Hey, yirmi altı yaşında bir kızla çıkıyorum!* (Çok uzun sürmezdi.)

Ya da, *Katamaranı olan biriyle arkadaş oldum bu yüzden bir süreliğine ülke dışına çıkıyorum. Karaya ayak bastığımda sana bir kartpostal gönderirim!* (Göndermezdi.)

"Daphne?" diye sordu annem.

"Her şey yolunda." Annem ve babam can düşmanları falan değillerdi ama ben on sekiz yaşına girer girmez annem onunla iletişim kurmayı kesmişti ve annem her ne kadar hayattaki karmaşalar sırasında anlayış gösterse ve gülse bile, babamı tahrip etmemek için zahmete girmişti. Bunu benim için yaptığını biliyordum ama bazen onun sadece süper bir anne olmayı bırakmasını ve babamın en kötüsü olduğunda benimle hemfikir olmasını istiyordum. Bu nedenle de çoğunlukla onun hakkında konuşmuyorduk.

"Tamam, bak," dedi annem. "Senin adına mutluyum, seninle gurur duyuyorum ve seni seviyorum."

"Ve gitmen mi gerekiyor?" diye otomatik olarak tamamladım.

"Evet," dedi. "Yarın bazı arkadaşlarımla sahile gideceğim ama önümüzdeki hafta konuşuruz, olur mu?"

"Sorun değil," dedim ona. "Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi ve ben karşı çıkmadan telefonu kapattı.

Şekerleme yeşili, peri masalından çıkmış gibi görünen kulübenin yanından geçtiğimde, bahçe çitinin etrafına do-

lanmış olan gündüz sefası çiçekleri açmıştı, ağaçların üzerindeki küçük kuşlar, hayra alamet bir işaret daha verirmiş gibi cıvıldıyorlardı.

Bir hevesle, internet üzerindeki satış listesini kontrol ettim. Ücret daha şimdiden elli bin dolar düşmüştü ama hâlâ benim günlük hayatımdaki aralığın dışındaydı. Yine de hayallere dalmak kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi bunun gibi bir yerin içinde hayal etmek. Akşam yemekleri vermek ve aksiyon filmleri izlemek. Cadde-nin üst kısmındaki kafeden chai almak ve vazoları taze kesilmiş lavantalarla doldurmak. Ateş böceklerinin dışarıda olduğu sezonda, arka tarafta dışarıda arkadaşlarla şarap içmek.

Neredeyse bunu görebiliyordum. Neredeyse burada bir hayatım olduğunu görebiliyordum.

“DOĞUM GÜNÜN İÇİN herhangi bir büyük planın var mı?” diye sordu Harvey, Ashleigh’ye birkaç saat sonra diğerleriyle birlikte poker masasının etrafına yerleşirken.

“Doğum günün mü?” diye sordum. “Ne zaman?”

Ashleigh inledi. “Cumartesi’den bir hafta sonra. Kırk üç. Ve *hayır*, büyük planlarım yok. Sadece Mulder ile Sedona’daki annemi ziyaret ettiğimiz zamanın hafta sonuna geliyor dolayısıyla o babasının yanında olacak ve ben de evde Bravo TV’nin televizyon programlarıyla beynimi çürütüyor olacağım.”

“Neden evde olacaksın?” diye sordum. “*Biz* bir şeyler yapmalıyız.”

Ağzında purosusu olan Lenore, “Bu savaşı kazanamayacaksın,” dedi.

“Her zaman için doğum günümünden nefret etmişimdir,”

diye açıkladı Ashleigh. “Bu sadece bana ne kadar az ilerleme kaydettiğimi hatırlatan bir başka şey. Şu anda tam olarak geçen sene neredeysem oradayım. Aynı kasabadaki aynı evde, aynı duvarlara bakıyorum, sadece artık kocam yok.”

“Ah tatlım, bu hiç de doğru değil!” diye araya girdi Barb. “Cansız bir evlilikten çıktın. Terapiye başladın. Mulder’ın zor bir yılı geçirmesini sağladın ve bizim küçük çemberimize *Daphne*’yi getirdin!”

“Ve bu, zaten kaydettiğin ilerlemeleri kutlayacağın bir gün değil,” diye ısrar ettim. “Bu, *var olduğunu* kutladığın bir gün. Bir şeyler yapmak zorundayız.”

“Burada roller biraz ters olmadı mı?” Kaşlarını kaldırdı. “Eğlenceli olan, sorumluluk alan benim.”

“Öylesin,” diye ona katıldım. “Ama kendine *Ashleigh*’nin yaptığını yapamazsın bu nedenle de bunu bir başkasının yapması gerekiyor.”

“Dışarı çıkmak istemiyorum.” Alt dudağını dışarı çıkardı.

“Tamam o zaman dışarı çıkmayacağız,” diye pes ettim. “Ya ben sana gelsem de boya yapsak, buna ne dersin?”

Yüzünü buruşturdu, yüzünde tiksitmeye benzer bir ifade belirdi. “Bob Ross’un manzara resimleri gibi mi?”

“Bir oda gibi,” dedim. “Senin evinde. Duke’un bunu hiçbir zaman yapmanı istemediğini söyledin, öyle değil mi? Ve aynı dört duvara bakmaktan bıkmışsın. Dolayısıyla duvar için bir renk seçeceğiz ve ben de gelip boya yapmana yardımcı olacağım.”

“Ben boya yapmak konusunda çok kötüyüm,” dedi. “Sabırsızlanıyorum ve birleşme noktalarını berbat ediyorum.”

“Tamam, şanslısın çünkü ben birleşme kısımlarında *harikayım*,” dedim.

Ashleigh homurdandı. “Öylesindir.”

“Bu söylediğinden incinmedim,” dedim.

Bir an için bunu düşündü. “Yani gelip, zor olan her şeyi yapacaksın ve ben de şarapları koyacağım; bu sırada ev hanımlarının birbirlerine içki fırlatıp ‘kabullen şunu’ diye bağırmaclarını mı izleyeceğiz?”

“Kesinlikle,” dedim. “Başka gelmek isteyen var mı?”

Lenore kahkahalara boğuldu. “Ben böyle iyiyim ama siz kızlar keyfinize bakın.” Harvey ve Barb ona katılır gibi başlarını salladılar.

“Tamam Vincent,” dedi Ashleigh bir süre düşündükten sonra. “Önümüzdekiden sonraki cumartesi gecesı. Ben bir renk seçeceğim. Sen de sevimli arkadaşlık montajı tulumunu giyeceksin.”

“Ben de öyle bir tulum yok,” dedim.

“Tamam, önümüzde bir hafta var.”

“Harika bir çiftlik malzemeleri satan dükkân biliyorum,” dedi yardımcı olmaya çalışarak.

“Şimdi, lütfen kartlara geçebilir miyiz?” dedi Harvey. “Bu akşam kendimi şanslı hissediyorum.”

Ve o akşam oldukça şanslıydı. Altı el kazandı.

Oyunu da ben kazandım.

PAZAR GÜNÜ YAĞMUR nedeniyle planlarımızı erteledik. Miles bize *ne* yapacağımızı söylememiş, sadece havanın iyi olması gerektiğini belirtmişti. “Perşembe günü işten izin alabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu bana mutfakta sırayla çayımızı ve kahvemizi yaparken. Normalde işten izin almaktan nefret ederdim ama Ashleigh tüm

hafta boyunca izinli olduğu için iş biraz sıkıcı olmuştu ve kütüphanenin programında o gün pek fazla bir şey yoktu, o nedenle de pes ettim.

Bir alarm olmasa bile hâlâ sabah yedide kalkıyordum ve günümü Fika'nın kaldırım üzerindeki masalarından birinde kitap okuyarak ve soğuk çay yudumlayarak geçirmeye karar verdim. Bir hevesle matcha çayı sipariş ettim ve içeceği beklediğimden daha çok sevdim ama yine de yürüyerek eve dönmeden önce her zaman içtiğime dönmeye karar verdim.

Yüzünde birçok piercing olan barista bakışlarını kaldırdı ve neşeyle, “Geri dönmüşsün!” dedi.

“Döndüm,” dedim.

“Bir matcha daha?” dedi. “Yoksa buzlu ve sütlü chai mi?”

“Chai lütfen,” dedim. “Bir de buzlu miel ve buzlu ve fındıklı latte.”

“Büyük bir gün mü?” diye şaka yaptı.

“Ev arkadaşlarım için,” dedim.

“Anladım.” Bana sormadan üç bardağın üzerine de adımı yazdı. Kendi başıma, yeni bir yerde müdavim hâline geldiğim için utanç verici derecede gurur duydum.

“Borcum ne kadar?” diye sordum hazırlanmış içecekleri bana getirdiğinde.

“Bugün müessesenin ikramı,” dedi.

“Ne? Emin misin?” diye sordum.

Etrafına bakındı, sonra öne eğildi. “Müdürüm burada değil, sırada arkada bekleyip kendi ücretsiz içeceklerini talep edecek kimse yok ve sen iyi bahşış veriyorsun. Eminim.”

“Tamam, teşekkürler.” Elimdeki –çarşamba gecesi kazandıklarımın bir kısmı olan– on dolarlık banknotu bahşış kutusuna sıkıştırdım.

“Jonah,” dedi ben sormadan.

“Teşekkürler Jonah.”

Yüzü parladı. “İyi günler Daphne.”

Eve doğru yürürken babam beni aramaya çalıştı ve ben de kazara telefonu kapattım. Geçen hafta onu geri aramayı unutmuştum ki benim her zaman yaptığım bir şey değildi. Ama beni aramak da onun her zaman yaptığı bir şey değildi, nokta.

Bu noktada, *birkaç ayda bir birbirimize sıradan mesajlar atıyorduk* türde bir ilişki sürdürüyorduk.

Bir kırmızı ışıktaki durduğumda ona mesaj attım: **Üzgünüm, seni birkaç dakika sonra arayabilir miyim?** Aynı anda birkaç işi birden yapmak konusunda iyi değildim, bu işler (a) yarı yabancılaşmış babamla havadan sudan sohbet etmek ve (b) ellerinde dondurma sandviç taşıyan ve her yöne doğru hareket eden turist gruplarının arasından ilerlemek gibi zahmetli olmayan şeyler olsa bile.

Gerek yok, diye cevap verdi babam. **Sadece annenin bana verdiği adresin doğru olup olmadığını teyit etmek istedim.**

Demek bana postayla bir şey gönderiyordu. Tam da ben düğün süprüntülerini temizlemeye başlamışken.

Eğer bu sürpriz paket babamın son maceralarıyla ilgili herhangi bir şeyse, *ondan istemediğim* ve muhtemelen postalamanın gerçek bir suç olduğu mucize şekilde tedavi eden vitaminler, uçucu yağlar ve esrarlı şekerlemelerden oluşan merak uyandırıcı bir karışım bekleyebilirdim. Buna ek olarak, bazen de belli belirsiz nostaljik ama kesinlikle yanlış olan bir şeyler gönderiyordu. Tavan arasında bulunduğu ve çocukken bana ait olduğuna inandığı sarı bir kar başlığı gibi.

Bu durumda bu başlık için olabilecek tek açıklamanın

şu olduğunu fark etmemiştim: başlık, ev babamdan önce kiminse ona aitti ve babam bu evin ücretini sadece orada daha önce bir *şiddet suçu* işlendiği için ödeyebildiğinden, başlığın doğruca çöpe gittiğine inanabilirdiniz.

Ama bana gönderdiği adaçayını, kar başlığının ardından çöpe atmadan önce çöp tenekesinin etrafında yakmıştım. “Özellikle” bu hediyeyle birlikte sıfır noktasına eriştiğimizi fark etmiştim.

Apartman binamızın içine girdiğimde, telefonumu yeniden kontrol ettim. Babamın teyit etmek için gönderdiği adres, aslında Miles’ın eviydi. Yine de zorlukla merdivenlerden çıkarken onun numarasını tuşladım; onu bana herhangi bir şey göndermemeye ikna etmek konusunda kararlıyım.

Telefona cevap vermedi. Bir daha denedim. Kapımıza doğru uzanırken bir ileti beni sesli mesaj bırakmaya yönlendirdi.

Bip sesinden sonra, “Selam baba,” dedim. Anahtarım kilide sıkıştı ve dönmesini sağlamak için biraz uğraşmam gerekti. “Telefonuna cevap veremediğim için üzgünüm. Sadece müsait olduğunda beni ara...” Kapı hızla açıldı.

Kapıyı *ben* açmamıştım.

Kapının diğer tarafındaki biri açmıştı.

1960’lardan kalma bir saç modeli ve göğüslerinin arasındaki çizgi çenesine kadar uzanan, orta yaşlı bir kadın.

Beni kendi daireme gelirken gördüğü için, benim *onu* çoktan dairenin içinde gördüğüme şaşırdığım kadar çok şaşırmış görünüyordu.

“Daphne!” diye bağırdı katıksız bir coşkuyla.

“Selaaam,” dedim öfkeyle onun kim olduğunu anlamaya çalışarak ama *hiçbir* sonuca ulaşamamıştım.

Babam mutfaktan çıkıp yanımıza geldi ve bir kolunu kadının omzuna attı. “Selam evlat,” dedi. “Sürpriz!”

PERŞEMBE, 1 AĞUSTOS
OKUMA MARATONU'NA 16 GÜN KALA

İÇGÜDÜLERİM BANA GERİYE bir adım atıp koridora çıkmamı, kapıyı kapatmamı ve yeniden denememi söylüyordu. Başka bir şeyin beni karşılayıp karşılamayacağını görmemi.

Babam beni kendine çekip kucakladı ve sırtıma o kadar içtenlikle ve sert bir şekilde vurdu ki öksürmeme neden oldu.

“Hasta mısın evlat?” Geri çekildi, parlayan yeşil gözleriyle beni hızla incelerken omuzlarımı kavradı.

“Biraz,” dedim çünkü aniden *gerçekten* ateşim çıkmış gibi hissediyordum.

“İçeri gel, içeri gel,” dedi sanki burası *benim* evim değilmiş gibi. Beni mutfığa doğru döndürdü. “En sonunda Starfire ile tanışacaksın.”

Babamın arkasından sözsüz bir ciyıklama geldi. Babam yana doğru bir adım atıp, gösterişli bir şekilde koluyla kadını işaret etti.

Kadının birkaç adım arkasında, girişin orda Miles duruyordu, onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyordu. Ki bu da teknik olarak pek gergin değil anlamına geliyordu. Ama *Miles* için, bu durum az önce iki yabancıyı dairesine almaya zorlanmış bir adamın hâli gibiydi.

Starfire beni kemiklerimi kıracak kadar sert, Frappuccino içecekleriyle heyecanlanmış bir grup ergen gittikten birkaç dakika sonra Bath & Body Works dükkanının koktuğu gibi kokan bir şekilde kucaklamadan önce, onun sakız pembesi dudak parlaticısını görecektim zamanı zar zor bulmuştum.

“Sen. Çok. Hoşsun!” Bu beyanıyla eş zamanlı olarak beni öne arkaya sarsıyordu.

“Ah,” dedim. “Teşekkürler!”

Beni bıraktığında, bir elimi iki elinin arasında tutmaya devam etti, uzun, bebek mavisli tırnakları hafifçe tenime batıyordu. “*En sonunda,*” dedi yaşlı gözlerle. “İlk başta senin uzun olan olduğunu düşündüm.” Omzunun üzerinden başıyla Julia’yı işaret etti, Julia’nın yüzünden açık bir şekilde şu yansıyor: *Şu anda deneyimlediğin şeyi ben çoktan yaşadım.*

Bakışlarımı babama çevirdim ve ona bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını anlatmaya çalıştım.

Ama babamla hiçbir zaman sessiz bir dile benzeyecek bir şey geliştirecek zamanımız olmamıştı.

Babamın yüzü parlıyordu. “İki kızımı bir arada görmenin benim için ne kadar anlamlı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Bir an için, içten bir şekilde Starfire’ın var olduğunu hiçbir zaman bilmediğim yarı kız kardeşim olup olmadığını merak ettim.

Ama babamın önceki kız arkadaşları kolaylıkla buna uygun *olabilse* de, Starfire babamın yaşlarında olmalıydı; gerçi yaptırdığı dolgular ve Botox işlemlerinden dolayı onun babamdan on yaş genç mi yoksa on yaş büyük mü olduğunu söylemek imkansızdı.

“Oturma odasına gidelim mi?” diye konuşmaya başladı şimdiden babamı koridorda yönlendirerek. “Daphne ile biz gidip şarap ve atıştırarak bir şeyler alalım.”

“Kulağa harika geliyor!” dedi Julia görev bilinciyle Starfire’ın koluna girerken.

Kendi adına Starfire ise boğazının gerisinde bir başka sözcüksüz bebek sesi daha çıkardı ve Julia tarafından çekilerek uzaklaştırılmadan önce yanağımı sıkıştırdı, gittiği tüm yol boyunca yüzünde kocaman bir sırıtışla omzunun üzerinden arkasına baktığı için, Julia’ya çarpıp duruyor, on santimlik ince topuklu mavi ayakkabılarının üzerinde neredeyse takılıp düşüyordu.

Miles beni aceleyle mutfığa götürüp, “Az önce geldiler,” diye fısıldadı.

“Ve onları *içeri* aldın,” diye fısıldadım ben de.

“Baban olduğunu söyledi!” dedi tıslar gibi. “Ve onu beklediğini! Ne yapacağımı bilemedim.”

“Demek istediğim, kelimeler en zayıf şekilde yorumlanırsa,” dedim, “o benim babam ama onu *asla* beklemiyordum.”

“Ve Starfire?” diye sordu.

“Spice Girls grubunun kayıp altıncı üyesi,” dedim.

“Onunla hiç tanışmadın,” diye tahminde bulundu.

“Onun adını bile duymadım,” dedim.

Miles iç geçirdi ve dönüp şarap dolabını açtı. Ben de diğer dolaptan birkaç kadeh aldım. Arkamı döndüğümde, başını iki yana sallayarak kendi kendine gülüyordu. “Bundan sonra kimin geleceğine dair bahse girelim mi?”

“Böyle giderse,” dedim, “bu gece ölmüş olan büyük teyzem Mildred pencereden tırmanıp içeri girerse, buna şaşırmam.”

“Pencereden gelmesine bile mi?” dedi. “O, bir akrobat mıydı?”

“Sadece hayaletlerin Noel Baba etkisine sahip olduğunu ve kendilerini jöleye çevirip, titreyerek dar yerlerden geçebildiklerini varsayıyorum.”

“Buna hazır mısınız?” diye sordu ve ona babam hakkında çok fazla şey anlatmamış olmama rağmen, belli ki son üç dakika içinde yeterince anlamıştı.

“Hayır,” dedim. “Ama ilk şarap şişesini bitirdikten sonra, daha iyi olacağım.”

Havayı kokladı. “Ben... aldığım koku...”

Başımla onayladım. “Babam. Dairemizde esrar içiyor.”

İrkildi. “Ondan başını pencereden çıkarmasını söylememi ister misin?”

“Nasıl istersen,” dedim. “On beş dakika içinde bunu unutacak, cümlesinin ortasındayken esrarı yeniden yakacak ve sen de onun cümlesini kesemeyeceğini hissedeceksin. O cümle de yirmi dakika sürecek.”

Dirseğime dokundu. “Eğer bir çıkış yoluna ihtiyacın olursa, sadece bana mesaj at.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Onu oyalayacak bir şey mi yaratacaksın?”

“Eğer zorunda kalırsam.”

Koridora doğru döndüm. “Hiçbir zaman uzun süre kalmaz. Bu, muhtemelen daha iyi bir yere giderken yollarındaki yarım saatlik bir moladır. Bunu atlatacağız. Ya da ben yapacağım, sen bunu yapmaya mecbur değilsin...”

“Kalacağım,” dedi. “Tabii eğer kalmamı istemiyorsan?”

“Hayır, kesinlikle istiyorum,” diye itiraf ettim. “Sadece kesinlikle buna tahammül etmeni beklemiyorum.”

Elini dirseğimin üzerinde gezdirdi ve ben de ürpermek için elimden gelenin en iyisini yaptım. “Biri bir zamanlar bana yabancılarla aramın çok iyi olduğunu söylemişti. Haydi.”

Biz oturma odasına girerken, babam ağzından duman çıkarıyordu. Misafirlerimizin kanepenin üzerine oturabilmesi için Julia'nın eşyaları köşeye çekilmiş, bir kule hâlinde yükseliyordu, dörtte üçü havası boşaltılmış hava yatağı sarmalanmış bir hâlde en altta duruyordu, kanepede ise güneşten bronzlaşmış tenin üzerindeki bir çift fazlasıyla beyaz diş bize gülümsüyordu.

“İşte burada!” dedi babam ardından sarsıntılı bir şekilde öksürerek.

“İşte buradayım!” Şarap kadehlerini sehpanın üzerine koyduktan sonra kanepeye dik konumda duran koltuğun tam ucuna tünedim. “Ve sen. Ve Starfire.”

Starfire gözleri parlayarak bana bakıyordu. Babam gözleri parlayarak Starfire'a bakıyordu. Miles ve Julia şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı.

“Bunlar senin için,” dedi babam aniden öne doğru hareket ederek. Esrarlı sigarasını sehpanın kenarına yerleştirdi ve halının üzerinden –itiraf etmeliyim ki güzel– bir çiçek buketi aldı. “Aynı senin gibi göründüklerini düşündük.”

“Tabii ki aurana,” diye araya girdi Starfire. “Fotoğraflardan değerlendirmek zor ama bunlar JayJay'i kendilerine çekti ve onları cüzdanındaki fotoğraflarla karşılaştırdık.”

Boş bakışlarım üzerine babam araya girdi. “Eski son sınıf fotoğrafın!”

Babamda o fotoğrafın olması benim için bir sürprizdi. Annemle herhangi birini bastırmayacağımız kadar kötü oldukları konusunda anlaştığımızdan emindim ve aralarından *en az* garip olanlarından birini kullanmaları için okulumu göndermiştik.

“Teşekkürler,” dedim sertçe, buketi almak için öne doğru eğilirken.

“Bu zaten onun hakkında sevdiğim şeylerden biri,” dedi

Starfire sersemce, babama sanki başının üzerinde bir ışık halkası varmış gibi. Bu ifadeyi, Eski Kız Arkadaşlarının çoğunun yüzünde görmüştüm. “Hiçbir zaman boş elle gelmez.”

Çocukken, ben de onun bu yönünü severdim.

Ta ki bu hediyelerin teselli ödülleri olduğunu fark edene kadar: *Evet, bahar tatili ziyaretimi iptal ettim ama arkadaşım bize lunapark bileti verdi.*

Senin koro konserini kaçırdım ama çikolatacı kız arkadaşımın yaptığı bu şekerleme harika değil mi?

Buketi sehpanın üzerine koydum ve Julia ayağa fırladı. “Bunları suya koyacağım,” dedi ve ortamdan kaçtı.

Miles, tam bir deha olduğu için, şarap kadehlerini doldurmaya başladı ve, “Pekâlâ, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu. O da diğer koltuğa oturup, aynı benim gibi kaçmaya hazır bir pozisyonda oturdu.

“Starfire benim yaşam koçum,” dedi babam sesli bir şekilde yutkunduktan sonra.

Starfire başıyla onayladı, dudaklarında hâlâ sımsıkı bir gülümseme vardı. “Ama aslında birbirimizi bundan önce de tanıyorduk.”

“Belli ki daha önceki bir yaşamımızda birbirimizle evliymişiz,” dedi babam, âdeta *Bu tesadüfe inanabiliyor musunuz?* diye sorar gibi.

Starfire başıyla onayladı. “Birkaç kere.”

“Ah,” dedi Miles. “Tamam. Tebrikler.”

“Ben *Titanik*’te bir kadın mirasçıydım,” diye açıkladı Starfire. “Ve Jason da yakışıklı bir sanatçıydı ama çok ama çok fakirdi. Benim sosyal çevrem buna asla onay vermezdi. Ama ihtiraslı bir ilişkimiz oldu ve o benim *hayatımı* kurtardı.” Oldukça ağırbaşlı, kafası büyük bir oyuncak gibi yeniden başını sallamaya başladı.

Miles ile birbirimize baktık. Kahkaha atmamak için o kadar fazla uğraşıyor da bunun yerine kusacakmış gibi görünüyordu.

“Yani aynı,” dedim, “aynı filmin olay örgüsünde olduğu gibi.”

Starfire başını bir yana eğdi. “Hangi film?”

“Sizi şehre getiren ne?” dedi Miles yardım etmek için. “California’da yaşıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Bu doğru.” Babam esrarlı sigarasını yeniden yaktı. “Ama biz...”

“Affedersin,” diye araya girdi Miles, hoş bir şekilde gülümseyerek. “Onu içmek için dışarı çıkmayı beklesen senin için sorun olur mu?” Bunu çok sıcak ve doğal bir şekilde söylemişti.

Babam da aynı derecede soğukkanlı bir şekilde, “Ah, kesinlikle! Tabii ki,” dedi ve esrarlı sigarayı yeniden tişörtünün cebine soktu.

“Tamam, California?” dedi Miles.

“Doğru,” dedi babam. “Ama kutlamak için arabayla ülkeyi geziyoruz.”

“Neyi kutlamak için?” diye sordum.

“Ah, *Daffy*,” dedi Starfire, resmi olarak iki heceli ismi mi bu şekilde kısaltan ilk yetişkin oydu. “Birleşmemizi.”

Babam kaşlarını çattı, gözlerinin etrafında belli belirsiz, incinmiş bir ifade vardı. “Kartı almadın mı?”

“Ne kartı?” dedim.

“Doğum günü kartı,” dedi. “Sana evlendiğimizi söylediğim kart!”

“Bana bunu bir doğum günü kartında mı söyledin?” dedim.

“Onu görmedin mi?” dedi yeniden, aramızda hâlâ incinmiş gibi davranan oydu.

“Doğum günün ne zamandı?” diye sordu Miles, kaşlarını çatarak.

“Nisan’ın sonunda,” dedim.

Bunun üzerine kaşları biraz daha çatıldı, kuşkusuz hesaplama yapıp, o sırada onunla yaşadığımı fark etmişti.

“Kartı kaybetmiş olmalıyım,” dedim babama.

Aslında, gönderdiği doğum günü kartlarında genelde ismim ve onun imzasından başka bir şey olmadığı için, bana kart gönderdiğinde, kartları tam olarak bana geçen sene gönderdiği cinayet-evi başlığını koyduğum yere koyuyordum: çöpe.

İstediğim en son şey, beni *biraz* seven bir adamdan gelen bir başka gönülsüz hareketti.

İhtiyacım olmayan bir başka şey ise bana otuz üç yaşına girdiğimin ve bunu birlikte kutlayabileceğim hiç kimsenin olmadığına hatırlatılmasıydı.

Starfire hâlâ, sanki dudakları birbirlerine değerse, kıyamet tetiklenebilirmiş gibi gülümsüyordu.

Ve *Titanik*’te katlandığı onca şeyin ardından, kim bu kadar temkinli olduğu için onu suçlayabilirdi ki?

“Buradan geçiyordunuz,” dedim. “Eğlenceli bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Tamam, sonunda,” dedi babam, “Starfire’ın Vermont’taki ailesinin yanına gideceğiz. Ama eğer bizi o kadar misafir edebilirsiniz, pazartesi gününe kadar burada kalabileceğimizi düşündük.”

Tenim karıncalandı. Kanım dondu. Bir kasırgada hayvanların böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Kendimi bunun rahatsız edici, kısa bir mola olacağına hazırlamıştım. Şimdi çok daha kötüsü olduğunu fark ediyordum. Biz, eyaletler arası yolculuklarında mola verebilecekleri ücretsiz bir yerdik. *İşte bana seni hatırlatan güzel bir çiçek buketi; kanepenizde uyuyabilir miyim?*

Bu daire, hızla korkunç bir komedi dizisinin seti hâline dönüşüyordu.

Babam hâlâ konuşuyordu ama ben onun sesini Charlie Brown'un kötü sesiyle söylediği şarkıymış gibi duyuyordum.

“Üzgünüm,” diyebilirdim en sonunda. “Ne dedin?”

“Belirlenmiş bir programa göre hareket etmiyoruz,” dedi Starfire. “Yani istediğiniz kadar uzun kalabiliriz!”

Göz ucuyla, elinde çiçekleri koyduğu vazoyla Julia'nın odaya girdiğini gördüm. Julia çok akıllıca bir şekilde döndü ve hemen mutfağa geri döndü.

Babam, “Burada olduğumuz için mutluyuz evlat,” dedi. “Starfire'in kuzeni Sandra, buradayken kum tepelerini görmemiz gerektiğini söyledi.”

“Onda da biraz medyumluk var,” dedi Starfire bana, hevesle başını sallayarak.

“Kim?” dedim.

“Sandra,” dedi. “Onda da bu yetenek var.”

Sandra'nın onları dairemizde onlara yer olmadığı konusunda uyarmamış olması çok üzücüydü.

“Bende de biraz var,” diye devam etti Starfire. “Terapistim benim bir *expat* olduğumu söylüyor.”

“Empat mı demek istiyorsun?” diye sordum, anlık olarak dikkatim dağılmış, genel amacımdan sapmıştım.

Olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, benimki diğer türü. Ben *güçlü* duyguları yansıtıyorum.”

Bir an durup bu konuşmanın raydan çıktığı yere geri döndüm. “Bir misafir odamız yok,” dedim babama. “Aslında şu anda bir kanepemiz bile yok. Julia bizimle kalıyor.” Hafifçe elimi kıyafetlerden, yastıklardan ve nevresimlerden oluşan kuleye doğru salladım.

Babamın koyu sarı kaşları çatıldı, muhtemelen tam ola-

rak sorma zahmetine bile girmediği Şey hakkında redde-
dilmekten dolayı yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı.
Sonra bir kahkaha attı. “Ah, hayır,” dedi başını iki yana
sallayarak. “Size dayatma yapmayı hayal bile etmeyiz.”

Ne zamandan beri?

“Hayır, hayır, bize bir motel odası tuttum,” dedi. “Şehir
merkezinden oldukça uzakta ama vapurla gidip gelmek bi-
zim için sorun olmaz.”

Bu benim için gerçekten bir sürprizdi.

“Bekle bir saniye.” Starfire’ın gözleri açıldı. “Burada iki
yatak odası olduğunu düşünüyordum.”

“Zaten... var?” Miles, eğer odaklanırsa Starfire’ın oda-
nın içinde savrulan mantığını anlayabilecekmiş gibi gözle-
rini kırmıştı.

“Ve odalardan birini misafir odası olarak kullanmıyor
musunuz?” diye sordu.

“Biz iki kişiyiz,” diye belirttim.

“İkiniz bir odayı paylaşmıyor musunuz?” dedi babam
aklı karışmış gibi.

İlk kez Starfire’ın gülümsemesi soldu. “Ah, hayır.” Sesi
neredeyse ağlayacakmış gibi çıkıyordu. Bir Miles’a bir
bana baktı. “Bu konuda konuşmak ister misiniz? Biz, sizin
akıl hocalarınız olabiliriz. Aşk akıl hocalarınız.”

“Ne?” dedim tam Miles, “Aşk mı?” derken.

Starfire, sanki bu bir şekilde geri kalanımızın duymama-
sını sağlayacakmış gibi ses tonunu fısıltı seviyesine indirdi
ve Miles’ın dizine hafifçe dokunmak için öne eğildi. “Bunu
atlatacaksınız.”

“Neyi atlatacağız?” dedi Miles başını iki yana sallayıp,
yeniden gözlerini kısararak.

Maalesef, ben onun kadar şaşkın değildim. “Biz birlikte
değiliz.”

Durumu anladığında irkildi.

“Ah *hayır*,” diye bağırdı Starfire. “*Ayrıldınız mı?*” Omuzları sarsılıyordu. İçten bir şekilde daha önce hiç görmediğim bu kadının hiçbir zaman gerçekleşmemiş olan bir ilişki için ağlamak üzere olduğunu düşünüyordum.

“Biz arkadaşız!” diye açıkladı Miles, biraz *fazla* telaşla. “Sadece arkadaşız. Ayrı odalardayız.”

“Ah, off!” Babam bana baktı ve baş parmağını Miles’a doğru uzattı. “Bu adamdan hoşlandım. Artık ondan *hoşlanmamak* zorunda kalmayacağıma memnunum. Özellikle de son adamla olanlardan sonra! Tamam, aç olan var mı? Biraz gecikmiş bir doğum günü kutlaması yapmayı çok isteriz evlat.”

“Tabii ki zorla kalmak istemeyiz.” Manikürlü ellerinden birini babamın büktüğü kolunun üzerine koydu. “Zaten bizi beklemiyordunuz.”

“Kesinlikle,” dedi babam. “Kendimizi sizin programınıza göre ayarlayıp, bizim gibi yaşlı bir çift yobaza ne kadar zaman ayırabilirseniz sizinle o kadar zaman geçireceğiz.”

Starfire dudak büktü ve babamın koluna vurdu. “Ah, bu söylediğini geri al JayJay. İnsan ancak hissettiği yaştadır.”

“Bu insan çoğunlukla kendini yirmi iki yaşında hissediyor,” dedi babam bana, gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Bu, göğsümde kafa karıştırıcı bir duygu sağanağı hissini tetikledi.

Onun bu yeni, yaşına daha uygun partnere ve bir motel odası tutacak öngörüye sahip hâline karşı bir yumuşama.

Ama aynı zamanda eski acının yeniden canlanması. Babamın hiçbir zaman benden ve annemden daha çok seveceği birini, bizim evimizde olmaktan daha fazla olmak isteyeceği bir yer bulamamış olduğunun hatırlatması.

“Ne diyorsun evlat?” diye sordu. “Baban ve üvey annen için tur rehberliği yapacak zamanın var mı?”

Miles tek kaşını kaldırmış bir şekilde bana bir bakış attı, benim bir işaret vermemi bekliyordu; *Sehpanın üzerinden atla ve ben pencereden dışarı tırmanırken bir şeyleri ateşe ver!*

Ve belki de bunu yapmalıydım, belki de babam sadece savaş hendeğindeki bir bubi tuzağının üzerine bir kutu küçük kek yerleştiriyordu.

Ama *buradaydı*. *Karısıyla* birlikteydi, çoktan bir oda tutmuştu ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, gelmeye tenezzül ettiği için programımdaki her şeyi bırakacağımı varsaymaktansa, boş zamanım olup olmadığını *soruyordu*.

“Planlarımızda iki kişiye daha yer var mı?” diye sordum Miles’a.

Başını yana eğdi. Bundan daha büyük bir işaret vermemi beklediğini görebiliyordum, bu nedenle de ekledim. “Muhtemelen bunu halledebiliriz, değil mi?”

Bir an daha gözlerime bakıp, bana fikrimi değiştirip, avazım çıktığı kadar, “Ryan Reynolds!” diye bağırmam için bir şans veriyordu.

Bunu yapmadım.

Yüzünde şeytani derecede çekici gülümsemesinin bastırılmış bir hâliyle onlara döndü. “Mayolarınızı getirdiniz mi?”

Julia, açıkça görünmemek için bir adım geride durup bize kulak misafiri olduğuna dair hiçbir utanç belirtisi göstermeden başını odaya doğru uzattı. “Biliyordum! Tekneye bineceğiz, değil mi?”

“TEKNE”, Miles’in bir arkadaşına ait olan, eski bir pontondu. Öpüşmenin anısını, Miles’in dudaklarına olan merakımdan geri kalan herhangi bir şeyle birlikte zihnimin gerisine itmeye çalıştım ama bu kolay değildi. Miles’in aletlerini aldığı / saçlarını kestirdiği, hırdavat ve berber sahibi arkadaşı. Miles’in, her ne zaman müsait olursa pontonu kullanma izni vardı. Arabayı ben kullanıyordum, babam ön koltuktaydı, Miles, Julia ve Starfire ise arka koltuğa sıkışmışlardı, Miles GPS kullanmak yerine bana sözlü talimatlar veriyordu çünkü arkadaşının adresini hatırlamıyordu.

Michigan Gölü’nde kayıkla gezeceğimizi düşünüyordum ama elli yedi bin kilometre karelik Michigan Gölü’nden biraz daha içeride düzinelerce küçük göl de vardı. Bunlardan birine, kelimenin daha geleneksel anlamına uyan, suyun kenarının köylü kulübeleriyle çevrelendiği ve sığ bölmelerinde kamışların sallandığı bir göle gidiyorduk.

Arabayı ya inşa edilmesinin ya da onarılmasının yarısında olan, muhteşem, üçgen şekilli bir yapının önündeki ağaçlıklı yola park ettik. Park edilmiş bir çekme karavan ve eski bir kamyonete bakarak benim tahminim, yapının ona-

rılmakta olduğuydu. Bu yapının kendi işini kendi yapan ve bunun için acele etmeyen birine ait olduğunu tahmin ediyordum. Tam olarak bir hırdavat dükkânı ve berber sahibi olan birine.

“Siz devam edin ve tekneye binin,” dedi Miles biz arabadan boğucu sıcakın içine çıkarken. “Ben içeriden anahtarları alacağım.”

“Arkadaşının evde olmadığını düşünüyordum,” dedim ama o çoktan teknenin arkasına atlamış, açıkça kilitli olmayan bir kapıyı kaydırarak açmaya başlamıştı. Julia ile soğutucuyu kamyonetten çıkardık ve aramıza alıp çimle kaplı yamaçtan suyun kenarına doğru taşındık.

“Bunun için ne kadar muhteşem bir gün!” dedi Starfire neşeyle. Şimdiye kadar bunu yedi kere söylemişti. Sayıyordum.

“Daha iyi bir hava olmasını isteyemezdim,” diye ona katıldı Julia dördüncü kere. Ona sırayla cevap veriyorduk ve *sanırım* şimdiye kadar Julia kendini kaptırmış ve bunu bir oyun hâline getirmişti.

“Sanki Michigan önümüze kırmızı halı sermiş gibi,” dedi babam elini omzuma koyarak, tam biz Julia ile kamışların içine doğru girmiş kısa iskeleye adım atarken. Yalpaladım ama neyse ki dar iskeleden aşağı düşerken Julia ve soğutucuyu da kendimle birlikte aşağı çekmeden önce dengemi korudum.

Teknenin daha iyi günleri olmuştu –kerestelerinden biri eksikti ve iki tanesi de ortasından kopmuştu– ama tekne iyi durumda görünüyordu. Aslında, bir teknenin *iyi durumda* olması için ne olması gerektiğini bilmiyordum ama en azından yanmıyordu.

Babam ayakkabılarını çıkardı, onları eline aldı ve tekneye binip, hepimizin ellerini tutarak bizi de bindirdi. Tekne-

ye en son Starfire'ı bindirirken, gösterişli bir şekilde onun elini öptü. Starfire kıkırdadı ve bir Julia'ya bir bana, *Bunu görüyor musunuz? Ne harika bir adam!* der gibi baktı.

Keyifli ve belli belirsiz teşvik edici görünmeye çalıştım: *Evet, babamın sana Gomez Addams gibi davrandığını görüyorum ve bu harika!*

Dürüst olmak gerekirse, bu *gerçekten* tatlıydı. Bir kere daha göğüs kafesimin içinde o garip duygu karmaşasının döndüğünü hissettim.

Onu böyle görmekten hoşlanıyordum. Ama aynı zamanda buna içerliyor, annemle birlikte neden hiçbir zaman onun içinde böylesi bir şekilde ilgisini çekme ya da bağlılığını kazanma duygusunu uyandıramadığımı merak ettim.

“Anladım,” diye seslendi Miles iskelenin üzerinde koşarken. Teknenin bağını çözüp tekneye atladı, motoru çalıştırdı ve sonra tişörtünü çıkardı.

Starfire, bu hareketinin ortaya çıkardığı birbiriyle bağımsız dövmeleri karşısında nefessiz kaldı. Başlangıçtaki kızarıp-bakmaktan-kaçınma taktiğimin yerini hızla içinde Petra'nın ismi olan kocaman bir kalp arama çabası aldı ama belli ki bu, dövmelerle alakalı, kendisini adadığı büyük harf S ile seçimlerinin arasında yer almıyordu.

Ama yine de ilk defa Temel Reis çapasına ek olarak, aynı zamanda baldırının üzerinde tam bir Temel Reis dövmesi olduğunu fark ediyordum. Bu, teknenin diğer ucuna koşup, dilimi onun teninin üzerinde gezdirmeye dürtümü şaşırtıcı bir derecede az da olsa bastırmıştı.

“Ne kadar *güzel* bir vücut sanatı!” diye cıvıldadı Starfire. “Bunun anlamı ne?”

Miles bizi gölün daha içlerine doğru yönlendirirken, onun pazusuna dokundu. Miles gülümsemesini bastırdı. “Pekâlâ,” dedi, “o, bir deniz kızı.”

Starfire gözlerini açmış, meraklı bir ifadeyle başını salladı. “Ve?”

“Onun görünüşü hoşuma gitti,” dedi Miles.

“Harika.” Starfire, dövmenin üzerine hafifçe vurdu.

Göl, şaşırtıcı bir şekilde dalgalıydı. Teknemizin motorunun kükremesinin üzerinde, yanından geçtiğimiz teknelerin radyolarından yüksek sesle yayılan şarkıların parçalarını duyabiliyorduk: Taylor Swift’in “Cruel Summer”, Sheryl Crow’un “Soak Up The Sun” ve Otis Reddings’in “(Sittin’ On) The Dock of the Bay” şarkılarını duyuyorduk.

Saçlarımızın arasında rüzgâr, motorun sesi kulaklarımızda zangırdarken suyun üzerinde seyretmemizden on dakika sonra, durup dinlenebileceğimiz güzel bir nokta bulduk. Miles radyomuzu açtı, demir attı ve soğutucunun içinden hepimiz için maden suyu ve biralarımızı çıkarıp bize uzattı. Julia ile ben kendimizi fazlasıyla güneş kreminde buladık ama Starfire kıyafetlerini çıkarıp, teknenin arka tarafına geçmek için hiç zaman harcamadı, parlak pembe tek parça mayosuyla *haykırarak* suya atladı.

Starfire suyun yüzeyine çıktığında, babam ıslık çaldı ve alkışladı. Julia şortunu çıkardı ve onun ardından suya atladı.

“Su soğuk mu?” diye seslendim onlara.

“Biraz,” diye bağırdı Julia, tam da Starfire neşeli bir şekilde, “İnsan yeniden doğmuş gibi hissediyor!” derken.

Birkaç dakika ikna etme çalışmalarının ardından babam da suya girdi ve sonra da Starfire etkileyici bir sırtüstü yüzerken, babam suyun içinden bizim de suya girmemiz için üsteledi.

“Sen girecek misin?” diye sordu Miles bana, gözlerime bakmak için elini gözlerine siper ediyordu. Bu, o ânı garip bir şekilde özel, yakın bir hâle getirmişti.

“Derinliği ne kadar?” diye sordum.

“Korkak olma!” diye seslendi babam mahremiyet hayatını paramparça ederek.

Starfire aşırı gerçekçi bir tavuk sesi çıkardı. Burada gerçekten kendi elementini bulmuş gibiydi.

“Burada tam olarak...” teknenin arka tarafındaki kapıya doğru adım attım, “neyden korkmam gerekiyor?”

“Balıklar!” diye bağırdı babam sanki bu çok aşikâr bir şeymiş gibi.

“Balıklar mı?” diye tekrarladım.

Babamın yüzünde inanmaz bir ifade belirdi. “Dalga mı geçiyorsun? Çocukken balıklardan çok korkardın! Hatırlıyor musun? Seni balık tutmaya götürdüm ve sen de orada o çöküşü yaşadın?”

Hayatım boyunca balık tutmaya gittiğimi bile hatırlamıyordum ama gittiysem bile bu çöküşümün balıktan çok balığın ağzından metal bir kanca çıkarmakla ilgili olduğunu düşünüyordum. “Onun ben olduğumdan emin misin?”

Babam kahkaha attı. “Kendi kızımı hatırladığımı düşünüyorum! Seni balık tutmaya götürdüm, senin güneş kremi almayı unuttuk ve annenin buna sinirleneceğini biliyordum bu nedenle de seninle markete gittik ve sana o parlak sarı güneş şapkasını aldık. Mayona uyuyordu. Tweety’ye benziyordun,” dedi başını iki yana sallayarak. “O şapkayı *takıntı* hâline getirmiştin.”

Bana gönderdiği başlığı düşündüm ve zihninde anısındaki bu şapkayla birleştirip birleştirmediğini merak ettim.

Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçek bir anı mı olduğunu yoksa sadece bir filmde gördüğü bir sahnedeki oyuncunun yüzünün yerine benim yüzümü mü koydu onu da merak ediyordum.

“Gerçekten hatırlamıyor musun?” dedi.

Olumsuz anlamda başımı salladım. Açıkça bu onu rahatsız etmişti ama aklıma onu rahatlatmak için söyleyebileceğim bir şey gelmiyordu. Gerçek şuydu ki, çocukluğumun hatırlanmaya değer parçalarının çoğu, onun kaçırdığı kısımlardı, bu anılara tam olarak ağırlığını veren şey de onun yokluğuydu.

“Gerçekten özel bir gündü,” diye mırıldandı, temkinli bir şekilde suyun içinde dururken, dudaklarının kenarları somurtur gibi aşağı kıvrılmıştı.

Şu anda suçluluk duyuyor olmaktan nefret ediyordum. Babamın hâlâ içimde bu duyguyu tetikleyebilmesini istemiyordum. Sanki istediğim tek şey, onu mutlu etmek, gururlandırmak, onun takdirini kazanmakmış gibi.

Miles gözlerime baktı, yüzündeki gülümseme gitmişti, yeniden o inziva hayalini yaratacak şekilde güneşe karşı bir elini gözlerine siper yapmıştı.

Bu, *İyi misin?* diyen bir bakıştı.

Ya da belki, *Ben buradayım,* diyen.

Ve onun sonsuza kadar hatta belki de çok uzun süre bile yanımda olmayacağını biliyordum ama şu anda yanımda olduğunu bilmenin yardımı dokunuyordu. Bu kadarı yeterli olabilirdi.

Suya doğru dönerken elbisemi omuzlarımdan çekerek çıkardım, güneş omuzlarıma vuruyordu. “İşin iyi tarafı,” dedim, “bunu hatırlamadığıma göre, kesinlikle balıklardan korkmuyorum.”

Elbisemi bankın üzerine attım, açık kapıdan geçtim ve suyun içine atladım.

Soğuk başımın üzerine hücum edip, her bir gözeneğime iğneler batıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Yüzeye çıktığımda, güneş alnıma çarptığında ve Miles’in teknenin arka tarafında durduğunu, Julia, Starfire

ve babamın köpüren suların içinde tembel halkalar çizerek yüzdüğünü gördüğümde, Starfire'ın söylediği şeyi düşündüm.

Bu, gerçekten yeniden doğmak gibiydi.

İnsanlar değişebilirler, diye düşündüm.

Ben değişiyordum.

JESSE'S TABLE İSİMLİ, tarladan-sofraya temalı, suya bakan bir verandası olan bir yerde yemek yedik. Güneşte geçirdiğim günün ardından benim yanaklarım ve burnum kızarıırken, babamın, Julia'nın ve Miles'in bronzlukları artmıştı. Starfire parlak kırmızı olacak kadar çok yanmıştı ama bu umurunda değildi. "Yarına kadar bronz döner," dedi bana, tekne gezisi ve akşam yemeği arasında daireye geri döndüğümüzde ona aloe vera vermeyi teklif ettiğimde.

Masaya oturur oturmaz babam tatlı dilli bir şekilde mekân sahibinden bir şişe şarap istedi. Garson bir dakika sonra geri geldiğinde, babam iştah açıcılar için bir şeyler tavsiye etmesini istedi ve garson altı kadar seçenek sundu. Babam "masa için" her birinden bir tane sipariş etti.

Gecenin sonunda babamın umursamaz bir şekilde garsona hesabı eşit bir şekilde bölmesini söylediğini hayal edince, içinde saatlerdir hissettiğim ilk kaygı dalgasını hissettim. Zihnimde kesinlikle kendilerinin ısmarlamadığı bu yiyecekler için Julia'nın ve Miles'in payına düşen kısmı ödeyip ödeyemeyeceğimi görmek için hesaplamalar yapıyordum.

Ama herkesin ruh hâli harikaydı, güneş ışığından ve şaraptan çakırkeyif olmuşlar ve iki kapı ötedeki dondurmacının çakıllı verandasının üzerinde performans gösteren dört kişilik vokal grubunun sesi sarmış.

İştah açıcıları bitirdiğimizde, bir şişe pinot blanc şarabını da bitirmiştik. Babam lavaboyu kullanmak için masadan kalktı (*çerçöpten bir bölmeydi*) ve döndüğünde hem benim doğum günüm hem de Starfire ile nikahlarına kadeh kaldırmak için şampanya ısmarladığını duyurdu.

Starfire ilk kadehine neredeyse hiç dokunmamıştı, bunun yerine tamamen beni çocukluğum hakkında soru yağmuruna tutmaya odaklanmıştı. Miles'in haklı olduğunu fark ettim, biriyle konuşabilmeyi sağlamaya giden anahtar sadece merak olabilirdi.

Ama birini kendi evinize davet etmek ve onlara davet edilmeyi talep etmek için biraz da korkusuz olmak gerekiyordu. Biraz fazla bir şekilde kolayca zihnimde kendimi cesaretlendirmek için duvarıma üzerinde *Starfire'a Daha Çok Benze* yazan bir not astığımı canlandırabiliyordum.

Sorduğu sorular babamın çocukluğum sırasında gerçekten yanımda olmadığına dair daha fazla kanıt elde etmesine neden olsa da hayal kırıklığına uğradığına dair herhangi görülür bir işaret göstermiyordu, sadece bana başka bir soru soruyordu.

Ben de ona sorular sormaya çalıştım ve sorularıma kolaylıkla cevap verdi –*evet, Vermont'ta büyümüştü, okuldayken kayak takımındaydı, doğduğundan beri vejetaryendi, altı kardeşi vardı, hepsi erkekti*– ama her cevabının sonunda yine *bana* bir soru soruyordu.

Bu arada, babamı sevdiği açıkça belli olan garson, şef-ten menüde bulunmayan üç tane yiyecek tabağı daha getirdi. Müessesenin ikramı.

Ana yemeklerimizi yerken, Julia ve Starfire birbirleriyle doğum haritalarını karşılaştırıyor ve astrolojiyle ilgilenmeyen insanlar için anlaşılmasın olan *su işaretleri* hakkında sohbet ediyorlardı. Babam Miles'a işi hakkında ve heye-

canla yarın ben işten çıktıktan sonra akşam yemeği için şarap evine gitme fikrini öne sürdü. “Tabii oradan çok sıkılmadıysan,” dedi babam bize. “Orada ne kadar sık yemek yiyorsun bilmiyorum.”

“Eğer istiyorsanız oraya gidebiliriz,” dedim.

“Ah! Gidip Daffy’yi kütüphane görmek *zorundayız*,” diye araya girdi Starfire.

“Cumartesi gitmelisiniz, böylece Hikâye Saati’ni de görebilirsiniz,” diye teklif etti Julia.

“Hikâye Saati ne?” diye sordu babam.

“Sadece bir grup çocuğa kitap okuyorum,” dedim.

“Sesleri de taklit ediyor,” diye ekledi Julia.

“Öyle mi?” Babamın gözleri parlamıştı. “Eskiden gittiğimiz o eski kütüphanedeki kadın gibi mi? Adı neydi? Leanna?”

Kısa bir süre onunla çıktığı için kesinlikle kadının adını biliyor *olmalıydı*. Ayrılmalarının ardından farklı bir kütüphane şubesine gitmeye başladığımızı fark etmiştim.

“Sen kütüphanede çalışmaya nasıl başladın?” diye sordu Starfire. “Hep bunu yapmak mı istemiştin?”

Eğer tenimi açıp, iç organlarımı masanın üzerine koy saydım, kendimi bu kadar açıkta kalmış hissetmezdim.

“Bahse girerim bunun cevabını biliyorum,” dedi babam.

Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü bir hâle mi getirdiğine karar veremiyordum.

Babam dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. “Daphne küçükken, çok fazla kitap okurdu. Ve benim de kitapçada çalışan ve bize çok büyük indirim sağlayan bir kız arkadaşım vardı. Dolayısıyla ne zaman Daphne’yi ziyaret etsem, her zaman ona kitap götürürdüm.

“Ama benim de Holly’nin de –Daph’in annesi– gerçekten tek başına yeterli ‘net gelirimiz’ yoktu. Bu yüzden de

her zaman onunla başım belaya giriyordu. Daphne'ye bir serinin ilk kitabını ya da *daha da kötüsü* ikinci kitabını aldığımda, o zaman Holly de ona ilk kitabı almak zorunda kalıyordu. En sonunda bana hediye getirmeyi bırakmamı istediğini söyledi. Daphne'yi rüşvetle elde etmeye çalıştığımı düşünüyordu.”

Bunu söylerken gözlerini devirdi ama aynı anda Julia'ya göz kırptı. “Belki biraz. Her neyse, anlaşılmaya vardık. Bunun yerine şehre her geldiğimde Daphne'yi kütüphaneye götürecektim. Onu Disneyland'a götürdüğümü sanırdınız. Bu kızı kitaplarla dolu bir odaya koyun ve gördüğüm herkesten daha mutlu biri olur. Kendim bunu hiçbir zaman anlayamadım ama onun taşıyabileceği kadar fazla kitabı kollarına alıp, kitapları ödünç almak için alınının olduğu yerden daha yüksek masanın üzerine kaydırmasını izlemek müthiş derecede sevimliydi.”

Starfire bunun üzerine elini kalbinin üzerine koydu.

Benim kalbim ise rahatsız edici şekilde, biraz fazla hızlı atıyordu.

Onun bunu anlatışı, benim anılarımdakinden çok farklıydı. Benim için çok büyük, hatta etrafımın ücretsiz kitapların parlak kapaklarıyla çevrili olmasının büyüsünden bile büyük önem taşıyan, ona ne bulduğumu göstermenin verdiği heyecandı. Onu aramak için rafların arasında gezinmek. En sonunda onu bulup, onun ilgilenmesini beklerken benim zar zor farkımda bir hâlde, kadın kütüphaneciyle flört ettiğini görmek.

Neşeye dair en erken hatırlarımdan ve aynı zamanda her zaman ikinci planda olacağımı fark ettiğim ilk zamanlardan biri.

“Affedersiniz.” Sandalyemi masadan geri ittim ve ayağa kalktım. “Lavaboyu kullanmak zorundayım.”

Verandadaki masaların arasında kıvrılarak ilerleyip restoranın içine girdim, içerideki Edison ampullerinden oluşan avizelerin loş ışığına gözlerim alıştıktan sonra lavabolara giden koridora doğru saptım.

İki lavabo da meşguldü ama zaten bu kafa karıştırıcı duygu sağanağının dinmesini beklerken, tuvalete girmekten çok nefes almaya ihtiyacım vardı. Yaldızlı duvara yaslandım ve içimden kalbime yavaşlamasını söyleyerek gözlerimi kapattım.

“İyi misin?” dedi yumuşak bir ses.

Gözlerimi açtım. Miles kararsız bir şekilde koridora adım attı.

“Evet. Hı-hı. İyiyim!” dedim. “Lavabo meşgul.”

Başıyla onayladı. “O zaman seni bırakayım.” Uzaklaşmak için döndü ve içimde bu çaresizliği hissettim.

İçimdekileri söylemek ya da onu sadece bir süre daha burada tutmak için. “O etrafta olduğunda asla nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.”

Miles döndü, bir süre bunu düşündü. Yürüyerek geri geldi ve yanımda duvara yaslandı. “Biri kısa süre önce bana hislerin hava durumu gibi olduğunu söyledi. Öylesine belirliyorlar.”

Zorla gülümsedim. “Kulağa neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi geliyor.”

“Çok zekidir,” dedi. “Ve çekicidir, eğer bunun konuyla ilgisi varsa.”

Göğsümde hissettiğim parıltı, orada dalgalanan tüm kara bulutları dağıtacak kadar güçlü değildi. “Çok iyi davranıyor,” dedim zayıf bir sesle.

Miles bir an için bunu düşündü. “Öyle görünüyor, evet.”

“O zaman neden üzgünüm?”

“Çünkü belki de... iyi davrandığında, ona kızmak zor oluyordur.” Nazıkçe elimi tuttu. “Ve sen ona kızgınsın bu nedenle de bu konuda kendini kötü hissediyorsun.”

“Belki,” dedim. “Belki de kesinlikle.”

Beni göğsüne bastırdı ve kollarını bana doladı. Sıcak, cana yakın, tanıdık Miles ve ona bu kadar yakın olmanın canımı bu kadar acıtması beni şaşırtmıştı. Sadece ona bundan fazla yakınlaşamayacağımı vurguluyor gibi görünmesinin.

“İstiyorsan kaçabiliriz,” diye mırıldandı.

“Yemek yiyip ödemeden tüymek mi?” dedim. “Beni dehşete düşürdün Miles Nowak.”

“Daha çok çıkarken ödemeyi yapmak gibi,” dedi, “ve sonra da hız sınırlarına karşı çıkan bir taksi bulup, bizi bulamayacakları bir yere gideriz.”

“Bunu yapamayız. Sonunda Julia da Vermont’a giden yolculuğa katılmak zorunda kalır. Bundan sonra da onun Vermont Olimpiyat Kayak Takımı için steroid alıp, idman yaptığını öğreniriz.”

“Kendi başına idare edebilir,” dedi.

“Ben de öyle,” diye karşı çıktım.

Yüzüme bakmak için geri çekildi. “Biliyorum,” dedi. “Sadece bunu yapmak zorunda olmanı istemiyorum.”

Güverteye doğru baktım, içimde giderek artan duyguyu gözlerimi kırıştıtararak bastırmaya çalışıyordum. “Gerçek şu ki, farklı görünüyor.”

“Bu kötü bir şey mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ben sadece...”

Ona güvenmek istemiyordum.

Hayal kırıklığına uğramak istemiyordum.

“İşlerin aramızda her zaman nasıl olduğuyla barış yaptım,” diye itiraf ettim. “Onun bana vereceğinden fazlasını beklemeyi bırakmam uzun zamanımı aldı.”

“Mantıklı,” dedi Miles saçımı kulağımın arkasına atarken.

Kendimi yeniden istikrarsızlık içinde hissetmek istemiyordum. Beni her hayal kırıklığına uğrattığında canımın acımasını istemiyordum.

Bunu daha şimdiden hissetmeye başlamıştım: babamın sevgisinin olması gereken yerdeki acı verici boşluğu. Ve bu sefer, yanımda bu boşluğu dolduracak annem, Peter ya da Collins’ler yoktu.

Ve Starfire ne kadar samimi bir şekilde iyi biri olsa da bu, onun *Titanik*’in olay örgüsünü bir kehanet olarak sunan birine gerçekten para verdiği gerçeğini değiştirmiyordu ve ben hiçbir zaman olamasam da o, babamın sevgisine layıktı.

Aynı, Petra’nın Peter’in sevgisine layık olduğu gibi.

Aynı, Peter’in, buraya geldiğimizden beri onaylarını kazanmak için bıkip usanmadan uğraştığım tüm arkadaşlarının bağlılıklarına layık olduğu gibi. Ayrıldığımızdan beri benim için hiç zamanları olmayan arkadaşları. Ben artık olmasam da Peter hâlâ Sadie’nin sevgisine layıktı.

Hayat ya da sevgi bir yarışma değildi ama kaybeden yine de bendim.

Çenemi avucunun içine alırken, Miles’in alnında bir kıvrıklık belirdi.

Başımı iki yana salladım. “Sadece bunun gerçek olmasını istiyorum.”

“Ne?” dedi.

“Bize dair anıları,” diye fısıldadım. “Bu ziyaret. Bunların hepsinin bir anlamı olduğuna inanmak istiyorum.”

“Belki de vardır,” dedi.

Arkamızdaki lavabonun kapısı açıldı ve biz içeriden çıkan adamın yanıımızdan geçmesine izin vermek için kendimizi duvara bastırırken, Miles elini indirdi. Adam yanı-

mızdan uzaklaşırken hâlâ gömleğini pantolonunun içine sokuyor ve küstah bir kuşkuyla bize bakıyordu.

“Yüzde yüz burada bir uyuşturucu pazarlığı yaptığımızı düşünüyor,” dedim.

“Saçmalama,” dedi Miles. “En azından *yüzde elli* bir yasak ilişki yaşadığımızı düşünüyor.”

İkimiz de ayaklarımıza bakıp gülümsedik. “Peki nereye gitmek istiyorsun?” diye sordu. “Masaya geri mi dönelim yoksa ön kapıdan mı çıkalım?”

“Masa.” Başımla lavabonun açık kapısını işaret ettim. “Bana sadece bir dakika ver.”

“Ben olsam *lavaboya* bir dakika verirdim,” dedi. “O adamın yüzünde az önce berbat bir şey yapmış birinin ifadesi vardı.”

RESTORANIN İÇİNDEN verandaya doğru giderken garsonumuzu yakaladım. “Paylaştığımız tabakların ücretinin benim hesabıma yazıldığından emin olabilir misin?” diye sordum.

“Keşke yapabilseydim.” Teslim olmuş gibi ellerini yukarı kaldırmıştı. “Yaşı daha büyük olan beyefendi çoktan her şeyi ödedi.”

“Gerçekten mi?” dedim. “Emin misin?”

“Hesabın masaya gönderilmemesi konusunda oldukça katıydı,” diye cevap verdi.

Ona teşekkür ettim ve hafifçe sersemlemiş bir hâlde yürüyerek masaya geri döndüm. Ben sandalyeme oturur oturmaz, ellerinde üzerinde maytap olan çikolatalı bir pastayla bir grup garson arka kapıdan verandaya çıktılar.

“Geçmiş doğum günün kutlu olsun tatlım,” dedi babam, tam çalışanlar şarkı söylemeye başlamadan önce.

“Teşekkürler baba,” dedim, sesim koro şeklinde çıkan seslerin arasında kaybolmuştu.

“Önemli değil,” diye mırıldandı, masanın üzerinde kolumu sıkarken. Ama rahatlamış, hatta belki de keyifli görünüyordu.

Sanki benim mutluluğum *onu* mutlu etmiş gibiydi. Ve aniden gözlerim batmaya başladı ve burnumun arka tarafında bir sıcaklık hissettim. Ağlamamak için pastanın üzerinden çıkan mavi-altın rengi kıvılcımlara odaklandım.

TATLIDAN SONRA, verandanın merdivenlerinden sahile indik. Miles sırt çantasının içinde havlular getirdi ve gökyüzünün kararmasını, yıldızların yavaş yavaş belirmesini beklerken sahilde uzandık. Suyun üzerinde biri teknesinden havai fişek patlatmaya karar vermişti.

Sahilde kalan insanlardan bir uğultu, inlemeler, iç geçirimler yayıldı. Işık çizgilerinden biri patlamış, titreyerek açan mor çiçeklere dönüşmüştü. Bunu hızlıca her iki yanında beliren iki tanesi daha izledi, biri pembe biri altın rengindeydi.

Çocuklar çığlıklar atıyor, ciyaklıyor ve ebeveynlerinin etrafında koşarak daireler çiziyorlardı, bu arada buzlu şekerleri ve külahlardaki dondurmaları eriyerek bileklerine akıyordu. Babam ve Starfire, yanımızda duran onların yaşlarında bir çiftle sohbet etmeye başlamıştı ve Julia ise yerde, kumların üzerine yayılmış, uzun tüylü Pirene çoban köpeğiyle selfie çekiyordu. Havadaki sülfür kokusuna rağmen, yanımda duran Miles’in zencefile benzeyen kokusunu alabiliyordum.

“Güzel bir gece mi?” diye sordu, patlatılan yeni bir havai fişek dalgası, yüzünün yeşil ve turuncu renklerle parlamasına neden oluyordu.

“Harika bir gece.”

Gülümsedi ve ileri doğru baktı, elinin arkası benimkine değiyordu. Kalbimin açılmamış bir hediye olduğunu hissediyordum, bedenim rahatlıyordu.

İlk defa, kendime bunun devam edebileceğini hayal etmek için izin verdim.

Babam ve Starfire. Ashleigh ve Julia. Waning Koyu.

Miles.

Burada mutlu olabilirdim. Ait olabilirdim.

BABAMA VE STARFIRE'A dairemizde iyi geceler demeyi ve onları yolcu etmeyi planlamıştım. Sonra Google'da onların motelinin arama hatasını yaptım.

“Baba!” dedim. “Burası kırk dakika uzakta ve ilk üç yorumda tahtakurularından bahsetmişler.”

“Belli ki suya daha yakın bir yer bulmak için bir sene önceden rezervasyon yaptırmak gerekiyor,” dedi bana.

Sayfada aşağı doğru indim. Tahtakurularından *bahsedilmeyen* yorumlar, bunun yerine hamam böceklerine odaklanmıştı. Bir başka yorumda ise, odalarında bir yatak olmadığından şikâyet etmişlerdi. “Yatağın olması gereken yerde, sadece yatağın pasla kaplı iskeleti vardı,” diye okudum onlara yüksek sesle.

“Eminim bize yatağı olmayan bir oda verirlerse, bizim para ödemedenden gitmemize de izin verirler,” diye önerdi Starfire.

Miles'a dehşete düşmüş bir bakış attım.

“Su isteyen var mı?” diye araya girdi Miles. “Daphne, bana yardım etmek ister misin?”

Onların iyi oldukları, şarabı içmelerinin üzerinden saat-

ler geçtiği, yola çıkmaları gerektiği vs. gibi karşı çıkmalarına aldırmadan doğruca mutfağa gittik.

Miles bardakları çıkarırken, ağzının içinde, “Ne yapmak istiyorsun?” dedi.

“Orada kalmalarına izin veremeyiz,” diye cevap verdim fısıldayarak.

“Bunu yapabiliriz,” dedi. “Ama bunu yapmak zorunda değiliz. Sana kalmış.”

“Başka ne seçeneğimiz var?” dedim.

“Ben hava yatağını kullanmalarına izin verip kanepede yatabilirim?” dedi Julia, mutfağa girerken sıçramama neden olarak. “O zaman ‘su almaya’ gelmediniz, öyle mi?”

“Üzerinde çalışıyoruz,” dedi Miles; sonra daha sessiz bir şekilde ekledi. “Sadece bu konuda ne yapacağımızı bulmaya çalışıyoruz. İki altmış bilmem kaç yaşındaki insandan bir hava yatağının üzerinde yatmasını isteyebileceğimizi düşünmüyorum.”

“Ben kanepede yatarım, Julia şişme yatakta yatar ve onlar da benim odama geçebilirler,” dedim.

“Saçmalama,” dedi Miles. Onlar benim odama geçebilirler ve ben de kanepede yatarım.”

“Bu nasıl daha az saçma oluyor?” dedim. “Onlar benim ebeveynlerim. Ya da benim babam ve benim... Starfire’ım.”

“Bunun senin için sorun olmadığından emin misin?” diye sordu Miles.

“Bu gece için,” dedim. “Yarın onlar için bir otel bakarız, daha az...”

“Daha az böceklenmiş?” diye cümlemi tamamladı Julia.

“Evet,” diye ona katıldım.

“Eğer eminsen,” dedi Miles.

Son birkaç aydır çok fazla şey hakkında emin olmamıştım. “Yeterince,” dedim.

MILES BANYO sırasındaki hakkını kullanırken, yeni nevresimler vererek babamı ve Starfire'ı odama yerleştirdim.

“Buna gerçekten minnettarım evlat,” dedi babam. “Motelde de kalsaydık da sorun olmazdı.”

“Evet, tamam, bu şekilde Starfire'ın ailesine tahtakurusu taşımış olmayacaksınız,” dedim.

İyi geceler dilemek için beni kucakladı, başımın üzerine garip bir öpücük kondurdu ve biz birbirimizden ayrıldığı-mızda, Starfire bebek mavisini gözler önüne serecek şekilde kollarını açmış bekliyordu.

“İyi geceler Starfire,” dedim onun bana sıkı sıkı sarılma-sına izin verirken.

“İyi geceler tatlım,” dedi. “Ve eğer istersen bana *anne* diyebilirsin.”

“Ah, bu... Ben Starfire demeye devam edeceğim ama umarım iyi uyursunuz!”

Dışarı çıktıktan sonra arkamdan kapıyı kapattım. Julia hava yatağını Miles'in odasına doğru sürüklüyordu ve yardım etmek için aceleyle yanına gittim.

Hava yatağını *oraya* koymanın daha mantıklı olduğuna karar vermiştik çünkü yatağı sıkışık oturma odasında bıraksaydık, benim onun üzerine basmadan kanepeden kalkmam mümkün olmayacaktı.

Gecede kaç kere tuvalete kalktığım düşünülürse bu, kullanışsız görünmüştü.

Buruşturulmuş hava yatağını Miles'in dolap kapılarının önünde açtık ve Julia pompayı çalıştırırken ben de gidip onun oturma odasındaki karmakarışık olmuş nevresim takımını getirdim.

“Bunu kabul ettiğin için teşekkürler,” dedim ona, pompayı durdurunca, onun yatağını yapmaya başladığımızda.

“Sorun değil,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, bunu

Chicago'ya geri dönüp, eşyalarımın geri kalanını ve arabamı almamın zamanı geldiğine dair bir işaret olarak alıyorum.”

“Bu konuda Miles’la daha fazla konuştun mu?” dedim.

“Konuşacak ne var ki?” dedi.

Tereddüt ettim. “Chicago’da... bir şey mi oldu?”

Julia kendini yatağının üzerine bıraktı ve yatak örtüsünü çenesine kadar çekti, yüzünde çelik gibi sert bir ifade vardı. “Dışarı çıkarken tavandaki ışığı kapatabilir misin?”

“Tabii,” dedim. “İyi uykular.”

Karanlık oturma odasında, kanepenin üzerinde yerimi yaptım. Banyonun kapısı aralandı, ışık huzmeleri bana kadar uzanıyordu. Miles bir buhar bulutu içinde dışarı çıktı, saçları ıslaktı, açık kahverengi tişörtünün yakasındaki minik ıslak noktalar, belli belirsiz davetkâr bir şekilde kumaşın bedenine yapışmasına neden oluyordu.

“Bunu ben de yapabilirdim,” dedi bana doğru gelirken.

Battaniyeyi nevresime sokmaya geri döndüm. “Neden benim yatağımı yapacaksın ki?”

“Çünkü bu senin değil, benim yatağım,” dedi.

“Kim diyor?” dedim.

“Kanepenin sahibi olan adam diyor,” dedi.

Yaptığım şeyi bıraktım ve ona doğru döndüm. Banyonun ışığı yüzünün sağ tarafını aydınlatırken, sol tarafını gölgede bırakıyordu. “Benim yatağımı al,” dedi.

Elime bir yastık aldım ve kabarttım.

“Bana bir iyilik yapmış olursun,” dedi. “Julia ile hayatımızda daha önce hiç aynı odayı paylaşmadık ve bildiğim kadarıyla o uykusunda şarkı söylüyor.”

Kırlenti ellerimin arasından aldı ve bana yaklaştı. “Daphne,” dedi, “lütfen yatağımda uyuma onurunu bana bahşeder misin?”

Her bir sinir ucumun karıncalandığını hissettim. Bunu kulağa geldiği anlamda söylemediğini biliyordum.

Bu nedenle de çok doğal bir şekilde cevap verdim, “Starfire bana kendisine ‘anne’ diyebileceğimi söyledi.”

Miles kahkaha atarken neredeyse boğuluyordu. “Aynı şeyi bana da söylediğini bilmek kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissetmene neden olur?”

“Ona bir sözlük almak istememe neden olur,” dedim.

Yutkunarak kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Kahkahaları dindiğinde aramızda sadece bizi birbirimize bağlayan o çekim kalmıştı.

Duvarların ardında babam kesik kesik öksürdü, kapının altından hafif bir esrar kokusu sızıyordu ve büyü bozuldu. Etrafımızdaki görünmez koruyucu cam kalktı. Gerçeklik hızla geri geldi.

“İyi uykular,” dedim ona. Kolunu uzatıp, bana yatak odasını işaret etti. “Sana da.”

Ve iyi uyudum da.

Havai fişekler, serin eller, bir çenedeki kirli sakal, zencefil tadı ve ahşap dumanı kokusuyla ilgili rüyalar gördüm.

CUMA GÜNÜ İŞTEN sonra babam ve Starfire ile, Miles’in onlara daha önce bahsettiği birahanede buluştum.

Ashleigh Sedona’ya yaptığı seyahati atlatmaya çalıştığı, Julia o akşamüzeri erken saatlerde uçakla Chicago’ya gittiği ve ağabeyi de çoktan Cherry Hill’de çalışmaya başladığı için, sadece üçümüzdük. Miles’a verandada devasa bir Jenga ve mini golf oyunu olan bir yer tavsiye ettiği için minnettardım, böylece doğruca birbirimizin gözlerinin içine bakmaktan başka yapacağımız bir şey olmuştu.

Bana kum tepelerini keşfettikleri günden bahsettiler,

Starfire onun çöl tatiline çıkmış Gerçek Ev Kadınları programındaki kadınlardan biri gibi görünmesini sağlayan romantik, dramatik desenli uzun bir elbise giymişti.

Babam konuyu nazikçe *benim* gününe çevirmeden önce, Starfire bana yaklaşık iki yüz kadar kum fotoğrafı gösterdi.

“Oldukça standart bir gündü,” dedim. “Bu sabah Yapboz Değiştirme etkinliği vardı. Müşterilerden biri, otuz yaşındaki cinsel yakınlaşma fotoğraflarından kendisinin oluşturduğu bir yapboz getirdi ve bir diğeri de trençkotunun içine sakladığı üç *Yıldız Savaşları* yapbozuyla dışarı çıkmaya çalıştı.”

“Oldukça farklı karakterler varmış gibi görünüyor,” dedi babam son golf topunu kumlu şeridin üzerine fırlatırken.

“Kütüphane, insanlığın tek ve en iyi kesiti gibidir,” dedim ona. “Her tür ilginç insanla tanışırsın.”

“Ve ben de senin ücretsiz kitap almak için orada çalıştığını düşünüyordum,” diye dalga geçti babam.

Bunun, bu kadar normal hissettirmesi beni şaşırtmıştı. Babamın bu versiyonunun –bana işimle ilgili sorular soran, doğum günümde uğramakla kalmayıp, aynı zamanda bir garsona üzerine maytap takılmış bir pasta getirmesini söylemeyi düşünen versiyonunun– etrafta olmasını hayal etmenin bu kadar güzel olması.

Ve evet, benim için şarkı söylemeye zorlanmış, parası ödenmiş yabancıların bana ilgi göstermesi hiçbir zaman *istemeyeceğim* türde bir hediye idi ama normal babaların böyle şeyler yaptığını fark etmiştim. Bütün yıl boyunca çocuklarının yanında olan, kapı pervazlarında onların boyunu ölçen, onlara bisiklet sürmeyi öğreten ve onları hastane-deki ilk acil servis ziyaretine götüren babaların.

Aynı zamanda o hâlâ tanıdığım babamdı: bugün kum tepelerinde, Mackinac Adası'nda bir otel sahibiyle "karşılaşan" ve *Grateful Dead*'e olan sevgileri üzerinden otel sahibinin babama telefon numarasını verip, istedikleri her zaman babamla Starfire'a ücretsiz oda vereceğine söz vereceği kadar ileri bir bağlantı kuran biri.

Ama aynı zamanda, "Kütüphanede yapmayı en çok sevdiğin şey ne?" diye de soruyordu.

Ve ona Okuma Maratonu'ndan, aldığım sponsorluklardan ve Miles'in toplamama yardımcı olduğu nakit bağışlar hakkında Harvey'nin ne kadar mutlu olduğundan bahsederken, ilgiyle beni dinliyordu.

"Senin tutkun!" dedi Starfire elini kalbine götürürken. "Aynı babaninki gibi!"

Ve babam onun elini sıkıp, "Hayır, o babasından çok daha iyi," dedi. "Onun her zaman bir *istikameti* vardı."

Benimle gurur duymasının neden bu kadar önemli olduğunu kesinlikle anlamıyordum. Ama öyleydi. Önemliydi.

Yemekten sonra babam Cherry Hill'de Miles'ı ziyaret etmemizi önerdi, dolayısıyla biz de daha sonra almak üzere arabamızı birahanede bıraktık ve yarımadanın üst kısmına gitmek için bir taksiye bindik.

Şarap evi hareketliydi.

Miles barın arkasından bize el salladı ama yanımıza gelip konuşamayacak kadar yoğundu. Katya'ya bir şeyler mırıldandığında, Katya bizi barın en ucuna yerleştirdi ve bar üzerinde açık bir şişe şarap ve üç kadehi bize doğru itti. "Müessesenin ikramı," diye bağırdı gürültüyü bastırmak için.

Şarap şişemizi ve kadehlerimizi alıp, çimenlerin üzerindeki yuvarlak masaların oraya gittik, güneş son birkaç nefeslik daha görünürken, gökyüzü kenarlarında menekşe rengine bürünüyordu.

Bakışlarımla çimenleri taradım. “Boş masa yok.”

“Sandalyeler insan için kötü zaten,” diye cevap verdi Starfire, garip ama kendinden emin bir açıklamaydı. Göz kamaştırıcı sandaletlerini çıkardı ve yere oturdu. Babamla biz de onun yaptığını yaptık. Ayakkabılarımızı çıkarmamış sadece onun gibi yere oturmuştuk ama çimler o kadar sarhoş edici bir şekilde serindi ki onu ayak parmakları arasında çimleri hissetmek istediği için suçlamıyordum.

Babam kadehlere şarap doldurdu, sonra kadehleri bize uzattı ve orada oturup gökyüzünde renklerin birbirleri içinde erimesini izledik.

“Bizi burada görebiliyorum Star,” dedi babam ve Starfire iç geçirdi.

“Ben de. Karen’a ne düşündüğünü sormalıyız.”

“Karen?” dedim.

“Bizim medyumumuz,” dedi Starfire.

“Size *Titanik*’ten bahseden mi?” diye teyit ettim.

Starfire başıyla onayladı. “Sen ve Miles hakkında bu kadar şaşırmamızın nedeni de bu. Karen bize Miles’la sonuna kadar gideceğinizi söyledi. Daha önce hiç yanılmamıştı.”

Starfire’ın geçmişteki hayatının aslında Oscar kazanmış bir film olduğunu nasıl doğruladığından emin değildim ama konuyu uzatmadım.

Çimenliğin üstünün ve masaların boşalmasına ve gökyüzünün kararmasına rağmen, ışık dizilerinin yanmasını izleyip, arada bir yanımızdan geçen yarasaaların kanat seslerini dinleyerek yarı uzanmış bir hâlde çimlerin üzerinde kalmaya devam ettik.

Miles’in işten çıkış saati geldiğinde, vardiyasından kalan yarım şişe kırmızı şarabı getirdi ve her birimize küçük bir kadeh doldurdu.

Babam kadehini kaldırdı: “Nazik ev sahiplerimize.”

“Güzel yeni aileme,” diye ekledi Starfire.

İçimde bir sancı hissettim.

Suçluluk sancısı mı? Sanki babamı yeniden hayatıma alırsam anneme ihanet edecekmişim gibi.

Ya da belki de sadece korkuydu. Bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey yaptığım için: deneyimlerimin bana asla güvenmememi öğrettiği biri için kalbimde yer açtığım için.

İnsanlar değişir, diye düşündüm.

Ben değişebilirdim.

Babam değişebilirdi.

Miles çimlerin üzerinde yanımda hareket etti, dizini bir soru sorar gibi benimkine sürtünüyordu. *Orada mısın? İyi misin?*

Olabilirdim.

Kaçmaya hazır bir şekilde, bir şeylerin duman olmasını beklemek yerine, burada, ânın içinde olabilirdim.

Kadehimi oluşturduğumuz halkaya doğru kaldırdım.
“Aileye.”

CUMARTESİ, 3 AĞUSTOS
OKUMA MARATONU'NA 14 GÜN KALA

CUMARTESİ sabahı iki şey oldu.

İlk olarak Ashleigh hasta olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi ve Landon onun yerine gelmek zorunda kaldı. İkinci olarak da bir fırtına çıktı ve Waning Koyu'ndaki herkesin içeri girmesine neden oldu, görünüşe göre sekiz yaşın altındaki herkes kütüphaneye gelmişti.

Hikâye Saati malzemelerini toplamaya başlamam gerekene kadar kütüphanede koşturup durdum ve tam da o sırada otomatik kapılar ıslık gibi bir ses çıkararak açıldı ve Miles Nowak ile uzaktan gelen gök gürültüsünün sesini ve yandan gelen yağmuru içeri taşıdı.

Banyodan sonra silkelenerek sularını atan bir köpek gibi ıslak saçlarını sallamak için kapıların içindeki paspasın üzerinde durdu ve ben de derinden etkilenmiş gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

Ama bakışlarını kaldırıp, beni onu izlerken yakaladığında, bana gülümseyerek karşılık vermedi. Yanıma yaklaşıp, masanın üzerine bir bardak koyduğunda benim gülümsemem de yok oldu. "Sana çay getirdim."

"Teşekkürler."

Onun beklediğini görebiliyordum dolayısıyla bir yudum

aldım, baharatlı, tatlı tat keskin bir tat bırakarak, dilimin arka kısmından omurgamın altına kadar inmişti.

“Leziz,” diye onayladım. “Buraya kadar bana bunu getirmek için mi geldin?”

Hafifçe sırttı. “Buraya kadar bir hikâye dinlemeye geldim.”

Arkasında deve kuşu tüylerine bürünmüş Starfire’ı ve Kanada smokini içinde babamı görmeyi bekleyerek onun arkasına doğru eğildim.

Miles masayı kavradığı ellerine baktı ve boğazını temizledi. “Ah. Tamam.”

“Gelmiyorlar,” dedim. “Öyle değil mi?”

Yavaşça bir nefes aldı. Kalbimin ezildiğini hissediyordum. Bunu engellemek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bu, abartılacak bir şey değildi. Aksine rahatlatıcı bir şeydi. Her zaman Hikâye Saati sırasında kütüphaneden olmayan insanlar tarafından *gözlemlendiğim*de kendimi garip hissediyordum.

Miles bana hâlâ az önce kazara ayağına basmış olduğu yavru bir köpekmişim gibi bakıyordu.

“Sorun değil,” diye temin ettim onu. “Bazı çocuklara yüksek sesle bir kitap okuyorum. Bu, benim Broadway’de sahneye ilk çıkışım değil.”

“Hayır, biliyorum, bu...” Bakışlarını önce omzuma indirdi ve sonra yeniden gözlerime baktı. “Muhtemelen gidip hazırlanman gerek, öyle değil mi?”

Bunu söyleme şeklinden, muhtemelen *söylenmemiş* olan bir şeyin olduğu bir *boşluk* olduğunu hissediyordum.

Kalp atışlarım hızlandı. “Ne var?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Bekleyebilir.”

“Beni korkutuyorsun,” dedim.

“Yapmaya çalıştığım şey bu değil,” dedi.

“Ama yaptığın şey bu,” dedim. “Sadece bana neler olduğunu söyle ya da konsantre olamayacağım.”

Elleriyle masanın kenarlarını kavrayarak masadan uzaklaştı ve derin bir nefes verdi. “Bunu detaylı düşünmedim.”

“Miles.”

“Gittiler Daphne.”

“Gittiler mi?” dedim. “Kim?”

“Ebeveynlerin,” dedi. “Baban ve Starfire. Mackinac’taki bazı arkadaşlarıyla buluşmak için bir son dakika daveti almışlar.”

Telefonuma doğru baktım. Masanın üzerinde, ekranı yukarı bakacak şekilde duruyordu. Yeni bir mesaj yoktu. Bir açıklama yoktu.

Tabii ki yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Açıklama şunu ima ediyordu: karşıma daha iyi bir şey çıktı.

Şaşırmam için hiçbir neden yoktu. Hiçbir şey hissetmemem için her nedene sahiptim. Beklemem gereken şey, buydu.

Son dakika daveti, demişti Miles.

Mackinac’taki bazı arkadaşlarıyla buluşmak için.

Kuşkusuz, dün edindiği “arkadaşıyla”. Bir otel sahibi olan ve Grateful Dead seven bir adamla. En azından bir tahmin hakkım varsa, ben böyle tahmin ediyordum. Ve böyle düşünüyordum. Çünkü babam bunu bana kendisi söylememişti.

“Sana bir not bıraktı,” diye mırıldandı Miles.

Telefonumu ters çevirip, dağınıklığın arasında bugünkü Hikâye Saati kitaplarını aradım ama ellerimin beynim onları çalıştırmayı yeni öğreniyormuş gibi sakar olduğunu hissediyordum.

“Ona aramasını söyledim,” dedi Miles.

Kitapları buldum, avucumun içinde somut bir şey tutmaktan dolayı ufacık da olsa bir rahatlama içimde yayılıyordu. “Onun tarzı değil.”

Miles masanın üzerinden öne doğru eğilip, bir elini bileğime sarıp, baş parmağını damarlarımın üzerinde gezdirdi. “Üzgünüm. Sana söylemek için beklemeliydim.”

Kendime engel olamadan homurdandım. “Hayır, gerçekten Miles. Şu anda bilmem daha iyi.”

Yoksa onun gelmesini bekleyip duracaktım.

Bekleyecektim, bekleyecektim, bekleyecektim.

“İşe geri dönmen gerek,” dedim.

Bu hâlde görünmek istemiyordum.

Utancım ve acımla yalnız kalmak istiyordum.

Sonunda, Peter’dan vazgeçmek, onun eylemlerini gerçeğin kanıtı olarak kabul etmek kolaydı: ilişkimizin, birlikte olan hayatımızın, benim için duyduğu hislerin hiçbir zaman olduklarını düşündüğüm şeyler olmadığını kabullenmek.

Ve bunu kabullendiğim zaman onu özlemeyi bırakmıştım çünkü var olmayan birini nasıl özleyebilirdim ki?

Peki neden aynı şeyi babam için de yapamıyordum? Hiçbir zaman sahip olmadığım babamı özlemeyi bırakamıyordum?

Neden o, kalbimde devamlı hissettiğim kör bir acı olarak kalıyor?

Onun değişmeyeceğini *biliyordum*. Ama içimdeki bir parça *kendimin* artık onun benim canımı yakamayacağı kadar değiştiğini ya da bu yeni versiyonumun etrafta kalacak olan kişi olduğunu umuyordu.

İçimde seilmeyecek biri olacak kadar kırılmış olan her neyse onu tamir ettiğimi.

Boğazımı temizledim. “İşine git Miles. Ben iyiyim.”

İyiyim.

İyiyim.

İyiyim.

İyi olabilirsiniz.

Miles'in parmakları gevşedi. Geriye doğru bir adım attı. "İşe gitmeyeceğimi söyledim. Düşündüm ki sen..." cümlesini yarıda kesti.

"Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok," diye tersledim, sonra ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. "Güven bana, bu yeni bir şey değil. Lütfen git."

Uzunca bir süre beni inceledi. Sonra yaslandığı masadan doğruldu, ellerini masanın üzerinden çekti. "Evet. Anladım." Ve sonra gitti.

En azından bu sefer, ilk veda eden ben olmuşum.

EVE GİTTİĞİMDE, Miles odasında telefonla konuşuyordu, sesi öfkeyle yükselmişti, neredeyse kırılgan çıkıyordu.

"Umurumda değil," dedi. "Bunu yapmamalıydın."

Sesini anlaşılmaz bir fısıltı seviyesine indirdi, sonra da sustu. Koridorda hareketsiz bir şekilde durmuş, onu gizlice dinliyor olduğumu ancak kapı hızla açılıp, yakalandığımda fark ettim.

Miles aniden durdu.

Onu gördüğümde kalbim ağrıdı, çok pejmürde, çok dağınık, çok tanıdıktı. Ondan saklanmak istiyordum ve onun bana sarılmasını istiyordum. Daha öncesi için özür dilemek istiyordum ve bu konuda bir daha asla konuşmak istemiyordum.

"Selam," dedim çatlak bir sesle.

"Selam," dedi.

Boğuk bir an geçti.

“Hâlâ konuşmak istemiyorum,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Düşünmek bile istemiyorum,” diye devam ettim. Düşünülecek ne vardı ki? Babam her zaman tam olarak olduğu kişiydi ve ben de her zaman olduğum kişiydim.

Sadece bir gece için rol yapmak istemiştım. Başka biri olmak istemiştım. Gergin olan, zarar görmüş olan ya da terk edilmiş olan değil, başka biri.

Bekleyen ve babamın notunu, sanki o bir hazine haritasıymış ve eğer solmuş el yazılarını yorumlayabilirsem her şey bir anlam kazanacakmış gibi okuyan kişi değil.

Zorlukla yutkundum. “Beni bir yere götürür müsün?”

Miles şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Nereye gitmek istersin?”

Yeniden zorlukla yutkundum. “Sadece... daha önce gitmediğim bir yere.”

Bana Peter’ı, babamı ya da yeterli olmadığımı hissettiğim herhangi bir zamanı hatırlatmayacak bir yere.

“Eğer işin varsa...” dedim.

Miles sözümü kesti. “Gidip anahtarlarımı alacağım.”

Kamyonetinde geçirdiğimiz ilk beş dakika boyunca, konuşmamak konusundaki talebimi kelimenin tam anlamıyla ciddiye almıştı.

Sessizliği ilk olarak ben bozdum, sesim boğuk çıkıyordu. “Kaba davrandığım için üzgünüm. Kendimi daha iyi hissetmem için gecenin programını yeniden düzenlemen çok nazik bir davranış.”

Kırmızı ışıktaki bana baktı. Bir nefes aldı, sonra az önce bir şey söylemekten vazgeçmiş gibi dudaklarını kapattı.

“Ne?” diye sordum.

“Bir şey yok,” diye yalan söyledi.

“Haydi ama,” diye zorladım. “Söyle bana.”

“Sadece...” Başını iki yana salladı. “Her zaman benim çok özverili olduğumu varsayıyorsun. Sanki benim de seninle takılmak *isteyebileceğimi* aklıma gelmiyormuş gibi. O yüzden beni reddettiğinde, benimle aynı şeyi hissetmiyor musun yoksa bana bir tür iyilik mi yaptığını *düşünüyorsun* anlamaya çalışmak zorunda kalıyorum. Ve bunu hiçbir zaman anlayamıyorum.”

Kalbimin yanık bir keçe gibi olduğunu hissediyordum. Boğazım dolmuş gibiydi. Ne söyleyeceğimden emin değildim.

Arkamızda biri korna çaldı ve Miles bakışlarını yeniden yola çevirdi. Yeşil ışık yanmıştı. Miles arabayı ileri doğru sürdü.

KAMYONETİ KENARA çektik, yoldaki bir viraj insanların bizi görmemesini sağlıyordu ve orman sağımızı solumuzu kuşatıyordu. “Neredeyiz?”

Miles kapısını açtı. “Yeni bir yerde.”

Kamyonetten inerken, telefonumdaki harita uygulamasını açmaya çalıştım. Hattım çekmiyordu.

“Bu taraftan.” Miles beni ağaçların arasına doğru yönlendirdi, zemin kumlu ve çam yapraklarıyla doluydu. En azından yarım saat süren uzunca bir yürüyüşün ardından, ağaçlar aralanarak önümüzde görebildiğimden daha uzağa kadar uzanan mavi-yeşil suyu gözler önüne serdi, ufukta gökyüzünün eriyerek suyla birleştiği yerde daha koyu mavi renkte ince bir hat uzanıyordu.

Güneş alçalmıştı ve şiddetli bir parlaklığı vardı. Sahili görmek için başımı rüzgâra doğru çevirdim. Uzakta bir noktada, bir kayanın uzantısı suya dalmış, koyun görülmesine engel oluyordu. Eğri büğrü ağaçlar, garip, tuhaf açılarda taşın içinden çıkıyordu, hepsi de kum kadar beyazdı.

“Vay canına,” dedim nefesim kesilmiş bir hâlde.

Miles bana katılır gibi mırıldandı.

Başımı diğer tarafa döndürdüm; bakışlarım, orman kıvrılıp sağ tarafımızdaki her şeyi de görüş alanımızdan kesene kadar sahili takip ediyor.

Hiç kimse yoktu. Sadece biz ve sahilin üzerinde dağılmış, dalgaların sürüklediği birkaç zamanla rengi solmuş, içi oyulmuş dal parçası.

“Bu,” dedi Miles, “benim en sevdiğim sahil.”

Köprücük kemiğime dokundum, bir yumru boğazımda yükseliyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu, sakalları yeniden uzamıştı ve koyu renk gözlerine yansıyan ışık, gözlerinin parlamasına neden oluyordu.

Kalbim, sanki kendisini bir dalganın üzerine atmak ister gibi *kıvranıyordu*. Sanki onun görüntüsünde boğulabilmişim gibi.

Bakışlarımı çevirdim ve parlayan suya doğru yürümeye başladım.

Gömleğimin düğmelerini açtım, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım, hepsini ıslak kumun üzerinde bir sıra hâlinde arkamda bıraktım.

Kendimi soğuğa karşı hazırlayıp, suyun içine adım attım ama bu sabahki fırtına dindikten sonra, gün sıcak geçmişti ve göl suyu ılıktı. Sudaki gel git bacaklarıma çarpıyordu. Kendimi tamamen suyun altına sokmak istiyordum ama burada bir sahil kordonu vardı, bu nedenle de koşmaya başladım, su beni yavaşlatıyor, uyluklarım yanıyordu.

Miles suyun kenarında durmuş, ışığa karşı elini gözlerine siper etmişti. “Geliyor musun?” diye seslendim kükre-yen suyun üzerinden.

Onun güldüğünü gördüm ama duyamadım, bu sesin benden *çalındığını* hissettim.

Gömleğini ve pantolonunu çıkardı ve kolay, tembel, uzun adımlarla bana doğru ilerledi.

Bana yaklařtıķa hızını artırdı, beni belimden kavrayıp havaya kaldırırken, bacaklarıma ve karnıma sular sıçradı. şaşkınlıkla ciyaklayarak bir kahkaha attım, beni daha derine doğru taşırken kollarımı onunkilere doladım.

“Beni dūřürme,” dedim, sesim çarpan suyun sesinin altında duyulmaz hâle geliyordu.

Beni kollarının arasına aldı, basitçe beni sürüklemek yerine, kollarında taşıyordu. “Asla,” dedi.

Her adımda su bize çarpıyordu ve sonra su o kadar derinleşti ki üzerime sıçrıyor, Miles’ın kollarının üzerini aşıp, karnımın üzerinde akıyordu. Miles durdu ve beni ileri geri sallamaya başladı, parmaklarım suyun ılık yüzeyinin üzerinde geziniyordu.

Gözlerimi kapattım ve her bir his daha da güçlendi: güneş ışınlarının yüzümü kaplaması, Miles’ın kollarını kıvrıp ensemin ve dizlerimin altına geçişi, her bir nefesinde karnının yan tarafıma dokunması, martıların uzaktan gelen tembel ciyaklamaları, ayaklarımdaki kumlar ve tam bir güvende olma hissi.

Âdeta bir rahmin içinde olmak gibi. Âdeta bir yaz gününde, babamla birlikte yaşadığımız evin bahçesinde bir örtünün üzerinde uzanmak, bir tespîh böceği baldırıma tırmanırken bacaklarımdan gıdıklanması gibi. Etrafta kimse yokken, elimde iyi bir kitap seçimiyle, kütüphane raflarının arasında olmak gibi.

Gözlerimi açtım ve şimdi de Miles’ın görüntüsü –dağınık saçları, güneşten çillenmiş yüzü, hırpani çenesi ve o çikolata kahverengisi gözleri– damarlarımdan geçiyordu, doğruca kalbime giden, yelkenlerinin üzerinde Miles olan bin küçük teknenin suda bıraktığı bin iz. “Beni buraya getirdiğin için teşekkürler,” diye mırıldandım.

Bakışlarını nazikçe bana çevirdi. “Sana zaten söyledim. Bunu iyi olmak için yapmadım.”

ARABAYLA EVE CAMLARIMIZ açık bir şekilde döndük, havada ağır bir çam kokusu vardı ve rüzgâr uğulduyordu.

Bir kırmızı ışıktaki Miles karanlık aracın içinde bana baktı ve elini koltuğun üzerinde duran elimin üzerine koydu. Kalbim boğazımda bir sinekkuşu gibi atıyordu. Avuç içimi onunkine doğru çevirdim ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirmesine izin verdim.

Tüm araba yolculuğunda, kaldırımdan binamıza kadar yürürken, merdivenlerden çıkarken birbirimizin elini tuttuk.

Kapının kilidini açtı, beni karanlık dairenin içine çekti ve kapıya bastırdı.

Sık sık nefes alıp veriyorduk. Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyordu.

Tüm yaz boyunca yavaşça ona doğru kaydığımız uçurumun tam ucundaydık ve Miles beni öptüğünde kendime hâlâ yavaşlamayı söylüyordum.

Bacaklarımın sıvılaştığını hissetmeme neden olan kaba, nefes nefese bir öpüşme. İçimde olan her bir irade parçasını yok eden bir öpüşme. Ellerimi ensesinden yukarı, hâlâ ıslak olan saçlarına götürdüm ve o da kasıklarını kasıklarına

bastırdı, aylardır duyduğumuz bu arzunun ihtiyacı aramızda uğulduyordu.

Öpüşme derinleştı, dili ağzımın içinde, dişleri dudağımın üstündeydi, inlemesinin boğazımdan aşığı kayıp, karnımın alt kısmına yerleştığını hissediyordum. Ellerini göğsümün üzerinde gezdirip ıslak tişörtümün üzerinden göğslerimi kavradığında, daha fazla sabrım kalmamıştı.

Aşığı, pantolonunun düğmelerine uzandım. Düğmeleri açmama yardım etti. Gümleğini çıkardım. O da bana aynı-sını yaptı, ikisi de yere atılmıştı. Bedenlerimiz birbirine bastırılmış bir hâlde mutfağa gittik. Beni tezgâha doğru götürdü, kaba elleri sutyenimi açmak, üzerimden çıkarmak için bedenimin üzerinde geziniyordu, sonra kalçalarımı tezgâha dayayıp bana baktı.

“Muhteşem,” dedi hırıltılı bir sesle.

Onu kendime doğru çektim, sıcak göğsünü göğsüme yasladığında hissettiğim şeyle nefesimi tuttum. Beni tezgâhın üzerine oturtup biraz daha yaklaştı, bedenlerimiz huzursuzca birbirinin üzerinde hareket ediyor, olabilecek en küçük sürtünmeyi bulmaya çalışıyordu, bacaklarım sıkıca kalçasının üzerindeydi.

Artık onu tanıdığım için, onunla öpüşmek çok farklıydı. Artık o ilk tanıştığımdaki neşeli, kaygısız Miles’ın sadece en üstteki katmanıymış; dünyada soğukkanlı bir şekilde ilerlerken sergilediği tavır, aslında kendini kontrol etmesinin bir sonucuymuş. Ama o yüzeyin altında o da arzulu-yormuş.

Peynirli pastanın son lokmasını.

Şarabın son yudumunu.

Gölün sarmalayan serinliğini.

Öpülmeyi.

Kucaklanmayı.

Korunmayı.

Bunların hepsini, hatta kendisine istemek ya da sahip olmak için izin vermediği şeyleri bile.

Öpüşmemiz sertleşirken elini başımın arkasına doğru götürdü ve saçlarımı kavradı.

Karnımda hissettiğim heyecanlar kendimi hafiflemiş, içim helyum gazıyla doluymuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Onun ya da benim nefes nefese kalmış bir kahkahamız ve sonra daha derin bir öpüşme. Ellerimi sırtında gezdiriyor, tırnaklarımla tüyleri diken diken olmuş omuzlarını sıyrıyordum.

Tenine dokunmanın hissettirdiği şeyi, elementlere maruz kalmaktan dolayı kurumuş olmasını ve üzerinden hiçbir zaman tam olarak çıkmayan şarap evi kokusunu *seviyordum*.

Bunu sevdiğimi bilmesini istiyordum, bu nedenle de bunu tam kulağının altında fısıldayarak ona söyledim ve o da başını boynuma gömdü, elini göğsümün üzerinde gezdirdi, neredeyse nefes alamayacak bir hâle gelene kadar bedenini bedenime sürtüyordu.

Dizlerimin arasında duracak şekilde aşağı indi, bacaklarımı hafifçe tutuyordu, sıcak dudaklarını karnımın alt kısmında, kasığımın kıvrıldığı yerde gezdiriyordu, sonra bakışlarını gözlerime kaldırarak bacaklarımın arasına götürdü. Avuçlarıma dayanarak arkaya eğildim, iç çamaşırımı yana çekip, dudaklarını bana bastırırken nefes alışverişlerim hızlanıyordu, bunu yaparken içimdeki her şeyin sıkıca gerildiğini hissetmeme neden olacak şekilde kısıp, hırıltılı bir sesle adımı mırıldanıyordu. Dudaklarının üzerinde kasıklarımı hareket ettiriyordum, ellerini kaydırarak hareketlerimi yönlendiriyordu, ta ki nefes alamadığımı, göremediğimi, eğer onun daha fazlasına sahip olamazsam

kalbim göğüs kafesimin içinde çatlayacakmış gibi hissedene kadar.

“Prezervatif?” diye fısıldadım.

Gözlerime baktı, gözleri karanlık ve kapkaraydı. “İstiyor musun?”

Onun ne demek istediğini biliyordum: *Prezervatif kullanmak mı istiyorsun* değildi, *Prezervatif kullanmayı gerektiren bir şey yapmak istiyor musun* anlamına geliyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım çünkü ne istediğimin bundan daha ne kadar açık olabileceğini hayal bile edemiyordum.

“İstiyorum,” dedim, “sen istediğin sürece.”

Ayağa kalkıp, enseme sıktı. “Burada kal.”

Geri döndüğünde bir şerit prezervatifi tezgâhın üzerine attı ve beni yeniden kendine doğru çekti, birbirimizin pantolonlarını çekiştirirken ateşli, aç bir şekilde öpüşüyorduk. İlk olarak ben onun pantolonunu çıkardım, elimle erkekliğini kavradığımda, başını eğerek omzuma yasladı, kasları beni heyecanlandıracak bir şekilde geriliyordu. Nazikçe onu geri ittim, tezgâhın üzerinden inip önünde diz çökerken birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı.

“Yapmak istiyorum,” dedim ona. İstiyordum ve daha önce hiç bu kadar istememiştim. Onu ağzıma aldığımda ellini saçlarımın arasına soktu ve boğazından hırıltılı bir ses kaçtı. Benimle hareket ediyordu, ellerimi bacaklarının üst kısmına sonra kalçalarına götürüp, onu yönlendirdim.

“Daphne,” dedi kısık sesle başını iki yana sallayarak. “Daha fazla değil.”

Bu iyi bir şeydi çünkü onu bu kadar tahrik olmuş bir şekilde duymak, devam etmemi zorlaştırıyordu. Beni yukarı doğru çekti, ellerini aşağı indirip önce pantolonumu,

sonra da iç çamaşırımı çıkarırken ağızlarımız birbirinin içinde eriyordu. İlk kez tamamen çıplak bir hâlde bir aradaydık ve kollarını bana doladığını, bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde, eğilip boyun kasıma, sonra şakağıma, en sonunda da dudaklarıma yumuşak öpücükler kondururken nabzının attığını çok farklı yerlerde hissetmek hem heyecan verici hem korkutucu hem de şehvetliydi.

Birkaç saniye için, hassas, nazik davrandık ama kısa süre içinde duyduğumuz istek kazandı. Kalçalarımın tutup beni çevirdi, tezgâha bastırdı, bacaklarımın arasına girip, gerçek anlamda çığlık atıp, kendimi ona doğru bastırıp ona yalvaracak hâle gelene kadar sataşarak benimle uğraştı.

Prezervatif paketinin yırtıldığını duydum, istekle ona doğru gerildim, birkaç saniye sonra *en sonunda* yavaşça içime girdi, *gerçekten* bağıırıyordum, ellerini sırtımdan aşağı indirip kalçalarımı kavradığında ve ateşli bir şekilde beni kendine doğru çekerken tüylerim ürpererek sırtımın tamamının canlandığını hissediyordum. Birlikte hareket ederken ellerinden birini belimden aşağı indirip bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Tezgâhın kenarı belime batıyordu. Parmak uçlarını kalçama geçirmişti.

“*Daha fazla,*” dedim. Yeterli diye bir şey yoktu.

Beni yeniden kendine çevirecek kadar bir süre içimden çıktı. Baş döndürücü, yanıp tutuştuğumuz birkaç saniye boyunca yeniden bir aradaydık, sonra mutfağın zeminindeydik, o beni ısıtıyor, ben onu yalıyordum, bacaklarımı onun beline dolamıştım, tenlerimiz terden ıslanmıştı, kasıkları benimkine çarpıyordu. Aynı istediğim gibi. Aynı ihtiyaç duyduğum gibi.

Bana cevap verdiğinde bunu yüksek sesle söylediğimi

fark ettim. “Bunu ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok Daphne. Sana ne kadar ihtiyaç duyduğum hakkında.”

“Miles,” dedim yalvarır gibi. Parçalanmak üzere olan sadece bedenim değilmiş gibi hissediyordum, kalbim diğerlerinden sökülüyor gibiydi ve onun önünde bu şekilde kırılacak durumda, bu kadar beklenmedik bir şekilde ve tam olarak onun insafına kalmış olmak, korkutucu ve kırılgan bir duyguydu.

Ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının içine aldı, bedenlerimiz giderek daha hızlı hareket ediyordu. “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Bendesin.”

Böylece ben de kendimi serbest bıraktım. Tamamen koptum, her bir düğüm çözülüyordu ve o da titreyerek içime boşalırken omzumu ısırdı.

Hislerden oluşan dalgalar içimde gürlüyordu, nefeslerimizin sesleri kulaklarıma geliyor ve göz kapaklarımda altında ışıklar dans ediyordu.

Dalgalar geri çekildi, kalplerimiz hâlâ gümbürdüyordu; içimden çıktı ve soluklanmaya çalışırken beni göğsünün üzerine çekti.

Saçma kahkaha dalgası beni ele geçirdiğinde bir kolumu gözlerimin üzerine koydum.

“Daphne?” dedi Miles, sesi kaygıyla boğuk çıkıyordu. “Sorun ne?”

Gözlerime bakabilmek için kolumu aşağı indirdi.

“Hiçbir şey,” dedim.

“O zaman neden gülüyorsun?” dedi şüpheyle.

Verdiğim tepkiyi ben de zar zor anlıyordum. “Sanırım mutlu olduğum için.”

Gülümsemesi genişledi. Öpmek için bana doğru eğildi, dudaklarını tatlı bir şekilde dokundurup orada kaldı. Ben

de gülümsüyordum, dişlerimiz hafifçe birbirine çarpıyordu. Alnımdaki terden yapışmış saçları çekti.

“Harikasin,” dedi sessizce, bu da benim yeniden gülme neden oldu. Bana yandan uykulu bir şekilde gülümsedi. “Bunun neresi bu kadar komik?”

“Sadece bunu akrobasi hareketleri yapmışım gibi söyledin,” dedim.

“Yapmış olabilirsin,” dedi. “Ortasındayken birkaç saniye gözlerim karardı.”

Yüzümü onun göğsüne çevirip kıkırdadım. Elini omurgamın üzerinde aşağı indirdi, sonra yeniden yukarı çıkarıp, terli saçlarımın altına, enseme yerleştirdi. “Gerçekten gözüm karardı,” dedi.

“Sanırım benim de karardı,” diye itiraf ettim.

“Neden öyle oldu?” dedi benim daha da çok gülmeme neden olarak, ağırlaşmış, rahatlamış uzuvlarımdan geçen, duygulardan oluşan ağırlaşmış, rahatlatıcı bir uğultu gibiydi.

“Bilmiyorum,” dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, elini tembelce saçlarımın üzerinde gezdiriyordu, eş zamanlı bir şekilde nefes alıp veriyorduk. Sonra, “Aç mısın?” diye sordu.

Bir nedenden ötürü bu, kalbim patlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu. “Açlıktan ölüyorum.”

MILES MUZLU VE çikolata parçacıklı krepler yaparken ben de hızlıca duş aldım ve pijamalarımı giydim. Benim işim bittiğinde o da duş alırken işi ben devraldım, odaya üzerinde sadece bir eşofman altı ve bedeninde yaptığımı hiç hatırlamadığım yeni bir morlukla geldi.

“Ah aman Tanrım. Üzgünüm,” dedim köprücük kemiğinin üzerindeki morluğun olduğu noktaya dokunarak.

“Olma.” Bir eliyle ıspatulatory benden aldı ve diğeriyle boynumun kenarındaki saçları geriye çekti. “Haftalar boyunca boğazlı giyeceksin.”

Son birkaç krep hazırlanmış tabaklara aldı ve onları orada, ayakta durarak yedik. Sonra boş tabağını tezgâhın üzerine koydu ve, “Şimdi bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Ne hakkında konuşmak?” dedim.

“Pislik baban,” diye cevap verdi.

“Belki fark etmemişsindir,” dedim, “ama o ‘pislik’ aslında evrensel olarak seviliyor.”

“Yabancılar tarafından,” dedi Miles. “Onu tanımayan ve ondan herhangi bir şey almaya ihtiyacı olmayan insanlar tarafından. Eğer bunu etkileyici bulmazsam kusuruma bakma.”

“Tamam, bulmazsın tabi,” dedim. “Çünkü herkes seni de ilk anda seviyor. Burada insanların etrafında istemediği kişi benim.”

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bunu ne kadar sıklıkla yaptığını biliyor musun?”

“Neyi?” diye sordum.

“Benim fikrim senin için önemli değilmiş gibi davranıyorsun,” dedi.

Ağzım açık kaldı. “Tabii ki önemli.”

“Söylediğim her şey,” diye cevap verdi, “şöyle tepki veriyorsun, *Ah, tabii ki böyle söylersin Miles, çünkü iyi birisin. Ya da Bunu anlamıyorsun çünkü sen, sensin ya da yeni favorim, Aynı benim pislik babam gibisin.*”

“Demek istediğim bu değildi,” dedim. “Hem de *hiç.*”

“Kimsenin seni etrafında istemediğini söyledin,” diye cevap verdi. “Peki ya ben?”

“Sana ne olmuş?” dedim.

“Benim seni istemem sayılmıyor mu?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Hararetli sıcaklık dalgası, bir dizi sıcaklık dalgası, birbiri ardına beni vurdu.

Benim seni istemem.

Benim seni istemem.

Benim seni istemem.

“Sayılıyor,” dedim. Bunun bu kadar önemli olması korkutucuydu. Tabagımı bir kenara bıraktım. “Peki ya sen?”

“Ben mi?” dedi.

“Telefon konuşmanı duydum,” diye itiraf ettim.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı, düşünceli görünüyordu. “Babamdı.”

İrkildim. “*Baban* mı?”

“Devamlı olarak beni aramaya çalışıyor,” dedi, “*engellemediğim* telefon numaralarından. Bana, *Julia*’ya onu geri aramasını söylemek için.”

Ona bakakaldım. “Anlamadım.”

“Görünüşe göre birbirleriyle konuşuyorlarmış,” dedi. “Sanırım *Julia* bunu bana söylemedi çünkü bunun beni strese sokacağını biliyordu, o yüzden babamın onu yeniden mahvetmesini bekledi. Ki babam da bunu yaptı. *Julia*’nın nerede çalıştığını bulmuş çünkü *Julia* hâlâ onun sosyal medyada kendisini takip etmesine izin veriyordu –ki bu konuda *Julia*’yı *uyardım*– ve babam da anneme söylemiş.

“Annem bir gün restorana gelmiş. *Julia*’nın sinirini çekip gitmesine neden olacak kadar bozmuş. *Julia* da işten atılmış, babamı engellemiş ve bir uçağa atlayıp buraya gelmiş –bunlar tam olarak bu sırayla olmamış olabilir– ve şimdi babam da *onun* kendisini affetmesini sağlamaya çalışmam için *beni* rahatsız ediyor.”

“Ah Tanrım. Miles,” dedim. “Bu korkunç.”

“Üzgünüm.” Burun kemiğini ovuşturdu.

“Neden?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bunu anlatarak sana yüklenmek istemiyorum.”

“Bana yüklenmiyorsun,” diye söz verdim.

“Tüm bunları ayrı yerlerde tutmaya alışkınım. Ve seninleyken hiçbir şey ayrı yerde değil. Sen benim ev arkadaşım, en yakın arkadaşım ve az önce seviştiğim kadınsın.”

Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak bu hissi geçiştirmeye çalıştım.

Bana benden zorla bir şeyler öğrenmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. “Daphne?”

“Sen de benim en yakın arkadaşımsın.” Kelimeler boğazımdan gelen bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Bugün babam gittiğinde bu kadar çok zorlanmamın nedeni de bu.”

Boğazım buruldu, sesim titriyordu. “Çünkü *sen* bunu gördün. Ve bu da kendimi acınası hissetmeme neden oldu. Daha da fazla çünkü gerçek şu ki, eğer geri dönüp buraya gelse, çok heyecanlanacaktım. En sonunda onun için gerçekten bir anlam ifade edebilmek için onu defalarca affederdim. Eğer onun evet deme şansı olduğunu düşünseydim, onu arayıp, geri gelmesi için *yalvarırdım*. Ama bunu yapamam çünkü onun evet demeyeceğini biliyorum. Ve bunu duymak istemiyorum. Onun kanıtlamasını istemiyorum, benim...”

Alternatif kelimeler bulmaya çalışıyordum.

Çünkü bunları söylemek, gerçeği kodlayarak var olmalarını sağlayacakmış gibi hissediyordum.

Boğazımdaki yumruyu zorla aşır bunları söylemek acı vericiydi ama bunca yıl boyunca içimde tutmak kendimi

daha iyi hissetmemi sağlamamıştı, bunları daha az gerçek bir hâle getirmemişti, akan kanı durdurmamıştı ya da acıyı uyuşturmamıştı. “Benim buna layık olmadığımı.”

“Hey.” Miles kollarını bana doladı, sıcaklığı ve baharatlı zencefilli kokusu içime sızıyordu.

“Bir parçam,” dedim hırıltılı bir sesle, “sadece senin benimle ilgili insanları uzaklaştıran şeyin ne olduğunu görmeni bekliyor. Ve bunu istemiyorum. Benim etrafta olmamı istemeni bırakmanı istemiyorum. Senin hoşlanmayacağın biri olmanın kalbimi kıracağını düşünüyorum.”

“Lanet olsun. Daphne.” Ellerinizi yüzüme götürdü. “Babanın neden etrafta kalmadığını bilmek istiyor musun?”

Gözyaşlarım, burnumun arka kısmının sızlamasına neden oluyordu ama başımla onayladım. Bu, canımı ne kadar çok acıtırsa acıtsın, hiçbir zaman sormaktan vazgeçemediğim soruydu.

“Çünkü onu görüyorsun,” dedi Miles. “Ve o da buna dayanamıyor. Ve Peter da aynı bokun laciverdi, kendisinden o kadar çok sıkılmış ki, kendisini Petra gibi biriyle birlikte olmanın, asit kullanacak kadar cesur olmak zorunda kalmadan başka birine dönüştüreceğine inandırmış.”

“O *benden* sıkılmıştı Miles.”

“Eğer bu seninle ilgili olsaydı,” dedi Miles, “ilişkiyi sonlandırabilirdi. Bunun yerine o, kendi hayatını patlattı. Bu, *onunla* ilgili bir şey. Bir düzine kere, hak etmediğim bir düzine insanla birlikte benim de onun gibi olduğum zamanlar oldu. Senin bir şeyleri mahvettiğini görmeyen insanlar tarafından sevilme kolaydır. Hiçbir zaman af dilemek zorunda kalmadığın ve hâlâ *tüm ‘acayıpliklerinin’ çekici olduğunu düşünen insanlar tarafından.*

“Seni tanımayan insanların etrafında olmak kolaydır. Ama biri seni tanımaya başladığında –senin *mükemmel*

olmadığında– devam etmek daha kolaydır. Yanında *havalı, eğlenceli, rahat* olabileceğin yeni birini bulmak.”

“Yani bu mu?” Sesim çatlak çıkıyordu. “İnsanların kendilerinin en kötü hâllerinde olduklarını hissetmelerine neden oluyorum.”

“Daphne, *hayır*.” Beni yeniden kendine doğru çekip, yüzünü boynuma gömdü. “Tanrım, *hayır*.” Geriye çekildiğinde, hırpani çenesinde gergin çukurlar belirmişti. “Bak, ben her zaman o eğlenceli, yükü olmayan, kolay insan olmak *istedim*, Petra’yla bile. Ama bir süre sonra, biri ya en sonunda seni görür ya da görmez ve her iki şekilde de bu berbat bir şey. Çünkü eğer senin içini görürlerse ve bu istedikleri şey değilse, o zaman yanından ayrılırlar. Ve eğer senin içini hiçbir zaman görmezlerse... bu daha da kötü. Çünkü öylece tek başına kalırsın.

“Ve Petra’yı sevdim,” dedi, “ama içimde derinlerde bir yerde, bir şeyler artık eğlenceli olmadığında onun gideceğini biliyordum. Ve gitti de. *Daha fazla* romantik, *daha fazla* mükemmel, sadece *daha fazla* olan bir şey buldu. Sanırım içimi gerçekten gören ilk insan sensin. İnsanların görmesini istediğimden ötesini gören.

“Önemsediğin insanların...” Duraksadı. “Onların *her* parçasını istediğini hissetmesini sağlıyorsun. Sadece iyi parçalarını değil. Ve bu da hayatını o diğer parçalarından kaçınarak geçirmiş olan biri için korkutucu bir şey.”

“İnsanları korkutup kaçırmak *istemiyorum*,” dedim boğazım acıyarak.

Başını iki yana salladı. “Korkmaya değer. Güven bana. Sen buna değersin.”

Avucumun içinin ortasını öptü. Karnımın ısındığını hissettirdi. Bu aramızda geliyordu. Onunla mutfakta öylece durmak, hayatımdaki en erotik ilk üç *ânın* arasındaydı.

Başımı kaldırdım, burnunu hafifçe ileri geri benimkine sürttü. “Sen buna layıksın Daphne,” dedi gözleri kapalı bir hâlde yumuşakça elini çeneme koyup.

“Miles?” diye fısıldadım.

“Hım?”

“İstiyorum,” dedi. “Senin her parçanı gerçekten istiyorum.”

Gözlerini açtı, erimiş gibi, sıcak bir şekilde bakıyordu.

“Güzel,” dedi. “Çünkü onlar da seni istiyorlar.”

Sonra beni öptü. Mükemmeldi.

Hayır, bundan da iyiydi. Tek seferde her parçası.

“Benim odam mı seninki mi?” diye sordum.

“Seninki,” dedi. “Önce seninki.”

PAZAR, 4 AĞUSTOS
OKUMA MARATONU'NA 13 GÜN KALA

PAZAR GÜNÜ GEÇ kalktım ve uyandığımda Miles hâlâ yatağımdaydı, bir kolunu üzerime atmıştı.

Ağrıyan uzuvlarımı her yöne uzatıp gerindiğimde, o da kımıldadı. Tek gözü açık bir hâlde gülümseyerek, “Selam,” dedi çatlak bir sesle.

Kalbim sarhoş gibi çırpınıyordu. “Selam.”

Bana biraz daha yaklaşıp, yanağını karnıma yasladı. “Saat kaç?”

“Öğlen,” dedim ona.

“Lanet olsun.” Bana bakmak için yüzünü yukarı doğru kaldırdı. “Aç mısın?”

“Seninle tanıştığımdan beri,” dedim, “devamlı olarak.”

GÜNÜ, RÜYA GİBİ bir sersemlik içinde geçirdik. Çayımızı ve kahvemizi açık pencerelerin yanındaki halının üzerinde içtik, güneş ışığı yüzlerimize vuruyordu. İçeceklerimiz bittiğinde, fincanlarımızı doldurduk ve bunu yeniden yaptık.

Öğle yemeğı için, yürüyerek caddedeki bir sandviç dükkanına gittik ve sandviçlerimizi bisiklet yolunun yanındaki bir bankın üzerinde yedik. Aramızdaki her şey inanılmaz derecede kolay ve normal hissettiriyordu.

Miles'in en sevdiği yürüyerek gidilen, yumuşak dondurma satan yere gittik. Kabaca doğranmış şekerlemelerle karıştırılmış dondurmalarımızı aldık ve kamyonetine geri dönerken bunları yedik. Pazar günü çiftçiler pazarına gittik ve karnabaharlı tako yapmak için neye ihtiyacımız varsa aldık. Aslında daha çok *onun* neye ihtiyacı varsa aldık çünkü benim ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece oldukça hüzünlü ama akılda kalıcı derecede güzel bir Glen Campbell şarkısı onun Bluetooth hoparlöründen çalarken, onun talimatlarını uyguluyordum, pencereler hâlâ açıktı, dairenin içinde bir esinti geziniyordu.

Yemek yedikten sonra, mutfaktaki masada beni kucağına oturttu ve beni hiçbir acelesi yokmuş, dünya kadar zamanımız varmış gibi öptü.

Ve bunun doğru olduğunu hissettim. Sanki bir dünya, geçen zaman *yok* gibiydi.

“Bende kalmak ister misin?” diye dalga geçti, burnunu burnuma sürterek.

“Davetli miyim?” diye sordum.

“Açık davetiye,” dedi. “Her ne zaman istersen.”

Odasına gittiğimizde, ahşap dumanı kokulu çarşıların arasında, ellerimiz birbirimizin saçlarının içinde, tırnaklarımızla birbirimizin tenlerini çizerek, birbirimize dolandık. En sonunda içime girdiğinde, nefesimi tuttum ve kazara ağzımdan, “vay canına,” sözleri çıktı, sekse karşı bana da yeni olan bu tepkimin onu güldüreceğini düşündüm.

Miles bana katılmış gibi başını salladı, elini ensemin altına soktu ve beni o kadar itinayla öptü ki neredeyse ağlayacaktım.

Sonra, *gerçekten* ağlayacağımdan dolayı biraz endişelendim ki bu da yeni bir deneyimdi ama kalbimin çok hassas olduğunu hissediyordum.

Sanki tüm gün ya da son dört ay ya da daha da uzun bir süre için arayı kapatıyormuşum gibi. Onlarca yıl boyunca kendimi dünyaya karşı *hazırlıklı* hissetmişim ve şimdi bu hissi, kendimle başka herkes arasındaki katmanı bulamıyordum ve bu dehşet verici, özgürleştirici ve yoğundu.

Yavaşça, ağırca hareket ediyorduk ve ikimizden biri doruk noktasına yaklaşınca dönüyorduk. Yer değiştiriyorduk. Birbirimize sarılmanın, birlikte hareket etmenin yeni yollarını buluyorduk. Yan yatmıştık, o benim arkamda, kolunu kalçamın üzerine koymuş, eli bacaklarımın arasında, âdeta bu bir haykırışmış gibi, mükemmel bir şaraptan bir yudum aldıktan sonra çıkardığınız sesmiş gibi, adımları mırıldanıyordu.

Onunla bu şekilde birlikte olmanın iyi, eğlenceli ve hatta belki de komik olacağını biliyordum ama göğsümün âdeta *hislerim* fazla ağırmış ve göğüs kafesim bu ağırlığın altında çatlayacakmış gibi sancımaya devam etmesine şaşıırıyordum. Devamlı olarak kelimeler dudaklarımdan dökülmeden hemen önce kendimi yakalarken buluyordum: *Seni seviyorum*.

Henüz çok erkendi. Çok karmaşıktı. Bir kere bile olsa, her şeyin ne anlama geldiğini ya da nereye gideceğini düşünmeden, başka hiçbir yerde olmadan bu ânın içinde olmak istiyordum ve güneşin aydınlattığı bu adam, bunu çok kolaylaştırıyordu.

Aramızdaki hararet artarken, Miles omzumu, boynumu, çenemi öpüyordu. Kontrolümü kaybettiğimi, daha hızlı hareket ettiğimi fark etmişti. Kalçalarımı daha sıkı kavrayıp, canlanarak içime daha sert ve daha derine girmeye başladı ve daha önce hiç buna benzeyen bir şey hissetmemiştim.

Sanki aramızda bir sınır yoktu, zihnimin, kalbimin ve

ruhumun içindeydi ve bu anın devam edemeyeceğini bilsem de onu orada tutmak istiyordum.

Zirveye ulaşıyorduk ve ulaştığımızda, süzülerek gerçekliğe, iki ayrı bedenimize dönecektik.

Ama şu anda o tamamen bana aitti ve ben de tamamen ona aittim.

GECE BİR KERE tuvalete kalktım ve geri döndüğümde Miles yatakta yayılmış, sanki uykusunda bana uzanmış gibi bir kolunu uzatmıştı.

Onu orada, ay ışığıyla aydınlanmış bir şekilde öyle görmek, içimde ezici bir şefkat hissetmeme neden oldu.

Soğuk odada parmak uçlarımda yürüdüm, elimden geldiği kadar incelikle yatağa girdim ama o yine de uyanıp, uykulu bir şekilde elini belime doladı ve beni bedeninin sıcaklığına doğru çekti. “Gitmiştin,” diye mırıldandı.

“Artık geri döndüm,” diye fısıldadım.

Kısık, uykulu bir mırıltıyla omzumu öptü ve yeniden uykuya daldı.

PAZARTESİ, 5 AĞUSTOS
OKUMA MARATONU'NA 12 GÜN KALA

SABAH, Miles'ı uyandırmadım.

Her ne kadar sabahı onunla sevişerek geçirmek *istemsem* de geç saatte yatmıştık ve nasıl olsa onu beni işten almaya geldiğinde görecektim. Katya'ya kendi vardiyasını almak isteyip istemediğini soran bir mesaj atmıştı ve Katya da hiç istemiyorum ama paraya ihtiyacım var diye cevap vermişti, dolayısıyla biz de akşam yiyecek bir şeyler alıp, arabayla gökyüzünün karanlık olduğu bir parka gitmeye karar vermiştik.

Giyinirken, şifonyerimin üzerinde duran babamın notunu fark ettim. Yaşım daha küçükken bu notları defalarca okur, beni sevdiğine dair bir kanıt ya da onu kaçırmak için ne yaptığıma dair ipuçları bulmak için notları didik didik araştırırdım. Bugün, dışarı çıkarken notunu çöpe atmıştım.

Kendimi *Güzel ve Çirkin* hikâyesinin başındaki Belle gibi hissediyordum, etrafta yüzümde nispet yaparcasına bir sırıtmayla etrafta dolanıyor ve herkesi sanki bu hayatımın geri kalanının ilk günüymüş gibi selamlıyordum. Üzerime üstünde *Harika Bir Şekilde Seks Yaptım* yazan bir ilan levhası taksam, *daha az* belli olurdu.

Çay içmek için Fika'ya uğradım ve Ashleigh için de bir

latte aldım. Jonah içecekleri bana verirken, farkındalık bir an gibi bana çarpıp, kemiklerimin içinde yankılandı.

Ashleigh.

Ashleigh ile boya yapmam gerekiyordu.

Kapıdan dışarı çıkarken, ajandamı açtım ve Ashleigh'nin doğum gününün ne zaman olduğuna baktım.

Sadece, Ashleigh'nin doğum gününü hiçbir zaman ajandama *eklememiştim*. Aynı beyaz tahtanın bir kenara itilmesi gibi, haftalardır ajandama neredeyse hiçbir şey eklememiştim.

Midemin alt kısmına buzlu bir yumruk yemiş gibi hissettim. Doğum günü geçen cumartesiydi, bundan emindim.

O zaman onun, *hasta olduğu için izin aldığını* hatırladım ki bu da karnımda mide bulandırıcı bir başka sarsıntının tetiklenmesine neden oldu. Doğum gününde hastaydı ve ben onu kontrol etmeye bile gitmemiştim.

Onu nasıl unutabilmiştim? Bunun olmasına nasıl izin verebilmiştim?

İşe giden yolun geri kalanında gerçek anlamda koştum ve tam Ashleigh arabasını kilitlerken oraya vardım.

Ona doğru koştum, gözlerinde okuyamayacağım kadar hızlı bir şekilde belirip kaybolan bir şey parıldadı ve yüz ifadesi normale dönerken kalbimin acı verici bir şekilde sıkıştığını hissettim.

Durdum ve boğulur gibi, "Selam," dedim.

Hiçbir şey söylemediğinde, kahvesini ona doğru uzattım. Kahvesine baktı, isteksizce almadan önce bir an için eliyle çantasının sapını sıkıca kavradı.

"ok zgnm," dedim aniden. "Cumartesi için. Ben sadece –babam buraya geldi ve sonra aniden gitti, dikkatim tamamen dağılmıştı ve Miles'la ben– Tanrım, gerçekten çok zgnm."

Dudak büküp başını iki yana salladı. “Biliyorsun,” dedi. “Doğum günüm için bir şey yapmak *senin* fikrindi. Sen *ısrar ettin*. Ve garip bir şekilde, benim bile bu konuda heyecanlanmamı sağladın.”

“Biliyorum,” dedim. “Doğum gününde hastayken evde yalnız olmamalıydın. Bana neden kızdığını anlıyorum.”

“Hasta değildim,” dedi. “O gün izin aldım.”

“Sen hiçbir zaman izin almazsın,” diye belirttim.

“İşte bu yüzden doğum günümde bunu yaptım. Evde kaldım ve yatak odamı öylesine pembenin korkunç bir tonuna boyamaya ve arkadaşım *Gerçek Ev Kadınları* izlemeye hazırlandım.”

Yüzümün ısındığını hissettim. “Çok üzgünüm Ash. Neden beni aramadın?”

Dudak büktü. “Ne, aradığımı *dokuz kereden* daha fazla mı arayacaktım? Bana eski kafalı diyebilirsin ama iki basamaklı sayılara geldiğimde, kendimi biraz umutsuz hissetmeye başlıyorum.”

“Ah Tanrım,” diye inledim. “Sahil! Orada bizim telefonlarımız çekmiyordu.”

“Biz,” dedi.

Boğazımın daraldığını hissettim. “Gerçekten kaçırdığıma inanamıyorum.”

“Sorun değil,” dedi.

“Belli ki sorun,” dedim. “Bu inanılmaz derecede boktan bir durum.”

“Ciddiyim Daphne, bu konuda endişelenme,” dedi. “Senin bir *biz*-kızı olduğunu biliyordum ve şimdi elinde bir *biz* var. İnternetin de söylediği gibi, bir insan sana kim olduğunu söylediğinde, ona inan.”

“Ashleigh!” diye bağırdım. “Sen neden *bahsediyorsun?*”

“Miles,” dedi. “Beni onun yüzünden yüzüstü bıraktın, öyle değil mi?”

Kalbimin ortasından tırtıklı bir hat geçtiğini, bir gücün kalbimi iki yandan çekiştirdiğini hissediyordum. “Miles ile *biz* değiliz. Biz... öyle değiliz.”

“Belki değilsinizdir,” dedi. “Ama belli ki ben Sedona’dayken bir şeyler değişmiş ve siz ikiniz şu anda *her ne* yapıyorsanız artık bana ihtiyacın yok.”

Kelimeleri beni çok şaşırttı.

Yaptığım şey bu muydu? Ben böyle biri miydim?

İnsanlara karşısına daha iyi bir şey çıkmama olasılığına karşın, kurşun kalemle yapılmış yedek plan muamelesi yapan biri miydim?

Midem bulanıyordu.

Daha da kötüsü ağlamak üzereydim.

Bunu dizginlemeye çalıştım ama sesim çatlak çıkıyordu. “Haklısın. Sana sıkıştığımda gidebileceğim bir yedek muamelesi yaptım ve bu boktan bir şey. Üzgünüm. Benim için öyle değilsin.”

Ashleigh bakışlarını yerdeki betona indirdi. “Bak, işe zamanında gitmeye çalışıyorum o yüzden senin için bir sakıncası yoksa, ben sadece...”

“Evet,” dedim çatlak bir sesle. “Tabii ki.”

Ashleigh ardına bile bakmadan yürüyerek uzaklaştı.

Biraz kalbim kırılmıştı ve kendimden başka suçlayabileceğim hiç kimse yoktu.

İŞTEN SONRA, Ashleigh –ki tüm gün boyunca benimle ancak dört kelime konuşmuştu– ile aynı zamanda kütüphaneden ayrılmamak için çıkışımı biraz geçiştirdim.

Miles henüz gelmemişti, bu nedenle de kaldırım kena-

rında ileri geri yürüyüp, vücudumda dolanan kortizol hormonunu yakmaya çalıştım.

Bir süre sonra, gidip güneşin altında ısınmış olan banka oturdum ve okumaya çalıştım. Bu sefer, bir kitabın içine girip kaçamıyorum gibi görünüyordu. Zihnim Ashleigh'ye gidip duruyordu.

Bir parçam sadece Miles'in kollarının arasında olmanın rahatlığını, diğer her şeyin geçici olarak yok olmasını istiyordu. Ama yine de bu durumda olmamın nedeni de buydu.

Yine kendimi bir şeye kaptırmaya izin vermiştim.

Yine de, Miles buraya geldiğinde kendimi daha iyi hissedecektim. Ashleigh'ye kendimi affettirmenin, öyle bir insan olmadığımı kanıtlamanın bir yolunu bulacaktım. Öyle bir insana dönüşmeme izin vermeyecektim.

Saate baktım. Yirmi dakika gecikmişti ve henüz hiçbir ses çıkmamıştı. Miles'in ne sıklıkla telefonunu unuttuğu ya da şarjının bitmesine izin verdiği düşünülürse, bu çok şaşırtıcı bir şey değildi.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve açısını güneşe karşı ayarladım. Hâlâ kütüphanenin Wi-Fi hattına bağlıydım dolayısıyla Okuma Maratonu kontrol listemi açtım ve çalışmaya devam ettim.

Otopark boşaldı. Güneş yavaşça batmaya başladıkça, sokak lambaları yanıyordu.

Kırk dakika geçtiğinde midemde bir çukur oluştuğunu hissettim.

Bilgisayarımı kapattım ve zihnimde onu bilinçsiz bir şekilde yolun kenarındaki bir hendekte ya da diğer milyonlarca en kötü senaryoda canlandırmamaya çalışarak Miles'ı aradım.

Arama sesli mesaja düştü.

Her şey yolunda mı? diye mesaj yazıp gönder düğmesine bastım, sonra yine ileri geri yürümeye başladım.

Saçmalıyorsun, dedim kendi kendime. *O iyi.*

Telefonumu kontrol ettim.

Yine.

Yine.

Yine.

Dokuz kere.

En sonunda, onuncu bakışımda, telefonum titreşti. Telefonu göz seviyeme getirmeye çalışırken neredeyse düşünüyordum.

Kötü bir gün geçirdim üzgünüm ama her şey yolunda sen

Mesajda *Burada her şey yolunda, sen?* demek istediğini düşündüm.

Ki bu da aklıma şu soruyu getiriyordu, *burası* neresiydi?

İlk başta, onun hayatta ve iyi olmasına –tabii eğer tamamen onun gibi mesaj atan biri tarafından kaçırılmadıysa– o kadar rahatlamıştım ki tam orada, kütüphanenin bahçesinde, gerçek anlamda yürümeyi bıraktım, oturdum ve yüksek sesle, “Şükürler olsun Tanrım,” dedim.

Ama sonra, yeni bir his içimde yavaşça kaynamaya başladı.

Bu, Miles, diye hatırlattım kendime. Bir açıklaması olacaktır.

Kendimi daha önce içinde bulduğum o çukura yeniden kayıyor gibi hissediyordum, içimde gelmeyeceğini bildiğim birini beklerken içinde bulunduğu o çukura.

Ama arkadaşlığımız boyunca, Miles beni hiç ekmemişti.

Geçen gece söyledikleri –hayatımdaki erkeklerin görül-

mek istemedikleri ve görüldükleri anda kaçtıkları hakkında- zihnimde bir siren, gözden kaçırdığım bir uyarı olarak yeniden yankılanıyordu.

Bir anlamı yoktu. Bir şeyleri gözden kaçıırıyordum.

Bir mesaj daha attım: **Beni işten alacağını sanıyordum.**

Miles bir an için bir şeyler yazdı, sonra da bir mesaj atmadan yazmayı bıraktı.

Bedenimin sıcak, tenimin fazla gergin olduğunu hissediyordum. Aniden hareket etme ihtiyacı duydum. Uzaklaşmam gerekiyordu. Burada bir saniye daha kalamazdım.

Eşyalarımı topladım ve yürümeye başladım. Otoparktan çıktım. Güneş batmaya başlamıştı ama karanlık olmadan evde olacaktım.

Sadece eve gitme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Geçici bir sahte hırsla telefonumu çıkardım ve Google'da CrossFit yapılan spor salonlarını aradım. Belki araba lastiği fırlatarak ya da onun gibi bir şey yaparak bu gerginliği geçirebilirdim.

Miles arıyordu.

Telefona cevap vermeye çalıştım ama son kez çaldığında ben açamadan telefon kapandı. Bir araba korna çaldığında, bir kavşakta durduğumu fark ettim. Özür diler gibi elimi salladım ve onu geri ararken koşarak karşıya geçtim.

Doğrudan sesli mesaja düştü.

Bana bir sesli mesaj bırakıyor olmalıydı. Hızla yürürken birkaç saniyede bir telefonun ekranına bakıyor, mesaj geldiğini gösteren titreşimin gelmesini bekledim. Bunun yerine yazılı bir mesaj geldi: **evet üzgünüm bir şey çıktı gerçekten üzgünüm**

Üç kere üzgünüm demişti ve açıklamaya yakın bir şey yoktu.

Bu noktada kendimi aptalmışım gibi ve biraz öfkeli hissediyordum.

Derin bir nefes aldım.

Bir şeyler çıkar. Birbirimize borçlu olduğumuz herhangi bir şey yok, diye hatırlattım kendime. Birbirimize herhangi bir söz vermemiştik.

Ama gerçek şuydu, Miles kendimi *o kadar* güvende hissetmemi sağlamıştı ki şu anda kendimi tamamen elden çıkarılmış gibi hissediyordum.

Karşılığında bunu alırsın, diye alay etti kafamın içindeki bir ses.

Defalarca aynı hataları yaptığınız zaman.

Güvenmek için yanlış insanları seçip, doğru olanları yüzüstü bıraktığınız zaman.

Size akla gelebilecek her şekilde kendisine güvenmemenizi söylemiş olan birinin dünyanızın içine girmesine izin verdiğiniz zaman.

İnsanların kelimelerine değil, eylemlerine güven.

Karşılığında seni sevmeye hazır olmayan kimseyi sevmeyi.

Sana tutunmayan insanları hayatından gönder.

Senin için acele etmeyen insanları bekleme.

Aniden kendimi çok yorgun hissettim. Bitkin. Eve gitmeyi ne kadar çok istemesem de gidebileceğim başka bir yer yoktu.

Telefonum yeniden çalmaya başladığında, daireye doğru yürümeye başlamıştım.

Kalbim beklentiyle doldu. Bir açıklaması, bütün bunları mantıklı hâle getirecek bir şey olacaktı.

Ama arayan o değildi. Bilinmeyen bir numaraydı.

Ne olur ne olmaz diye telefona cevap verdim, sesimin sakın, soğukkanlı, akli başında, yani hissettiklerimin bütünüyle tersi bir şekilde çıkmasını sağlamaya çalıştım. “Alo?”

“Selam!” dedi neşeli bir kadın sesi. “Daphne Vincent’la mı görüşüyorum?”

“Şey.” Burnumu çekip, sesimi ayarlamaya çalıştım. “Kimsiniz?”

“Benim adım Anika. Ocean City Halk Kütüphanesi’nden arıyorum.”

Ne söylediğine bir anlam verebilmem tam üç saniyemi aldı.

“Özgeçmişinizden gerçekten etkilendik,” diye devam etti, “ve sanal bir iş görüşmesi ayarlamayı çok isteriz.”

Avucumun alt kısmını alnıma bastırdım. Etrafımda dünya dönüp duruyordu.

Bu beklediğim, olmasını umduğum şeydi.

“Alo?” dedi.

“Üzgünüm,” diye kekeledim. “Buradayım.”

“Önümüzdeki iki hafta içinde bir iş görüşmesi yapmak için müsait olduğunuz bir zaman var mı?” dedi. “Hâlâ ilgilendiğinizi varsayarak soruyorum.”

Kendimi bir kaya parçası yutuyormuş gibi hissediyordum.

“Tabii ki ilgileniyorum,” dedim kendimi zorlayarak.

Söylediklerinin hangi kısmını kabul ettiğimi söylediğimi bile bilmiyordum, müsait olup olmadığıma mı yoksa ilgilenip ilgilenmediğime mi?

Ama mantıklı olabilecek tek cevap buydu, öyle değil mi?

Tam da iskambil kulesindeki bütün kartlar devrilirken ihtiyaç duyduğum imdat çıkışıydı ve mutlu ya da en azından rahatlamış hissetmeliydim ama hissedebildiğim tek şey, kalbimin tamamını kaplayan, başlamama bile gerek olmayan birini, bir şeyi daha kaybetmenin verdiği bu sızıydı.

“Harika!” dedi. “Bize sadece müsait olduğunuz zamanı gönderin, biz de bir şeyler ayarlayalım, olur mu?”

Boğazımı temizledim. “Evime gider gitmez ajandamı kontrol edeceğim.”

Evim. Bu kelimenin üzerinde kalbimde hissettiğim çınlamaya aldırmadım.

Orası sadece bir daireydi. Hiçbir zaman benim olmamıştı.

SALI, 6 AĞUSTOS
11 GÜN

MILES O GECE eve gelmedi.

Biliyordum çünkü uyumamıştım.

Ama onu beklemiyordum. Ashleigh'yi düşünüyordum. Zihnimde nasıl özür dileyeceğim hakkında taslaklar hazırlıyor ve yeniden düzenliyordum. Nasıl ona tam olarak hayatta en çok nefret ettiğim şeyi yaptığımı merak ediyordum. Kendimi her zaman annemle özdeşleştirmiştım ama bu durumda kim gibi davrandığımı biliyordum ve o kişi Holly Vincent değildi.

Salı günü evde saklanmak, işe gitmemek istiyordum ama işyerinde olup biten çok fazla şey vardı ve Ashleigh'yi ya da Harvey'i zor durumda bırakmak istemiyordum.

Dolayısıyla, vardiyam başlamadan yirmi dakika önce işe gittim, elimde Fika'stan aldığım, son hızla hareket etmemi sağlayan yumuşak içimli espresso vardı.

“Bana üç parçalı takım mı aldın?” diye sordu Harvey, ön kapıların önünde beni karşılamak için sisin arasında yürürken. Başıyla elimdeki fazla büyük karton kutuyu işaret etti.

“*Pasteis de nata*,” diye açıkladım. “Portekiz kremalı tartları. Ashleigh'nin doğum günü için.”

Bu fikir aklıma gece yarısı saat ikide gelmişti. Saat dört olduğunda, buranın kırk dakika güneyinde onları satan bir pastane bulmuştum. Saat beşte yola çıkmıştım.

Harvey endişeli bir şekilde bana baktı. “Ashleigh Portekizli değil İranlı, biliyorsun değil mi?”

“Ne? Biliyorum,” dedim. “Sadece bana Portekiz’e taşınmayı hayal ettiğini söylemişti, dolayısıyla...”

Geriye çekildi. “Portekiz’de ne var?”

“Pasteis de nata,” dedim. “Ve sanırım güzel sahiller.”

Harvey kendi kendine omuz silkti ve kapıların kilidini açtı. “Tamam, hatırlamana sevindim çünkü dün onun donut’larını evde unuttum ve torunlarım onları yedi.”

İçeri girdiğimde, kutuyu masada Ashleigh’nin tarafına koydum, sonra o geldiğinde orada olmamak için, teşhirleri güncellemekle meşgul oldum.

Tüm gün boyunca birbirimizden kaçınmayı başardık. Hamur işlerinin olduğu kutu Ashleigh, Harvey ve Ashleigh’nin en sevdiği müşterilerden birkaçı tartlardan aldıkça yavaş yavaş boşalmıştı.

Öğle yemeğinden geri döndüğümde, Ashleigh bilgisayarının önünde oturuyordu, benim olduğum tarafa doğru kısa bir bakış attı. “Selam,” dedim çekinerek.

“Merhaba,” diye cevap verdi.

Yerime oturdum ve etrafımızdaki zehirli sıkıntı bulutuna rağmen odaklanmaya çalıştım. En sonunda bir ritim buldum ve sonra Landon akşam vardiyası için gelip, Ashleigh’yi serbest bıraktı.

“Güzel! Şekerlemeler!” dedi, masasının arkasına geçerken kulaklıklarından birini çoktan takmıştı, diğer kulaklık boynuna asılıydı.

“Onları Daphne getirdi,” dedi Ashleigh eşyalarını toplarken, “doğum günüm için.”

“Birkaç kişi onlara saldırdı,” dedim otomatik bir şekilde.

“Hâlâ yalan söyleyemiyor,” dedi bakışlarını bilgisayarımdan çevirmeden.

“Bir tane alabilir miyim?” diye sordu Landon ona.

“Tabii ki,” dedi Ashleigh. “Kutuyu akşam çalışanların bitirmesi için burada bırakacağım. Yoksa Mulder hepsini yer ve Maske’ye dönüşür.”

Landon kutunun ortasından bir tane tart almak için öne eğildi. “Maske?”

“Gençler.” Ashleigh yeşil, plastik deri çantasını aldı ve bana baktı. “Teşekkürler. Bunlar... her ne ise onun için.”

“Pasteis de nata,” dedim ona. “Portekiz’in meşhur kahvaltılık ikramı.”

Onun iyi anlamda hazırlıksız mı yakalandığını yoksa sadece kafasının mı karıştığını anlayamıyordum. Belki de Portekiz hakkındaki konuşmamızı hatırlamıyordu bile.

“Ve o zevk bana ait,” diye ekledim.

Başını salladı, bu görünür herhangi bir duygu içermeyen bir onaydı, sonra çantasını biraz daha yukarı kaldırdı ve çıktı.

BENİ YİNE BOŞ bir daire karşıladı.

Tüm hayatım boyunca bu an, bu his, değişmez bir şey olmuştu: annem gece dersindeyken mutfak masasında ödev yapmak, Peter bir müşteriyi bir şeyler içmeye çıkardığında halının üzerinde programları planlamak, babam çoktan Trader Joe’s mağazasındaki bir kasiyerin onu davet ettiğı bir *ses banyosuna* doğru yolun yarısını kat etmiş olduğı için, diğeri bütün çocukların ebeveynleri onları eve götürmeye gelmişken, okuldaki açık tribünde oturmak.

Belki de bununla barışmanın zamanı gelmişti. Belki de

bazı insanların kaderinde yalnız varlıklar olmak vardı. Belki de ne kadar çok uğraşırsam uğraşayım, sonunda kendimi bu noktada bulacaktım.

Çantamı bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı sürüyerek yemek odasına gittim. Daire bu sabahtan beri detaylı bir şekilde temizlenmişti.

Kahvaltı masasının üzerindeki eski postalar, su bardakları ve eczaneden gelen poşetler temizlenmişti. Artık masanın üzerinde sadece altın rengi sicimle bağlanmış küçük, beyaz bir kutu ve yanında da bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdın üzerinde olağandışı, karışık bir el yazısı vardı: *Üzgünüm seni özledim.*

Bir dejavu dalgası beni sarstı.

Babamın notunu çöpe atmak kolaydı. Tam olarak ne beklemem gerektiğini biliyordum. Şimdi, daha fazlasını ummak konusunda kendime hâkim olamıyordum.

Sicimi açtım, kutunun kapağını kaldırdım ve gülmeye başladım.

Şekerleme.

Bir kutu şekerleme. Gülünç olma sınırında olacak kadar etkileyici olmayan bir şeydi: *Üzgünüm seni özledim, işte sana biraz çikolata ve konsantre süt.*

Ama en komik olan kısmı, ben de Ashleigh'ye tam olarak bunun aynısını yapmıştım.

Tam bu isterik kahkahalarım doğrudan ağlamaya dönüşmek üzereyken, yersiz bir mucize gerçekleşti ve babamın aramasıyla telefonum çaldı.

“Bu bir şaka mı?” diye sordum evrene ve/veya boş daireye.

Onunla konuşmak istemiyordum.

Kimseyle konuşmak istemiyordum; eve yürürken anemden gelen aramayı bile reddetmişim çünkü henüz ona

Maryland'daki işten bahsedip bahsetmeyeceğime karar vermemiştim. Kendimi onu boş yere umutlandırmak istemediğimi söylemiştim ama gerçek şuydu ki, *kendimi* zaten olduğundan daha fazla umutlandırmak istemiyordum.

Sadece iş görüşmesini ve Okuma Maratonu'nu atlatmam gerekiyordu, sonra her şeyin nasıl gittiğine bakacaktım.

Babamın aramasının sesli mesaja düşmesini bekledim, Okuma Maratonu kontrol listemi çıkardım, çaresizce dikkatimin dağılmasını umarak, hâlâ ihtiyacımız olan malzeme listesini taradım.

Sonra dolaptan düğün eşyalarından geri kalanları çıkarmaya başladım, hangilerini bağış kampanyası için yeniden değerlendirebileceğimi –peçeteler, tabaklar, alevsiz küçük mumlar– hangilerini sadece bağışlayacağımı belirlemeye çalıştım. Geri kalanlar –gelinlik ve satılabilir her şey– hâlâ Ashleigh'nin evindeydi ve bu da şu anda düşünemeyeceğim başka bir sorundu.

Akşam yemeği ısmarlamak için kısa bir mola verdim, sonra yeniden ayrıştırma ve paketleme işine geri döndüm, ta ki kapının vurularak çalınmasına kadar, yemek için hiç iştahım olmayan akşam yemeği gelmişti.

“Oraya bırakabilirsiniz!” diye bağırdım, ayağa fırladım ve koridorda koşmaya başladım. Etrafa bakınıp, spor sütyenimin üzerine giyecek bir kazak aradım. “Sipariş verdiğimde ücretini ve bahşişi ödedim!”

Cevap yoktu.

Sonra birinin boğazını temizlediğini duydum.

“Ben Peter.”

Hırkamı askılıktan alıp üzerime geçirirken neredeyse gerçekten *Hangi Peter?* Diyecektim.

Sonra her şey yerine oturdu, namluya sürülen bir mermi gibi.

Peter.

Hafifçe uygulanabilir tek teorimin yanlış olduğunun kanıtlanmasını bekleyerek kapıyı açtım. Peter Collins'in burada, kapımın önünde olması *mümkün değildi*.

Ama işte buradaydı.

"Selam Daphne," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "İçeri girebilir miyim?"

"Şey..."

"Sadece bir dakikalığına," diye söz verdi, yeşil gözleri parlıyordu ve kaşları eskiden olsa dizlerimi titretecek bir şekilde pişman-ama-incinmiş ifadesiyle çatılmıştı. Gerçi bunu kullanmasını gerektirecek pek bir durum olmamıştı.

Peter her zaman güvenilir biriydi. Her zaman onun nerede olduğunu, ne zaman gelmesini beklemem gerektiğini bilirdim. Senkronize olan ajandalarımız, telefonlarımızın konum gösterme uygulamaları, katı programlarımız, aramızdaki *Bardan çıkıyorum, yakında görüşürüz* ya da *Sen duştayken daha fazla süt almak için markete gidiyorum* gibi yazılı mesajlar atmaya dair dile getirilmemiş anlaşma sayesinde, kavga edecek pek bir şey kalmıyordu.

Ona hiçbir zaman, *Eve ne zaman geliyorsun?* diye sormak zorunda kalmamıştım.

Ta ki bir gün gelmeye kadar.

Tartışamayacak kadar şaşkın durumdaydım. Kapıyı biraz daha açtım ve içeri adım attı, sanki onu yenilenmiş bir hayvan kesim ve et paketleme tesisi binasının içindeki küçük, bağımsız parçalarla döşenmiş bir dairenin içine değil de lanetli, antik bir piramidin içine alıyormuşum gibi, etrafına katıksız bir merakla bakıyordu.

"Farklı görünüyor," dedi, "en son burada olduğumdan farklı."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. En son bura-

da olduğu zamandan bahsetmesi cesur bir hareketti. O-za-man-en-yakın-arkadaşı-şimdiki-nişanlısını görmek için.

Tarafsız bir ses çıkardım ve sonra onu oturma odasına yönlendirdim.

Tüm bu süre boyunca, sadece yüzüne karşı kahkaha atmaya başlamış olmayı, ona tek bir kelime etmeyi reddederek, korkakça buradan gidene kadar kahkaha atmaya devam etmiş olmayı diliyordum.

Elimle iki koltuğumuzdan daha rahatsız olanı işaret ettim, oturdu ve benim de aynısını yapmamı bekledi. Oturmadım.

Bakışları düğünden kalan döküntüler üzerine gezindi. “Hâlâ çok fazla malzeme var.”

“Yarın bir koliyi daha ikinci el eşya mağazasına götürüyorum,” diye yalan söyledim.

İrkildi. Gözlerimi dikip ona baktım.

Garip birkaç saniyenin ardından konuştu. “Harika görünüyorsun Daph.”

Görünmüyordum. “Oldukça meşgulüm Peter.”

Dudaklarının kenarları büküldü. Dudaklarında bir sorunun belirdeğini gördüm ama sonra başını iki yana salladı, belli ki sormamaya karar vermişti.

Garip birkaç saniye daha geçti. Gözlerime baktı, kaçırmadığı gözleri için için yanıyordu.

Birkaç masa örtüsünü tekrar katlamak için arkama döndüm. “Sen konuşurken ben toplanmaya devam edeceğim.”

“Üzgünüm Daphne,” dedi.

“Evet, bana bunu söylemiştin,” dedim.

“Hayır, demek istediğim, *üzgünüm*.”

Koltuğu geriye çekti. Döndüğümde onun bana doğru geldiğini gördüm. Ellerimi alıp ellerinin arasına aldığı anda, elimde hâlâ fildişi renginde uzun, ince bir masa örtüsü vardı.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Aptal ve öngörüsüzdüm. Hepsi bir coşkunun peşinden koşmakla ilgiliydi ve dürüst olmak gerekirse... sanırım bağlanmaktan korkuyordum. Evlilikten.”

Hafifçe güldüm. “Bu yüzden de *başka* biriyle mi nişanlandın?”

Başını iki yana salladı. “Biz birlikte değiliz. Bitirdik.”

Bir an için nutkum tutuldu.

Âdeta az önce oda düşük dereceli bir depremle sarsılmış gibiydi.

“O bitirdi,” dedim.

Somurttu. “Karşılıklıydı. İkimiz de ne kadar aptalca davrandığımızın farkına vardık. Dürüst olmam gerekirse sanırım ben bunu bir hafta içinde fark ettim ama zaten her şeyi mahvetmiştim o yüzden sonuna kadar gitmem gerektiğini düşündüm.”

Kan kulaklarıma hücum edip, onun sesini belirsizleştiriyordu.

Başım dönüyordu. Pek çok fiziksel şey hissediyordum ama neredeyse duygusal hiçbir şey hissetmiyordum.

“Yani bunun bir hata olduğunu biliyordun,” dedim aklımı toplayarak, “ve öylece... ne? Yine de onunla evlenecek miydin? Benim hayatımı paramparça ettin sonra onunkini de mi mahvedecektin? Hem de... hem de lanet olası *gurun* için mi?”

Ağzı açık kaldı, acısı tüm yüz hatlarına yansımıştı. Onunla hiçbir zaman bu şekilde konuşmamıştım. Bu konuşmam gecenin ilerleyen saatlerinde hayalimde yaptığım konuşmalarda bağırarak söylediğim şeylere yakındı ama bunları söylemek gerçekten kendimi iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Onun canını yakmak iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, artık o benim canımı yakamıyordu.

Mağdur muydum? Kesinlikle. Canım acıyor muydu? Hayır. Artık Peter bana bunu yapamazdı.

Geriye doğru bir adım attım. “Üzgünüm. Sana karşı kaba olmak istemiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Bunu hak ediyorum.”

“Ediyorsun,” dedim. “Ama yine de sana böyle davranmak istemiyorum. Ben sadece... Bunların herhangi birini ciddiye almak zor. Onca yalanın ardından, şu anda söylediğin şeye güvenmek zor.”

“Yalan mı?” Alnı kırıştı. “Petra ile bir şey olur olmaz sana söyledim. Bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama hiçbir zaman yalan söylemedim.”

“Bana ikinizin arasında hiçbir şey olmadığını söyledin,” dedim. “Yıllarca. Israrla onun senin için tamamen yanlış olduğunu söy...”

“Öyleydi,” diye araya girdi. “Benim söylemek istediğim de bu.”

“... ve hiçbir zaman onunla birlikte olamayacağını,” diye devam ettim.

“Daphne, ben de bunu söylüyorum,” diye karşılık verdi. “Olamadım. Olamam.”

“Ve ona hiç o gözle bakmadığını,” diye bitirdim.

“Bakmadım,” diye ısrar etti. “Gerçek anlamda değil. Bunların hepsini sana söylediğimde, gerçekten kastediyordum. Her bir kelimesini. Ve şimdi bunun doğru olduğunu *biliyorum*. Sadece... hızla düğünümüze doğru gidiyorduk Daph. Ve ben çok korktum. Ve Petra da çok korkmuştu çünkü onunla aramızdaki ilişkinin muhtemelen değişeceğini biliyordu. Aklımız karıştı. Ve bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum çünkü seninle *evlenmeye* hazırdım dolayısıyla bu tür bir kafa karışıklığı yaşamanın çok geride kalmış olması gerekiyordu. Ne kadar üzgün olduğum

hakkında hiçbir fikrin yok. Tüm hayatımı kendimi sana affettirmek için harcayacağım. Birlikteyken olduğumuz o *mükemmel* hâle dönmek için.”

“Peter dur,” dedim. “Biz *mükemmel* değildik. Belli ki. Yoksa bu asla olamazdı.”

“Tamam,” dedi. “Belki değildik. Ama *sen öyleydin. Sen benim için mükemmeldin ve ben bunu ziyan ettim. Senin o tatlı, küçük kıkırdamanı özledim, seninle birlikte Cooper ve Sadie’yi ziyarete gidip, Heart’ta geç kahvaltı yapmayı özledim, birlikte spor salonuna gitmeyi ve ailemle birlikte akşam yemeği yemeyi. Tanrım, ailem Daphne. Onlar da seni özlediler.*

“Gözüm boyanmıştı, Petra’yla tüm olanları destekleyeceklerini düşünüyordum. Ve Petra’nın ebeveynleri çok sevinmişlerdi ama benimkiler... onlar beni daha iyi tanıyorlardı. Hemen bunun bir hata olduğunu anladılar. Sen benim ailemin bir parçasısın Daphne. Sen benim yanıma *aitsin.*”

O bunları söylerken, bana olacakları işaret edecek bir şekilde burnumun arka kısmındaki batmayı, yanaklarımın ısındığını hissettim. Gözyaşlarım yüzeye çıkıyordu ve bunu durduramıyordum.

Peter bundan cesaretlenerek bana biraz daha yaklaştı. “Hayatımızı geri alabiliriz,” diye fısıldadı. “Henüz çok geç değil.”

Masa örtüsüyle gözlerimi silerken kendime engel olmayıp biraz güldüm.

Çok geçti.

Onun tarif ettiği hayat, istediğim hayat değildi.

Bu genel anlamda doğrudu ama ayrıntıların tamamında yanlıştı.

İstikrarlı bir eş. Bir aile. Seyahatlere gidilecek, alkollü

geç kahvaltılar edilecek ve birlikte Cadılar Bayramı partisi verilecek iyi arkadaşlar. Bir aile.

Ama Peter'ın sözleşmesinin üzerinde ismim bulunmayan, fazla büyük evini istemiyordum.

Ve Peter'ın beni umursamayan arkadaşlarını istemiyordum.

Ve her ne kadar Peter'ın birbirine çok bağlı olan ailesinin bir parçası olmanın hayalini kurmuş olsam da, hiçbir zaman onların önünde ağlamadığımı, iş hakkında hiç yakınmadığımı ya da yeni insanlara güvenmeyi ne kadar zor bulduğum hakkında içimi açmadığımı fark etmiştim. Onların mükemmelliği beni *kendisine çekmemişti*, gözümü korkutmuştu. Onlarla olan ilişkimin tamamını *seçmelere katılıyormuş* gibi geçirmiştım, aynı babamlayken her zaman hissettiğim gibi, kabul edilmek için yeteri kadarını yapmış olmak için dua ederek.

Ve neden o kadar zamanı ve enerjiyi harcadığımdan emin değildim çünkü –her zaman özlemini duyduğum– *aileyi düşündüğümde*, zihnimde canlanan hiçbir zaman bir Norman Rockwell resmi olmuyordu.

Aile, annem ile kanepede oturmuş, TV'de *Cinayet Var* programını izlerken, mikrodalgada ısıttığımız mısır unu kaplı sosisleri yememizdi. Geceleri koşarak kütüphaneden çıkıp, koşarak onun arabasına gitmek, yolcu koltuğunun üzerinde yağlı bir Little Caesars pizza kutusu varken annemin, *İtalyan yemeği yeriz diye düşündüm*, diye şaka yapmasıydı.

Aile, oturma odasının penceresinden buzların erimesini izlerken ocak üzerinde paket sıcak çikolata yapmak için pencerenin kenarından ayrılmak, havaalanındaki güvenlik sırasının sonundaki o son sıkı kucaklaşma ve arkamda ne kadar çok şey bırakırsam bırakayım, her zaman ihtiyacım olan şeye sahip olacağımı bilerek, karton kutuların içine eşyalarımı toplamaktı.

Beş ay önce hayatım kusursuz bir resim gibiydi ama benim istediğim resim o değildi.

Ve *Peter*'ı istemiyordum.

Ben, onu tamamen *unutmuştum*.

Eğer herhangi bir parçam Miles ile aramızda olanların bir avuntu, bir iyileşme süreci ilişkisi ya da intikam duygusuyla yapılan bir şey olup olmadığını merak ediyorsa, o parça vahşi bir şekilde yok edilmişti.

Çünkü şu anda, perişanlığımın içinde bile, hiçbir parçam işlerin eskiden olduğu gibi olması şansının üzerine atlamıyordu.

“Üzgünüm Peter,” dedim. “Bunu istemiyorum.”

Sesi titriyordu. “Bunu kastediyor olamazsın Daph.”

“Ediyorum,” diye fısıldadım.

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Onun da benimle aynı şeyleri, bunların ilişkimizin son ironik kelimeleri olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Kontrolünü yeniden kazanması için, birkaç saniye geçmesi, birkaç kere başını sallaması ve boğazını temizlemesi gerekti.

Sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Misafirperverlik genim harekete geçti ve onu hem evimden hem de hayatımdan uğurlamak için onu takip ettim.

Kapıyı açtı, koridora çıktı ama gitmedi. Bunun yerine aklından son bir şans istemeyi ya da belki de *siktir* git demeyi geçirerek orada durdu.

En sonunda, bana döndü. “Eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa, kendine bir yer bulana kadar bana gelebilirsin. Ben kanepede uyurum.”

Yüzümdeki boş ifadeyi okudu ve tam olarak gülümsemeyen dudaklarında ukalalığa benzer bir şeylerin titreştiğini gördüm.

“Yeniden bir araya gelecekler,” dedi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Karnımın alt kısmında bir lağım çukurunun açıldığını ve akarken her şeyin çöktüğünü hissederken bile, hiçbir şey söylememeye kararlı bir hâlde *gözlerimi dikip ona baktım*.

“Çoktan bütün gününü onun eşyalarını dışarı taşımasına yardım ederek geçirdi,” dedi.

“Ne?” Onun bu tatmin duygusunu hissetmesine izin vermek istemiyordum; sadece ağzımdan kaçmıştı. Ve Peter neredeyse gülümseyerek, bu fırsatın üzerine atladı.

“Dün,” dedi. “Biz ayrıldıktan yaklaşık beş dakika sonra oradaydı, Petra’nın taşınmasına yardım ediyordu, Gerçekten onların aralarındaki şeyin bittiğini düşünüyor musun Daphne?”

Titrememe engel olmak için dirseklerimi bedenime bastırdım.

İç organlarımda hissettiğim kasırgayı saklamak için. Fırtınadan önceki sakinliği değil, her şeyi paramparça eden yırtıcı köşelerini.

Yanılıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Eğer yanılmıyorsa bile bunun bir önemi yoktu.

Artık *onun* böyle düşündüğü anlamış olsam bile, Peter’a *dönmememin* nedeni bu değildi.

Başka biri olmasa onu asla geri çevirmeyeceğimi düşünüyordu. O insan benim için tamamen yanıış biri olsa bile, her zaman kendi başıma olmaktansa, *biriyle* birlikte olmayı tercih edeceğimi.

Bu iç karartıcı anda bile, serin ve parlak bir şeyin sivri ucunu hissettim.

Umut, rahatlama ya da minik bir sevinç filizi, kapkara bir buluttaki en ince gümüş rengi bir çizik. Çünkü yanılıyordu.

Yanlış bir *bizim* bir parçası olmak istemiyordum. Şu anda canımı yakıyor olsa da, kendi başıma olmayı tercih ederdim.

Bir gün iyi olacaktım, bir gün.

“Elveda Peter.”

Kapıyı kapattım.

ÇARŞAMBA, 7 AĞUSTOS
10 GÜN

ÇARŞAMBA GÜNÜ İŞE gitmek için evden çıkmadan önce hava durumunu kontrol etmeliydim. Ama Miles'ın odasında hareket ettiğini duyduğumda, koşarak ön kapıya gittim.

Ciddi bir konuşma yapacak vaktim ya da enerjim yoktu.

Bu nedenle de evden çıktım. Yanıma araba anahtarlarımı, bir ceket ya da şemsiye almadan.

Kütüphanede, Ashleigh ile aramızdaki ilişki birazcık daha az *mesafeliydi*. Onun sert nezaketi kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu. Tamamen iş arkadaşı olmaya geri dönmüştük.

Ve şimdi de Ashleigh beni arabayla eve bırakmayı *teklif* etmesine rağmen, yağmurun altında yürüyerek eve dönüyordum çünkü onun bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyordum.

Bir kavşakta durdum ve üstü açılır bir Jeep, geçebileceğimi işaret etmek için farlarını yakıp söndürdü.

Hızla caddenin uzaktaki ucuna gittim; bu arada üç tane yağlı su birikintisinin içine girmeyi de başardım.

Bir arabanın yanından geçerken kornaya bastı ve ben de sıçrayıp, kendimi baştan çıkarıcı bir şekilde laf atılmasına hazırladım.

Arabanın camı indi ve sürücü yolcu koltuğuna doğru eğildi.

Karmaşık, koyu renk saçlar. Kalkık bir burun. Kalbimin bir trampelen üzerinde iki kat hızla sığıyor gibi atmasına neden olan pejmürde bir yüz.

“Arabaya binmeye ihtiyacın olabilir diye düşündüm,” dedi Miles.

Söylemeyi düşünebildiğim tek şey, “Yeni bir araba mı aldın?” oldu.

“Uzun hikâye,” diye mırıldandı. “Sana yolda anlatayım mı?”

Öfkeli ya da harap olmuş olmak istemiyordum. Umursamaz ve ağırbaşlı olmak istiyordum. Saçlarım lağım farelerinin tüylerine dönmüş ve maskaram yüzüme bulaşmış bir hâldeyken ikisi olmak da zordu.

“Beni sadece Cherry Hill’e götürebilirsin, oradan bir taksi tutarım,” dedim beceriksizce arabaya binerken. “İşe geç kalmana gerek yok.”

Klimadan dolayı dişlerim hemen takırdamaya başlamıştı. Miles sıcak hava veren düğmeyi sonuna kadar çevirdi, ön camın sileceklerin yetişemediği kenarında buharlaşmalar oluşuyordu.

“Şimdilik yoğun olmazlar,” dedi. “Sorun değil.”

“Başını belaya sokmaya değmez,” dedim.

Bir kırmızı ışıktaki bana baktı. “Kütüphanede yanına gelmeye çalışıyordum ama Tremaine’de bir kaza vardı.”

Pencerenin dışındaki mavi, yeşil ve griden oluşan dünyaya odaklanıp, onu güvenli bir şekilde dış sınırdan tutuyordum. “Yine de teşekkürler.”

“Daphne?”

“Hım?”

Arabayı kaldırım kenarına çekti. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Tereddütle birbirimizin gözlerine baktık. Bakışlarımı kaçırdım, acımasız bir şaka gibi iki ev ötedeki şekerleme yeşili kulübeyi gördüğümde, midemin burulduğunu hissettim: *Farklı olabileceğini, farklı bir şey isteyebileceğini düşündün ama sen, sensin.*

“Daphne,” dedi sessizce. “Bana bakabilir misin? Senden özür dilemek istiyorum.”

“Ne için?” Titreşen bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

“Ne için olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Tek bildiğim gelmeyen biri için bir saat beklediğim. Geri kalanı –yirmi dört saat boyunca neden tamamen yok olduğun– sadece bir tahminden ibaret.”

Olabilecek en acı verici bir şekilde, genel hatlarıyla Peter tarafından ortaya koyulan bir tahmin.

“Eğer bir şey için özür dilemek istiyorsan,” dedim acıdan uzaklaşıp öfkeye dayanmaya çalışarak, “tam olarak ne yaptığını açıklamak zorunda kalacaksın.”

“Panikledim,” dedi.

İşte buradaydı.

Ben hâlâ çok fazla beklentisi olan kadındım ve Miles da bu beklentilerle karşılaştığında panikleyen adamdı.

“Sen uyurken ismimi senin üzerine dövme yaparak yazmadım,” dedim.

“Bunu biliyorum,” diye cevap verdi.

“O zaman ne?” diye sordum. “Fikrini değiştirdin ve sadece bana yazılı bir mesaj atmak yerine eyaletten mi ayrıldın?”

“Eyaletten ayrılmadım,” dedi. “Uyandım ve... bir şey çıktı. Bir arkadaşımın yardımına ihtiyacı vardı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.”

Bir şey çıktı.

Bir arkadaşım.

Daha iyi bir şey. Daha iyi biri.

Arkadaşının kim olduğunu itiraf etmiyordu.

Ve bunun bir önemi olmaması gerekiyordu, aynı babamın o notta ne yazdığının bir öneminin olmaması gibi. Miles'ın beni Petra için ektiğini söylemesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ama onun bunu söylemesini istiyordum. Bu beni değiştirene kadar, kalbimdeki yaraları mümkün olduğu kadar zorlamak istiyordum. Kahrolası her şeyi durdurmaya öğrenene kadar.

“Kim?” diye sordum.

Bir elini saçlarının arasından geçirirken, başını iki yana salladı.

Bana bir iyilik yapıyor, acıma son veriyor, bu cümlenin sonuna bir nokta koyuyor olacaktı. “Lütfen,” diye yalvardım.

Nefesini verdi. “Petra.”

Farkına vardım ki bir parçam Peter'ın yanlış bilgi edindiği ya da doğrudan yalan söylediği olasılığına tutunuyordu. O kor olmuş umudun orada olduğunu bilmiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Boğazım tıkanıyor, göğsüm sıkışıyor. Başımı salladım. Başımı defalarca sallarken, söyleyecek herhangi bir şey bulmaya çalıştım.

“Sadece bazı eşyalarını taşımak için kamyonetimi ödünç almaya ihtiyacı vardı,” dedi Miles sesi çatlayarak. “Ve dediğim gibi kendimi kaptırdım.”

Kendimi kaptırdım. Her zaman bir Petra olacaktı. Daha ilginç, daha eğlenceli, daha az şeye ihtiyacı olan ya da daha fazla şey veren biri.

“Ve sonra kendime geldim,” dedi. “Ve işleri ne kadar kötü bir şekilde berbat ettiğimin farkına vardım ve oradan ayrıldım. Onunla arabalarımızı değiştirdik böylece o benim kamyonetimi kullanabilecekti ve rezervasyon yaptır-
dım, sana kendimi affettirmek için *büyük bir planım* vardı. Ama bunu gerçekleştiremedim. Denedim ama yapamadım bu yüzden de şekerlemelerde dolu o aptal kutuyla eve gel-
dim ve bunun acınası olduğunu ve yeterli olmadığını bili-
yorum...”

“Miles.” Gözlerimi kapattım, düşüncelerimi bir araya toplamaya çalışırken avuçlarımın alt kısmıyla gözlerimi ovuşturuyordum. “Var olandan daha iyi bir *özre* ihtiyacım yok.” Ellerim kucağıma düştü. “Bu, benim suçum.”

Duraksadı. “Ne? Kesinlikle değil.”

“Tam olarak beklemem gereken şeyi yaptın,” dedim.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkilerek geriye doğru çekildi. “Bunun kahrolası ne anlama gelmesi gerekiyor?”

“Kırıcı olmaya çalışmıyorum,” dedim hızla. “Senin bir zorunluluktan kurtulduğunu söylüyorum.”

“Hangi zorunluluktan Daphne?”

“Bana beklentileri ve zorunlulukları kaldıramadığını söylemiştin,” dedim.

“Onların paniklememe neden olduğunu söyledim,” diye cevap verdi Miles, *şu anda da* sesi belli belirsiz paniklemiş geliyordu.

Oturduğum yerde döndüm, silecekler hâlâ camın üzerinde gıcırdayarak hareket ediyor, yağmur arabanın üstünde tapırtı sesleri çıkarıyordu. “Ve panikledin. Paniklemek istemesen de. Ve ben de bunu yapmamaya çalışsam da bir şey bekledim.”

“Güzel!” dedi neredeyse bağırarak. “Bir şeyler bekle! Bana bir zorunluluk yüklemek mi istedin? Bana o zorun-

luluğu yükle. Korktum Daphne ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor.”

Midem buruldu, kalbim bir yumruk gibi sıkıştıyordu. Tenimin hararetli bir sıcaklıktan nemli ve soğuk bir hâle dönüştüğünü ve bu kelimelerin kaburgalarımın arasına zehirli bir ok gibi saplandığını hissettim.

Bu oku dışarı çıkarmam gerekiyordu, çıkardığımda yarımamdan kan fışkıracağını biliyordum ama umurumda değildi.

“Hayır,” dedim kekeleyerek.

“Hayır?” Miles boğuk bir kahkaha attı. “Bu az önce söylediğim şeye nasıl bir cevap oluyor? Az önce sana seni *sevdiğimi* söyledim Daphne.”

“Ve ben de sana *hayır* diyorum.” Titreyen ellerimle emniyet kemerimi açtım. “Bana bunu söyleyemezsin. Ortadan yok olup, sonra ortaya çıkıp, bana kahrolası bir kutu şekerleme alıp, beni işten almaya gelip, beni sevdiğini söyleyemezsin...”

“Seni *gerçekten* seviyorum,” diye bağırdı.

Nefesim kesildi. “Bunu sadece her şeyi daha iyi bir hâle getirecekmiş gibi söyleyemezsin. Bana *seni seviyorum* demene ya da bir şekerleme kutusuna ya da kendini affettirmek için yaptığın o büyük plan *her neyse* ona ihtiyacım yok. Ben Sürprizlerden *hoşlanmam* bile! Küçük şeylerde gelmediğinde bunların hiçbirinin bir önemi olmuyor ve eğer beni seviyor olsaydın, bunu bilirdin.”

Parmaklarımla kapının kilidini buldum ve hızla kapıyı açtım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Miles, ses tonu yükseliyordu.

“Dışarı çıkıyorum,” dedim kekeleyerek.

“Neden?” dedi.

Yağmur hemen hemen durmuştu. Durmamış olsaydı bile, fırtına beni durduramazdı.

“En kötü kısmı da ne biliyor musun?” dedim kendimi zorlayarak titreyen bacaklarımın üzerinde ona dönerken. “İşten çıktığımda ve orada olmadığını gördüğümde endişelenmedim bile. İlk bir saat endişelenmedim. Ve endişelenmeye başladığımda da *senin* için endişelendim. Sana bu kadar çok güveniyordum.”

Kendimi bu kadar güvende hissediyordum.

Dudaklarını araladı, yüzündeki sert çizgiler gevşemeye başlamıştı. “Ve ne?” dedi, sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse fısıltıya benziyordu. “Şimdi bunların hepsi gitti mi?”

Gözlerindeki ve sesindeki yumuşaklık, göğüs kafesimin içinde bir şeylerin parçalandığını hissetmeme neden oldu. Onun canını yapmak istemiyordum.

Sadece onun benim canımı yakmasını da istemiyordum.

Kendime, kendimi buna kaptırmak konusunda izin veremezdim.

“Bir iş var,” dedim aniden. “Anneme yakın. Önümüzdeki hafta iş görüşmesi yapacağım.”

Ağız yeniden açıldı, gözleri parlak ve karanlıktı. Yeniden dudaklarını bastırdı, yutkundu. “Yani bu kadar. Gidiyorsun.”

“Plan buydu.” Kelimeler ağızımdan titreyerek çıkıyordu. Devam etmek için kendimi hazırladım: “Bunun devam etmeyeceğini biliyorduk. Birlikteyken ne kadar çok eğlenirsek eğlenelim.”

Yüz hatlarında önce acı, sonra da kabullenme belirdi. Bir saniye sonra, “Anladım,” dedi.

Yukarıdaki bulutlar açılıyordu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı iniyordu. “Fırtına dindi,” diye fısıldadım. “Buradan sonra yürüyeceğim.”

Bakışlarını yeniden direksiyona çevirip, hızla eliyle gözünün kenarını sildi, ki bu kalbimin paramparça olduğunu hissetmeme neden oldu.

Kapıyı kapatıp arkamı döndüm ve motorunun sesinin azalmasını dinledim, onun gözden kaybolmasını izleyemezdim.

Bir dakika sonra, yürümeye başladım. Masallardakine benzer bir kulübenin perdeleri açıktı, pencereleri parlıyordu.

İçeride, üç kişi salınarak yürüyordu. Üzerinde ceket olan bir kadın, kol kola girmiş genç bir çiftin biraz önünde ilerliyordu, çift kadının söylediği bir şeye gülüyordu.

Bir emlakçı, çifte orada sahip olabilecekleri hayatı satıyordu.

Birlikte seçtikleri kanepenin üzerinde, art arda *Gizli Dosyalar* bölümlerini izleyecekleri geç yatılan geceler, hâlâ konuşamayacak kadar yorgunken ekmek kızarttıkları, erken kalkılmış sabahlar, arka bahçede ilk yara izlerini edinecek olan ve uygunsuz saatlerde kötü bir şekilde müzik aletlerini çalan çocuklar olacaktı ve en sevdikleri kokulu mumun kokusu duvarlara sinecekti ve böylece bitkin bir şekilde tatilden her döndüklerinde, bavullarını kapının içine bıraktıklarında, ait oldukları yerde olduklarının *kokusunu* alacaklardı.

Elle çizilmiş yıldızlar ve küçük çıkartmalarla takvimin üzerine işaretlenmeyen, günler, haftalar ve aylar içinde yaşanan tüm o anlar.

Hayatı hayat yapan bu anlardı.

Büyük hareketler değil, zamanla birikip bir evin yuva hâline gelmesini sağlayan günlük detaylar.

Önemli olan şeyler.

Özlem duymayı bırakamayacağım şeyler.

Benim için bu hislerin var olduğu tek bir yer, yanına ait olduğum tek bir kişi vardı.

“TATLIM?” diye cevapladı annem telefonu hemen. “N’aber?”

“Meşgulsün,” dedim.

“Hayır, hayır, bir saniye bekle.” Sesler azaldı ve annem bir kapıyı kapatınca tamamen kesildi. “N’aber?”

“Anne. Belli ki bir şeyin ortasındasın,” dedim.

“Senin için asla fazla meşgul olmam,” dedi. “Bana neler olduğunu anlat.”

Nereden başlayacaktım? “Babam beni ziyarete geldi.”

“Ah, kahretsin,” dedi. “Adresini bunun için mi istemiş? Ben sadece sana postayla bir şeyler gönderecek diye düşünmüştüm.”

“Ben de,” dedim. “Ama hayır, bana uğrayacakmış.” *Yeni karısıyla birlikte* kısmını atladım. Babam annemin hayatından çıkmıştı ve annem bunun böyle olmasını tercih ediyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “Sana sormam gerekirdi ama o sadece adresi teyit etmek istedi. Eğer herhangi bir fikrim olsaydı...”

“Hayır anne, sorun değil,” dedim. “Sana, ona adresi vermeni söyledim.”

Duraksadı. “Peki, nasıldı?”

“Harika,” diye itiraf ettim. “Ve sonra berbat.”

“Yani her zamanki gibi,” dedi.

“Temel olarak.”

“Her zaman bir süre için harika olurdu.” İç geçirdi. “Üzgünüm canım. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum.”

“Öyle.” Gözlerim doldu. “Hem de çok berbat.”

Bir süre duraksadıktan sonra, “Daha iyi bir baba hak ediyorsun,” dedi. “Keşke sana bunu verebilseydim.”

“Verdin.” Gözlerimdeki yaşları kuruladım ama sesim her zamankinden daha ağlamaklı çıkıyordu. “Sen her zaman benim annem *ve* babam oldun. Ve en yakın arkadaşım. Sen her zaman benim için kesinlikle her şey oldun.”

“Ah bebeğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Seni bu gezegendeki her şeyin toplamından daha çok seviyorum. Ama tek bir kişi asla ihtiyacımız olan her şey olamaz. Diğer şeyleri bir kenara bırak, bazen bir anne olarak bile iyi bir iş çıkaramadım.”

“Mükemmeldin,” dedim. “Harikaydın.”

“Harika belki,” dedi. “Ama hiç mükemmel değildim. Kaç okul konseri sırasında uyuyakaldığımı biliyor musun?”

Burnumu çektim. “Hayır.”

“Kaç tane varsa hepsinde,” diye cevap verdi.

Kıkırdadım. “Bu kızıışmış kırk beş sokak kedisinin sesiyle içinin geçmesine benziyor.”

“Bilmiyorum!” dedi. “Rüyalarımnda beşinci sınıflar çok güzel şarkı söylüyordu.”

Kendimi halımın üzerine bıraktım, yüzümü ellerimin arasına aldım, bedenim kahkahalarla sarsılıyordu.

“Eğer her şeyi baştan yapabilseydim,” dedi bir saniye sonra, “bu kadar çok taşınmana sebep de olmazdım.”

“Sen yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın,” dedim.

“O zamanlar ben de öyle düşünüyordum,” dedi. “Ama gerçek şu ki, sanırım daha az taşınısak ikimiz de daha mutlu olurduk. O ilk dairemizde, sadece ikimizken daha mutlu idük, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Göğsümün bir sıcaklıkla dolduğunu hissettim. Evin ince duvarları vardı ve borular su sızdırı-

yordu ama annem bunu bir maceraya çıkıyormuşuz gibi hissetmemi sağlamıştı. Biz, *From the Mixed-Files of Mrs. Basil E. Frankweiler*'daki Metropolitan Sanat Müzesi'nde kamp yapan çocuklar ya da *The Boxcar Children*'daki önemsiz bir yük vagonunda yaşayan önemsiz çocuklardık.

“Ben sadece bunu tek başıma gerçekten yapamayacağımdan çok korkuyordum,” diye devam etti. “Ve verdiğim kararların çoğunu neyin iyi gidebileceğine dair umutlara değil, neyin kötü gidebileceğine dair korkularıma dayanarak verdim. Bu korku her devreye girdiğinde, sıkıntı olasılığıyla yüzleşmek yerine seni aldım ve taşındım. Hiçbir zaman risk almadım.”

“Sen bir realisttin,” dedim ona.

“Tatlım.” Kahkaha attı. “Ben bir kötümserdim. Bir kötümser, umutlanmaktan çok korkan bir romantiktir.”

Göğüs kemiğime bir çivi çakılmış gibi hissettim.

“Ben de öyle miyim?” diye sordum ona.

“Sen mi?” dedi. “Sen kızım, kim olmaya karar verirsen osun. Umarım içinde her zaman pencerenin yanında oturup, en iyisini umut eden o küçük kızdan bir parça taşırsın. Hayat, biz kendimizi umutlanmamak için ikna etmeden ve her kötü histen kaçınmaya çalışmadan da yeterince kısa. Bazen kaçmak yerine bu sıkıntının içinden zorla geçmen gerekir.”

Tam o anda ne yapmam gerektiğini anladım. Kaçmayı her ne kadar çok istesem de bu benim karmaşamdı ve ilk önce onunla yüzleşmek zorundaydım.

“Teşekkürler anne,” dedim.

“Tam olarak ne yaptım?” diye sordu.

“Buradasın,” dedim. “Ne zaman önemli olsa, buradasın. Büyüdüğümde sen olmak istiyorum.”

Kahkaha attı. “Ah, Tanrım hayır. Sadece kendin ol. Kendinin en iyi hâli. Kendinin *en fazlası*.”

Annemle telefon konuşmamızı bitirdiğimizde, hemen Harvey'e mesaj attım: Sence, Mulder'ın bir sonraki Duke'da kalacağı gün, hazırlıksız bir poker gecesi için Ashleigh'yi ikna edebilir misin?

CUMA, 9 AĞUSTOS
8 GÜN

CUMA GÜNÜ Ashleigh işe benden önce gelmişti.

Kendi yerime geçmek için masanın etrafından dolanırken ya da çoktan bilgisayarımın faresinin yanında duran *Fika* logolu kâğıt bardağı elime alırken bakışlarını kaldırmadı.

Bardağın yan tarafına birisi Ashleigh'nin ismini yazmıştı ama bir şekilde baristanın basitçe *Ashley* yazmış olmasından bile daha yanlış yazılmıştı.

Ashleigh, göz ucuyla beni bardağı koklarken yakaladı ve pembeye boyalı dudaklarını büzdü. "Eğer merak ettiğin buysa, zehirli değil."

"Ben daha çok idrar olmasından endişelenmiştim," diye şaka yaptım.

"Tamam, tadına baktıktan sonra bana beslenme düzenimde çok fazla kakule olup olmadığımı söyle."

Bir kere daha kokladım ve bir yudum aldım. Baharatlı-tatlı bir mükemmeliyet. "Teşekkür ederim." Ona doğru bir bakış attım ama gözleri monitöründeydi ve tırnakları klavyenin üzerinde tıkırdıyordu.

"Birkaç kişi onu paylaştık," dedi ifadesizce.

"Onlara saygılarımı ilet," dedim.

Görünüşe göre bundan daha fazla sohbet etmeye hazır değildi, dolayısıyla kendi bölümlerimizde sessizce çalışmaya başladık. Yine de bu bir başlangıçtı. Ofisinde olan Harvey bana anlayışlı bir şekilde göz kırptı ve yarın akşamki planın harekete geçtiğini onaylayacak şekilde baş parmağını havaya kaldırdı.

CUMARTESİ GÜNÜ, vardiyamızın bitmesinden sonra iki saat bekleyip, Ashleigh'nin adresini GPS'ime yazdım.

Uygulama beni yarımadanın kuzeyine, sonra da sahile doğru yönlendirdi, son sağa dönüş hızla yaklaşıyordu.

Dışarı bakmak için başımı yolcu koltuğuna doğru uzattım, yeşilliklerin arasından yolun arka tarafında, alçak, bodur bir ev görüldüğünde, hızla frene bastım.

Arkamdaki araba korna çaldı ve eve giden yassı taşlardan oluşmuş yola girerken sinyal verdim. Yol kıvrılarak aşağı, yüzyıl ortası konak görünümlü, şık bir yapıya doğru gidiyordu.

Evin arkasında koy parlıyordu, çam ağaçları haricinde manzaraya engel olan hiçbir şey yoktu.

Ashleigh'nin hiçbir zaman kendi evinde takılmamak istememesinin nedeninin, sosyal hayatını bir anne olarak hayatından ayrı tutmayı tercih etmesi olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise onun kesinlikle zengin olduğunu saklamak için mi ketum davranıp davranmadığını merak ediyordum.

Her birinin üzerinde bir dizi dar, dikdörtgen pencereler olan parlak turuncu çift kanatlı kapıların önüne park ettim ve harekete duyarlı lambalar yandı. Çiçekliğe dikilmiş küçük tabelanın aksine, Harvey, Ashleigh'nin aslında bir güvenlik sistemi olmadığını temin etmişti.

Aslında, Harvey onun bu tabelayı Duke yanlarından

taşındıktan sonra birinin çöpünde bulduğundan oldukça emindi.

Yedek anahtar, tam olarak Harvey'nin olacağını söylediği yerde, evin yan tarafındaki boş bir saksının içindeydi.

İki gece önce, bu planı yaptığımızda, Harvey'le bu planın Ashleigh'yi sevindireceğinden çok emindik. Artık o kadar emin değildim. Esas olarak, birinin evine izinsiz giriyordum.

Alarm çalarsa hızla koşmaya hazır bir hâlde eşikten içeri adım attım. Çalmadı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve evin derinliklerine doğru ilerledim, mozaikli giriş sağ taraftaki bir hole açılıyordu, bunun ardından kızıl ceviz dolapların ve mutfak adasının üzerine asılmış uydu şeklinde bir avize olan muazzam bir şef mutfaklığı geliyordu. Sol tarafta, şöminenin önüne yerleştirilmiş, yarım daire şeklinde bir kanepenin olduğu, basık, yetmişli yıllar tarzında bir oturma odası vardı.

Koridorda ilerleyip ilk yatak odasına geldim: yavan, sahil görünümlü dekora dayanarak bunun bir misafir odası olduğunu tahmin ediyordum. Bundan sonraki oda RPG posterleri ve anime karakterlerinin çizimleriyle doluydu.

Koridorun sonunda, neredeyse bizim dairemiz boyutunda, büyük bir gömme dolaba ve hayallerimdeki ebeveyn banyosuna sahip bir odaya geldim.

Eğer bunlar buranın Ashleigh'nin odası olduğuna dair yeterli bir işaret değilse, odanın bir köşesinde kullanılmamış hâlde duran bir muşamba, boya kutuları ve boya ruloları vardı.

Odanın *içinde* pek fazla şey yoktu. Bir yatak, bir şifonyer, bir yan sehpa. Duke'un eşyalarının çoğunu yanında götürüp götürmediğini merak ettim. Burada beklemediğim bir hüznü vardı.

Burası *bir zamanlar* bir yuvaymış gibi hissettiriyordu.

Yeniden bir yuva olabilmesini diliyordum. Ashleigh bunu hak ediyordu.

Eşyalarımı bıraktım, açılmamış boya rulosunu aldım ve işe koyuldum.

SÜPÜRGELİKLER VE tavan arasında boya yapmak terapi gibi iyileştiriciydi. Ve Miles'tan ilham alarak oluşturduğum, telefonumdan çalan üzgün kız çalma listesi de bu deneyime bir duygusal rahatlama özelliği de katıyordu.

Her şeyin üzerini muşambayla kapatmam bir saatimi aldı. Sonra, üst bloğun ilk katını boyadıktan sonra, garajda bulduğum tabure merdivenden aşağı indim ve alt bloğa geçmeden durup el işçiliğime hayranlıkla baktım.

Biri arkamda boğazını temizlediğimde, ilk katı neredeyse bitirmek üzereydim.

Hızla arkama dönerken, boya fırçamı bir kılıç gibi savurdum.

Ashleigh kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, simsiyah kaşlarından birini sertçe kaldırmış bir hâlde orada duruyordu.

“Dönmüşsün,” dedim.

“Ve *sen* de Adele'in en iyi ve en hüznü şarkısını dinliyorsun,” diye cevap verdi. Tabureli merdivenin bardak tutucusunun içindeki telefonumu aldım ve duraklat tuşuna bastım. Ekranda Harvey'den gelen mesajın başını görebiliyordum: *Üzgünüm, elimden geleni yaptım ama...*

“Poker gecesi daha şimdiden bitti mi?” diye sordum.

“Bu ay içinde, herkes diğer tüm geceler meşgul olduğu için aniden bu cumartesi olmak *zorunda* olan ve rastgele

düzenlenen poker gecesi mi?” diye sordu Ashleigh. “O poker gecesi mi?”

Yüzümü buruşturdum.

“Sadece neler olduğunu görmek için gittim,” dedi. “Bir daha benden bir sır saklamak istersen, Harvey’nin yalan söylemek konusunda ne kadar kötü olduğunu bilmelisin. Ve sen. İşyerinde garip davranıyordun.”

Haklıydı. Bunun olacağını anlamalıydım.

Endişe verici bir sessizliğin ardından, “Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim?” dedim.

Gülümsedi. Göğüs kafesimin içinde sinir bozucu bir umudun yükseldiğini hissettim.

“Eğer nefret ettiysen,” dedim hızla, “hemen eski rengine geri boyayabilirim. Ve bunu sen buradayken yapmak zorunda değilim. Ya da sevdiysen, sen *Gerçek Ev Kadınları* izlerken ya da dışarıdayken ya da her neyse o sırada bitirebilirim.”

Keskin kaşını yeniden kaldırdı. “Yani bu bir kefarettir.”

“Bu, benim yapacağımı söylediğim şeyi yapmam,” dedim. “Belli ki geç kaldım. Ve bu yüzden beni affetmek zorunda değilsin. Bu bir takas değil. Ve abartılı jestlerin, genel olarak berbat davranılmasını telafi etmediğini biliyorum. Eğer beni affedersen buna *çok sevinirim* ama ne sebepten olursa olsun, bunu yapabilecek gibi hissetmiyorsan da bunu anlarım.”

Dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirdi. Yavaşça bana doğru geldi, yeşil gözleri keskin bakıyordu ve dudaklarını büzmüştü. Hâlâ kollarını kavuşturmuş bir şekilde tam önümde durdu.

Sonra beni kavradı. Bana sarıldı. Rahatsız edici derecede sıkıca, neredeyse acı verici ama sonuç olarak mükemmel bir şekilde. “Ben de üzgünüm,” dedi.

“Ne için?!” diye bağırdım paniğe kapılmış bir hâlde.

“Fazla tepki vermiş olabilirim,” dedi. “Sadece bazen Mulder hariç son on yılın benim için bir aşınma olduğunu hissediyorum. Sanki sıfırdan başlıyormuşum ve kaybettığım zamanı telafi etmek için her şey mümkün olduğunca kısa sürede tam olarak doğru olmalıymış gibi. Sadece gerçek, yeni bir arkadaşlığım olduğu için çok fazla heyecanlandım ve çok fazla baskı uyguladım.”

Başımı iki yana salladım. “Seni incittim. Tam olarak, ikimizin de gerçekten nefret ettiğimiz için aramızda bir bağ kurduğumuz şeyi yaptım. Senin fazla tepki gösterdiğini düşünmüyorum.”

Geriye çekildi. “Bunu *gerçekten* yaptın ama bunun olduğunu fark ettiğimde sana sesli bir mesaj bırakabilir, yazılı mesaj atabilir ya da bir şey yapabilirdim. Bunun yerine...” İç geçirdi. “Bunun yerine sanki sana baskın yapacakmış gibi bekledim.”

Zorlanarak söylüyormuş gibi konuştu: “Benimle Duke için bir evlilik danışmanı seçtiğimi söylemiştim, değil mi? O bir danışmana gitmeyi kabul etmemiş olsa bile?”

Başımınla onayladım.

“Tamam, ilk randevumuzun zamanı geldiğinde, çoktan ayrılmıştık ama bir ücret ödemediğim için randevuyu iptal etmek için çok geçti. Bu yüzden ben de randevuya gittim. Ve onu *şikâyet* etmek için oraya gittiğimi düşünüyordum. Ki bunu *kesinlikle* yaptım.”

“Tabii ki,” dedim.

“Ama devam ettim. Ve böyle bir eğilimim olduğunu fark ettim. Testler yapmak gibi. Şöyle, *Kafasını telefonundan kaldırması için ne kadar süre odada olmam gerek?* Ya da, *Eğer hiçbir şey söylemezsen, hiç çamaşır yıkayacak mı?* Ya da, *Eğer hiç arkadaşlarımızla buluşmayı ya da eğlence-*

li bir şey yapmayı teklif etmezsem, o da plan yapacak mı yoksa bu hep bana mı kalacak?

“Ki bu mantıklıydı. Aynı konuşmaları defalarca yapıp, hiçbir zaman farklı bir sonuç elde edememekten sıkılmıştım. Bu nedenle evet, Miles ile bana söylemeden uzaklaştığın bir aşk kabarcığının içine girdin ama bırakalım o aramızda atılan ilk taş olsun ya da her neyse. Demek istediğim şu ki sen benim eski kocam değilsin ve bu senin dört yüz yirminci darben değil. Beni yüzüstü bıraktın. Çok önemli. Ama bu olur.”

“İnsanlar sana kim olduklarını söylediğinde onlara inan sözüne ne oldu?” dedim hâlâ yerde bir tuzak kapısı açılmasını bekleyerek.

“Tüm eylemlerin bana,” dedi, “senin de bir insan olduğunu söyledi. Bu iyi bir şey çünkü mükemmel olan biriyle arkadaş olabileceğimi düşünmüyorum. Bir ayda bir şey söyleyip, on kere başka bir şey yapan biriyle arkadaş olamayacağım gibi. Ben de bir noktada seni inciteceğim. Bunun olmasını istemiyorum ama bu olacak. Benim bir çocuğum var! Tüm bir hayatım var! Aynı senin gibi.

“Ama sadece bunun yeniden olabileceğinden korktuğum için bu arkadaşlığı bir kavga üzerine kaybetmek istemiyorum. Benim için az çok önemli olmaya başlıyorsun Daphne.”

“Az çok?” diye ciyakladım.

“Az çok gerçekten önemli,” diye düzeltti.

Ağladığımı ancak Ashleigh’nin yüzü endişeyle kaplandığında fark ettim. “Hey!” Kollarımı kavradı, tırnakları pazularıma batıyordu. “Sorun yok! Gerçekten!”

“İnsanlara bunu yapan bir insan olmak istemiyorum,” dedim. “Belki de sorun budur. Belki de benim... benim...”

“Daphne. Bir saniye sakinleş,” dedi, bir şekilde kaba olmamasına rağmen katıydı. “Bana neler olduğunu anlat.”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “*Bizden* bahsediyoruz. Diğer konularla daha sonra uğraşabilirim.”

“Tatlım!” Kadife kapitone tabanlı yatağının ucuna oturmam için beni çekti. “Arkadaşlar *diğer konular* hakkında konuşurlar.”

Gözlerine baktığımda, alnı endişeyle kırışmıştı. O anda içimde onun için yoğun bir sevgi ve bu insanın doğum gününü asla unutmamak gerektiği için yeni bir utanç ve dürüst olmak gerekirse harika olabilecek bir cumartesi akşamını kaçırdığım için bir pişmanlık hissettim. Babamla yaşadığım her şeyin ardından, kendimden ve hayatımdan kaçmayı o kadar çok istemiştim ki hayatımın son birkaç aydır deniz camları gibi topladığım bütün küçük, güzel parçalarını unutmuştum. Kimsenin benden alamayacağı şeyleri.

Burnumu çektim. “Gerçekten sorun yok. Aramızdaki her şey açığa çıktığı için kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Hey,” dedi. “Beni hatırladın mı? Ashleigh? Ben *her zaman* bunun hakkında konuşmak istedim. Bu yüzden geri sar. Miles ile ilgili olarak bu, yemek yediğin yere pislediğin anlamına geliyor mu gelmiyor mu?”

“Pislemek gibi bir şey olmadı,” dedim. “O kadar maceracı değilim.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı, kelimelerle söylemeden onaylamamın üstüne. Öne doğru bir hamle yapıp, ses tonunu düşürdü. “Olmuş! *Nasıldı?* Olduğu tüm süre boyunca aşkla gözlerinin içine mi baktı? Aşkla bakacak biri gibi görünüyor.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. “Hayır, kırk dakika boyunca gözlerimizi kırpmadan göz teması kurmadık.”

“Kırk *dakika* mı?” diye ciyakladı.

“Hepsi bir seferde değil!” diye hızla ekledim. “Daha çok, oldukça yoğun bir on beş dakika, bir soğuma dönemi ve sonra da ölçülü tempolu bir otuz dakika daha gibiydi.”

“Tamam, şimdi bu beni şaşırttı,” dedi.

“Güven bana,” dedim. “İkimizin ne kadar mantıksız görüldüğünün oldukça farkındayım.”

Dudak büktü. “Hayır, ikiniz mükemmel derecede mantıklı görünüyorsunuz. Sadece Miles’in nezaket göstermeden doğruca bitiş çizgisine gidecek kadar fazla istekli olacağını düşünürdüm.”

“Nezaket vardı,” dedim.

“Ateşli, çekici erkekler hiçbir zaman bunun için nasıl çalışacaklarını öğrenmezler,” dedi dalgın bir şekilde.

“O bunun için çalıştı.” Söylediğim an bu söylediğimi geri almak istedim.

Daha önce hiç böyle bir arkadaşlığım olmamıştı; filmlerde gördüğünüz, kadınların birbirlerinden hiçbir sevimsiz ve keyifli detayları saklamadığı, on üç yaşındayken en yakın arkadaşınızın size nasıl tampon kullanacağını öğrettiği ya ilk defa biriyle seviştiği gece size banyodan mesaj attığı türde bir arkadaşlık.

Sadie sahip olduğum buna en yakın arkadaşımdı ama o ağabeyleri ile *büyüküştü ve her zaman kızdan* daha çok erkek arkadaşı vardı. Konuşkan ve komikti ama hiçbir zaman böyle konuları konuşmaya açık değildi.

Ve Ashleigh ile ne kadar yakınlaştım da aynı zamanda bunun bir tür ihanet olması hakkında da endişeleniyordum. Miles’in bunu paylaşmam hakkında nasıl hissedeceğini bilmiyordum. En konuştuğumuzda ona sormam gerektiğine dair bir şekilde saçma bir düşüncem vardı.

Aslında, saçma değildi. Konuşmamızı, ona *Ashleigh*’ye

anlatabilir miyim? diye sormanın *hiç de garip* hissettirmeyeceğini zihnimde canlandırabiliyordum.

Ki bu da kendimi duygusal olarak daha da sersem ve kafam karışmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Miles'ı düşündüğüm her sefer, onun ne *söylediğini* düşünüyordum ve kalbim hızla atmaya, bedenim sanki avlanıyormuşum gibi tepki vermeye başlıyordu. Mücadele yoktu, *tamamen kaçıyor* gibiydim.

“Bu konuda konuşmamalıydım,” dedi.

“Belki de,” dedi nazikçe, “konuşmaya ihtiyacın vardır?”

Kuşkulu görünüyor olmalıydım çünkü, “Söz veriyorum, bunu mahalledeki dost canlısı dedikoducu olarak değil, bir arkadaşın olarak söylüyorum,” diye ekledi.

“Bu konuda konuşmaya ihtiyacım var,” diyerek pes ettim. “Sadece *bu* konuda değil. Sadece bunun özel kalması gerektiğini hissediyorum.”

Eliyle dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi bir hareket yaptı ama daha bu hareketini tamamlamadan, “Ama ne olursa olsun, söylediğin her şey onu daha çok sevmeme ve ona daha çok saygı duymama neden oldu,” dedi

“Miles harika biri,” dedim. “Ben sadece Miles ile benim birbirimiz *için* harika olduğumuzu düşünmüyorum.”

“Neden?” diye sordu Ashleigh. “Onun yanındayken inanılmaz derecede mutlu oluyorsun. Aslında önemli olan şey de bu.”

“Ben tam olarak birlikte olmayı kaldıramayacağı türde biriyim ve o da tam olarak beni mahvedebilecek türde biri,” diye açıkladım.

“*Tatlım.*” Ashleigh elime dokundu. “Bu iş böyledir. Aşk böyle bir şey.”

“Kendimi ona fazla kaptırdım Ash,” dedim. “Neredey-

se yeniden kendimi tamamen vermeye izin verecektim ve ne için? İşin doğrusunu biliyorum.”

“Kendine çok yükleniyorsun,” dedi.

“Kaçtı Ashleigh.” Sesim çatladı. “Bir sonraki gün beni işten alması gerekiyordu ama o... hiç gelmedi.”

Ne demek istediğimi sindirirken ağzı açık kaldı.

“Ondan saatlerce haber alamadım. Ta ki *ben* ona mesaj atana kadar.”

“Ah Tanrım Miles, *hayır*,” diye inledi sanki Miles buradaymış ve onu ikna etmeye çalışırmış gibi.

“Ve sonra Peter uğradı,” dedim.

“Lanet olsun!” diye feryat etti.

“Petra’yla ayrılmışlar.”

Bir kere daha şok olmuş bir şekilde nefesini tuttu. “*Hayır*,” dedi dehşet içinde. “Miles *yapmamıştır*...”

“Bana sadece onun eşyalarını Peter’ın, evinden dışarı çıkarmasına yardım ettiğini söyledi,” dedim. “Ama Peter onların yeniden bir araya gelme yolunda olduklarını söyledi.”

“Yok artık *daha neler*?” diyerek şaşırdı ve sonra düşünüp fikrini değiştirdi ve, “Bak,” dedi. “Peter kızgın ve Miles iyi bir adam. Tabii ki onun taşınmasına yardım etmiştir.”

“Biliyorum,” dedim. “Eğer Petra ile yeniden bir araya gelmek gibi bir niyeti olsaydı, bana, beni sevdiğini söylemezdi. Belki böyle düşünmek safça ama buna gerçekten inanıyorum. Ya da belki de sadece buna inanmak istiyordum.

Ama sorun bu değil,” dedim.

“Bu kesinlikle *bir* sorun,” dedi Ashleigh, “eğer *asıl* sorun değilse bile.”

“Bir iş var,” dedim aniden. “Anneme yakın bir yerde. Sanırım o işi almak için gerçek bir şansım var.”

Uzunca bir süre beni inceledi. “Lanet olsun.”

“Sana hemen söylemek istedim ama...”

Bakışlarını ellerine çevirdi. “Sana soğuk davranıyordum.” İcini çekti ve ellerimi sıktı. “Buradan taşındığında, sadece beni unutma, tamam mı?”

“Güven bana, bunu yapamam,” dedim gözlerim yaşlı bir şekilde ve bunu gerçekten kastediyordum. “Geçen son haftaya sen olmadan zar zor katlandım. Bunu bir daha yapmak istemiyorum.”

“Seninle daha fazla aynı fikirde olamazdım.” Bakışlarını duvarın alt bloğuna çevirdi. “Ne kadar iğrenç bir renk.”

“Ama gerçekten öyle,” dedim.

Gülümsemesi genişledi, bakışlarını bana çevirdi. “TV’yi açıp devam etmek ister misin?”

“Ya *sen*?” diye sordum.

“Bir süre çirkin bir odaya sahip olmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum,” dedi. “Duke çirkinliğe katlanamazdı. Ya da köpeklerle.” Bir anda neşelendi. “Belki de bir köpek almalıyım.” Geri bildirim vermem için bana baktı.

“Bence tam olarak ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın,” dedim ona.

“Bir banka soyalım,” dedi.

“Bence bir köpek almalısın.”

CUMARTESİ, 10 AĞUSTOS
7 GÜN

DAHA SONRA, mutfakta bir tabaktan pizza parçalarını yerken Ashleigh beni Okuma Maratonu'na kadar onunla kalmaya davet etti.

“Uzun zamandır Duke’tan başka bir ev arkadaşım olmadı,” dedi. “Ve bu ev kahrolası derecede büyük. Eğlenceli olacaktır.”

“Evinin büyüklüğü demişken, hiç bahsetmedin...” diye cümleyi yarıda bıraktım.

“Bond filmlerindeki kötü karakterlerden birinin sığınağında yaşadığımı mı?” dedi Ashleigh.

Bu da benim daha açık bir şekilde konuşmama yol açtı. “Kahrolası derecede zengin olduğunu.”

Homurdandı. “*Ben* zengin değilim. Duke’un kurabiye parası* vardı.”

“Kurabiye parası mı?” diye tekrarladım. “İzci kızların kamyonuna çarpmış ve karaborsada satmış gibi mi?”

“Bir kurabiye servetinin varisiymiş gibi,” dedi.

“Kurabiyelerin servetleri *olabileceğini* bilmiyordum,” dedim. “Demek istediğim... şans kurabiyelerinin dışında.”

* Cookie Money (Kurabiye Parası): Kızların kurabiye satarak kazandıkları para. (ç.n.)

“Ah evet.” Ağzına bir parça pizza daha attı. “Eğer yeterince açgözlüysen, her şeyin bir serveti olabilir.”

Yüzümde beliren ifade üzerine ekledi. “Demek istediğim, belli ki Duke değil. Ev için benimle mücadele edebilirdi ama etmedi. Ama aile ağacında yeteri kadar geri gidersen, birinin şeytanla anlaşma yaptığından ya da gizli bir tarifi ele geçirebilmek için birini öldürdüğünden eminim.”

“Onların HBO kanalında gösterilecek drama dizisini izlemeyi dört gözle bekliyorum,” dedim.

Bir an sessiz kaldı. “Miles’a burada kaldığını söylemelisin.”

“Bizim aramızdaki işler öyle değil,” diye hatırlattım ona.

“FBI ofisine gidip senin alındığına dair suç duyurusunda bulunmasını istemezsin, değil mi?” diye sordu.

“Alınmak mı?” dedim. “Kaçırılmak gibi mi?”

“Bilmiyorum, siz ikinizin takıntılı olduğu o filmlerde her ne oluyorsa,” dedi. “Kafana bir silah namlusu tutulmuşken, son derece uzmanlaşmış becerileriyle bir müze soymaya zorlanman gibi ya da her neyse.”

“Doğru, çocuk edebiyatı hakkında içeriden sızan bilgilere ihtiyacı olan biri tarafından ‘alınacağım’.”

“Sadece ona burada kaldığını söyle,” dedi.

“Tamam,” diye inledim.

Ash’le kalıyorum, diye mesaj attım. Neredeyse hemen cevap verdi, **tamam.**

“İşte,” dedim ona.

“Güzel.” Ashleigh başıyla arka kapıları işaret etti. “Şimdi, sevimsiz bir şeyler izleyelim.”

“*Gerçek Ev Kadınları?*” diye tahminde bulundum.

“Gururlu bir anne olmak,” dedi, “gibi bir şey olmalı.”

“Mulder’ı unuttun mu?” dedim.

“Sadece bir an için,” dedi. “Ama şimdi geri döndü.”

PAZARTESİ GECEİ, Miles isteyken birkaç kıyafetimi toplamak için hızla daireye gittim. Kişisel stilimizdeki farklılıkların yanı sıra, Ashleigh benden daha kısaydı ve daha kıvrımlı hatlara sahipti. Bugün işe giymem için bana ödünç verdiği gevşek jarse elbise bile göğsümden aşağı iki sönmüş balon gibi sarkıyordu.

Salı günü, arabayla işe giderken, onun evinin yakınındaki arabaya servis bir kahveciye uğradık. Ashleigh bir sabah insanı değildi, işe varana kadar neredeyse hiç konuşmadık ve o gün söylediği ilk gerçek kelimeler şunlar oldu: “Vay canına! Belki de yanıma taşınmalısın. Her gün işe zamamnda gelebilirim.”

“Dört dakika geç kaldık,” diye belirttim.

“Ki bu da normalde geldiğimden dört dakika erken,” dedi.

“Eğer yanına taşınsaydım,” dedim, “arkadaşlığımızın bundan sağ çıkabileceğini düşünmüyorum.”

“Bunun ardından, *bizim* bile sağ kalabileceğimizden emin değilim,” dedi. “Belli belirsiz kederli bir gülme efekti olan seksenlerden kalma, dengesiz bir komedi dizisi gibi olurdu.”

“Sizin birlikte yaşamanız konusu da nedir?” diye sordu Harvey, elinde kupasıyla ofisinden çıkarken.

“Yaşamayacağız,” dedik Ashleigh ile aynı anda.

“Bunu duymak beni rahatlattı,” dedi. “İçinizden biri erken geldiği sürece, diğerinin her gün geç kalması idare edilebilir bir şey.”

İşten sonra, burritolarımızı kaptık ve sonra gidip Mulder’ı okul sonrası müzik grubu provasından aldık. “Bu benim arkadaşım Daphne,” dedi Ashleigh ona, Mulder elinde neredeyse kendisi kadar büyük bir trombon kutusuyla arabanın arka koltuğuna otururken. “Daphne, bu da Mulder.”

“Selam!” diyerek ona el salladım.

Onun ergenlik öncesi çocukların yaptığı gibi, asık suratlı bir şekilde bana cevap vermemesini bekliyordum ama genel dış görünüşü bunu yansıtmamasına rağmen, nazik bir şekilde başını salladı ve, “Seninle tanıştığımıza memnun oldum Daphne,” dedi.

“Ben de!” dedim.

“Daphne birkaç gün bizimle kalacak,” dedi Ashleigh ona.

“Harika.” Mulder sırt çantasından portatif bir video oyunu cihazı çıkardı. Ashleigh ona gününün nasıl geçtiğini sorduğunda, “neredeyse öleceği kadar sıkıcı” olduğunu ve “Ricky Landis’in ilk derste kustuğunu ve Tinsley G’nin de –birinci derste *iki* Tinsley vardı– bundan fazlasıyla iğrendiği için onun da kustuğunu” söyledi.

Sonra, nefes bile almadan akşam yemeğinde ne olduğunu sordu ve Ashleigh burritoların olduğu torbayı havaya kaldırdı.

Bir dakika sonra, “Siz ikiniz birbirinin evinde kalmak için biraz fazla yaşlı değil misiniz?” diye ekledi.

Ashleigh şaşırıp hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Ashleigh oğlundan benim kaç yaşında olduğunu tahmin etmesini isteyene kadar kıkırdıyordum.

Mulder art niyetsiz bir şekilde, “Bilmiyorum,” dedi. “Kırk beş?”

Ve sonra *Ashleigh* kıkırdamaya başladı.

“Bu annenden bile daha *büyük bir yaş*,” diye belirttim.

Mulder omuz silkip oyununa geri döndü.

Çarşamba günü işten sonra, sırasıyla Ocean City bölge müdürü ve şube müdürü olan Anika ve Clay ile bir video iş görüşmesi yapmak için kendimi misafir odasına kapattım. “Ne kadar süre içinde burada olabilirsiniz?” diye sordu

Anika, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle birbirimizle vedalaşırken.

Kalbimin boğazıma fırladığını hissederken, sesim ifadesiz kalmıştı. “İki haftalık ihbar süremi doldurur doldurmaz.”

Anika ve Clay gülümseyerek birbirlerine baktılar. Nadi-ren kendine güvenen biri olmuşum ama Clay, “Sizinle en kısa sürede iletişime geçeceğiz,” dediğinde yüzde doksan dokuz bu işi aldığımdan emin olmuşum.

Misafir odasından çıktığımda, Ashleigh’nin beni holde elinde bir şampanyayla beklediğini gördüm.

“Senin gitmeni istemiyorum,” dedi, “ama senin mutlu olmanı istiyorum.”

Perşembe günü, Okuma Maratonu için gerçekten programın *önünde*ydım ama isteyken Ashleigh’ye, Mulder’ın en sonunda salgın olan mide virüsünü kapıldığı için onu erken alması gerektiğine dair okuldan bir telefon geldi.

Şu anda ihtiyacım olan en son şey kendimi hasta hissetmekti ve kendi kendime son iki gün için Miles’in dairesine geri dönüp dönmek konusu düşünüyordum. Bunun yerine ellerimi iki kere yıkamaya karar verdim.

Cuma gününün ortasında Mulder, Ashleigh’ye o gün hiç midesinin bulanmadığını söyleyen bir mesaj attı. Şimdiye kadar ne Ashleigh ne de bende herhangi bir belirti yoktu, yani işler iyi gidiyordu.

Ta ki yatağımın altında stokladığım birkaç dolar kazandıran ödüllere dolu Target torbasını almayı unuttuğumu hatırlayana kadar.

Kendime oraya gittiğimde Miles’ın çoktan işte olacağını söyledim ama gerçek şuydu ki risk alarak oraya ucu ucuna yetişmiştim.

Eğer evren birbirimizle karşılaşmamızı istiyorsa, birbirimizle karşılaşacaktık.

Ama Miles dairede değildi.

Miles o kadar orada *değildi* ki, onun başka bir yerde kalıp kalmadığını merak ettim ve bu, anında düşündüğüme pişman olduğum bir düşünceydi çünkü bu akşam misafir yatağında yatarken zihnimde tekrarlanacaktı.

Peter'ın söylediği sözcükler zihnimde yankılandı: *Yeni-den bir araya gelecekler. Bunu biliyorsun, değil mi?*

Bu düşüncenin kök salmasına izin vermedim. Kısmen buna inanmadığım için, kısmen de zihnimde buna ayıracak yer olmadığı için.

Dışarıda hava henüz kararmamıştı ama gölgelikler çekilmiş, her şey gölgelerin içinde kalmıştı. Işıkları açmaya kalkışmadan odama gittim ve yatağın altından Target torbalarını çekip aldım.

Gitmek için ayağa kalktığımda, şifonyerimin kapıya en yakın kısmının üzerinde duran bir şey gözüme takıldı.

Küçük, beyaz bir kutu.

Kalbim sendeledi. Bunun, not olmamasına rağmen şekerlemelerle dolu kutu olduğuna oldukça emindim ama yine de emin olmak için kutuyu açtım: çikolatalar.

Onu çöpe atmak üzereyken, *babamın* buruşturup çöpe attığım notunu gördüm.

Hiçbir parçam o notu okumak için kaşınmıyordu ama aynı zamanda annemin kendimizi umuttan vazgeçirmememiz ve canımızı yakacak herhangi bir şeyden kaçınmamamız hakkında söyledikleri de aklıma geliyordu.

Artık bunu yaparken ne kadar fazla zaman harcadığımı görebiliyordum.

Taşınunca yanlarından uzaklaşmakta olacağım için arkadaş edinmeyi bırakmıştım. Onunla yüzleşip, kesin ola-

rak onun için gerçekten önemli olmadığını öğrenme riskine girmek yerine, Sadie ile aramızda olan arkadaşlığın solmasına izin vermiştim.

Peter beni terk ettiğinde, hayatım sadece onun yüzünden değil aynı zamanda *benim* yüzümden de küçülmüştü. Onunla karşılaşabileceğim herhangi bir yere gitmek istememiştim. Kırılmış kalbimin bana hatırlatılmasını istememiştim.

Ve onun kusurları için bir bahane olmasa da, babamın evlendiğini öğrenmemiştim çünkü onun gönderdiği doğum günü kartını okumamıştım bile.

Ashleigh ve eski kocasını da düşünmüştüm, Duke'un işlerin *sadece yolunda* olmasını sorun etmemesini ve söz konusu değişim riskine girmek olduğunda, *daha iyisinin* arayışında daha derine gitmek için fazlasıyla korkmasını.

Şekerlemeleri mi yiyeceğimi yoksa babamın mektubunu mu okuyacağını bilmiyordum ama ikisini de Ashleigh'nin evine götürmek için dolar ödülleri koyduğum torbanın içine tıktım. Sonra odamdan çıktım. Oturma odasına doğru döndüm ve göz kapaklarımın ardında kırmızı bir şeylerin yanmasına neden olacak şekilde bir şeye çarptım.

Bir şeye değil. *Birine*.

Karanlık bir insan silüetine.

Çığlık attım.

Sonra *onlar* çığlık attılar.

Kısa süren beceriksizce bir itiş kakış oldu. İkimiz de saldırıyor muyuz yoksa kurtulmaya mı çalışıyoruz tam olarak emin değilmişiz gibi görünüyordu. Sonra bir ses feryat etti. "Eğer gitmezsen kahrolası sonunu getiririm!"

Normalde bu, dairemin içinde karanlıkta dolanan birinden duymak istediğim son şeydi. Bu sefer, serin bir rahatlatan tepeden tırnağa beni kapladığını hissettim.

“Julia?!” dedim.

“*Daphne?*” diye bağırdı Julia.

Yana doğru seğırttim ve ışıkları açtım. “*Döndün mü?*”

“*Sen dönmüşsün,*” dedi.

“Ben hiçbir yere gitmedim,” dedim.

“Bunu ağabeyime söyle,” dedi. Yanaklarımın ve kulaklarımın ısındığını hissettim. Bir elini beline koydu. “Bekle, sana kızgınım.”

“Sana anlattı mı?” diye sordum.

“Seni sevdiğini itiraf ettiğini mi?” dedi. “Bundan bahsetmiş olabilir. Ama daha şaşırtıcı olan, senin de ona aynı şekilde hissettiğini söylemediğini duymak oldu. Ki bu şekilde hissediyorsun.”

“Julia,” dedim. “Bu karmaşık bir durum.”

Gözlerini kıstı ve Nowak'lara özgü bir şekilde başını yana eğdi. “Gerçekten öyle mi?”

Aramızdaki garip sessizlik uzadı.

En sonunda iç geçirdi. “Sanırım benim de sana teşekkür etmem gerekiyor.”

“Ne? Ne için?” dedim.

“Miles, onu bana karşı dürüst olmak konusunda zorladığını söyledi,” dedi. “Benim buraya taşınmam hakkında nasıl hissettiği konusunda.”

“Siz bu konuda konuştunuz mu?” dedim.

“Konuştuk,” diye onayladı.

“Nasıl gitti?” diye sordum.

“Berbat,” dedi. “Ben çok üzgündüm. Ağlıyordum. Sinirliydim. Hepsi birden.”

İrkildim. “Üzgünüm.”

“Ve sonra konuşmaya devam ettik,” diye devam etti Julia, “ve anladım. Bu tam olarak sana da yaptığı şeyin aynısı.”

“Anlayamadım.”

“Her zaman Miles’in herkesten kuşkulananmadan çocukluğumuzdan kaçabilmeyi başarmasının harika olduğunu düşündüm,” dedi. “Ama sonra seninle arasında olanlardan bahsetmeye başladı; nasıl her şeyi berbat ettiğinden ve bunun onu senin ihtiyacın olan insan olmadığına inandırmasından ve *vesaire vesaire* bahsetmeye başladı. Ve ebeveynlerimizin bize ne yaptığını fark ettim biliyor musun? Bu, onun diğer insanlara güvenmemesine neden olmuş olabilir ama kesinlikle kendisine güvenmemesine neden olmuş.”

Kalbimin sıkıştığını ve döndüğünü hissediyordum.

“Kendisini açık bir şekilde göremiyor,” dedi. “Onlar, tek yaptığı insanları yüzüstü bırakmak olduğunu hissetmemiş gibi hissetmesine neden oldular.”

Bunu defalarca görmüştüm; kendinden şüphe etmesi, kendi hislerine güvenmemesi, içindeki karanlığın en ufak bir parçasının bile dışarı çıkmasına karşı duyduğu korku.

“İşte buradayım ve onları düzeltmek için aceleyle gelmesine engel olmak için tüm sorunlarımı gizli tutuyorum,” dedi, “ve o da bana çocukluğunun onu kırmış olmasından korktuğunu söylüyor. Bunun yüzünden, bir ağabey, bir arkadaş ya da sevdiği insanlar *her ne* halt ediyorsa o olamayacağından korktuğunu.”

Zorlukla yutkundum. “Sen ne dedin?”

“Ona *kendi* çocukluğum yüzünden, bu söylediklerinin olabileceğini *bildiğimi* söyledim. Çünkü her zaman öyleydi.”

Duygulardan oluşan bir yumrunun yemek borumda yükseldiğini hissettim.

“Her neyse.” Bakışlarını yere indirdi. “Eminim yapacağın çok şey vardır.”

Yutkundum. “Tekrar hoş geldin Julia.”

“Teşekkürler,” dedi. “Evde olmak güzel.”

CUMA, 16 AĞUSTOS
1 GÜN

GEÇENİN YARISINDA babamın notunu okudum.

Selam evlat,

Bu şekilde ayrıldığımız için üzgünüm; insanın hayatında karşısına bir kere çıkabilecek bir teklif aldık. Geri dönüş yolunda şehre uğradığımızda sana bundan bahsetmek için sabırsızlanıyorum! Ekim ayında buralarda olacak mısın? Üst Kuzey bölgede sonbaharın nasıl olduğunu görmeyi çok isteriz. Şimdiden seni özledik.

Sevgiler, Baban & Starfire

O, her zamanki babamdı. Bir şey söyleyen –*Seni seviyorum; seni özlüyorum; bizi misafir ettiğiniz sürece etrafta olacağız*– ama başka bir şey yapan babam.

Ama mektupta beni rahatsız eden şey bu değildi.

Beni rahatsız eden bir kelime –*ekim*– ve bunu okuduğumda göğüs kafesimin içinde hissettiğim, zayıf, özlem dolu sızı.

Ağlamaya başladım. Ve sonra tabii ki annemi aradım.

“Sakin ol,” dedi annem aptalca konuşmaya başladığımda. “Bana her şeyi anlat.”

En sonunda, anlattım.

CUMARTESİ SABAHİ ön kapıların önünde Harvey ile buluştuğumda, hava hâlâ karanlık ve yerler ıslaktı. İkimiz de önümüzde uzun bir gün olacağı beklentisiyle, *rahat* giymiştik. Harvey’nin üzerinde bir eşofman üstü ve eşofman altı (Red Wings olan değil) vardı ve ben de esnek kumaşlı bir pantolon ve bol bir hırka giymiştim.

“Uyumayı başarabildin mi?” diye sordu otomatik kapının kilidini açarken.

“Biraz,” dedim. “Sen?”

“Pek fazla değil,” dedi, “ama adrenalin günü atlatmamızı sağlayacaktır. Ve sağlamazsa da sırayla ofiste kestirebiliriz.”

İçeride, floresan ışıklar bir süre titreştikten sonra yandılar.

İçimde bir özlem sancısı hissettim. Sanırım sevdiğim her kütüphane ve her zaman bunun hayalini kurmuş olan o küçük kız için hissettiğim geçmişe duyulan özlem: ağzına kadar kitaplarla dolu bir binaya ilk giren ve binadan son çıkan insan olmak isteyen o küçük kız. Ve kütüphane bana, ben de ona aitmişim gibi hissetmek.

Başka hiçbir yerde olmak doğru hissettirmese de benim için bir yuva.

Harvey derin bir nefes aldı. “Kütüphanenin kokusunu sevmiyor musun?”

“Çok ama çok seviyorum,” dedim.

“İşte tam da o,” dedi, “emekli olamamamın nedeni. Eğer bu hissin içinde *yaşayabilseydim*, bunu yapardım.”

“Biliyorum,” dedim. “Bu çocuklar, bu akşam kütüphanede kalarak, benim çocukluk hayalimi gerçekleştirmiş olacaklar.”

Bana baktı. “İyi iş çıkardın Daphne. Gerçekten iyi iş çıkardın.”

Yüzümün parlayıp parlamadığını merak ettim. Muhtemelen parlamak için çok erkendi. Muhtemelen ekşimiş bir karton süt kutusunun hayaletine benziyordum.

“Haydi işe koyulalım.”

İlk olarak Fantezi ekibi geldi, kütüphanenin bir köşesini, önceden boyanmış kasap kâğıdından fonları ve kartonpiyerden yapılmış ejderhalarıyla düşük bütçeli bir şatoya çevirmeye hazırdılar; ejderhanın kıvrımlı bedeni, dört küçük kavisli parçalardan oluşuyordu ve parçalar zeminin yaratığın içinde yüzdüğü su gibi görünmesini sağlayacak şekilde yerleştirilmişti.

Bir amatör tarafından kâğıttan yapılmış olmasına rağmen, tamamen ve hayret verici bir şekilde korkutucu görünüyordu. Eğer bu yaratık canlansaydı, kendisini duyarlı ama anatomik olarak imkânsız bir hâlde bulduğunda atacağı dehşet verici çığlıklarla korkutucu olurdu da.

Ona bayılmışımdı. Çocuklar kendilerinden geçeceklerdi. Maya gibi göz devirecek kadar büyük olanlar bile.

Bir keresinde, ben yedinci sınıftayken annem beni bir fantezi türü kitap serisi için gece yarısı düzenlenen bir lansman partisine götürmüştü. Bize, muhtemelen kütüphanenin ardındaki çalıların arasından buldukları sopalardan oluşan “sihirli değnekler” dağıtmışlardı. Ahmakçaydı. Ama aynı zamanda büyülüydü. Ben üzerine soluk yeşil bir yosun dolanmış olan bir dal seçmiştim ve annem de kemik kadar beyaz olan bir dal seçmişti. Gerçek büyüye ancak bu kadar yaklaşabileceğimi hissetmiştim.

Merak, hayranlık ve hayretten oluşan o his. Her taşındığımızda orayı yuvam hâline getiriyordum, bu elimden alamayacakları bir duyguydu.

Ashleigh sekiz dakika geç geldi, elinde bana ve Harvey'ye kahvaltı olarak aldığı burritolar vardı. Harvey ile ben teslimat ve gönüllü kayıt dalgalarını koordine ederken, Ashleigh de danışma masasındaki işlerin yürümesini sağlıyordu.

Saat on buçuk civarında Bilim kurgu ve Modern ekip-leri geldiler ve hızla kendi köşelerine geçip, folyodan yapılmış UFO'larını parçalı tavana astılar ve Modern alana R. J. Palacio, Jasmine Warga, Jacqueline Woodson ve Jeff Kinney'ye ait boyalı alıntıları ve posterleri yerleştirdiler.

Öğleden sonra birde, ellerinde suni örümcek ağları ve hafif ürkütücü perili ev alet edevatlarıyla Korku ekibi geldi. Malzemelerini, en küçük okuyuculardan güvenle uzakta olacak şekilde iki ortak odadan birinde birleştirdiler.

Saat üç civarında, Resimli Kitap gönüllüleri Hikâye Saati Köşesi'ne üşıştüler. İçlerinden biri –yerel bir terzi– altı yaş altı gruptaki en iyi okuyucu tarafından kazanılacak, kocaman içi dolgulu bir Çok Aç Tırtıl yapmıştı, altı yaş grubun çoğu hava kararmadan önce evlerine dönerken, yaşça daha büyük kardeşleri olanlar bir süre daha kalacaktı.

Günün ilk krizi, saat üçü otuz iki geçte patlak verdi ve sıradışı bir şeydi.

Ashleigh dışarıdan, gösterdiği efordan dolayı terlemiş, kocaman topuzu sallanarak koşarak içeri geldiğinde, ben ön tarafta Shirley'nin –fazlasıyla yapışkan üç yaşındaki Lyla'nın büyükannesi– teslimatları yönetmesine yardım ediyordum. Bana, *Konuşmamız gerek*, der gibi bir bakış attı ve ben de müsaade isteyip, kütüphanenin önündeki üzeri örtülü yürüyüş yolundan birkaç metre uzağa giden Ashleigh'yi takip ettim.

“Tamam,” dedi kısık bir sesle, “korkma.”

“Büyülü bir kelime,” dedim.

“Landon yakalanmış,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Yakalanmış...?”

“Mide virüsü,” dedi. “Bu akşam gelemeyecek.”

“Tamam.” Zihnim, Okuma Maratonu Google Dokümanlar aramasının kendi versiyonunu gerçekleştirirken başımla onayladım. Landon, serinletici içeceklerin olacağı diğer ortak odada olacaktı. Aynı zamanda gidip bu içeceklerin çoğunu *alacak* olan da oydu.

Ve bizim “teknik adamımız” olacaktı. Projektörü ve ekranı kuracak, videoları ve canlı yayınları oynatacaktı.

“Hepsi bu değil,” dedi Ashleigh.

Bakışlarımı hemen yüzüne çevirdim. Abartılı bir şekilde yüzünü buruştururken, dudaklarının kenarları gerilmişti.

“Üç gönüllü de arayıp hasta olduklarını söylediler.”

“Lanet olsun.”

Bunun için hazırlıklı olmalıydım.

Bir anlamda bunu yapmıştım. Gönüllüler için bir sınır koymamıştım. Ne kadar çok gönüllü olursa, o kadar iyiydi. Ama *daha çok* anlayışımız, başlangıç zamanından üç buçuk saat önce dört kişiyi kaybetmekten oluşmuyordu.

Bir plan yapmaya, sanki muhteşem bir çözüm ortaya çıkma sürecindeymiş gibi, düzenli aralıklarla, “Tamam... tamam,” diyerek zaman kazanmaya çalışıyordum.

Yürüyüş yolunun arkasından biri ismimi seslendi.

“Bunu halledeceğim,” dedi Ashleigh bana.

“Nasıl?” dedim.

“Endişelenme,” dedi bana.

Yüzümü asmamın üzerine, “Tamam!” dedi. “Endişelen. Ama aynı zamanda bana güven. Bir yolunu bulacağım. Sen git yapmam gereken diğer dokuz milyon şeye odaklan.”

Bir başka gönüllü ön kapılardan çıktı, gözleriyle çim alanı taradı ve yüzünde perişan bir panik ifadesiyle doğruca bana doğru ilerledi.

“Git.” Ashleigh beni itti. “Git kendi krizlerini çöz. Bu iş bende. Bu gece harika olacak.”

“Öyle olmasına ihtiyacım var,” dedim.

Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. “Daphne. Bunun kimin için olduğunu hatırla.”

“Bunu doğru bir şekilde yapmak istememin nedeni de bu.”

“Bunu anlıyorum,” dedi. “Ama eğer ebeveynlikten öğrendiğim herhangi bir şey varsa, o da *orada* olmanın *mükemmel* olmaktan çok daha önemli olduğu. Sadece burada ol, gerçekten burada ol ve çocuklar buna bayılacaklar.”

Omuzlarım gevşedi. “Bunu yapabilirim.”

“Tabii ki yapabilirsin,” dedi. “Sen, Daphne Kahrolası Vincent’sın.”

“Ayy.” Elimle göğsüme dokundum. “Hem soyadımı *hem de* göbek adımı biliyorsun.”

BAŞLANGIÇ ZAMANINA yirmi dakika kala, kâğıt kaplı bir tuvalet klozetin üzerinde otururken telefonumu kontrol ettim.

Babam bir saat içinde üç kere aramıştı.

Midemin aniden ağırlaştığını hissettim.

Özellikle de şu anda onu geri aramak *istemiyordum* ama aramazsam ne olabileceği beni daha çok endişelendiriyordu.

Sifonu çektim, ellerimi yıkadım, lavabodan çıktım ve onu aramak için dışarı çıktım.

Akşamın erken saatlerinde gökyüzünde yaza ait bir ışıltı

vardı, suyun üzerinden gelen esinti haricinde hava hâlâ çok sıcaktı. Saçlarımı enseme bir topuz yaptım ve ara tuşuna bastım.

“Selaaaam evlat,” dedi babam.

Kendi *merhabamı* es geçtim. “Her şey yolunda mı?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Bir tür acil durum mu var?” Sonra cevap vermeme-
sinin üzerine, “Beni üç kere aramışsın,” dedim. “Telefon
cebindeyken yanlışlıkla mı aramış?”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi. “Ben sadece sana şans dile-
mek istedim. Ya da şeytanın bacağına kır demek ya da bu
duruma uygun ne söylenirse onu söylemek için.”

“Hangi durum?” diye sordum.

“Bu geceki... büyük şey için,” dedi. “Kütüphane şeyi!”
Aklıma söyleyecek tek bir şey bile gelmiyordu.

“Oradan aceleyle ayrılmak zorunda kaldığımız için üz-
günüm bu arada,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Başka bir şey beklemiyordum.”

Babam güldü. “Ben de ona bunu söylemeye çalıştım.
Ona, ben çocuğumu tanıyorum, o böyle bir şeye takılıp kal-
maz, dedim. Senin gergin, sinirli biri olduğunu düşünüyor
gibi görünüyordu. Demek istediğim öyle olmalı yoksa...”

“Bekle, bekle,” dedim. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Erkek arkadaşından,” dedi.

“*Peter?*”

“*Yeni çocuk,*” dedi. “*Miles.*”

Alnımı ovuşturdum. “Baba, sana söylemiştim, Miles sa-
dece arkadaşım.”

“Tamam, ben de öyle düşünüyordum,” dedi neşeyle
sanki ona bir şey kanıtlamışım ya da bir iddiayı kazanma-
sını sağlamışım gibi. “Ama konuşma şekli...”

“Baba. *Hâlâ* neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. “Sana söylemedi mi?”

Yirmi Soru oyununu oynamak için ne zamanım ne de enerjim vardı. “Bana *neyi* söylemedi?”

“Arabayla bizi görmeye geleceğini,” dedi.

“Arabayla sizi görmeye geleceğini mi?” diye tekrarladım.

“İki hafta önce,” dedi. “Biz oradan ayrıldıktan sonra. O zamandan beri sana ulaşmaya *çalışıyorum*.”

Çok kafam karışmıştı. Sanırım Yirmi Soru oyununu oynayacaktım. “Nereye geldi?”

“Adaya,” dedi. “Mackinac. Sanırım bana öncesinde bir sesli mesaj bırakmış ama sesli mesajları kim kontrol ediyor ki?”

Ben, diye düşündüm.

Annem.

Muhtemelen dünyadaki insanların büyük bir yüzdesi.

“Her neyse, geldi ve beni erken ayrılmak zorunda kaldığımız için azarladı,” dedi babam, sesinde belirgin bir *Buna inanabiliyor musun?* tonu vardı.

“Zorunda kalmak” deyimini yaratıcı bir şekilde kullanıyordu.

Sanki şehirden silah zoruyla ayrılmış ya da evde olmak üzere olan evcil hayvanına yetişmek için acilen bir uçağa atlamıştı.

“Çocuk, Starfire’ın ailesine gitmeden önce *onca yolu geri gidip* sana uğramamız için kendimizi suçlu hissettirmeye çalıştı. Benim hakkımda söylediği şeylerle Starfire’ı gerçekten üzdü Daph. Sonraki günün neredeyse yarısında benimle konuşmadı. Her türlü sorun yarattı.”

“B-bu ne zaman oldu dedin?” diye sordum, hâlâ sersem bir hâldeydim.

“Tamam, geçen pazartesienden önceki pazartesi geldi,”

dedi. “Ve geriye dönen son vapuru da kaçırdı, bu yüzden de Christopher’a gece burada kalıp kalamayacağını sormak zorunda kaldık. Bizi oldukça zor bir duruma soktu.”

“*Christopher?*” Bu noktada, benden bir dizi ??? çıkmasına neden olan her bir şey söylediğinde basacağım bir zile gerçekten ihtiyacım vardı.

“Arkadaşımız!” dedi babam. “Kumluklarda tanıştığımız ve burada harika bir evi olan adam. Ve bir oteli. Ama buna ev demek hafif kalır. Bu adam gerçekten söylediği gibi bir yatırımcı mı yoksa bu suç patronu için kullandığı bir şifremi bilmiyorum ama...” Şaşkınlığını gösterecek şekilde ıslık çaldı.

Pekâlâ, eğer babanız sizi kısa süre önce tanıştığı biri için yüz üstü bırakacaksa ve durumun içinde herhangi bir rehin alınma durumu yoksa, en azından ücreti kokain ve şantajla ödenen bir köşte kalacak terbiyeye sahip olabilirdi.

“Baba gitmek zorundayım,” dedim. “Organizasyonum her an başlayabilir.”

“Tamam, tamam, seni tutmayacağım,” dedi. “Sadece seni tebrik etmek ve seni sevdiğimi söylemek istedim. Ama sen bunu zaten biliyorsun.”

Eğer elimde bir zil olsaydı, ona şu anda basabilirdim.

Eğer daha fazla zamanım olsa, *Öyle mi? Gerçekten öyle mi?* diye sorabilirdim.

Bunun yerine nefes nefese, “Evet,” dedim ve konuşmayı sonlandırdım.

Pazartesi gecesı. Miles oradaydı. Pazartesi gecesı ve salı sabahı.

Miles’in gittiğı yer orasıydı. Sarsılmaz bir şekilde soğukkanlı, insanların her zaman sevdiği, devamlı olarak iyi olan Miles, babamla yüzleşmek için arabayla iki saat yol gitmişti.

Aniden yarı acınası şekerleme kutusu bir anlam ifade etmeye başlamıştı.

O, bir teselli ödülüydü ama benim düşündüğüm şekilde değil.

Denemişti, ona nasıl hissettiğimi, nasıl babamın geri gelmesini istediğimi anlatmıştım ve o da babamı getirmeye çalışmıştı.

Ve belki de çok ileri gittiği için ona sinirlenmeliydim. Ama sinirli hissetmiyordum. Kendimi savunmasız hissediyordum. Kendimle dünya arasındaki sınırın inceldiğini, patlamak üzere olan bir su balonu gibi beni hassas ve kırılgan bir hâle getirdiğini hissediyordum.

Neden bana söylememiştin?

Ama cevabı biliyordum.

Miles'ı tanıyordum ve o da beni tanıyordu.

Yola doğru, parlayan mavi suya, gözyaşlarımdan oluşan duvarın ardında bulanıklaşan düzensiz sahil ağaçlarına baktım.

Beni tanıyordu.

Beni seviyordu.

Bu, sadece uygun bir anda söylenen bir kelime değildi. Bu, doğrudu. Ve onun tarafından sevilme, kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Asla yapamayacağım şeyleri yapmamı sağlayacak kadar güvende hissetmemi sağlıyordu.

Gözlerimdeki yaşları sildim ve babamı yeniden aradım.

“Bir şey mi unuttun?” diye sordu.

“Sadece bir dakikam var,” dedim.

“Benim de,” diye devam etti. “Star’la birlikte golf oynamaya gidiyoruz; golf sahası olan biriyle tanıştık!”

“Senin canını yakmaya çalışmıyorum,” diye başladım. “Sadece sana bunu daha önce söylemedim ve bunu daha

iyi bir şekilde söylemenin bir yolunu bulmak için çok fazla beklersem söyleyeceğimi düşünmüyorum.”

Sanırım babam yeri göğü sarsan değişimi hissetmişti. Bir şaka yaparak hızla araya girmeye çalışmamıştı. Son nefesimin, bir duvara balyoz savurmadan alacağınız bir nefes gibi olduğunu hissediyordum.

Beklentilerimi azaltmış, onları tuğlalar olacak şekilde sıkıştırmış ve onlardan beni koruyacak bir kale inşa etmiştim. Ama her bir umut ışıltısını dışarıda tutmak da beni yalnızlaştırmıştı ve ben görülmek istiyordum. Sevilmek istiyordum. Sonunda öyle olmayacak olsa da işlerin daha iyiye gidebileceği umuduyla yaşamak istiyordum.

“Boktan bir babaydın,” dedim ona. “Hiçbir zaman orada değildin. Sadece seni *bekleyerek* çok fazla zaman harcadım. Ve geldiğin zaman da hiçbir zaman geleceğini söylediğin zaman değildi. Ve senin yüzünden, tüm dünyanın... benim tüm dünyamın kahrolası öngörülemez olduğunu hissediyordum. Ve belki beni *gerçekten* seviyorsundur. Ama ben bunu *bilmiyorum*. Nasıl bilebilirim ki? Ben hiçbir zaman senin önceliğin olmadım. Ben senin için bir mola alanıyım.

“Ve beni *tanımadığını* düşündüğün o adam...” Burada boğulur gibi oldum, içimdeki duyguyu bastırmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. “... seni bana geri döndürmeye çalıştığını bana söylemedi bile. Çünkü o, bunun beni öldüreceğini biliyordu. Ve senin kalbimden geri kalanları kırmana izin vermeyecekti. Dolayısıyla artık anlıyorum. Annemin neden senin için bahaneler uydurduğunu. O, seni korumuyordu. Beni koruyordu. Ama artık büyüdüm. Beni her zaman sana karşı koruyamaz. Kendimi korumak benim görevim. Saklanmak değil, sadece bu... *daimi sızıyı* hissetmemeye çalışmak değil. Bunu yapmaya devam ede-

mem. En kötüsünü bekleyen bir insan olmak istemiyorum. Bir şey değişmek zorunda. Bu nedenle de bir daha yaşadığım şehir merkezine geldiğinde, önce bana sor. Ve eğer ayrılmak istiyorsan, bir korkak gibi davranma. Beni seven insanları senin yerine bahaneler bulmak zorunda bırakma. Bunu yüzüme söyleyebilirsin ya da ilişkimizi bitirebiliriz.”

İğne atsan duyulacak bir sessizlik.

Sonra, en sonunda, “Ah, Daphne,” diye mırıldandı.

Arkamdaki kapı hızla açıldı ve Ashleigh başını dışarı uzattı. “Hazır mısın?”

“Anlamak zorundasın...”

“Gitmem gerekiyor,” dedim babama. “*Benim* için iyi bir zamanda seni ararım.”

Telefonu kapattım ve omuzlarımı dikleştirdim.

DANIŞMA MASASININ önüne adım attım.

Kütüphanenin hiç böyle gürültülü, bu kadar enerjiliyle uğuldayan bir hâlde olduğunu duymamıştım ve orada olanlar sadece gönüllülerimizdi.

Ashleigh iki elini ağzının iki yanına koydu. “Dinleyin millet! Bu bizim çocuk kütüphanecimiz Daphne ve çocuklar gelmeden önce bize protokolü anlatacak.”

Oda sessizleşti. Gönüllülerden oluşan ancak ilk birkaç sırayı görebiliyordum ve Huma ve kocası onların arasındaydı.

Ofis sandalyemi düzelttim ve üzerine çıktım. “Öncelikle, burada olduğunuz için hepinize teşekkürler.”

Odanın arka tarafından, tiz sesli bir *çığlıkla* beraber gürültülü bir alkış koptu.

Julia’yı görmeden sesini tanıdım; Hikâye Köşesi’nin hemen arkasında, son anda gönüllü olan birkaç kişiyle birlikte duruyordu..

Miles’in beni mezuniyet balosunda tanıştırdığı ve yine seksenlerden kalma bir masaldaki bir iyilik meleği gibi giyinmiş olan peynirci Elda.

Birbirleriyle uyumlu eşofman takımları (minik Barb’ın

pembe, uzun Lenore'un açık eflatundu) içindeki Barb ve Lenore.

Cherry Hill'den kısa kakülleri ile Katya ve başı kazınmış ve burnunda bir küpe olan, tanıdığım ama henüz tanışmadığım bir kişi.

Ve onların hemen arkasında, dağınık, koyu renk saçları ve yumuşak bakışlı kahverengi gözleri olan biri.

Sıkışmış kalbimin açıldığını hissettim.

Miles tedirgin bir şekilde gülümsüyordu, gülümseminde bir özür vardı: *Şu anda burada olmalı mıyım?*

Her zaman burada olmalısın, diye cevap verdi kalbim.

Sinir sistemim de buna katılıyordu, ocak üstünde ısıtılmış bir karamel başımdan aşağı dökülmüş gibi hissediyordum.

Ona söylemiş olduğum her şeyi geri alabilecek olmayı diliyordum.

Kendimi –hayal kırıklıklarına, incinmelere, küçük terk edilmelere ve duygusal takasa dayanan– belirli bir türde sürprize alıştırmak için o kadar fazla zaman harcamıştım ki, başka bir tür sürpriz olabileceğini düşünmeyi bırakmıştım.

Anladığım kadarıyla sizi tanıyan ve seven birinden gelen sürpriz farklı oluyordu.

Yanımda duran Ashleigh öksürdü. Üzerime fırlatılan konfetilere ya da gözyaşlarına boğuluyormuşum gibi hissederek ne kadar zamandır gözlerimi dikmiş ona baktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Benim için çok anlamlı,” dedim, sesim daha şimdiden boğuk çıkıyordu. Bakışlarımı onun üzerinden çektim ve kalabalığın üzerinde gezdirdim. “Bunun gibi bir topluluğun parçası olmak. Benim için, kütüphaneler her zaman insanlığın en iyi tarafını temsil etmiştir. Hepimizin bilgi-

yi ve paylaşma şeklimiz ve... birbirimize göz kulak olmak için bir yol bulma şeklimiz. Bu mükemmel bir sistem değil ama güçlü bir sistem. Pek çoğunuzun Cumartesi olabileceği başka yerler olduğunu biliyorum.”

Boğazımın sıkıştığını hissettim. “Bunun ne kadar özel olduğunu anlatabileceğim kelimeler yok. Çocuklar için, Waning Koyu için ve benim için geldiniz.”

Kendime, sadece bir anlığına Miles’a bakmak için izin verdim. “Bu, önem taşıyor. Hem de çok.”

Miles’ın dudakları açıldı. Kırışmış alnı düzleşiyordu.

Bir an için, sadece ikimiz vardık.

Boğazımı temizledim ve etrafımda döndüm. “Tamam, kayıt bölümünde çalışmak için gönüllü olan herkes burada Ashleigh ile birlikte olacak...”

ZAMAN İŞTE böyle geçiyordu.

Aylar boyunca olmasını beklediğiniz şey, bir flaşın patlaması gibi göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor, aradaki devasa şeritler, aradaki karanlık anların içinde kayboluyordu.

Elda, –son dakikada yaptığı bağışlar sayesinde– bir yatıya kalma tesisinden, küçük kekler, patates cipsleri, Mountain Dew gazlı meşrubatları ve üst düzey şarküteri ürünlerinden oluşan tuhaf bir karışım hâline dönen serinletici içecekler odamızı yönetiyordu. Ebeveynler çok heyecanlıydı.

Peynirci de heyecanlıydı.

Ama hiç kimse Harvey kadar heyecanlı değildi.

İlk başta bunun nedeninin tamamen Elda’nın onun içinde uyandırdığı peynir-tabanlı bir keyif olduğunu düşünmüştüm ama Elda’nın malzemeleri azaldığında bile, Harvey ortak odaya gitmeye devam etti. Pencerelerden

onların birlikte kahkahalar atmalarını izledim ve yeniden bazen beklenmeyenin planladığınızdan daha iyi olduğunu düşündüm.

Sizden serinkanlılıkla bir şeyler alan aynı evren, hayal gücünün yetmediği şeyleri size sunabilir.

Her saat başı, çocuklar ödülleri almak için sıraya giriyor, sonra zıplayıp koşuyor, yuvarlanarak seçtikleri okuma noktalarına geri dönüyor ya da sanal yazar ziyaretlerini izlemek için köşeye gidiyorlardı. Landon'ın yokluğunda Katya'nın kafası kazınmış ve burnunda halka olan –ve Fika'dan yarı zamanlı çalıştığını öğrendiğim– arkadaşı Banks teknik işlerle ilgilenmişti.

Miles, görünürde çöpleri toplama ve temizlik görevindeydi ama onu bir kere Bilim kurgu bölümünde yakalamıştım; Fontana üçüzleri sanki o, doğaüstü salıncaklı bir atlıkarıncanın ortasındaki direkmiş gibi sırtında sallanıyorlardı.

Julia ve bir başka gönüllü, henüz okumayı bilmeyen çocuklar için Resimli Kitap bölümünü yönetiyordu ve Huma, Modern çağ bölümündeki çocuklara bir sonra okuyacakları kitaplar hakkında yardımcı oluyordu.

Ve bir de Maya vardı.

Fantezi köşesinde, Genç Yetişkin kitap kulübünden Ethan'la minder koltuklara sıkışmış oturuyorlardı. Birbirleriyle konuşmuyor, Maya'nın babası Ethan'ın babasıyla çalışma masalarının üzerinden sohbet ederken, sadece sessizce aynı Alice Hoffman'ın *Rules of Magic* kitabını okuyorlardı.

Maya ile iki kişilik kitap kulübümüzün yakında sona erebileceğini fark ettim ve kendimi biraz hüznü hissettim ama aynı zamanda konfor alanının dışına çıktığı için onunla gurur duyuyordum.

Ve kendimle de gurur duyuyordum; sanki on iki yaşında olan hâlimi şerefleştirmişim gibi hissediyordum. Âdeta küçük bir şekilde de olsa, zaten muhteşem olan bu mekânı birazcık daha iyi bir hâle getirmişim gibi. Bu, *beni* daha iyi bir hâle getirmişti.

Gece yarısı olduğunda, uğultular ve gürültü dinip, yerini benim kütüphaneye daha çok özdeşleştirdiğim sessiz ferahlığa bırakmış, daha küçük çocuklar ve ebeveynlerinin çoğu gitmişti. Gazlı içecekler ve çikolata kaplı vişneler ergenlik öncesi yaşta olan çocukların sabaha karşı üçe kadar ayakta kalmasını sağlamıştı.

Ö noktada, masanın altında güç toplamak amacıyla kestirmek için ofise çekildim ama adrenalin uyumama izin vermiyordu.

Arada sırada gelen çığlıklar ve kıkırdamalar bana kadar geliyordu ve kendimi masanın altında sırttırırken yakaladım.

Telefonumu çıkardım ve annemle mesajlaşmalarımızı açtım. Bu sabah –teknik olarak şu anda dün sabah– bir mesaj göndermişti ve henüz buna bir cevap yazmamıştım.

Seni düşünerek uyandım, yazmıştı. Seninle gurur duyuyorum cesur kızım.

Kararım hakkında, bir önceki gece olduğundan daha da emin hissediyordum.

Bu kütüphaneyi seviyordum. İş arkadaşlarımı ve kütüphaneye gelen müşterileri seviyordum. Gölü, köylü tezgâhlarını, BARn'ı, Ashleigh'yi, Julia'yı ve Miles'ı seviyordum.

Miles'ı seviyordum.

Ve aynı zamanda annemi de seviyordum. İçimdeki bir parça her zaman ayrı olduğumuzda onu özliyor olacaktı. Annem benim daimi olanımdı ve bunu hafife almıyordum.

Seni seviyorum, yazdım ona.

Ben seni daha çok seviyorum, diye cevap verdi.

Bu gecenin ardından diğerlerine de söyleyecektim. Şu anda, gelecek hakkında düşünmek istemiyordum. Tamamen şu anda olmak istiyordum.

Kendimi toparladım ve ofisten çıktım.

Kitapların yumuşak misk kokusunu, çam kokusunu ve tanıyamadığım ama eski bir dost gibi olan bir şeyin kokusunu içime çektim.

Bu ânın devam edemeyeceğine, zamanın yakında bizi içine çekeceğine dair acı-tatlı bir şey hissettim. Ama uzun zamandır ilk kez, kendimi bilinmeyen hakkında heyecanlı hissediyordum.

Sürprizleri dört gözle bekliyordum.

SABAH ALTI BUÇUKTA, hava hâlâ karanlıktı ve kalabalığın çoğu gitmişti. Mulder, elindeki fenerle manga okuyan ve her birkaç saniyede bir gözleri kapanan bir arkadaşının yanında, masanın üzerinde uyuyordu.

O kadar meşguldük ki, Miles ile üstünkörü bir şekilde *Nasılsın ve İyi, sen nasılsın ve Burada olduğun için teşekkürler* dışında bir şey konuşacak fırsatı bulamamıştık. Çıkan küçük yangınları söndürmek ve trajik bir sefer de tıkalı tuvaletleri temizlemekle o kadar uzun süre uğramıştım ki fazlasıyla acıkmıştım.

Başımı içecek odasına uzattığımda, fındık alerjisi olan güçlü bir Viking kavmi geçmiş gibi görünüyordu.

Peynirci kadın Elda ve Harvey benim geldiğimi bile fark etmemiş gibi görünüyorlardı; odanın uzak köşesinde sohbet etmeye devam ettiler, rahatsız sandalyelerini birbirlerine doğru çevirmişlerdi.

Bir parça çikolatalı kek aldım ve ortak odadan çıkarken ağzıma tıktım.

“13 yaş altına uygun davran Vincent,” diye dalga geçti Ashleigh. “Çocukların bazıları hâlâ uyumadı.” Yüzümdeki şaşkın ifadenin karşısında, “Ağzından iyi yemek inlemesi çıktı,” dedi.

“Üzgünüm,” dedim ağzım dolu bir şekilde.

Ashleigh ve temizlik ekibinin geri kalanı, gecedен kalan son döküntü dalgasını toplamaya başlamışlardı. Miles ön kapının orada toplananları ayırıyor, çöp ve organik atıkları geri dönüşüm torbalarına koyuyordu.

“Harikalar, öyle değil mi?” dedi çenesiyle çikolatalı keki işaret ederek.

“Gerçekten ama gerçekten iyi.”

Ashleigh gülümsedi. “Onları Miles getirdi. Onun unlu mamul pişirebildiğini biliyor muydun?”

Ona kaçamak bir bakış daha attım. Arkasını dönmüş-tü, uykulu bir şekilde kollarını başının üzerinde geri yordu, kollarını yeniden yanlarına indirmeden belinde bir çizgi hâlinde teni görünmüştü.

Ashleigh kıkırdadı. “Şimdi, bu ses *kesinlikle* 13 yaş altına uygun değildi.”

Yanaklarım yanarak ona döndüm. “Ses çıkarmadım.”

Yüzündeki sırıtiştan, benimle dalga geçtiğini anladım. Dirseğini dirseğime vurdu ve çenesiyle Miles’ı gösterdi. “Haydi git.”

“Henüz bitmedi,” dedim.

Ashleigh gözlerini devirdi. “Daphne. Etrafına bak. Eğer bunun için ölüp bitiyorsan, memnuniyetle on dakika daha kalabilirsin ama zamanlayıcı, zamanın dolduğunu gösterdiğinde, geriye kalan üç çocuk seni yuhalar ve kafana çikolatalı vişne atarken, amatör bir gece celladı gibi seni dışarı atacağım.”

Hâlâ tereddütlüydüm. “Bunu sonuna kadar görmem gerekmez mi?”

Ashleigh çöp poşetini ayaklarımın dibine bıraktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. “Yaptın. Yazın sonunu getirdin. Yılın en büyük organizasyonunu başarıyla tamamladık. Zor kısmı bitti.”

Göğsümden kocaman bir yükün kalktığını hissettim. Göğsümün altındaki yumru gevşedi ve açıldı. “Başardık.”

Başarmıştım.

İkimiz de kahkaha attık, uykusuzluktan dolayı sersemce neşeliydik.

Beni kendine çekip sarıldı ve ben de ona sıkıca sarıldım, çöp poşeti ayaklarımızın yanında yavru bir köpek gibi duruyordu. “Kurallar bunu işyerinde söylemek hakkında ne diyor bilmiyorum,” dedim, “ama seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum lanet olası,” dedi. “Şimdi gidip erkeğini al.”

PAZAR, 18 AĞUSTOS
EN SONUNDA

“SELAM,” dedim en sonunda onun önünde durduğumda, son metreyi yürürken aramızdaki sessiz bakışma on bir saniye ile on dört yıl arasında bir süre almış olabilirdi.

Başının yan tarafını ovuşturdu. “Selam.”

İkimiz de aramızdaki sessizliği doldurmak için acele etmedik.

Kalbim sanki bir alevdi ve gittikçe daha da daha da daha da yükseklerde yanıyordu.

Boğazımı temizledim. “Yürümek ister misin?”

Şaşırmış gibi görünüyordu. “Sen?”

“Sadece gidip yatağa yığılmak istemiyorsan, evet.” Aniden kulaklarımın ateş gibi yandığını hissedip ekledim. “Eğer uyumaya ihtiyacın varsa demek istedim.”

“O kadar çok Red Bull içtim ki şu anda depar atabilirim,” dedi. “Ama aynı zamanda kalp krizi de geçirebilirim.”

“Şanslısın,” dedim ona. “Kütüphane ödeme yapıp kalp masajı sertifikası almamı sağladı.”

Miles gülümsedi. “O zaman neyi bekliyoruz?”

Hiçbir şeyi, diye tahminde bulundum.

HAVA PUSLUYDU, arada bir geçen esnek kumaşlara bürünmüş koşucu ya da bisikletiden başka sokaklar ve kaldırımlar boştu.

Suyun üzerinde süzölen birkaç tekne vardı ama yine de uykuda olan bir dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissediyordum.

Gölün kenarında yürüyorduk ve aramızdaki sessizlik garip hissettirmiyordu. Sessizliğin de kendi iletişim şekli vardı, ayrı geçirdiğimiz zamanın ardından yeniden tanıtm gibiydi.

“Dün gece orada olduğun için teşekkür ederim,” dedim en sonunda.

“Her zaman için orada olacaktım,” dedi. “Sadece bilmen için söylüyorum. Her ne olursa olsun, orada olacaktım.”

Gözlerimi kırptıştırarak gözlerime dolan yaşları geçiştirmeye çalıştım. “Biliyorum.”

“Ama diğeri yandan Elda, Katya ve Banks’e gelince,” dedi, “onların yardım etmelerini sağlamak için takas yapmam gerekti.”

“Tamam, en azından Elda muhtemelen seni rahat bırakacaktır,” dedim. “Patronumla o gerçekten iyi geçiniyorlardı.”

“Çok tatlıydılar,” diye bana katıldı Miles.

Birkaç dakika daha geçti. Yan yollardan birine saptık. Kalbim titreşiyordu. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim. “Babamı görmeye gittiğini biliyorum.”

Miles bakışlarını bana çevirdi. Durdu. “Üzgünüm. Bunu yapmadan önce sana sormalıyım. Aptalcaydı.”

“Neden sormadığını anlıyorum,” dedim. “Gerçekten.”

Alnındaki çizgilerin kenarları yumuşadı. “Geçen gece... sanırım beni yanlış anladın. Uyanıp paniğeri kapılmadım.

Ben... *mutlu* uyandım. Hiç olduğumu hatırlamadığım kadar mutlu.”

Başının arkasını ovuşturdu. “Sonra Petra aradı ve hıçkırarak ağlıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki ne dediğini anlayamıyordum. Daha önce hiç ağladığını görmemiştim. Gerçekten birinin öldüğünü düşündüm. Gelip onu görmemi istedi ve ben de tamam dedim. Çünkü endişelenmiştim. Onu hâlâ önemsiyorum.”

“Önemsediğini biliyorum,” dedim boğuk bir sesle.

“Peter’ın evine gittim ve Petra evin önünde oturuyordu...” Bezgin bir şekilde nefes verdi. Gözlerime baktı, bir tepki bekliyordu. “Bana ayrıldıklarını söyledi.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Şaşırmış gibi görünmüyorsun,” dedi.

“Şaşırmadım,” dedim. “Peter bana söyledi.”

Yüzünde hızla bir ifade belirdi ama o kadar hızlı bir şekilde yok oldu ki ne olduğunu anlayamadım. “Doğru,” dedi sessizce. Başının arkasını ovuşturdu, birkaç kere daha başını salladı. Boğazını temizledi ama sesi yine de çatlak çıktı: “Demek konuştunuz.”

“Uğradı,” dedim.

Bakışlarını ayaklarımıza doğru indirdi ve yeniden başını salladı.

“Miles?”

Koyu renk gözlerini bana doğru kaldırdı, gözleri hafifçe parlıyordu.

“Lanet olsun, sorun ne?” Kendime engel olamadım; ona doğru uzandım ve ellerimi omuzlarına koydum.

“Hiçbir şey.” Zorla gülümsedi. “Senin için mutluyum.”

“Benim için mutlu musun?” dedim.

Yüzü kızardı. “Demek istediğim, eğer siz ikiniz...”

“Biz ikimiz ne?”

Alt dudağını ısırđı.

“Ah Tanrım!” Aniden ne olduğunu anladım. “Miles, hayır. Böyle dşünmyorsundur, Peter’la benim... Kesinlikle hayır.” Gerçek anlamda bir kahkaha attım. Ve sonra korkunç bir düşünce tüm bedenimin titremesine neden oldu. “Bekle... sen ve Petra...”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Oraya gittiğimde, bana tüm bu olanların bir hata olduğunu anlatmaya çalıştı. Ben de ona senden bahsettim.”

“Yattığımızı mı?” dedim şaşkın bir şekilde.

şaşkın bir şekilde güldü. “Hayır Daphne. Seni sevdiğimi.”

Bunu yeniden duymak, yanan bir ampul yutmaya benziyordu. “Ah.”

“En başta ona söylemeyi düşünmüyordum.” Yanaklarının st kısımları kızardı. “Sana *şık* olduğumu.”

Gözlerim batıyordu. Uzuvarım soğuyup titriyordu ve bir ağırlık göğsüme baskı yapıyordu.

Beni seviyor. şimdiki zaman.

Ve ben de onu seviyordum. O, beni tanıyordu ve ben de onu görüyordum.

“Ve Petra’ya söylediğimde...” Yutkundu. “Sanırım, Petra kafamın içine girdi. Demek istediğim aklım zaten yerindeydi ama aklımı karıştıran şeyler söyledi.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim.

Yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade belirdi.

“Bana söyleyebilirsin,” diye söz verdim.

“Sadece,” dedi, “Peter ona babanı anlatmış. Ve Petra senin zaten çok zor zamanlar geçirdiğine dair bir şeyler söylemeye başladı. Senin belirsizlikle baş edebilecek türde bir insan olmadığım. O ve ben edebilirdik ama Peter ve sen edemezsiniz.”

“Ve ne, benim neyle baş edip neyle baş edemeyeceğim konusundaki uzman o muymuş?”

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. Elleriyle bileklerini kavradı, yüz ifadesi yumuşarken baş parmaklarını bileklerimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyordu. “Petera çocuk istemediğine karar verdiği ve Peter da istediği için ayrılmışlar.”

“Ah,” dedim.

Bakışlarını aşağı indirdi, parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktı. “Ve bana bunun senin için de önemli bir şey olduğunu hatırlattı. Ve ben de bunu zaten biliyordum. Bu, bir sürpriz değildi. Ama...” Alt dudağını ısıırıyordu, bakışları o kadar sıcak ve akışkandı ki doğrudan balıklama atlayarak içlerine girebilirmişim, sanki beni her yönümden kavrayacaklarmış gibi hissediyordum.

“Benim bunun için tam olarak yeterli donanıma sahip olmadığımı ifade etti,” diye mırıldandı, “ve benim düşünebildiğim tek şey *onun* ailesi ve *onların* benim hakkımda ne düşündükleriydi. Naziktiler ama hiçbir zaman benim yeterince iyi olduğumu düşünmediler. Ve bir de *benim* ailemdeki saçmalıklar vardı ve babanın sana yaşattığı onca şey. Ve ben sadece düşündüm ki...” Âdemelması oynadı. “Aniden bana bencilce geldi. Seni sevmek.”

Yüzündeki ve dokunuşundaki şefkat, yüz ifadesindeki ihtiyaç karşısında kalbim kırılıyordu.

“Senin ne istediğini bilmeme rağmen, seninle birlikte olmaya çalışmak,” dedi ağzının içinde. “Sana Collinsler ya da Comerlar gibi bir aile veremem. Ben... ben olduğum ve olmak istediğim kişi arasında mesafe varmış ve bana oraya nasıl ulaşacağımı gösterecek kimse yokmuş gibi hissettim. Ve bu gerçekten mantıklı değildi ama düşündüm ki... babana ulaşabilirsem, eğer bunun *düzelmesine* yardım edebi-

lirsem, o zaman bu, yeterli olduğumu kanıtlayacaktı. Sana istediğin her şeyi verebileceğim konusunda.”

“*Miles*,” diye başladım.

“Korkmamın nedeni *buydu*,” diye devam etti. “Ve seni yeniden görür görmez, kendimi çok aptalmışım gibi hissettirdim. Çünkü son iki günü sanki sen *Petra*’ymışsın gibi davranarak geçirmiştin.

“Çünkü derinlerde bir yerde *Petra* her zaman yetindiğini düşünüyordu, bu yüzden ben de öyle düşünüyordum. Her zaman bir şeyleri telafi etmeye ya da onu kazanmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Ve hayatındaki hiç kimse ‘buna sahip değilken’, beni seçen biriyle olduğum için *şanslı* olduğumu düşünüyordum.”

Sesi boğuklaştı: “Sevginin nasıl hissettirmesi gerektiğini öğrenmedim. Herhangi birinin bana yaklaşmasına izin vermek bana doğal ya da kolay gelmiyordu. Ama sen... sen sevmeyi çok kolay bir hâle getirdin *Daphne*. Tamamen olduğum kişi olarak bunu zaten hak ettiğimi düşünmemi sağladın.

“Ve sen bana her baktığında, kendimi şanslı hissediyorum. Seni *kazanmayı* başardığım için değil, bunu yapmama ihtiyacın olmadığını hissettirdiğin için. Sanki benden öylece... hoşlanıyormuşsun gibi.” Başını iki yana sallarken, çatlak bir sesle söylediğini düzeltti: “Sanki beni *seviyormuşsun* gibi. Seninleyken böyle hissediyorum.

“Ve zihninde canlandırıdığın birlikte olacağın kişi olmadığımı biliyorum ama eninde sonunda olabileceğimi düşünüyorum. Eğer bana izin verirsen. Bu yüzden gitme. Çünkü gitmeni istemiyorum. Çünkü sen benim en yakın arkadaşsımsın ve sana aşığım.”

“*Miles*,” dedim yeniden.

“Gerçekten birbirimizden farklı olduğumuzu biliyo-

rum,” dedi, “ama seninle ilgili benim gibi olmayan her şeyi seviyorum. Senin duygularını hissetmeni *seviyorum*. Ne istediğini bilmeni *seviyorum*. Her zaman nerede olacağını söylediğin yerde olmanı, ne zaman orada olacağını söyle-diysen o zaman orada olmanı *seviyorum*.”

“*Miles*.” Kaşları çatıldı, yüzünde tam içimde hissettiğim, umut ve korku karışımı bir ifade vardı. “Sana bir şey gösterebilir miyim?”

Yüzü ifadesizleşti. Bir saniye sonra başıyla onayladı.

Onu kaldırımda yönlendirirken, elini tuttum, hızla atan nabzını avucumun içinde hissediyordum. Çapraz yan yola doğru sağa döndük ve kırık kapıya ve eğri Satılık tabelasına bakan kösedeki evin önünde durduk.

Bakışları önce ön kapıya sonra bana döndü.

“Haklısın,” dedim.

Gözlerini kırptırdı.

“Buraya taşındığım zaman,” dedim, “aklımda bir resim vardı. Evimin tam olarak nasıl görüneceğini, tatilleri kiminle geçireceğimi, hafta sonları kimlerle dışarı çıkacağımızı biliyordum. Kaç tane çocuğum olacağı ve hatta isimlerinin ne olacağı hakkında bile bir fikrim vardı. Esasen hayatımın geri kalanında geçireceğim her günü zihnimde canlandırabiliyordum.

“Ben doğaçlama davranan biri değilim,” dedim. “Sürprizler beni gergin yapar ve hayatım boyunca bir karavanda yaşamayı ya da aylarca sırt çantasıyla gezmeyi istemeyecek kadar çok taşındım.”

“Benim buna ihtiyacım yok,” dedi Miles hırıltılı bir sesle. “Artık bunu istediğimi bile düşünmüyorum, tabii daha önce istemişsem bile.”

“Söylemek istediğim de bu,” dedim.

Başını iki yana salladı, kaşlarını sıkıca çatmıştı.

“Hayatımın geri kalanında ne beklemem gerektiğini tam olarak biliyordum,” diye açıkladım, “ve bu bana rahatlatıcı geliyordu. Ama sonra her şey paramparça oldu ve düşünebildiğim tek şey kaçmak, bu karmaşadan uzaklaşmak oldu. Ve bir gün, seninle yakınlaşmaya başlamamızın ardından, yürüyerek işe giderken bu evi gördüm.”

Sesim boğuk çıkıyordu. “Bir yıl içinde ilk defa yeni bir şey istiyordum. Bana nasıl hissettiğini söylediğinde,” –aynı parlak ampulü sindirmeye çalıştım– “... beni sevdiğini söylediğinde bu yüzden *panikledim*.”

Miles köhne bungalova baktı. “Çünkü ben uymuyorum.”

Göğsümde çok fazla basınç birikiyormuş, buharın dışarı çıkması gerekiyormuş gibi boğazımın yandığını hissediyordum.

“Çünkü görebiliyordum,” dedim. “O anda. Tamamen yeni bir hayatı, istenilecek tüm bu yeni şeyleri görebiliyordum ve bu *çok* korkutucuydu Miles.”

Hızla ellerini kaldırıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni incitmeyeceğim Daphne.”

“Bunu bilmiyorsun,” diye fısıldadım.

“Ne kadar çok uğraşacağımı biliyorum,” dedi. “Sadece kal. Seni seviyorum. Seni istiyorum. *Kal*.”

Ellerimi ensesine koydum, kalbim bir kere daha kontrol edilemez bir şekilde açılmıştı.

Zorlukla yutkundum. “Eve gel. Lütfen.”

“Yapamam.” Başımı iki yana salladım. O karşı çıkamadan devam ettim. “Bugün her ne söylersen söyle, kararımı çoktan verdim.”

Geriye çekildi, yüzü gölgelenmişti.

Konuyu kasıtlı olarak belirsizleştirmeye çalışmıyordum ama yüzündeki incinmiş ifadeden, bunu olabilecek en kötü şekilde ifade ettiğimi fark ettim.

“Hayır!” dedim. “Demek istediğim seninle aramızda her ne olursa olsun, burada işim bitmedi.”

Başını hafifçe yana eğdi, bu tanıdık hareket karşısında içimi bir sevgi dalgası kapladı.

“Kendi evime geçiyorum,” diye açıkladım.

Yüzünde kısa bir süre kafa karışıklığı ifadesi belirdikten sonra, Satılık tabelasına doğru baktı.

“Ona değil. Onu karşılayamam. Tek yatak odalı bir daire buldum. Fika’ya yakın.”

“Gerçekten anlamıyorum Daphne.”

“Benim için çok önemlisin Miles,” dedim. “Hem de çok. Ama her şey olamazsın. Burada olmayı sevdiğimi söylediğinde haklıydın. Seviyorum. Ve sen burada bir hayat kurmak istememin çok büyük bir parçasısın. Ama bu hayatı senin etrafında inşa edemem. Eğer aramızdakiler sonlanırsa, öylece yok olmayacağımı bilmem gerek. Başka kimseyle ilgisi olmayan kendi eşyalarımın olması gerek. Aramızda olanlar yürüse de yürümese de buna ihtiyacım var.”

“Ben yürümesini istiyorum,” diye ısrar etti. “Yürüyebilir.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye söz verdim. “Hiçbir zaman senden daha muhteşem biriyle tanışacağımı hayal edemiyorum o yüzden eğer yürümezse, sonsuza kadar bekâr kalacağım, bir sperm bankasına gideceğim ve CrossFit’e başlayacağım.”

Yüzünde sersem bir gülümseme belirdi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“CrossFit kısmını değil. İnanılmaz derecede tembelim,” dedim. “Ama geri kalanı için öyle. Sen muhteşemsin. *Muhteşem* kelimesinin var olmasının nedeni sensin. Gerçekten başka bir şey için kullanılmamalı. Sen insanların en iyi yanını görmek istememe neden oluyorsun. Her şey ters

gittiğinde, o zamanları tamamen atlamak yerine yanında olmak istediğim insansın. Devamlı olarak telefonunu takip etmeyi unutacak kadar çok yanımda olmanı seviyorum ve geç kaldığın zaman asla bahane uydurmamanı çünkü bunun her zaman iyi bir nedeni olmasını seviyorum.

“Sen, hayatımda gördüğüm en cömert insansın, sana cömert olman için hiçbir neden vermeyen insanlara karşı bile öylesin ve *her zaman* değer verdiğin insanların yardımına koşuyorsun. Ben bir tür kötümser pislik olabilirken, senin kadar *iyi* birinin beni neden sevdiğini gerçekten tam olarak anlayamıyorum. Senin istediğin kişi olduğum için gerçekten kendimi dünyadaki en şanslı insan gibi hissediyorum. *Çünkü ben de seni istiyorum. Ben de seni seviyorum. Seni,* oldukça yeni hissettiren bir şekilde seviyorum. Yolunda gitmeyen her bir şeyin, sadece doğru yönde atılmış bir adım olduğunu hissetmemi sağlıyorsun ki bu, beni heyecanlandırıyor. Hayatın beni şaşırtmaya devam etmesi için.

“Sen benim zihnimde canlandırdığım şey *değilsin,*” dedim. “Sen, benim şüpheci, küçük beynimin üretebileceğinden çok ama çok daha iyisin.” Cümlenin sonunda sesim titreyip çatlamaya başlamıştı ve bundan sonra ne söyleyeceğimi bilsem de bunu söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Miles beni inceliyordu, ben kendimi toplamaya çalışırken artık gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. Ellerimi göğsüne doğru çekip, kalbinin üzerinde tuttu.

“Bu kadar mı?” diye sordu sessizce. “Konuşman bu muydu?”

“Bundan daha uzundu ama son üç gündür ancak dört saat kadar uyudum bu yüzden de beynimde bu kadarı kaldı,” dedim tersçe. “Çok naziksin, çok çekicisin, çok komiksin, seninle olmak çok eğlenceli, gerçekten güzel kokuyorsun ve dün gece için yaptığın çikolatalı kekler harikaydı.”

“Ve beni seviyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

“Hem de çok,” diye kabul ettim. “Şöyle hissediyorum, *seninle* çıkamayan biri neden biriyle çıkma zahmetine girer ki? Ve bir şekilde benden *hoşlanıyorsun*.”

“Seviyorsun,” diye düzeltti. “Bir şekilde *beni seviyorsun*.”

“Seviyorum,” dedim ona.

Seviyordum. Gerçekten. Şu anda. Hayalimdeki yeni evin önündeki kaldırımda, yeni bir sabahın ilk ışıkları cad-denin karşısından sızarken, bedenimdeki her bir kas onu sevmekle meşguldü.

Parmaklarımızı birbirine doladığımız ellerinden birini bıraktı ve saçlarımın arasından geçirdi.

“Artık eve gidebilir miyiz?” diye sordu.

“Aslında,” dedim, “dairem önümüzdeki haftaya kadar hazır olmayacak.”

“O zaman,” dedi, “benim daireme geri dönmek ister misin?”

“Bir süre için Julia’yı dışarı kilitleyebilir miyiz?”

Kahkaha attı. “Onu bir süre için Ashleigh’ye göndeririz.”

“O zaman evet.”

Beni sertçe kendine çekti, duyguyla dolu bir şekilde uzun uzun öptü: mutluluk, korku, istek ve umut. Yanımızdan geçen bir arabanın, araba dilinde bir ıslık ya da belki de bir azarlama anlamına gelecek şekilde korna çalmasına neden olacak kadar sert, sınır tanımaz bir öpüşme.

Gülümseyerek birbirimizden ayrıldık, alınlarımız birbirine değiyordu. Gülümsedik, nefes alıp verdik, birbirimize dokunduk ve bunların hiçbirini *yüksek sesle söylemeden gelecek hakkında hayal kurduk*.

Yazın sonbahara dönmesi. Ashleigh ve Mulder ile bir saat güneyde olan elma bahçelerine yapılacak seyahatler. Hava soğur ve yapraklar altın rengini alırken Julia ile açık

havada yakılan kamp ateşleri. Havada ağır puro dumanı olan poker geceleri ve elimde Fika'dan sıcak chai ile yapılan uzun sabah yürüyüşleri.

Ve hatta acımasız kış soğuğu. Gazlı şöminesi olan yeni bir daire. Bir ayak kalınlığında karın üstünde sıkı giyinmiş bir şekilde yapılan yürüyüşler. Miles ile birbirimizi ısıtmak için kıyafetlerimizi çıkarıp, yorganın altına girmemiz.

Ve hayal bile edemediğim şeyler. Her şeyin ters gidebileceği zamanlar ve ancak bunun ardından gelecek zamanın güzelliği.

İçine düştüğüm ikinci perde ve beni seçtiği kadar benim de seçtiğim yeni bir ev.

Sabırsızlanıyordum. Davet ettiğim tüm bu dünyanın beni şaşırtması için sabırsızlanıyordum.

CUMA, 3 EKİM
KALMAMDAN SONRA 412. GÜN

KAPININ ARDINDAN Celine Dion, tamamen kendi başına olmak istemediği gerçeğinden yakınıyordu. Fırının zamanlayıcısının zilini şarkıdan dolayı zar zor duydum ve çikolatalı keklerin kenarlarının gevrekleşmesini, üstlerinin iştah açıcı bir şekilde çatlamasını kontrol etmek için fırının iç ışığını açtım. Kekleri fırından çıkardım ve fırının üzerine koyarken saate baktım.

Tabii ki *bugün* geç kalacaktım.

Koşarak sıkıca kapatılmış kapının yanına gittim ve kapıya vurdum. İlk seferinde duymadı, bu yüzden de kapıyı bir daha çaldım. Müzik durdu.

“Evet?” diye seslendi Miles.

“İyi misin?” diye sordum.

Bir duraksama. “Evet?”

Bu pek güven vermemişti. “İçeri gelebilir miyim?”

Kapı sivrularak açıldı. Orada üst kısmı çıplak bir şekilde duruyordu, yüzünün alt kısmı tıraş köpüğüyle kaplıydı ve elinde bir jilet vardı.

“Tıraş olmam gerektiğini düşündüm,” dedi açıklama yapar gibi. “Annen geldiği için.”

Gülümsememe engel olmaya çalıştım. “Bir zamanlar

bana belli bir yaşın üzerindeki kadınların hırpaniliği *sevdiklerini* söylemiştin.”

“Ah, seviyorlar.” Lavaboya yaslandı. “Annenin bana *âşık* olmasına izin veremem.”

Ağzımdan saçma bir kıkırdama kaçtı. Aslında en sonunda annemi spor salonundan bir adamla yemeğe çıkmaya ikna etmiştim. Yemek şaşırtıcı derecede iyi gitmişti ama bana sonradan, “Sanırım randevuya çıkamayacak kadar yoğunum,” demişti. Ama daha da önemli olan şey şuydu ki, kendisi için inşa ettiği hayatta, dünyasını ateşe vermeyecek herhangi biri için değiştirmeyecek kadar *mutluydu*. Ve onun adına bundan memnundum. Uğruna çok çalıştığı bu hayatı hak etmişti.

“Senin inanılmaz derecede çekici olduğunu düşündüğümü biliyorsun,” dedim Miles’a, “ama Holly Vincent’in senin çekiciliğine karşı güvende olduğunu düşünüyorum.”

Gülümsemesi genişledi. “Onu etkilemek istiyorum.”

“O seni zaten tanıyor Miles,” dedim.

Geçen sene Noel için onun yanına gitmiş, minik çekyatın üzerinde uyumuş ve önce *It Happened on Fifth Avenue* ve hemen ardından *Zor Ölüm* filmlerini izlerken, dışarıdan sipariş ettiğimiz Kore yemeklerini yemiştik.

“Evet ama bizi ilk kez *burada* görecek.” Elini sallayarak yeni (eski) evimizi işaret etti.

Teknik olarak, Ashleigh ve Julia’dan başka *herhangi* biri, bizi burada ilk kez burada görecekti. Daire hâlâ enkaz durumundaydı ama en azından oturma odası, tek banyo ve Miles ile yatak odamız bu noktada işlev görüyordu.

Baklava biçimli pencerelerden biri gerçek anlamda koli bandı tarafından tutuluyor olsa ve birden fazla pervane çalıştırdığımızda elektrik kesiliyor olsa bile.

Aynı kat planına sahip yeşil kulübeden iki buçuk blok

uzakta olan bu göz kanatıcı derecede turuncu olan kulübe-
yi tamamen tamir etmek yıllar sürecekti. Ama benim umu-
rumda değildi. Onu olduğu haliyle yeterince sevdiğim için
memnuniyetle bekleyebilirdim.

Kapı çaldı, ki bu şaşırtıcı bir şeydi. Zil sadece basıldığı
sekiz seferden birinde çalışıyordu.

“Lanet olsun,” dedi Miles. “Geç kaldım. Üzgünüm.”
Yüzündeki tıraş köpüğünü silmek için rafın üzerinden hav-
luyu kaptı, pürüzsüz bir yüz düşüncesinden vazgeçmişti.

“Sorun değil,” dedim. “Sadece üzerine bir gömlek giy
ve oturma odasına gel. Ya da gömleği bırak. Herkese bu
akşam rahat giyinileceğini söyledim.”

Beni öpmeden önce kahkahasının dinmesini bile bek-
lemedi, birbirimizden ayrıldığımızda yüzümde köpük bı-
rakmıştı. Çenemi havluyla sildi. “Hemen orada olacağım,”
diye söz verdi.

Annem ya da bu akşam hakkında endişeli değildim. Bir
sonraki hafta için daha gergindim.

Gerçekten yeniden konuşmaya başlamamızdan sonra
Sadie beni ilk kez ziyaret edecekti.

Waning Koyu’nda kalmaya karar vermemden sonraki
aylar boyunca kalbimdeki kıymığın ilerleyerek dışarı çık-
masını, onu özlemeyi bırakmayı beklemiştim.

Miles ile bir ev satın almaya karar verdiğimiz akşam,
bunu kutlamak için birlikte akşam yemeğine çıkmıştık,
sonra yürüyerek eve dönerken bir kitapçının yanından
geçmiştik. Miles’in beni aylar önce organizasyonuna gö-
türdüğü, Sadie’nin en sevdiği yazarın yeni çıkardığı kitap,
vitrinde duruyordu. Bir hevesle içeri girmiş ve kitabı sa-
tın almıştım. Ama onu okumaya cesaret edemediğim için
haftalarca rafta durduktan sonra, en sonunda onu elime

almış, tek seferde okumuş ve kapağını gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kapatmıştım.

Kitabı bitirdiğim anda yaptığım ilk şey, ona mesaj atmak için telefonuma uzanmak olmuştu. Bir dürtü, bir içgüdü. Ve mesajı *göndermemiş* olsam bile, içimdeki o his de gitmemişti.

Bir hafta daha, dünyada sanki bir şey unutmuşum, sanki olmam gereken bir yer, aramam gereken biri varmış gibi hissederek yaşamıştım.

İlişkimizdeki bu mesafeden dolayı incinmiştim, öfkeliydim ve kafam karışmıştı ama bunlardan daha çok da arkadaşımı özlemiştim. Onu silmek istemiyordum.

Bu nedenle de ona bir mektup yazmıştım. *Sadie*'ye mektup yazmak, e-posta atmaktan daha uygun görünmüştü. Hatta Jane Austen'a daha uygun. Üniversitedeyken *Sadie*'nin kişiye özel mektup kâğıtları ve zarfları ve mühür mumu damgası vardı ama ben bir Saf Michiganlı çıkartmasıyla yetinmek zorunda kalmıştım.

Mektubu aldığı gün, okuduktan hemen sonra beni aramıştı ve çok korkuyor olsam da telefonu ikinci çalışında açmıştım.

Saatlerce telefonda konuşmuştuk. İkimiz de ağlamıştık.

O zamanlar iki aydır nişanlıydı. "Sana bunu söylemeyi çok istedim," demişti. "Ama benden haber almak istediğini düşünmüyordum. Düşündüm ki siz Peter'la ayrıldığınızda, beni uzaklaştırdığını düşündüm. Cooper yüzünden. Çünkü onunla birlikte olduğum sürece, ben... Peter'a *esir kalmıştım*, anlıyorsun değil mi?"

Ve *gerçekten* anlıyordum. Peter ve Cooper birbirleri için aile gibiydiler. *Gerçek* bir aile gibiydiler, verdiğiniz kararlar onlar için anlamlı olmasa bile sizi her zaman sevecek türden bir aile.

Sadie için yaptığı seçim hiçbir zaman *Peter ya da ben* arasında olmamıştı. *En yakın arkadaşı ve hayatının aşkı* arasındaydı. Ve artık, bunun hiç de kolay bir seçim olduğunu hissetmeme gerek olmadığını anlıyor, fark ediyordum.

İşler karmaşık olabiliyordu. Darmaduman olabiliyordu. Zaman zaman birbirimizle aynı fikirde olmayabiliyor, tartışabiliyor ve hatta birbirimizi incitebiliyorduk ama bu, hayatın döner kapısının bizi birbirimizden uzaklaştırmasının zamanı olduğu anlamına gelmiyordu.

Bazen işler zor oluyordu. Sadece öyle oluyordu.

İlk telefon konuşmamız bir çağlayan gibiydi ama ondan sonraki mesajlaşmalarımız ve telefon konuşmalarımız yavaş ve istikrarlı bir şekilde devam etti. Hâlâ eskiden olduğumuz yerde değildik –belki hiçbir zaman olamayacaktık– ama yine de *bir şeydik*. Hâlâ birbirimizi seviyorduk. Hâlâ deniyorduk.

Onun buradaki yeni hayatım ve arkadaşlarımla uyuşup uyuşmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bilinmez olan karşısında gergin olmak yerine *heyecanlı* olmak konusunun üzerinde çalışıyordum. Hayattaki en güzel şeylerin pek çoğu beklenmedik şeyler oluyordu. Babama ve Starfire’a bakıyordum. Babam aniden farklı bir insan hâline gelmemişti ama daha düzenli, daha az huzursuz görünüyordu. Aslında daha önceden planladığımız son üç ziyaretinin *ikisinde* gelmişti ve adil olmak gerekirse Starfire ile (medyumlarından gelen içeriden alınmış güvenilir bir bilgi üzerine) üçüncü ziyaretleri ile çakışan İsviçre’ye her şey dahil tüm harcamaları ödenmiş bir seyahat kazanmışlardı, bu nedenle de bunun için onu tam olarak suçlayamazdım.

Ön kapıya geldiğimde, eteğimi düzelttim ve savurarak açtım (eteğimi değil kapıyı).

“Selaaaaam!” diye ciyakladı ön basamaklarda duran

iki kadın birden. Ashleigh, Portekiz'e tek başına yaptığı *Ye, Dua Et, Sev* tarzı seyahatin ardından bronzlaşmıştı ve bu seyahatin çoğunu, daha şimdiden *onu* önümüzdeki ay ziyaret etmek için uçak bileti satın almış olan, Afonso isminde muhteşem bir Portekizliyle geçirmişti.

“Mutlu yeni eve taşınma kutlamaları!” diye bağırды kollarımın arasına kocaman bir şişe *espumante* köpüklü şarabı sıkıştırırken.

“Bu ikimizden de,” dedi Julia.

Ashleigh dudak büktü.

“Ben kurdeleyi satın aldım,” dedi Julia. “Ben yirmi dört yaşında bir baristayım, üstüme gelmeyin.”

“Yanında bir kavalye getireceğini düşünüyordum,” dedim Jules'a. “Kısa süre önce beraber Chicago'ya gittiğin çocuğu?”

“Ryan.” Gözlerini devirdi. “Otobüs yolculuğunda tırnaklarını kesti.”

“Of,” dedik Ashleigh ile aynı anda.

Julia ciddiyetle başını salladı. “Tehlike işaretleri o kadar kırmızı parlıyordu ki neredeyse kahverengine dönmek üzereydi.”

“İçeri gelin, içeri gelin!”

Ama bunun yerine beni, aralarına sıkışacak kadar sıkı bir şekilde kucakladılar. Sıcaklık tenlerimizin yapış yapış olmasına neden olacak kadar fazlaydı ve ön bahçemizdeki fazla uzamış çimenlerin arasındaki böceklerin vızıltısı Bayan Celine Dion'un devam eden şarkılarından birinin sesini bastıracak kadar yüksekti.

“Tamam,” dedi Julia geri çekilirken. “Şarkı listesine el koyuyorum.”

“Hayatımda üzücü şarkıları bu kadar seven, bu kadar mutlu bir erkek görmedim,” dedi Ashleigh.

İçeride Julia, Miles'ı müziğin kontrolünü almak konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Miles bir dizi margarita kokteyli yapmayı bitirdi ve guacamole sosuna tuz ve karabiber ekledi.

Birkaç dakika sonra Barb ve Lenore geldiler, Barb'ın kolları taze toplanmış elma torbaları ile doluydu. Lenore'un kollarında ise yeni ev partisi için getirdiği bir buket lavanta vardı.

Bundan sonra annemin havaalanından gelen taksisi görüldü. Beni ve Miles'ı kaburgalarımızı kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladıktan sonra, hiçbir tereddüt etmeden kendisini herkese tanıttı.

Onu bizimle kalması için davet etmiş, oturma odasında kamp yapacağımızı ve böylece onun yatakta yatabileceğini söylemiştik ama annem hem ev hem spor salonu olan bir yerde Airbnb uygulamasından bir rezervasyon yapmak konusunda ısrar etmişti.

Harvey ve Elda en son gelmişlerdi. Zili çalmak yerine vurarak kapıyı çalmışlardı ya da zil bu sefer de çalışmamıştı.

Oldukça görülmeye değer bir çifttiler: Harvey'nin üzerinde Red Wings eşofman takımı, kolunun altında bir kutu puro vardı; pembe disko topu küpeleri ve zarif peynir tabağıyla Elda ise balmumundan bir kumaşa sarınmıştı.

Artık herkes buradaydı. Kötü kelime kullanımı, sigara içilmesi ve kumar nedeniyle –aslında aralarından istediğinizi seçebilirdiniz– poker gecelerine gelmesi sert bir şekilde yasaklanmış olan Mulder hariç, sahip olmayı beklemediğim ailenin hepsi. Ashleigh'nin ebeveynlerinin uyguladığı aynı kural onun için de geçerliydi, on sekiz yaşına gelene kadar katılması yasaktı.

Harvey ve Elda'yı oturma odasına götürdüm, annemi

tanıştıracağım son bir çift kalmıştı. Annem çok sık içki içmezdi o nedenle de margaritasından aldığı birkaç yudum onu etkilemiş olmalıydı: Harvey'nin elini sıkıp "kızına bu kadar iyi baktığı için" ona teşekkür ederken gözleri doldu.

"O, harika bir çalışan," dedi Harvey, "ve muhteşem bir dost. Ama berbat bir poker oyuncusu."

Annem kıkırdadı. "Her zaman kendi iyiliğine olmayacak şekilde fazla dürüst olmuştur. Sadece o kıza bir at çiftliğinde büyüdüğünü söylediğin zaman dışında. Bunu hatırlıyor musun Daphne?"

"Sonunda bunu unutmuştum," dedim.

"Ve eski nişanlına, *yeni* nişanlısının eski erkek arkadaşıyla çıktığını söylediğinde," diye lafı gediğine koydu Julia.

"Şimdi bu da ne?" dedi Elda peynir tabağını tezgâhın üzerine koyarken.

"Harvey sana anlatmadı mı?" dedi Ashleigh.

"Ben çalışanlar hakkında dedikodu yapmam," dedi Harvey, sırtımasını gizleyemeyen sahte ve inandırıcı olmayan bir sertlikle.

Miles kollarını belime doladı, ahşap dumanı ve zencefil kokusu etrafımı kaplıyor, onun boynumun yan tarafını öpmesi üzerine kalbim hızla atıyordu. Ona doğru yaslandım, bu dünyadaki en iyi histi. En azından annenizin önünde yaşayabileceğiniz en iyi histi.

"Bunu zaten bilmiyor muydun?" diye sordum Elda'ya. Olumsuz anlamda başını salladı.

"Daphne ile bu şekilde bir araya geldik." Miles kollarıyla beni daha sıkı kavradı.

Elda ellerini birbirine çarptı. "Ah, güzel tanışma hikâyelerine *bayılırım*. Haydi bunu duyalım."

Miles'a bakmak için boynumu omzumdan yukarı uzattım. Gamzeleri sakalının ardında kaybolmuştu ve kalbimin

fermuarının açıldığını, parlayan, güneşin aydınlattığı bir şey gibi nasırlaşmış derisinin içinden çıktığını hissettim.

“Gülünç bir hikâye...” dedi ama devam etmedi, sadece beni izledi ve bekledi.▲

Bunu anlatmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.★

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmem gereken insanların listesi gittikçe imkânsız şekilde daha da büyürken, teşekkürler kısmındaki insanların listesinin giderek daha kısılacağı hakkında endişeleniyordum. Gerçekçi bir şekilde her bir parçasını isimlerle kontrol edemeyeceğiniz bir şekilde sevgi ve destekle çevrelenmek sahip olunacak güzel bir sorun. Genellikle okuyucularıma en son ya da en sona yakın teşekkür ederim ama bu sefer ilk önce sizlere teşekkür etmek istiyorum. İçinizden hangileri benim de yaptığım gibi gerçekten teşekkürleri okuyorsanız. Ben bu işi seviyorum ve bu bir iş olmasaydı bile yine de bunu yapardım. Ama çok daha *fazla* zamanımı alırdı ve hiç bu kadar eğlenceli olmazdı. Hevesiniz, neşeniz, sevecenliğiniz, verdiğiniz ilham ve bu büyük, karmaşık, güzel, kalp kırıcı gezegende var olduğunuz için teşekkür ederim. Burada olduğunuz ve siz olduğunuz için çok minnettarım.

Şimdi ekibime gelecek olursak: Root Literary'deki herkese ama özellikle her zaman benimle büyük hayaller kuran Taylor'a ve geçen sene içinde herhangi bir e-postaya cevap vermemin tek nedeni olan Jasmine'e. Bir kızın kesinlikle ihtiyaç duyabileceği en iyi destekçi, koruyucu bir meslektaş

olduğunuz için, ihtiyacım olduğunda ilerlememe yardımcı olduğunuz için ve her zaman ne zaman ara verme ihtiyacı duysam bana alan yarattığınız için teşekkür ederim.

Genel olarak Berkley ve Penguin Random House'daki herkese, bunu size her zaman söylediğimi biliyorum ama yine de yeterli değil: sizinle çalışmalarına bir yuva bulduğum için dünyanın en şanslı insanıyım. Sizden daha iyisini bulabileceğimi hayal bile edemem ve bu devamlı değişen sektörde, şu son birkaç yıldır yaşıadığım bu inanılmaz heyecanlı yolculukta pek çoğunuza tutunabildiğim için kendimi çok minnettar hissediyorum. Editörlerim Amanda Bergeron ve Sareer Khader gerçekten hayatımda tanıdığım en zeki insanlardan ikisi ve bu onların en iyi özelliği bile değil. Bu hikâyeler olmaları gereken hâle gelene kadar bölüm bölüm ilerlemek ve onları parlatmak için harcadığımız vakti seviyorum ve aynı zamanda sizi insan olarak tanımayı da seviyorum. Yaptığınız her şey için ama daha da önemlisi bu kişiler olduğunuz için size teşekkür ederim. Aynı zamanda gerçekten eşsiz ve hoş bir şekilde eğlenceli reklamcılarım Danielle Keir ve Dache' Rogers'a teşekkür ediyorum. Bir kez daha, sizin kadar son derece yetenekli *ve* etkileyici bir şekilde eğlenceli, karizmatik ve muhteşem iki insanın yanımda olacağı kadar şanslı olmayı nasıl başardım bilmiyorum! Ve sonra bir de düzenli bir şekilde benim için dağları deviren olağandışı pazarlamacılar olan Jessica Mangicaro ve Elise Tecco var. Bu ekipte ikisinin de olduğu kadar hem yılmadan çalışkan olup hem de yaratıcı, hayal gücü yüksek ve eğlenceli insanlarla nadiren karşılaşılabilirsiniz. Gerçekten sihir yaratıyorsunuz ve hayatımda olduğunuz için çok müteşekkirim. Sonra tabii ki, kitabın kapağının, sırtının ve kılıfının ardındaki mutlak ikonlar olan Sanny Chiu ve Anthony Ramondo var. Dünyalarımı hayata geçirdiğiniz

için teŖekkr ederim! Alison Cnockaert; düzinelerce minik sorularımıza ve dŖncelerimize tahammül ettiğin ve bu kitabın i tasarımını mkemmek derecede çekici yaptėın için sana teŖekkr ediyorum. Kitaplarımın bu kadar çok insanın eline ulaŖmasını sağladıkları için Tawanna Sullivan ve Ben Lee'ye de çok minnettarım. Ayrıca, bu son yıllarda beni sonsuz bir Ŗekilde destekleyen Berkley'deki herkese kocaman teŖekkr ediyorum, bunların arasında (ama sınırlı kalmamak kaydıyla): Christine Ball, Christine Legon, Cindy Hwang, Claire Zion, Craig Burke, Ivan Held, Jeanne-Marie Hudson ve Lindsey Tulloch.

Bir baŖka kocaman teŖekkr de Viking'deki BirleŖik Krallık ekibime gidiyor ve editörüm Vikki Moynes ve ekibimin geri kalanına özel teŖekkrlerimi sunuyorum: Ellie Hudson, Georgia Taylor, Harriet Bourton, Lydia Fried ve Rosie Safaty.

Aynı zamanda film temsilcim Mary Pender'a ve onun olağanüstü asistanı (son aylarda karmakarıŖık olan beynime özenle ve sebatla katlanan bir baŖka kiŖi olan) Celia Albers'a kocaman takdirlerimi sunuyorum.

Kitapılara, kütüphanecilere, blog yazarlarına, eleŖtirmenlere, hayran çizimleri, videoları ve güzel resimler yapan kiŖilere, ellerindeki kitapları ödünç veren ve bunları ödünç alan kiŖilere, kitabı ilk günden okuyanlara ve kitaplarımdan birini ilk kez ellerine alanlara teŖekkr ediyorum.

Ve her zaman olduğu gibi arkadaşlarıma ve aileme teŖekkr ediyorum. Yaptıklarınız için, siz olduğunuz için. Sizi seviyorum, her zaman.